

POLIROM

Mikkel Birkegaard

Biblioteca
umbrelor

MIKKEL BIRKEGAARD

BIBLIOTECA UMBRELOR

Original: Libri di Luca (2007)

Traducere din limba daneză de:
GABRIELA SAUCIUC

virtual-project.eu

POLIROM

2011

Mikkel Birkegaard (n. 1968), una dintre marile surprize ale literaturii daneze contemporane, este de profesie programator și locuiește la Copenhaga. A debutat ca scriitor în anul 2007, cu romanul *Biblioteca umbrelor* (*Libri di Luca*), ce a devenit în scurt timp un bestseller național și a fost tradus până în prezent în douăzeci și una de limbi. Succesul acestuia la public i-a atras cumpărarea drepturilor de ecranizare de către renumita casă de producție Nordisk Film. În 2009, i-a apărut al doilea roman, *Peste cadavrul meu* (*Over mit lig*), care va fi tradus în limba engleză și lansat în cursul anului 2011.

Plin de mister și suspans, învăluit într-o atmosferă ce amintește pe alocuri de abația tenebroasă din *Numele trandafirului*, romanul *Biblioteca umbrelor* vorbește înainte de toate despre magia cărților și despre forța de seducție a lecturii. Ce se întâmplă însă când această forță de seducție este folosită în scopuri malefice? După moartea tatălui său, Jon Campelli – un tânăr avocat în plină ascensiune din Copenhaga – devine peste noapte proprietarul anticariatului Libri di Luca. Din acest moment se trezește atras fără voie într-o lume tainică, populată de societăți și organizații secrete înființate încă din Antichitate, ai căror membri sunt înzestrați cu puterea excepțională de-a influența lectura altora și de-a da naștere unor povești minunate, dar în același timp de-a manipula până la sinucidere și crimă.

1.

Dorința lui Luca Campelli de-a muri înconjurat de cărțile sale dragi avea să se împlinească într-o seară târzie de octombrie.

Bineînțeles, era genul acela de dorință care nu ajunge vreodată să fie formulată în cuvinte sau în gând, dar cei care îl întâlneau pe Luca în livingul casei sale știau că așa avea să se întâmple. Micuțul italian se mișca printre rafturile cu cărți din Libri di Luca de parcă s-ar fi plimbat prin livingul casei sale și își dirija clienții precis și fără ezitare spre raftul sau teancul unde se afla cartea de care întrebaseră. Era de ajuns să schimbi doar câteva cuvinte cu el ca să-ți dai seama de dragostea lui Luca pentru literatură și nu conta dacă era vorba de o ediție uzată, cu copertă necartonată sau de o ediție princeps. Cunoștințele lui erau mărturia unei vieți petrecute în mijlocul cărților, iar atitudinea autoritară cu care Luca se mișca printre rafturile anticariatului te făcea să-ți fie greu să ți-l imaginezi în afara acelei atmosfere de spiritualitate ușor estompată ce domnea în încăpere.

De aceea, seara aceasta era una cu totul specială; dincolo de faptul că avea să fie și ultima din viața lui Luca, se îplinea o săptămână întreagă de când nu mai călcase pe aici. Nerăbdător să-și revadă prăvălia, de la aeroport luă un taxi care îl duse direct la anticariatul din cartierul Vesterbro, Copenhaga. Pe drum îi veni greu să stea liniștit și, când în sfârșit mașina se opri, se grăbi atât de tare să plătească și să se dea jos, încât șoferul se trezi cu un bacșiș mai mult decât copios, doar ca să scape de deranjul cu mărunțișul. Recunoscător, șoferul scoase cele două valize ale lui Luca din portbagaj, pentru ca apoi să-l lase pe bătrânel pe trotuar.

Anticariatul era cufundat în întuneric și nu părea deloc primitiv, dar Luca zâmbi la vederea fațadei familiare, pe geamurile căreia era scris cu litere galbene: Libri di Luca. Își târî valizele câțiva metri mai încolo, de la marginea trotuarului până la ușă, și le așeză cu greutate pe lespede de piatră de la intrare. Se descheie la haină, iar vântul tomnatic îi înhăță pardesiul și poalele-i fluturară neliniștite în timp ce își vâră mâna în buzunarul de la piept în căutarea cheilor.

Sunetul clopoțelilor de deasupra ușii îi ură bun venit acasă, iar el se grăbi să-și târască valizele înăuntru, pe covorul roșu închis, și să încuie ușa. Se îndreptă de spate și stătu așa, cu ochii închiși, trăgând adânc aer în piept, savurând mirosul bine cunoscut de hârtie îngălbenită și piele învechită. Rămase așa preț de câteva clipe, până când sunetul clopoțelilor se stinse. Abia atunci deschise ochii și, chiar dacă nu era nevoie, aprinse candelabrul ce atârna din tavan. După ce se învărtise mai bine de cincizeci de ani prin aceste încăperi, s-ar fi putut orienta fără nicio problemă și pe întuneric. Cu toate acestea, apăsă toate întrerupătoarele de lângă ușă și aprinse becurile de deasupra fiecărui raft și luminile din vitrinele de la balcon.

Se duse în spatele tejghelei și își dădu jos pardesiul. Scoase o sticlă și un pahar de sub tejghea și umplu paharul cu coniac. Ținând paharul în mână, Luca se opri în mijlocul prăvăliei luminate și privi în jurul său cu un zâmbet satisfăcut. Clipa deveni perfectă când luă o gură din licoarea aurie. Luca dădu din cap ca pentru sine și inspiră adânc

aerul din anticariat.

Cu paharul în mână, se plimbă încolo și înapoi, examinând șirurile de rafturi cu cărți. Probabil că alți ochi nu ar fi fost în stare să distingă micile schimbări petrecute în acea săptămână, dar Luca le remarcă pe loc – cărți care fuseseră vândute sau date la schimb, cărți noi îngrămădite printre cele vechi și teancuri care fuseseră mutate sau amestecate. În timpul inspecției sale, Luca împinse unele volume la locul lor, astfel încât toate să fie aliniate perfect, ori schimbă locul altora care fuseseră așezate greșit. Din când în când lăsa grijuliu paharul jos, pentru a scoate o carte pe care nu o mai văzuse până atunci. O răsfoia curios, studia caracterele cu care fusese culeasă și pipăia textura hârtiei. Apoi închidea ochii și o ridica în dreptul nasului, pentru a inspira parfumul unic al paginilor, ca și cum ar fi fost un vin dintr-o recoltă aleasă. După ce mai examina încă o dată prima pagină și legătura cărții, o așeza cu grijă la locul ei, fie cu o mișcare de încuviințare, fie ridicând din umeri. Cum, la sfârșitul inspecției sale, numărul încuviințărilor îl depăși pe cel al gesturilor de indiferență, deciziile luate de ajutorul lui Luca în absența sa părură a fi aprobate.

Ajutorul se numea Iversen și lucra de atâta vreme la anticariat, încât relația lor era mai degrabă una de parteneriat decât una de angajat-angajator. Dar, chiar dacă Iversen iubea anticariatul la fel de mult ca și Luca, nu venise niciodată vorba de vreun parteneriat. Luca moștenise anticariatul de la tatăl său, Arman, și de la bun început acesta fusese menit să rămână în familia lui.

Puține se schimbaseră de când Arman îi lăsase afacerea lui Luca, lucrul cel mai demn de remarcat fiind balconul aflat la nivelul tavanului primei încăperi. Acesta avea cam o jumătate de metru lățime și făcea înconjurul celor patru pereți. Nu după mult timp, balconul fusese botezat „Raiul” de către clienții fideli, întrucât aici se aflau expuse cele mai valoroase și mai rare lucrări, protejate de vitrine.

Înainte de-a urca la balcon, Luca se întoarse la tezghea pentru a-și mai turna încă un pahărel de coniac. Apoi se îndreptă spre fundul încăperii, acolo unde o scară în spirală se înălța până la balconul de deasupra. Scara se clătină amenințător când pași pe treptele uzate, dar Luca își continuă sânguincios ascensiunea și în scurt timp ajunse sus. Se întoarse și studie în amănunt anticariatul. Cu un strop de imaginație, rafturile de dedesubt puteau semăna cu un labirint de tufișuri bine îngrijite. Însă el era prea obișnuit cu ele pentru a se rătăci, iar privirea sa își găsi rapid calea și se opri asupra celor două valize aflate la intrare.

Fruntea i se încreți brusc și o expresie gravă îi întunecă deodată chipul zbârcit. Ochii lui căprui păreau să privească undeva departe, dincolo de spațiul de dedesubt. Luca ridică gânditor paharul și miroși coniacul înainte de-a sorbi din el, apoi își luă privirea de la cele două valize pentru a se concentra asupra rafturilor de la etaj.

Lumina difuză din vitrine dădea volumelor o aură romantică, patinată. În spatele sticlei volumele erau expuse ca niște mici opere de artă, unele erau deschise la ilustrațiile viu colorate sau la descrierile pline de fantezie ale celor istorisite în ele; altele erau închise pentru a prezenta măiestria cu care fuseseră legate sau iscusința cu care fusese tăbăcită pielea.

Luca păși încet, sprijinindu-se cu o mână de balustrada balconului, în timp ce în

cealaltă ținea strâns paharul de coniac, mișcând-o grijuliu în mici cercuri, și își lăsă privirea să alunece pe deasupra volumelor din vitrine. În mod normal, printre lucrările de la etaj nu se petreceau la fel de multe schimbări. Puțini își permiteau să le cumpere, iar aceștia achiziționau de obicei doar câteva cărți, alese cu grijă, pentru colecțiile lor.

Noi lucrări erau adăugate doar prin achiziționare de moșteniri sau, mai rar, la licitații de carte.

De aceea Luca încremeni când dădu cu ochii de un volum nou. Se încruntă și așeză paharul pe balustradă, apoi se aplecă spre geamul de sticlă pentru a examina mai îndeaproape lucrarea. Cartea era legată în piele neagră, cu litere aurii, iar marginile hârtiei erau de asemenea aurite. Luca făcu ochii mari, apropiindu-se și mai mult de ea pentru a citi titlul și numele scriitorului. Se dovedi a fi o ediție măiestrit lucrată a *Micilor opere morale* ale lui Giacomo Leopardi, într-o condiție excelentă și probabil în limba originală, adică în italiană – limba maternă a lui Luca.

Vădit emoționat, Luca îngenunche și deschise vitrina. Cu degetele tremurând, duse mâna la buzunarul cămășii, de unde își scoase ochelarii, pe care îi așeză pe nas. Cu grijă, ca și cum nu ar fi vrut să-și sperie prada, se aplecă și cuprinse cartea cu amândouă mâinile. De îndată ce apucă strâns trofeul în mâini, îl scoase din vitrină și îl ridică plin de admirație. Cute adânci îi brăzdară fruntea și se sculă cu o mișcare bruscă, privind în jur ca și cum ar fi căutat ceva, ca și cum ar fi simțit că îl urmărea cineva, niște martori ascunși ai acestei descoperiri extraordinare. Dar cum nu reuși să vadă nimic deosebit, întoarse din nou privirea la volumul din mâinile sale și îl deschise cu grijă.

Pe pagina de titlu citi că era prima ediție, calitate care, alături de anul tipăririi, 1827, justifica prezența volumului în „Rai”. Hârtia avea o textură bogată. Cu o încântare vădită, Luca își lăsă degetele să alunece peste pagină. Apoi ridică volumul în dreptul nasului și îl mirosi. Avea un ușor parfum de mirodenii, iar Luca trase concluzia că trebuie să fi fost frunze de dafin.

Cu o insistență scrupuloasă și cercetătoare, răsfoi mai departe și se opri la o gravură în cupru care înfățișa moartea cu glugă și coasă. Ilustrația era foarte bine executată și, cu toate că se strădui destul de mult, nu putu să identifice nicio greșală. Metoda aceea de tipărire, cu gravură în cupru, foarte răspândită în secolul XIX, era destul de anevoioasă și se remarcă prin faptul că permitea o finețe și o detaliere mult mai mari decât cele mai bune gravuri în lemn. Însă hârtia trebuia imprimată în două rânduri: mai întâi cerneala era turnată în scobiturile unei plăci de cupru, în vreme ce textul era imprimat cu matrițe de plumb, astfel încât literele să iasă în relief.

Luca răsfoi mai multe pagini, admirând entuziasmat și celelalte gravuri în cupru din carte. Când ajunse la ultima pagină, se încruntă din nou. De obicei aici era atașat un bilet de mărimea unei cărți de vizită cu prețul și numele anticariatului, dar acesta lipsea. Părea ciudat ca Iversen să fi investit într-o lucrare atât de scumpă fără să se fi consultat cu Luca, iar apoi să scoată exemplarul la vânzare fără să afișeze prețul. Nu stătea în firea lui meticuloasă.

Luca își ridică din nou privirea, scrutând anticariatul, de parcă s-ar fi așteptat ca un comitet de primire să-i alerge brusc în întâmpinare și să elucideze misterul. Însă foarte puține persoane aveau habar de călătoria și de întoarcerea lui acasă, iar acestea știau că

nu era nici pe departe o ocazie potrivită pentru o petrecere.

Ridică din umeri, deschise cartea undeva la mijloc și începu să citească cu voce tare. Îndoiala îi dispăru îndată de pe chip, fiind înlocuită de bucuria de-a citi în limba lui maternă. Nu după mult timp începu să declame din ce în ce mai tare, dând drumul cuvintelor să plutească libere pe deasupra rafturilor pline cu cărți din anticariat. Trecuse ceva vreme de când citise ultima oară în italiană, așa că abia după câteva pagini reuși să-și recapete accentul și să prindă ritmul poemului. Oricum, entuziasmul lui era evident, ochii îi străluceau de fericire, iar expresia-i înflăcărată contrasta strident cu melancolia textului.

Nu dură decât o clipă. Deodată expresia de pe chipul lui Luca se transformă din entuziasm în uimire și, clătinându-se, se dădu doi pași înapoi, până ce trupul i se lovi de vitrina din spate. În pupilele-i agitate uimirea se preschimbă în frică, iar încheieturile degetelor i se albiră din cauza încordării cu care mâinile i se încheștaseră pe volum. Corpul i se aplecă înainte, cu mișcări sacadate, aproape mecanice și, de îndată ce atinse balustrada, paharul de coniac se răsturnă din cauza șocului provocat de lovitură, rostogolindu-se prin aer spre podeaua etajului de dedesubt. Covorul estompă zgomotul sticlei sparte.

Vocea lui Luca își pierduse din intensitate, iar ritmul devenise neregulat și împleticit. Transpirația șiroia pe fruntea bătrânului, iar chipul i se înroșise de atâta efort. Câteva broboane de sudoare i se prelinseră de pe frunte de-a lungul nasului, până în vârf, de unde picurară în carte. Hârtia groasă absorbi picăturile de sudoare, ca și cum ar fi fost stropi de ploaie în albia uscată a unui râu.

Ochii holbați îi erau ațintiți asupra textului și nu clipi nici măcar o dată, nici chiar atunci când picăturile de sudoare îi intrară în ochi. Pupilele urmăreau inexorabil rândurile de pe pagini și, oricât ar fi încercat, îi era imposibil să-și miște capul, nici măcar cât să-și poată dezlipi privirea de la cartea pe care o avea în mâini. Trupul începu să-i tremure violent și o expresie de durere îi schimonosi fața într-o grimasă sinistră, făcând figura altă dată atât de prietenoasă a acestui bărbat să semene cu cea a unui nebun sau a unui epileptic în plină criză. În ciuda simptomelor fizice, vocea lui continua să răsune în încăpere, bâlbâindu-se, întrerupându-se din când în când, izbucnind apoi în șuvoaie explozive de cuvinte. Nu mai exista niciun ritm în ceea ce citea, frazele erau trunchiate și amalgamate la un loc, fără niciun respect pentru regulile gramaticale și, pe măsură ce viteza sporea, accentul era aruncat pe silabe din ce în ce mai arbitrar. Deși fiecare cuvânt în parte putea fi recunoscut ca fiind un cuvânt, pronunția și îmbinarea lor deveniseră neinteligibile, iar frazele emise de coardele sale vocale nu mai aveau niciun înțeles. Cadența era acum dictată de ritmul respirației, iar șuvoiul de cuvinte era întrerupt doar atunci când plămânii i se goleau de aer, făcându-l să inhaleze panicat. După fiecare inspirație, ce era însoțită de un șuierat tot mai sonor, cuvintele și frazele îi țâșneau din gură ca un jet de apă care mai înainte fusese stăvilit.

Corpul îi tremura acum atât de puternic, încât balustrada în care fusese înghesuit începu să vibreze, făcând schelăria din lemn să scârțâie strident. Sudoarea îi șiroia pe trup, pătându-i hainele în mai multe locuri, iar pe covorul din jurul lui picăturile de transpirație formaseră mai multe pete întunecate de umezeală. Deodată șuvoiul de

cuvinte se opri și corpul încetă să-i mai tremure. Ochii lui Luca erau în continuare ațintiți în jos, la cartea pe care o ținea cu amândouă mâinile, dar expresia de panică îi dispăruse de pe chip. Încet, trupul lui bătrân se înclină peste balustradă, cartea îi alunecă din mâinile transpirate și căzu pe podea cu paginile fluturând. Parapetul scârțâi amenințător sub povara corpului său și, cu un trosnet, o parte a balustradei se rupse. Trupul lui Luca rămase o clipă nemișcat pe marginea balustradei, apoi se prăbuși lipsit de viață, rostogolindu-se prin aer înainte de-a atinge podeaua încăperii de dedesubt. În cădere, membrele lui neînsufletește fâlfâiră fără niciun control, trăgând după ele rafturi și cărți, care se prăvăliră într-un nor de praf.

Corpul lui Luca lovi podeaua cu o bufnitură înfundată, într-un coridor îngust, flancat de rafturi, și fu îndată îngropat sub un maldăr de cărți, lemn și praf.

2.

De fiecare dată când trebuia să se prezinte în instanță, Jon Campelli dormea agitat în noaptea de dinainte. Asta dacă reușea să închidă vreun ochi. Noaptea aceasta nu făcea excepție, așa că în cele din urmă se dădu bătut. Se ridică din pat, se înfășură într-un halat bleumarin, apoi se îndreptă agale spre bucătărie și își făcu o stacană de cafea, pe care o bău recitind manuscrisul pledoariei sale finale. Chiar dacă revăzuse fiecare pagină de nenumărate ori cu o seară în urmă, le reciti conștiincios, testând cu voce tare diferite intonații pentru aceeași frază. Așa că pe la patru dimineața, o voce răspicată se putea auzi răsunând în apartamentul de la ultimul etaj al unui imobil din Kompagnistræde, repetând mereu același paragraf, ca un actor care își repetă rolul.

Câteva ore mai târziu se duse să ia ziarul care zăcea în fața ușii de la intrare și îl răsfoi în timp ce-și lua micul dejun împreună cu o cană de cafea proaspătă. Manuscrisul se afla lângă el și de mai multe ori se trezi oprindu-se din răsfoitul ziarului pentru a-l trage mai aproape și a reciti un anumit pasaj înainte de-a reveni la știrile din ziar și la micul dejun.

Niciunul din colegii lui Jon nu avea habar cât de multă muncă se afla în spatele pledoariilor lui finale. Deși relativ tânăr, era cunoscut pentru că stăpânea disciplina la perfecție. La numai treizeci și trei de ani, ca avocat al apărării, căpătase reputația de-a fi o celebritate în rândul colegilor săi, o provocare pentru adversari, dar și obiectul unor suspiciuni nefondate în rândul magistraților mai bătrâni.

De aceea cazurile lui se bucurau de o mare audiență în instanță și probabil că și astăzi aveau să-și facă apariția o mulțime de spectatori, deși cazul părea să fie decis dinainte. Clientul lui Jon, un imigrant din a doua generație pe nume Muhammad Azlan, era acuzat de tănuire de bunuri furate și, precum cele trei acuzații anterioare împotriva lui, aceasta era la rândul ei nefondată. De la o vreme încoace începuse să miroasă a șicanare din partea poliției, dar Muhammad aborda toată tărașenia cu o atitudine extrem de calmă, părând să se mulțumească cu o răzbunare pe cale legală, adică să ceară despăgubiri pentru vătămarea integrității corporale.

Jon bău restul de cafea din cană, apoi se duse în baie și dădu drumul la apă în cabina de duș. Lăsă halatul să alunece pe podea și, în timp ce aștepta ca apa să se încălzească, își privi trupul în oglindă. Apucă între degetul mare și arătător colacul de grăsime de deasupra șoldurilor, examinându-l minuțios, de parcă ar fi fost niște bășici care se umflaseră în timpul nopții. Cu cinci ani în urmă avea un abdomen plat ca o scândură, dar aproape imperceptibil și indiferent de ce făcea pentru a le ține sub control, formele mușchilor se estompaseră treptat, ca și cum ar fi fost măturate de o inundație.

Pe când se afla sub duș, îi sună telefonul, dar Jon continuă neabătut să-și clătească părul de șampon și să-și termine restul ritualului de dimineață, înainte de-a verifica cine sunase. Era Muhammad. Pe un ton destins, clientul îi povestea într-un mesaj că își vânduse „roțile” și că, prin urmare, avea nevoie de o mașină ca să ajungă la tribunal. Jon încercă să-i telefoneze, dar suna ocupat, așa că se mulțumi să-i lase un mesaj cum că se îndrepta spre el.

Ploua. Jon alergă până la mașină, un Mercedes SL gri metalizat, și își aruncă servieta pe scaunul din dreapta înainte de a se urca la volan, la adăpost de ploaie. Prin geamurile acoperite de apă, lumea de-afară părea că se topește, siluete în haine de ploaie se contopeau și semănau cu creaturile fantastice din desenele copiilor. Ștergătoarele se puseră în funcțiune imediat ce porni mașina și, odată cu apa, dispărură și creaturile fantastice, fiind înlocuite de danezi ursuzi, adăpostiți ciorchine în stațiile de autobuz sau încercând să răzbată prin ploaie.

Din cauza vremii, traficul spre Nørrebro se mișca destul de încet, iar Jon se uită de mai multe ori la ceas. Oricât de solid ar fi fost cazul, nu era un început bun să întârzie la o înfățișare și Jon își făcuse un punct de onoare din a fi mereu punctual. În cele din urmă reuși să vireze din Åboulevard pe Griffenfeldsgade și de acolo mai departe pe Stengade, unde locuia Muhammad. Clădirea din beton era acoperită cu piatră roșie, iar la fiecare etaj se afla câte o terasă sau câte un balcon. Între clădiri se întindea un spațiu verde destul de amplu, cu gazoane prost îngrijite, peisajul fiind completat de schelele ruginite ale unui loc de joacă pentru copii și de bănci decolorate de soare.

Ca proprietar al apartamentului de la parter, Muhammad deținea și șase metri pătrați de grădină. Aceasta era înconjurată de un garduleț împletit, înalt de o jumătate de metru, care cândva fusese alb, dar acum era verzui, căpătând o nuanță de culoarea algelor. Musafirii lui Muhammad trebuiau să folosească mereu ușa dinspre „Parc”, cum îi plăcea lui să-și numească grădina, așa că Jon străbătu de-a curmezișul spațiul verde și intră pe porțița grădinii, care se deschise cu un scârțâit. Pe iarba din „Parc” zăceau cutii goale, cartoane de lapte și paleți, care toate își serviseră scopul și așteptau ca administratorul să-i atragă atenția lui Muhammad să le adune de-acolo. Un acoperiș înclinat, ce se întindea pe întreaga lungime a apartamentului, oferea adăpost împotriva ploii, funcționând și ca loc de depozitare pentru alte pungi, bidoane și un palet cu mâncare pentru câini, ambalată în saci de 20 de kilograme.

Jon bătu în geam și nu trebui să aștepte mult până când Muhammad își făcu apariția la fereastră, în chiloți, tricou și, cel mai important, cu mobilul lui cu căști. Ca de obicei, Muhammad purta un tricou pe care era scris cu litere mari *Vărul*. Îi plăcea să se folosească de cele mai stereotipe prejudecăți în micile sale provocări, un fel de pasiune de a înțepa – cum spunea el – tabloidul *Ekstra Bladet*. Nu de supărare sau de furie, așa cum era cazul cu alți imigranți, ci numai și numai din amuzament și autoironie.

Ușa livingului se deschise și, cu zâmbetul pe buze, Muhammad îl invită pe Jon să intre, în timp ce el continua să vorbească în căști. În limba turcă, din câte reuși Jon să înțeleagă. Camera în care intrase avea un triplu rol: de living, de birou și de depozit. Din când în când încăperea arăta de parcă ar fi fost folosită și pe post de saună. În orice caz, înăuntru era mereu foarte cald, cel mai probabil pentru ca Muhammad să poată sta tot anul în pantaloni scurți și tricou.

Muhammad era un „cavaler al concursurilor”. Acesta era titlul pe care el însuși îl folosea și care, fără îndoială, dădea ocupației lui un ton mai romantic decât i-ar fi permis natura sa. În momentul în care internetul începuse să se impună la nivel general, multe firme realizaseră că o modalitate de-a atrage cât mai mulți vizitatori pe site era să organizezi un concurs sau o loterie, unde participanții puteau câștiga

produse, bani, excursii și multe altele. Versiunile electronice ale biletelor de loto sau jocurilor de noroc deveniseră, de asemenea, atracții eficiente și, întrucât majoritatea acestor concursuri nu aveau nicio restricție privind locul din lume unde se aflau jucătorii, posibilitățile erau infinite, jucători noi fiind atrași la fiecare secundă.

Muhammad trăia, la propriu, din participarea la cât de multe concursuri și jocuri de noroc putea, indiferent de tipul câștigului. Premiile le vindea altora, în măsura în care el însuși nu avea nevoie de ele, de aceea casa lui semăna cu o prăvălie: peste tot se aflau cutii de carton pline cu detergenți, produse pentru micul dejun, chipsuri, jucării, dulciuri, vin, răcoritoare, cafea, articole de igienă personală sau produse mai mari, ca de exemplu o ladă frigorifică Atlas, un aragaz electric Zanussi, o bicicletă pentru fitness, un simulator de vâslit și două grătare Weber. Așadar, apartamentul lui putea să semene foarte bine cu o ascunzătoare de bunuri furate și tocmai din acest motiv era acuzat constant că îl folosea chiar în acest scop.

— Care-i treaba, șefu'? exclamă Muhammad întinzându-i mâna lui Jon. În aparență terminase cu convorbirea telefonică, dar nu puteai fi niciodată sigur, întrucât își dădea jos câștile foarte rar.

Jon îi strânse mâna.

— *Eu* sunt gata, spuse Jon făcând un semn cu capul spre trupul pe jumătate gol al lui Muhammad. Tu?

— Ei, eu trebuie doar să stau jos și să arăt nevinovat, răspunse Muhammad ridicându-și mâinile în față într-un gest de apărare.

— Ar trebui să-ți pui alt tricou, sugerează Jon.

Muhammad încuviință.

— Asta și făceam. Până atunci ia loc, durează doar o nanosecundă.

Clientul lui Jon părăsi livingul, iar avocatul apărării privi în jur pentru a găsi un loc unde să se așeze. Dădu la o parte o cutie plină cu conserve care se afla pe o canapea din piele maro și se așeză cu servieta pe genunchi. Într-un capăt al încăperii se afla o masă mare, pe care Muhammad o folosea pe post de birou. Pe masă tronau trei monitoare plate, aliniate ca și cum ar fi fost pietre de mormânt. În spatele mesei se găsea un scaun de birou la fel de mare ca unul de dentist și, judecând după numărul de manete, cu tot atâtea posibilități de setare.

— Cum merge cu despăgubirea? strigă Muhammad din dormitor.

— Nu putem depune cerere decât după ce câștigăm procesul, răspunse Jon.

Muhammad apăru în cadrul ușii transformat, cu un costum negru, cămașă albă și pantofi lustruiți. Încerca să-și pună o cravată gri, luptându-se să execute mișcări cu care nu era obișnuit.

— Dar de data asta poate să fie o sumă bunicică, adăugă Jon arătând spre fața lui Muhammad.

Acesta renunță la cravată și o aruncă la întâmplare.

— Da, vor trebui să se descotorosească de mulți euro, spuse el arătând spre ochiul lui învînețit. Cât câștigă un sac de box pe oră?

Jon ridică din umeri.

Cu ocazia ultimei descinderi trimiseseră o trupă de șase polițiști, care pătrunseseră cu

forța în apartamentul lui Muhammad, prin ușa de la intrare, fără să știe că aceasta era blocată de lăzi cu conserve de tomate, scutece Pampers, roboți de bucătărie și vin. Desigur, nu pricepuseră că, din același motiv, vizitatorii erau nevoiți să intre pe ușa din spate, așa că interpretaseră balamucul de la intrare ca pe o încercare de a baricada ușa și, prin urmare, arestarea fusese mult mai violentă decât ar fi fost nevoie. Muhammad se alesese cu două coaste rupte și o arcadă spartă când fusese trântit la podea. Situația nu se îmbunătățise deloc când opt prieteni de-ai lui Muhammad din cartier dăduseră năvală și, conform raportului, se comportaseră atât de amenințător, încât polițiștii fuseseră nevoiți să ceară întăriri.

A doua zi, un ziar de seară calificase acțiunea drept „o încercare reușită de anihilare a traficului turcesc cu obiecte furate”. Chiar dacă mai târziu, în aceeași zi, cercetările demonstraseră cu totul altceva, niciunul dintre ei nu se aștepta la vreo scuză oficială sau la vreo dezmințire în ziarul respectiv.

Muhammad își îndreptă gulerul de la cămașă și întinse brațele.

— E bine?

— Frumos, comentă Jon și se ridică. Gata?

— Stai! strigă Muhammad. Nu pot să te las să pleci fără să-ți fac o ofertă ca pentru prieteni. Se îndreptă spre o stivă de cutii și o deschise pe cea de deasupra. Ce zici de câteva cărți superbe? Întrebă el scoțând câteva din cutie și punându-i-le lui Jon în față. Ți le dau la un preț bun.

Judecând după copertă, erau romane de dragoste de ultima speță, așa că Jon îl refuză zâmbind și clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Nu prea citesc, spuse el lovindu-și tâmpla cu arătătorul. Am luat o supradoză când eram mic.

— Hmm, mormăi Muhammad dezamăgit, dând drumul cărților la loc în cutie. Am și niște romane polițiste, însă din câte îmi aduc aminte doar câteva din alea cu procese. Te tentează? Întrebă el aplecându-se înspre Jon, dar avocatul nu se răzgândi.

— Ce zici de niște Tampax, atunci? îl întrebă Muhammad zelos. Pentru femeia ta, adică. Și izbucni într-un hohot de râs zgomotos. Am câștigat Tampax pe un an din partea unei reviste pentru femei. Premiul întâi era o excursie în Tenerife, adăugă el ridicând din umeri. Nu poți să câștigi potul cel mare de fiecare dată, dar cel mai tare o să fie când or să vină să mi le aducă, azi după prânz, și s-o fotografieze pe câștigătoarea secretă pentru numărul viitor al revistei. Își duse mâinile la ceafă, unduind din șolduri. Așa că am să fiu fotomodel, spuse el râzând din nou.

— Consumul tău anual de Tampax trebuie să fie destul de redus, comentă Jon zâmbind. Nu, mulțumesc. Nu am nicio femeie în prezent.

— Nu pricep! exclamă Muhammad clătinând din cap. Cu un look de *latin lover* ca al tău n-ar trebui să ai probleme la capitolul ăsta.

Jon ridică din umeri. Pielea lui nu era la fel de întunecată ca a lui Muhammad, dar avea totuși un ten diferit de majoritatea danezilor și, pe deasupra, un păr negru ca pana corbului. Fiind doar pe jumătate italian, era ceva mai înalt – un metru optzeci – și mai alb decât te-ai fi așteptat și poate că de aceea nu trăise niciodată pe propria piele vreo formă de rasism, cel puțin nu din partea sexului opus.

Muhammad pocni din degete, se duse în spatele monitoarelor, apucă mouse-ul cu o mână și tastă ceva cu cealaltă.

— Dar pot să-ți fac rost și de femei, șefu'. Au lansat un concurs la un club de noapte din Copenhaga, unde poți să câștigi o noapte cu... cum îi spune...

— Gata, gata! izbucni Jon. Nu sunt așa de disperat.

Muhammad ridică din umeri și se lăsă să cadă în scaun, iar acesta îl cuprinse imediat ca într-o îmbrățișare.

— Numa' să-mi zici. Eu le-am băgat un *bot* pe site.

Muhammad era informatician, dar ca mulți alți imigranți din a doua generație nu putuse să-și găsească de lucru în domeniu, unde altminteri cererea era enormă. În ciuda faptului că era un programator foarte competent, fusese nevoit să admită că numele de familie însemna mai mult decât calificarea și că, pentru a se putea descurca, cea mai bună soluție era să lucreze pe cont propriu. Chiar și pentru Muhammad ar fi fost un stereotip penibil să lucreze la o pizzerie, așa că se hotărâse să devină un „cavaler al concursurilor”, ceea ce-i oferea libertatea necesară, precum și posibilitatea de-a se folosi de competențele sale pentru a crea tot felul de *boți*. Acești *boți* ai lui Muhammad erau mici programe de computer ce puteau fi instruite să completeze formularele de înscriere la concursurile pe care le găseau pe internet. De îndată ce un *bot* era instruit cum să procedeze, acesta executa fidel procedura și pompa nume și adrese din agenda lui Muhammad, sporindu-i în felul acesta șansele de câștig. În agendă erau incluși membrii familiei lui, prieteni, cunoscuți, vecini și toți ceilalți pe care reușise să îi convingă, printre care și Jon. Așa că, într-o bună zi, Jon fusese sunat de o secretară entuziasmată de la o mare firmă de jucării ca să-i spună că a câștigat un cărucior pentru copii decapotabil, cu anvelope de teren.

Cei care se aflau în agenda lui Muhammad primeau, drept compensație, unele din produsele pe care el nu le putea vinde sau o reducere substanțială la produsele din stoc.

Muhammad se eliberă din brațele scaunului și arătă spre ușă.

— Hai să terminăm și cu asta.

Cei doi părăsiră apartamentul și alergară ușor prin ploaie spre mașina lui Jon.

— Ce s-a întâmplat cu Peugeot-ul tău? îl întreabă Jon în timp ce se aflau în Mercedes, în drum spre tribunal.

— Am reușit să scap de el până la urmă. Din păcate a cam trebuit să las din preț. Am scăzut până la o sută de mii, deși în realitate făcea două sute de mii. Muhammad ridică din umeri. Nu mulți au curajul să facă afaceri c-un cioroi.

— Dar totuși, plata cu ora e OK, nu?

— Da, e în regulă. Pe de altă parte, a trebuit să arunc două baxuri de fulgi de porumb, fiindcă expiraseră. Dar, per ansamblu, merge.

— Păi și ce mai mănânci atunci? întreabă Jon zâmbind.

— Eh, am din belșug. Acum două săptămâni am câștigat cincizeci de semipreparate de la Tulip, așa că am terminat-o cu fulgii de porumb la cină.

•

Așa cum era de așteptat, sala tribunalului era plină. Veniseră și câțiva dintre prietenii lui Muhammad, dar erau și mulți colegi de-ai lui Jon și cunoscuți din timpul facultății.

Dat fiind stadiul în care se afla procesul, așteptau cu toții pledoaria finală, care avea să-și spună cuvântul asupra ultimelor mărturii ce fuseseră abordate rutinar și fără prea mult entuziasm de către ambele părți. Până și judecătorii păreau să se foiască nerăbdători în scaune. Sentința urma să fie dată de către un complet alcătuit din cinci judecători, metodă pe care Jon nu prea o avea la suflet. Se simțea mai în largul său în fața unui juriu complet, care să nu aibă idei preconcepute, din cauza precedentelor sau prejudecăților legate de persoana lui Jon.

Procurorul, un bărbat subțirel și chel, cu o voce tăragănată, ținu un discurs introductiv destul de decent, dar nimeni nu se îndoia de rezultatul procesului. Dovezi decisive nu existau, iar speculațiile și suspiciunile cu privire la activitatea de tăinuitor a lui Muhammad erau, în cel mai bun caz, îndoielnice.

În sală se lăsă o liniște totală când Jon fu solicitat să-și înceapă pledoaria. Se ridică încet de la locul său și păși în fața judecătorilor. Mulți dintre colegii săi își improvizau pledoaria finală, dar Jon nu se mulțumea cu atât. Avea discursul scris, cuvânt cu cuvânt, pe hârtiile pe care le ținea în mână și foarte rar i se întâmpla să se abată de la manuscris.

Jon începu să citească, dar pentru cei prezenți nu suna deloc ca și cum ar fi citit cu voce tare un text scris, ba cei mai mulți nici măcar nu realizau că își consulta tot timpul notițele. Iluzia aceasta era rezultatul îmbinării mai multor tehnici pe care Jon le perfecționase în timp. De exemplu, textul era împărțit în așa fel încât să poată folosi pauzele naturale pentru a da pagina, iar paragrafele erau structurate astfel încât să-i fie ușor să le regăsească în pagină când își ridica privirea de la text. Inventase, de asemenea, și metode de a citi cu coada ochiului fără a fi remarcat, fie aruncând priviri discrete, fie camuflându-se prin gesturi, ca un iluzionist.

Scopul unei asemenea pregătiri meticuloase și a consultării constante a textului era ca, în timpul pledoariei, Jon să se poată concentra asupra prezentării în sine. Deși conținutul era bătut în cuie, avea libertatea de a accentua anumite porțiuni din text în funcție de audiență, de a scoate în evidență anumite paragrafe, de a le estompa pe altele, de a întări anumite puncte de vedere, atenuându-le pe altele.

Singura dată când încercase să-i explice unui coleg această tehnică, o asemuise cu munca unui dirijor. Cu diferența că singurul instrument era el însuși. Însă reușea să moduleze efectele mai tare sau mai încet, după nevoie și circumstanțe, cu aceeași precizie cu care un dirijor putea modifica experiența unei piese muzicale. Colegii îl priviseră ca pe un excentric, așa că de atunci Jon nu mai încercase să le explice sau să popularizeze metoda succesului său, chiar dacă aceasta nu îl dezamăgise nici măcar o dată.

Metoda nu dădu greș nici de această dată. Nu după mult timp atenția tuturor era îndreptată către el, iar atmosfera din sală putea fi deslușită în expresiile de satisfacție de pe chipul prietenilor lui Muhammad și în micile semne de încuviințare din partea colegilor lui Jon. Chiar dacă stătea cu spatele la ei, Jon părea să simtă sprijinul acestora, ca și cum ar fi jucat un meci pe teren propriu. Judecătorii se aplecară înainte pe scaunele lor. Atitudinea lor plictisită dispăruse, iar privirile lor urmăreau cu atenție reprezentația oferită de Jon. Procurorul însă se cufunda tot mai adânc în scaun,

făcându-și nesigur de lucru cu hârtiile din fața lui. Pe chipul său se citea înfrângerea, așa că Jon se încumetă să prezinte pe un ton ironic felul în care poliția investigase cazul, ceea ce stârni un val de amuzament în instanță.

Brusc, totul se sfârși. Jon citi ultima propoziție din hârtiile sale și așteaptă o clipă neclintit, înainte de a-și împături foile și de a se întoarce la locul lui, însoțit de ovațiile spontane ale celor din sală și de cererile judecătorilor de a se face liniște.

Clientul îl bătu pe umăr.

— Curat Perry Mason! șopti Muhammad cu un zâmbet.

Jon îi făcu cu ochiul, dar păstră o expresie neutră.

Judecătorii se retraseră pentru a delibera, în timp ce restul publicului se împrăștia, încet și fără tragere de inimă, ca o clasă de elevi la sfârșitul unei excursii. Procurorul se apropie șovăielnic de adversarul său și îi strânse mâna lui Jon cu un semn de încuviințare. Pe când Muhammad se alătura prietenilor săi, care îl primiră în urale, Jon își adună hârtiile în două teancuri ordonate.

— Felicitări, Campelli! spuse o voce răgușită în spatele lui și în același timp simți o bătaie pe umăr.

Se întoarce și se trezi nas în nas cu Frank Halbech, unul din cei trei patroni ai firmei.

Din câte reuși Jon să-și dea seama, acesta era îmbrăcat, ca și el, într-un costum negru, marca Valentino, dar manichiura trăda faptul că bărbatul din fața lui nu era obișnuit cu munca și că avea angajați pentru asta. Devenise partener în firmă cu cinci ani în urmă, la vârsta de patruzeci și cinci de ani și, judecând după înfățișarea lui, își petrecea acum timpul prin saloanele de coafură, solarii și săli de fitness.

— Caz limpede ca apa, dar procedură impecabilă! spuse Halbech întinzându-i mâna. Jon i-o strânse. Halbech se aplecă spre el, fără a-i da drumul la mână. Steiner se subrezește pe zi ce trece, îi șopti el făcând un semn cu capul în direcția procurorului.

Jon încuviință din cap.

— Cazul ăsta nici n-ar fi trebuit să ajungă în instanță, șopti el la rândul lui.

Halbech se îndreptă de spate, dădu drumul mâinii lui Jon și făcu un mic pas înapoi, ca pentru a-l vedea mai bine. Ochii de un albastru cenușiu îl scrutară minuțios pe Jon, în timp ce un zâmbet firav îi încolțea pe buze.

— Ce zici de o provocare reală, Campelli? Un caz unde să poți arăta cu adevărat de ce ești în stare?

— Bineînțeles! răspunse Jon fără nicio ezitare.

Halbech dădu din cap mulțumit.

— Așa ziceam și eu. Pari să fii un bărbat care știe să accepte o provocare, care știe să tragă la nevoie. Cu pumnul strâns în formă de pistol, ținti apoi în direcția lui Jon. Dosarul Remer. E al tău. Și un zâmbet i se lăți pe toată față. Treci mâine pe la mine să discutăm.

Înainte ca Jon să apuce să reacționeze, Halbech se întorsese deja cu spatele, îndreptându-se cu pași hotărâți spre ieșire. Jon îl urmări cu o privire siderată, până când un bărbat scund, dar solid, îmbrăcat într-un costum gri deschis se așeză în fața lui, blocându-i vederea.

— Uau! Era cumva Halbech? întrebă bărbatul întorcându-și capul când spre Jon,

când spre Halbech, în timp ce acesta se îndepărta tot mai mult.

Bărbatul cel scund era Anders Hellstrøm, coleg cu Jon, specializat în procese auto și cu o înclinație pentru puburile irlandeze și berea Guinness.

— Nimeni altul, răspunse Jon absent.

— Incredibil! Nu-mi aduc aminte când l-am văzut ultima oară într-o sală de tribunal, spuse Hellstrøm impresionat. Ce naiba voia?

— De fapt, nu știu sigur, răspunse Jon gânditor. Dar mi-a dat cazul Remer.

Hellstrøm îl privi neîncrezător.

— Remer? Fluieră ușor, aruncându-i lui Jon o privire compătimitoare. Ori vrea să-ți ridice statuie, ori vrea să te îngroape.

— Mulțumesc pentru sprijin! spuse Jon sec și zâmbi ironic.

— Stai să vezi când or să afle ceilalți, adăugă Hellstrøm frecându-și palmele și privind cercetător împrejur. Dar ai băgat o pledoarie de nota zece, Jon, mai adăugă el înainte de-a se întoarce cu spatele și de-a o porni spre cel mai îndepărtat colț al sălii, unde se adunase un grup de colegi.

Jon avea nevoie de aer curat. Deși pledoaria se terminase, se simțea de parcă ochii tuturor erau ațintiți asupra lui, așa că își croi drum spre ieșire, însoțit de urări și bătaii pe umăr. O clipă mai târziu era afară, pe treptele tribunalului. Ploaia se opri și mici petice de cer albastru se iviseră printre norii de un cenușiu deschis. Își vârî mâinile în buzunare și respiră adânc.

Cazul Remer era unul de evaziune fiscală prin sustragere de capital la cel mai înalt nivel. Personajul principal, Otto Remer, era acuzat de falimentarea a 150 de companii în decursul câtorva ani. Nu exista nicio îndoială că faptele lui erau controversate din punct vedere moral, dar nu era tocmai clar dacă erau și ilegale. Procesul începuse deja de trei ani, iar printre angajați circula gluma că, din pricina cantității de informații și a complexității, cazul căpătase o conștiință și o viață proprie.

Documentele cazului erau păstrate într-o arhivă separată, iar avocații de serviciu în cazul Remer primiseră un birou special, unde puteau lucra fără să fie deranjați. Era un caz de genul „succes sau eșec” și, până la ora actuală, toți avocații care-și încercaseră puterile fuseseră înfrânți. Pe de altă parte, un succes în cazul cu pricina ar fi atras cu siguranță după sine și o ofertă de parteneriat în firmă. Cel puțin așa se zvonea printre avocați.

Cantitatea de hârțogărie și complexitatea dosarului nu erau singurele dificultăți. Din câte se spunea, omul în sine, Otto Remer, era și el o provocare. Mai mulți colegi renunțaseră cu totul să mai colaboreze cu el, întrucât acesta nu se sinchisea nici de avocați, nici să prezinte documentația tranzacțiilor efectuate. În ciuda gravității cazului, se comporta cu o totală lipsă de discernământ și nu se dădea înapoi de la excursii la schi sau călătorii de afaceri, nici măcar în fazele cele mai delicate ale procesului.

Aerul mai era încă umed și rece după ploaie și un fior de frig îl făcu pe Jon să tremure în sacoul lui subțire. Doi bărbați în cămăși cu mâneci scurte ieșiseră să fumeze. Își aprinseseră țigările și trăgeau cu lăcomie din ele, în timp ce tropăiau pe loc, încercând să se încălzească.

Un telefon sună și, din reflex, Jon își duse mâna la buzunar. Nu era telefonul lui, dar

remarcă trei apeluri ratate în cursul după-amiezii, toate de la același număr. Fără a se uita la ecran, tastă combinația care îi dădea acces la căsuța de mesagerie vocală.

Ascultă cu o mirare crescândă mesajul care fusese înregistrat. Era de la un polițist criminalist, Olsen, care pe un ton formal îi spunea că sunase în legătură cu tatăl lui, Luca Campelli. Jon încruntă din sprâncene. Era destul de obișnuit să primească telefoane de la poliție, dar nu reușea să priceapă ce legătură putea să aibă cu tatăl lui.

Înainte să apuce să sune înapoi, un grefier se ivi în ușă și îl chemă înăuntru. Judecătorii terminaseră de deliberat.

Judecătorii anunțară în fața unei săli care acum se golise pe jumătate ceea ce știau deja cu toții, că nu exista un caz întemeiat împotriva lui Muhammad și că, prin urmare, toate acuzațiile fuseseră retrase. Prietenii lui Muhammad, care mai erau încă de față, izbucniră în urale, iar Muhammad apucă mâna lui Jon și o scutură cu putere.

— Bună treabă, Lawman! spuse el satisfăcut.

Jon îi zâmbi și făcu un semn cu capul către publicul euforic.

— Vrei să te duc înapoi cu mașina sau ieși la chef cu fan clubul?

— Dacă tot ai de gând să pleci cu mașina, vin cu tine, îi răspunse clientul. Unii mai trebuie să și muncească.

Jon începu să-și strângă hârtiile. Mai mulți colegi și cunoscuți se adunaseră să-l felicite pentru rezultat și Jon se văzu nevoit să refuze politicos mai multe invitații la prânz. În mod normal, el era cel care îi invita pe ceilalți la cină după o victorie, dar de data aceasta nu mai simțea același surplus de energie ca de obicei. Întâlnirea cu patronul firmei fusese un pic cam prea bizară ca să se mai poată concentra să sărbătorească.

Poate că Muhammad simțise în ce stare se afla, căci încercă să intre în vorbă cu el în mașină.

— Hei, am marcat! zise el dându-i un ghiont în umăr.

— Da, scuză-mă, spuse Jon și zâmbi. Cred că sunt obosit.

Muhammad se mulțumi cu răspunsul lui Jon și începu să vorbească despre despăgubiri – câți bani să pretindă pentru stricăciunile aduse ușii apartamentului, compensația pentru arcada spartă și dacă să pretindă vreo sumă pentru daunele morale aduse reputației lui în cartier.

Jon răspunse cu fraze scurte și viră spre Nørrebro. Aproape ajunseseră când telefonul sună din nou, iar Jon deschise dispozitivul *hands-free* și răspunse. La celălalt capăt al firului polițistul criminalist Olsen se prezentă, apoi îi explică de ce îl sunase. Jon ascultă vocea monotonă a bărbatului și răspunse scurt, mai mult pentru a confirma că se afla încă la telefon.

După ce convorbirea se încheie, își dădu jos căștile și un oftat i se desprinse de pe buze.

— Încă un fan? întrebă Muhammad aplecându-se spre șofer.

Jon clătină din cap.

— Nu chiar. A murit tata.

3.

Luca avea să fie înmormântat la cimitirul Assistens, în mijlocul marilor scriitori danezi, după cum și viața și-o dusesese în mijlocul operelor lor.

Jon sosi în ultimul moment și fu întâmpinat de un Iversen nervos, care stătea și-l aștepta pe pietrișul din fața capelei. Jon îl recunoscuse îndată pe bătrânul ajutor al tatălui său. Vorbiseră la telefon cu câteva zile în urmă. Iversen fusese cel care îl găsisese pe Luca mort de infarct în anticariat, în dimineața aceea, și tot el aranjase toate detaliile practice legate de înmormântare. Iversen fusese dintotdeauna cel care rezolvase problemele practice, asumându-și săritor orice sarcină.

Când era mic și venea în vizită la anticariat, Jon reușea mereu să-l păcălească pe Iversen să-i citească povești când Luca nu avea timp ori era plecat cu treburi. Părul lui Iversen albise destul de mult în ultimii cincisprezece ani, obrajii i se împliniseră, iar lentilele ochelarilor se îngroșaseră, dar același zâmbet călduros îl întâmpină pe Jon când se îndreptă către el, cu servieta la subsuoară și cu pași grăbiți.

— Mă bucur că ai venit, Jon, spuse el și îi strânse mâna cu căldură.

— Salut, Iversen. A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, răspunse Jon.

Iversen încuviință din cap.

— Da, dar știu că ai crescut ceva, băiete, spuse el râzând. Ultima oară când ne-am întâlnit nu erai mai înalt decât cele patru volume ale enciclopediei Gyldendal. Dădu drumul mâinii lui Jon și-și așeză palma pe umărul acestuia, ca pentru a-i demonstra cât de mult crescuse. Dar trebuie să înceapă slujba, spuse el scuzându-se cu un zâmbet. O să discutăm după aceea. Ochii lui căpătară o expresie gravă. E important să discutăm.

— Desigur, răspunse Jon și se lăsă condus în capelă.

Spre surprinderea sa, încăperea era aproape plină. Băncile erau ocupate de persoane de toate vârstele, de la mame cu bebeluși scâncind, la bătrâni atât de uscățivi încât ceremonia ar fi putut fi pentru ei. Din câte știa Jon, singurul contact al lui Luca cu lumea, în afara anticariatului, era o asociație de prieteni italieni, dar cei de față alcătuiau un amestec pestriț de oameni care, cel puțin la prima vedere, nu păreau să aibă vreo obârșie italiană.

Privirile tuturor și un murmur crescând îi însoțiră pe cei doi bărbați pe când înaintau pe culoarul din centru, spre cele două locuri libere din primul rând. Pe podea, în fața altarului, se afla un coșciug alb de lac, înconjurat de coroane și buchete de flori care se înșiruiau mai departe de-a lungul culoarului, într-un șuvoi de culori. Coroana cumpărată de secretara lui Jon se afla pe capacul coșciugului. Pe panglică nu era scris decât „Jon”.

După ce se așezară, Jon se aplecă spre urechea lui Iversen.

— Cine sunt toți oamenii ăștia?

Iversen ezită un moment înainte de-a răspunde.

— Prieteni ai anticariatului Libri di Luca, șopti el.

Jon făcu ochii mari.

— Pare a fi o afacere tare bună, remarcă el în șoaptă și privi de jur împrejur prin încăpere.

Estimă că erau vreo sută de persoane de față.

Își amintea de când era mic de clienții fideli care vizitau anticariatul, dar să fi fost atât de mulți și să se fi simțit atât de loiali încât să vină la înmormântare, asta îl luase prin surprindere. Clienții pe care și-i amintea cel mai clar erau niște ființe ciudate, excentrici mizeri care își dădeau ultimii bani pe cărți și cataloage în loc să-și cumpere haine și mâncare. Erau în stare să se învârtă prin anticariat ore în șir, fără să cumpere nimic, și de multe ori se întorceau și a doua sau a treia zi ca să scormonească prin aceleași rafturi, de parcă ar fi verificat dacă fructele erau coapte și gata de cules.

Un preot intră în capelă și se îndreptă spre pupitrul aflat de cealaltă parte a coșciugului, părând că levitează în roba sa brodată. Ultimele șoaapte răzlețe din încăperea se stinseră și începu slujba. Preotul legănă cădelnița spre cei de față și un miros discret de tămâie se răspândi în capelă. Apoi vocea liniștită a preotului umplu încăperea cu vorbe despre sălașuri spirituale, despre apartenență, despre dăruirea de trăiri și despre valorile fundamentale ale vieții, cum ar fi arta și literatura.

— Luca era străjerul acestor valori, intonă preotul, un bărbat darnic în căldură sufletească, cunoștințe și ospitalitate.

Jon își ținea privirea ațintită înainte. Simțea în spatele lui încuviințările compătimitoare ale celor de față și auzea hohotele de plâns abia înăbușite și lacrimile care se prelingeau pe obraji, dar ochii lui rămâneau uscați. Își aminti de o altă înmormântare, unde totul se petrecuse complet diferit; o înmormântare unde el, copil de zece ani fiind, trebuise să fie scos afară din biserică și o mătușă îndepărtată fusese nevoită să îl liniștească în gerul mușcător al iernii. Atunci mama lui era cea care fusese înmormântată. O moarte timpurie, după părerea tuturor, dar abia un an mai târziu avea să afle și de ce murise. Nu un „de ce” existențial, ci adevărul crud, motivul necosmetizat: Marianne, mama lui Jon și soția daneză a lui Luca, se sinucisese aruncându-se pe fereastră de la etajul cinci. Nu putea să-și dea seama dacă frigul crâncen de afară, din fața bisericii, sau disperarea fusese cea care îi curmase atunci plânsul într-un hohot sfâșietor, dar senzația aceea sufocantă i se întipărise bine în minte și de atunci nu mai fusese la nicio înmormântare.

La invitația preotului, cei de față începură să cânte câteva imnuri, înainte să i se dea cuvântul lui Iversen. Ajutorul credincios și prietenul lui Luca scoase un teanc de cărți de sub scaunul pe care stătea și se ridică în picioare. Înaintă printre coroanele de flori și se opri în spatele pupitrului. Dădu drumul teancului de cărți pe pupitru și acestea căzură cu o bufnitură răsunătoare. Ceea ce provocă hohote de râs răzlețe și atmosfera se mai însenină după psalmii bombastici.

Discursul lui Iversen era un rămas-bun pe un ton destins de la omul alături de care își petrecuse ultimii patruzeci de ani din viață, presărat cu anecdote din timpul prieteniei lor și pasaje din operele pe care le adusese cu el. La fel de grijuliu ca pe vremuri, când îi citea povești lui Jon, Iversen își captivă audiența cu o lectură foarte animată din *Divina comedie*, una din operele preferate ale lui Luca, și continuă cu fragmente din marii clasici, pe care toți cei din încăperea păreau să îi știe pe de rost. Jon citise și el operele, dar cu toate acestea se simți mișcat de interpretarea lui Iversen și imagini evocatoare se perindară pe șevaletul lui mental, la fel ca pe vremea când, șezând pe genunchii lui, pe

fotoliul de piele din Libri di Luca, asculta povești cu cowboy, cavaleri și astronauți. Când închise ochii, aproape că simți mirosul prafului din anticariat și liniștea care, în mijlocul rafturilor cu cărți, avea un sunet unic.

Câteva aplauze răsunară spontan când Iversen își încheie discursul, dar apoi cei de față își aduseră aminte unde se aflau și tăcură. Preotul reveni în spatele pupitrului și insistă să se cânte un ultim imn înainte ca cei prezenți să-și ia rămas-bun. Jon urmări textul în cartea de imnuri, dar nu cântă, spre deosebire de Iversen, care fredona nestingherit lângă el. Pentru un moment se întrebă dacă nu cumva era cazul să-și facă muștrări de conștiință pentru că nu se implica mai mult, dar se lepădă mental de acest gând și își ridică privirea spre tavan. Probabil că mai mulți dintre cei aflați acolo gândeau – și poate chiar o arătau fățiș – că era un ins arogant, dar asta era treaba lor. Ce știau ei! Pentru el nu conta decât să termine cât mai repede și să iasă din nou la aer curat.

După ce imnul luă sfârșit, Jon se numără printre primii care se ridicară în picioare.

Afară, cei prezenți se împărțiră în grupulețe, iar Jon se ținu aproape de Iversen, acesta fiind singurul pe care îl cunoștea. Curând aveau să li se alăture și alții, care îl laudară pe Iversen pentru discursul său și își exprimară condoleanțele față de Jon. Părea că toți îl cunoșteau, dar în același timp putea să simtă o urmă de uimire la cei pe care îi saluta, de parcă aceștia nu s-ar fi așteptat ca el să fie prezent la înmormântare.

— Semănați ca două picături de apă, îi spuse franc un bărbat între două vârste, aflat într-un scaun cu rotile. Se prezentă ca fiind William Kortmann și Jon remarcă imediat că scaunul lui cu rotile era complet negru, chiar și roțile erau de culoare neagră. Ciudat că n-a pomenit nimic, continuă Kortmann, dar tăcu brusc când remarcă expresia de surpriză de pe fața lui Jon. În fine, ar cam trebui să o luăm din loc, îi spuse el unui bărbat îmbrăcat în negru care stătea singur, câțiva metri mai încolo.

Ca prin telepatie, bărbatul se întoarse în același moment și se apropie de ei.

— Pe curând! zise bărbatul din scaunul cu rotile. Mă bucur să colaborez din nou cu un Campelli.

Înainte ca Jon să apuce să răspundă, scaunul lui Kortmann fusese deja întors, iar acesta era condus din fața capelei de către ajutorul său.

— Ce-a vrut să spună cu asta? îl întrebă Jon pe Iversen.

Acesta făcu o grimasă.

— Hmm, Kortmann face parte din Grupul de Lectură, răspunse el șovăind.

— Dar colaborarea despre care vorbea? insistă Jon.

— Vino, hai să facem câțiva pași împreună, sugeră Iversen și îl trase deoparte.

Părăsiră aleea cu pietriș și intrară în cimitir. Soarele tomnatic atârna la orizont, trimițând raze ca niște lame de cuțit printre crengile copacilor ce închipuiau forme contorsionate pe cărarea din fața lor. Rămaseră tăcuți o vreme. În partea veche a cimitirului, acolo unde tufe erau atât de dese încât, chiar dacă frunzele începuseră să cadă, privirea nu putea răzbate dincolo de ele, era liniște.

— Tatălui tău îi plăcea să se plimbe pe-aici, spuse Iversen și trase adânc aer în piept. Jon încuviință din cap.

— Știu. O dată l-am urmărit într-una din plimbările lui. Să fi avut vreo nouă ani, era

oricum înainte de... Jon tăcu și se aplecă să culeagă o ghindă de pe jos. O răsucă între degete, apoi continuă. Mă prefăceam că eram spion. M-am furișat după el, l-am urmărit imaginându-mi că o să se întâlnească cu alți spioni, cărora le transmitea informații secrete. Își dresă glasul și aruncă ghinda departe. Cred că am fost oarecum dezamăgit. N-a făcut nimic altceva decât să se plimbe printre morminte. Din când în când se oprea, se așeza și citea dintr-o carte pe care o avea el, ca și cum le-ar fi citit morților cu voce tare.

— Așa era el, spuse Iversen cu un zâmbet ușor. Mereu în căutare de public.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Jon sec.

Ajunseră la zidul dinspre Nørrebrogade, unde iedera crescuse din abundență, acoperind mormintele din preajma zidului ca o zăpadă verde.

— Cred că ți-e clar că ești moștenitorului anticariatului, așa-i? întrebă Iversen cu ochii ațintiți la poteca din fața lui.

Jon se opri și își întoarse privirea către Iversen. Acesta mai apucă să facă câțiva pași, după care se opri și el și se întoarse.

— Nu există niciun testament și, cum ești sigura rudă, ești singurul moștenitor, spuse Iversen privindu-l pe Jon în ochi. În ochii bătrânului nu era nicio urmă de supărare sau invidie, ci mai degrabă o expresie de îngrijorare și neliniște.

— Nici prin gând nu mi-ar fi trecut! exclamă Jon. Asta încerca să spună Kortmann cu acel *pe curând*?

Iversen încuviință din cap.

— Ceva de genul ăsta, da.

Jon își feri privirea de a bătrânului și o porniră mai departe.

— Eu eram convins că Luca o să-ți lase ție totul, spuse el surprins.

Iversen ridică din umeri.

— Poate că tatăl tău spera că ai să găsești o cale de întoarcere, sugeră el.

— *Eu* să găsesc o cale de întoarcere? exclamă Jon. Din câte îmi aduc aminte, ultima oară când am vorbit el a fost cel care nu a vrut să mai aibă de-a face cu mine.

— Cred că... nu, sunt *convins*, că a avut un motiv întemeiat.

Ajunseseră la capătul zidului, așa că ieșiră pe poarta dinspre Jagtvej, unde o luară la dreapta spre Runddelen. Zgomotul traficului aducea un contrast bine-venit cu liniștea din cimitir.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu asta, spuse Jon hotărât, în timp ce o coteau pe Nørrebrogade, înapoi spre capelă. N-o să fie o problemă, am relații bune cu avocați care pot să aranjeze totul. Tu ai fost dintotdeauna persoana cea mai potrivită pentru a prelua anticariatul.

Iversen își dresă vocea ca să poată acoperi zgomotul traficului.

— Este foarte amabil din partea ta, Jon. Dar nu pot accepta așa ceva.

— Bineînțeles că poți! exclamă Jon. Luca ne datorează asta, și mie, și ție.

— Poate că da, recunosc Iversen. Dar anticariatul nu este totul. Moștenirea lăsată de tatăl tău este mai mult decât o prăvălie plină cu cărți vechi.

— Datorii?

Iversen clătină energic din cap.

— Nu, nu, nimic de genul acesta, te asigur.

— Hai, Iversen. Nu mă face să mă joc de-a ghicitul la mormântul omului, spuse el fără să-și poată ascunde iritarea.

Acesta se opri și puse o mână pe umărul lui Jon.

— Îmi pare rău, Jon. Dar acum nu-ți pot spune mai multe. Nu este numai decizia mea, crede-mă!

Jon îl cercetă cu atenție pe bărbatul din fața lui. În spatele ochelarilor, expresia ochilor lui albaștri era în același timp gravă și compătimitoare. Ridică din umeri.

— E în regulă, Iversen. Oricare o fi treaba asta în care v-ați băgat, poate să mai aștepte până la momentul potrivit. La urma urmei, e o dovadă de lipsă de maniere să discuți despre moștenire la o înmormântare, nu?

Bătrânul dădu din cap ușurat și-l bătu prietenește pe umăr.

— Bineînțeles, ai dreptate. Voiam numai să mă asigur că ți-e clar că o să fie și o continuare. Hai să ne întâlnim la anticariat într-una din zilele astea și să clarificăm totul.

Ajunseseră la intersecția dintre Nørrebrogade și Kapelvej, iar Iversen dădu să o ia înapoi spre capelă. Jon se opri și arătă spre un bar aflat de cealaltă parte a străzii.

— Mă duc să beau ceva. Vii cu mine? întrebă el. Doar așa e obiceiul la o înmormântare.

— Nu, mulțumesc, spuse Iversen. Avem o mică întrunire la anticariat. Ești bine-venit și tu, bineînțeles.

Jon clătină din cap.

— Mai bine nu, mulțumesc. La revedere, Iversen.

Își dădură mâna, după care Jon traversă strada și intră în crâșma La Paharul Curat.

Ceasul nu era mai mult de două după-amiaza, dar aerul era deja îngroșat de fum, iar clienții fideli se înființaseră de ceva vreme. Trupurile lor fuzionau cu scaunele din bar într-un fel de simbioză voluntară. Îi aruncară o privire rapidă, stabilind fățiș că nu prezenta niciun interes, și se întoarseră la berile lor.

Jon comandă o bere la halbă și se așeză la o masă solidă de lemn, cu urme încă neuscate de bere, luminată de o lampă chioară de cupru ce atârna de undeva de sus, de deasupra norilor de fum. La o masă aflată vizavi de el stătea un bărbat costeliv, cu fața palidă, nasul încovoiat și părul zbârlit. Haina pe care o purta era peticită la coate, iar cămașa de dedesubt era șifonată și murdară. Pe masă, în fața lui, se afla o sticlă de *porter*^[1].

Jon îl salută scurt din cap, apoi scoase imediat din servietă dosarul Remer, pentru a evita orice contact ulterior. Sorbi din bere, studiind în același timp spirala anonimă a dosarului. Trecuseră trei zile de când fusese în biroul lui Frank Halbech, unde cazul Remer îi fusese predat oficial. Halbech probabil că știa ce reputație avea cazul cu pricina, dar nu lăsase să se întrevadă nimic și i-l predase de parcă ar fi fost vorba de un furt de biciclete sau de o ceartă între vecini. Predarea în sine constase în faptul că Halbech îi pusese pe masă o legătură de chei. Acestea se aflau pe un breloc cu un ștrumf – Ștrumful cel Mintos, mai precis – și îi dădeau acces la biroul special alocat cazului, precum și la arhivele din fișetele de acolo. Trebuia să-și facă singur rezumatul cazului.

Altminteri, Halbech părea a fi interesat mai degrabă să afle ce profesori avusese Jon în facultate și dacă moartea tatălui său avea să-i afecteze munca. Jon îl asigură că moartea lui Luca nu avea să-i influențeze cu nimic prestația.

Deschise dosarul din fața lui și își aruncă ochii peste primele pagini. Erau încercările predecesorilor săi de a rezuma cazul, dar Jon știa că nu avea să scape de săpat în miile de pagini de documente străjuite de Ștrumul cel Mintos.

Câteva clipe mai târziu, după ce se apucase să parcurgă referatele audierilor și ședințelor din instanță, bărbatul cu sticla de *porter* începu să se fâțâie pe scaun bolborosind și dând semne de nemulțumire. Jon ridică ochii și privirile li se întâlniră. Cu siguranță că nu era prima sticlă de *porter* cu care se cinstise: ochii îi erau injectați și tulburi.

Jon își feri privirea, sorbi o gură de bere și își reluă lectura.

— Ia spune, unde te crezi, la bibliotecă?

Surprins, îl privi din nou pe bărbatul cu sticla de *porter*, care își ațintise arătătorul noduros spre el, arătând clar că Jon era cel cu care vorbise.

— Te-am întrebat dacă te crezi la bibliotecă?

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse Jon zăpăcit. Dar nu cred că deranjează pe nimeni atâta vreme cât nu citesc cu voce tare, zâmbi Jon prietenos.

— Ba chiar asta faci! strigă bărbatul împungând tăblia mesei cu degetul arătător. Cititul poate fi foarte deranjant! Chiar periculos. Dădu să bea din bere, dar se răzgândi undeva la mijlocul gestului. Și nu numai pentru cei care citesc, ci și pentru toți cei din jurul lor... cu cititul pasiv nu e de glumit!

Bărbatul cu *porterul* bău în sfârșit din bere și, nefiind în stare să găsească niciun răspuns potrivit, Jon făcu și el același lucru.

— Închipuie-ți că toți cei din jurul tău ar sta și ar citi nestingheriți, continuă bărbatul izbind cu sticla în masă. Toate cuvintele și propozițiile ar zbura în vârtejuri prin aer, ca fulgii de zăpadă într-un viscol. Bărbatul ridică mâinile și începu să le agite într-o serie de mișcări circulare. S-ar amesteca unele cu altele, s-ar împreuna în propoziții neinteligibile, s-ar despărți ca să se unească iarăși în cuvinte cu totul noi și paragrafe noi, care te-ar îmbolnăvi de cap în încercarea de a le găsi semnificația și înțelesul acolo unde nu există niciun fel de înțeles.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată, răspunse Jon precaut.

— Ha! exclamă bărbatul sec. Asta pentru că nu ascuți sau nu știi să ascuți cum trebuie. Dar de îndată ce înveți cum să ascuți, ești pierdut. Nu-ți rămâne decât să trăiești pentru tot restul vieții cu vocea cărților în cap. Vrând-nevrând! N-ai de ales! Cele mai frumoase poeme, romane de groază sau orice mizerie de carte lângă care ai să stai, cu toate or să-și croiască drum cu forța și or să otrăvească aerul din jurul tău.

Bărbatul pufni zgomotos, după care sorbi din *porter*.

Jon arătă spre dosarul din fața sa.

— Vrei să spui că treaba asta îți vorbește chiar acum?

Bărbatul râse sarcastic.

— Textele fără cititori nu-mi spun nimic. E nevoie de un cititor, dar apoi bineînțeles că-mi vorbesc. Da, îmi cântă, șoptesc și chiar urlă. Se aplecă peste masă cu o mișcare

violentă, care amenință să-i răstoarne berea. Imaginează-ți o sală de lectură, spuse și făcu o pauză pentru a da voie imaginii să se închege. Ce cor de vuiete poate să răsună din ea! Groaznic, ce mai! Se lăsă să cadă la loc pe scaun și se uită la Jon cu ochii lui injectați.

— Dar aici nu auzi niciun fel de voce? întrebă Jon.

Bărbatul cu *porterul* îi ignoră sarcasmul și continuă deschizând larg brațele:

— Țsta e sanctuarul meu. Nu își fac prea mulți cititori veacul pe aici, mă înțelegi.

Ridică berea, îndreptând gâtul sticlei spre Jon. Înainte să apară tu, desigur, adăugă el și duse *porterul* la gură.

— Îmi cer scuze, spuse Jon.

— Pfff, tu oricum nu înțelegi nimic, zise el arțăgos și se ridică, continuând să țină sticla în mână. Poți să citești ce-oi vrea. Se clătină ușor înainte de a-și pune corpul în mișcare. Eu plec. Pe când trecea prin dreptul lui Jon, în drum spre bar, exclamă abia perceptibil: „Tatăl tău înțelegea!”

Mut de uimire, Jon îl urmări cu privirea pe bărbatul cu *porterul*, care trânti sticla pe tejgheaua barului și se îndreptă clătinându-se spre ieșire.

Jon se hotărî să viziteze Libri di Luca a doua zi după înmormântare, după o absență de cincisprezece ani. De mai multe ori în decursul acestor ani trecuse pe lângă anticariat și de fiecare dată, chiar și seara târziu, părea a fi deschis. De câteva ori îl zărise chiar pe Luca prin geam, prins cu munca în spatele tejghelei sau punând în ordine cărțile care erau expuse în fereastră.

Clopoței de deasupra ușii rămăseseră cu siguranță neschimbați de când fusese aici ultima oară, iar clinchetul lor îi ură bun venit ca unui vechi membru al familiei. Chiar dacă nu se afla nimeni în prăvălie, îl întâmpinara chipuri cunoscute; șirurile lungi de rafturi, candelabrul din tavan, lumina vitrinelor de la balcon și vechea casă de marcat, poleită cu argint, de pe tejghea. Jon se opri în ușă și rămase nemișcat, trăgând în piept aerul din anticariat. Nu putu să-și stăpânească zâmbetul ușor și strâmb care îi înflori pe buze.

Înainte de moartea mamei sale anticariatul fusese locul lui preferat. Când Luca și Iversen erau prea ocupați ca să-i citească, pornea în explorare prin prăvălie și retrăia aventurile din volumele printre care se plimba. Astfel, scara se transforma într-un pisc de munte ce trebuia cucerit, rafturile deveneau zgârie-nori în orașe futuriste, iar balconul – puntea de comandă a unei corăbii de pirați.

Dar ceea ce își amintea cel mai bine erau orele multe în care Iversen sau Luca, așezați în fotoliul verde din spatele tejghelei, îi citeau povești, în timp ce Jon stătea pe genunchii lor ori ședea în fața lor pe podea. În acele momente devenea martorul unor întâmplări fantastice, ale căror imagini îi erau chiar și acum vii în minte.

Anticariatul arăta exact așa cum și-l amintea, cu două excepții: o porțiune din parapetul corăbiei de pirați fusese înlocuită cu alta nouă, din lemn de culoare deschisă, și buchetul de lalele albe care se afla pe tejgheaua întunecată. Ambele făceau notă discordantă cu atmosfera liniștită a încăperii, ca într-o imagine dintr-un joc unde trebuie să ghicești lucrurile care nu fac parte din context.

— Vine imediat! răsună deodată o voce în spatele lui.

Jon tresări și se întoarse în direcția din care venise vocea. Pe jumătate ascunsă de un raft, zări o femeie cu părul roșcat, îmbrăcată într-un pulover negru și o fustă lungă de culoarea vinului de Burgundia. Brațul cu care se rezema de marginea raftului îi acoperea gura și vârful nasului. Din chip nu i se deslușeau decât părul roșcat și un ochi verde deschis, care îl privea cu răceală.

Jon salută din cap și dădu să răspundă, dar femeia se retrăsese deja în spatele raftului. La intrarea în anticariat se afla o masă lungă, pe care erau expuse ultimele achiziții. Sub pretextul că dorea să cerceteze noutățile, Jon se apropie de-a lungul mesei de coridorul cu rafturi și, cum femeia stătea cu spatele la el, observă că părul îi era prins într-o coadă care-i ajungea până la jumătatea spatelui. Femeia umbla printre rafturi cu pași ușori, ca de pisică, atingând cotoarele cărților cu vârfurile degetelor, ca și cum ar fi citit în Braille sau ar fi verificat dacă existau neregularități. Părea că nici nu citește titlurile cărților pe lângă care trecea. Semăna mai degrabă cu o nevăzătoare care se

orientează într-un mediu familiar. Se opri de câteva ori, punându-și palma întreagă pe cotorul cărților, de parcă ar fi vrut să le absoarbă conținutul. La capătul coridorului dispăru după colț, dar apucă să arunce o privire în direcția lui Jon înainte ca acesta să o piardă din ochi.

Jon își îndreptă din nou atenția spre cărțile din fața lui. Era un amestec pestriț de ficțiune și literatură de specialitate, atât ediții cartonate, cât și necartonate. Unele arătau ca noi, exemplare virgine, fără zgârieturi sau îndoituri, în timp ce altele erau vizibil uzate, de parcă fuseseră duse la plajă sau cărate îndelung într-un rucsac.

Când era mic și încă nu știa să citească prea bine, una dintre ocupațiile lui preferate era să cerceteze noile achiziții, în căutare de semne de carte. Cu timpul, devenise o manie de colecționat, așa cum alții strâng timbre sau monede, iar varietatea era aproape la fel de mare. Pe de o parte, existau semne de carte oficiale, bucăți de carton dreptunghiulare, decorate cu un motiv care avea sau nu de-a face cu cartea în sine; altele erau neutre, bucăți de hârtie glasată, bucăți de sfoară sau elastic sau bancnote. Alte semne de carte puteau dezvălui indirect câte ceva despre obiceiurile sau interesele cititorului. Puteau fi bonuri, cartele de transport, bilete de teatru sau film, liste de cumpărături, facturi sau decupaje din ziare. În fine, erau și semne de carte mai personalizate, precum cărți de vizită, desene, scrisori, vederi sau fotografii. Scrisoarea sau vederea putea fi de la un iubit, pe spatele fotografiilor se puteau citi câteva rânduri de salutări sau explicații, în timp ce desenele erau, poate, daruri de la copii.

Cu excepția bancnotelor, pe care Jon avea voie de regulă să le păstreze, toate semnele de carte erau colecționate într-o cutie de lemn care se afla sub tejghea. Când era mic, dacă nu putea să-și găsească altceva de făcut, Jon scotea cutia de lemn, înșira semnele de carte pe podea, ca pe niște cărți de joc, și scornea povești inspirate de acestea.

Clopoțeei de la ușă sunară și Iversen intră cu o pizza în mână. Fața i se luminează într-un zâmbet uriaș când dădu cu ochii de Jon. Îl salută zgomotos, grăbindu-se să închidă ușa în urma lui.

— Mă bucur să te văd, spuse el și așeză pizza pe tejghea, apoi îi întinse mâna.

— Salut, Iversen! răspunse Jon strângându-i mâna. Sper că nu deranjez, adăugă el făcând un semn cu capul spre cutia de pizza. Aroma puternică de mozzarella topită și salam picant acoperi pentru un moment mirosul de piele și pergament.

— Dimpotrivă! exclamă Iversen. Numai să nu te superi dacă eu mă apuc de pizza. E bună cât e caldă.

— Deloc, atacă cu nădejde.

Iversen îi zâmbi recunoscător.

— Hai să mergem jos, unde nu ne deranjează nimeni, spuse Iversen luând cutia de pizza. Katherina? strigă el în timp ce se îndreptau, de-a lungul culoarului cu rafturi, spre scara în spirală din spatele anticariatului.

Femeia cu părul roșcat se ivi în capătul raftului, de parcă așteptase să fie chemată. Era puțin mai scundă decât Jon, cu un trup suplu, dar fără a fi osos. Părul roșcat încadra un chip palid, îngust, cu buze subțiri, strânse într-o expresie severă. O pereche de ochi verzi îl priviră pe Jon ca și cum acesta ar fi greșit adresa.

— Noi ne ducem jos, în bucătărie, spuse Iversen. Ai tu grijă de prăvălie în timpul ăsta? Femeia răspunse dând din cap și se făcu nevăzută.

— Fiica ta? întrebă Jon pe când se îndreptau spre scara în spirală, ale cărei trepte uzate scârțâiră zgomotos sub greutatea celor doi bărbați.

— Katherina? exclamă Iversen izbucnind în râs. Nu, nu. Se numără printre prietenii anticariatului. În ultima vreme ne-a fost de mare ajutor nouă, bătrânilor. Mai ales în ce privește chestiunile practice și curățenia, treburi de genul ăsta. Iversen se opri la capătul scării. Nu-i ea tocmai vânzătorul ideal, adăugă el cu voce scăzută.

Jon dădu din cap.

— Pare un pic timidă?

Iversen ridică din umeri.

— Nu neapărat. E dislexică.

— O persoană care nu poate citi într-un anticariat?! exclamă Jon uimit, ridicând un pic prea tare vocea, ceea ce îl făcu să continue în șoaptă: Sună ca un elefant într-un magazin de porțelanuri.

— Chiar nu am de ce să mă plâng în privința Katherinei, spuse Iversen serios. O duce capul mult mai mult decât pe alții. Ai să-ți dai seama în curând.

Stăteau la capătul scării ce dădea într-un coridor îngust, cu pereții văruiți, luminat de două becuri. De ambele părți ale coridorului se aflau uși. Una dintre acestea dădea în bucătărie, iar Iversen se îndreptă spre ea. Camera de vizavi era cufundată în întuneric, dar Jon știa că Luca o folosea pe vremuri pe post de atelier, pentru legarea și restaurarea cărților. În capătul coridorului se afla o ușă masivă din lemn de stejar.

Bucătăria era mică, dar funcțională. O chiuvetă din metal, un dulap, o plită cu două ochiuri, un frigider și o masă cu trei scaune pliante. Pe pereți și pe ușile dulapului atârnavu coperti de cărți casate, amestecate cu ilustrații, în măsura în care spațiul o permitea.

Iversen așeză pizza pe masă, apoi își scoase haina și o atârână în cuierul de lângă ușă. Jon îi urmă exemplul.

— Sunt înnebunit după pizza, spuse Iversen și se așeză la masă. Știu că e o mâncare pentru voi, tinerii, dar nu mă pot stăpâni. Și chiar nu e vina tatălui tău! El ura pizza daneză, adăugă bătrânul râzând. Obişnuia să spună că nu are nimic de-a face cu pizza italienească. După părerea lui, pizza daneză are prea multă umplutură. Ca un fel de sandvici desfăcut.

Jon se așeză de cealaltă parte a mesei.

— Nu vrei o bucată? bolborosi Iversen cu gura plină.

Jon clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. În privința asta, sunt întrutotul de acord cu Luca.

Iversen ridică din umeri, molfăind mai departe.

— Atunci, cât termin eu de mâncat, spune-mi ce-ai mai făcut.

— Păi, începu Jon, am sfârșit la o familie adoptivă, în Hillerød. Era OK, dar cam departe de oraș, așa că după ce am intrat la facultate m-am mutat înapoi în Copenhaga, la cămin. Am luat o pauză de vreo doi ani, pe la jumătatea facultății, și am lucrat ca asistent juridic în Bruxelles – eram mai degrabă un fel de practicant. M-am întors în

Danemarca și am terminat facultatea printre primii din anul meu, ceea ce a condus la un post de avocat la firma Hanning, Jensen & Halbech, unde lucrez și acum.

Jon tăcu și își dădu seama că nu avea într-adevăr nimic altceva de adăugat. Nu pentru că n-ar mai fi existat nimic de adăugat – ar fi putut să-i povestească amintiri din călătorii sau despre greutățile din timpul facultății, despre concurența din firmă sau despre cazul Remer, care-i picase acum ca nuca în perete, sau mai degrabă ca o grenadă de mână. Dar de ce să-l implice pe Iversen acum, după atâția ani de absență, și mai ales ținând cont de faptul că, probabil, toate legăturile lui cu el aveau să înceteze odată cu moartea lui Luca.

— Așa că, după cum îți dai seama, nu prea am avut de-a face cu literatura, adăugă el ridicând din umeri.

— Poate nu cu literatura în sine, încuviință Iversen între două îmbucături. Dar cuvântul scris înseamnă mult, atât pentru lumea mea, cât și pentru a ta. Fiecare dintre noi, în felul său, depinde de *carte*.

Jon aprobă.

— Încetul cu încetul, totul este transpus în format electronic, dar ai dreptate. Toți colegii mei au volumele lui Karnov, cu fundamentele legislației, pe vreun raft pe undeva. Într-un fel sau altul, un teanc de volume de referință solide continuă să impresioneze mai mult decât un CD, continuă el gesticulând. Așadar presupun că mai este încă nevoie de anticariate de felul ăsta.

Iversen înghiți ultimul duminic de pizza.

— Eu sunt absolut sigur.

— Ceea ce ne face să revenim la subiect, adică la motivul pentru care mă aflu aici, adăugă Jon pe un ton formal. Aveai să-mi comunici ceva.

— Hai să mergem în bibliotecă, spuse Iversen arătând spre ușă. Atmosfera e mai potrivită.

Se ridicară de la masă și se îndreptară spre ieșire. Când era mic, Jon nu avea voie sub nicio formă la subsol, fără să fie însoțit de Luca sau de Iversen și nu fusese niciodată în camera din spatele ușii masive din stejar către care se îndreptau acum. Încăperea aceea făcuse mereu parte din jocurile sale, pe post de cameră a comorii ascunse sau închisoare, dar oricât de mult se rugase de ei, nu îi dăduseră niciodată voie înăuntru. Ușa era mereu încuiată, așa că după o vreme încetase să-i mai roage. Când ajunseră în fața ușii, Iversen scoase un mănunchi de chei din buzunarul pantalonilor, alege o cheie mare din fier și o potrive în broască. Ușa scârțâi impresionant când o deschise, iar Jon simți cum i se zbârlește părul pe ceafă.

— Aceasta este colecția Campelli, spuse Iversen dispărând în întunericul din spatele ușii. O clipă mai târziu se aprinse lumina și Jon păși înăuntru, încăperea avea tavanul jos, se întindea pe aproximativ 30 de metri pătrați, iar podeaua era acoperită cu un covor de culoare închisă. În mijlocul camerei se aflau patru fotolii din piele, care la prima vedere păreau confortabile, grupate în jurul unei mese scunde, dintr-un lemn întunecat. Pereții erau acoperiți în întregime de rafturi și de vitrine pline cu cărți legate în felurite chipuri. Cele mai multe însă aveau cotoare din piele, iar becurile care băteau pieziș din vârful rafturilor învăluiau volumele și restul încăperii într-o lumină difuză,

aurie.

Jon fluieră încet.

— Impresionant! exclamă el și își lăsă mâna să-i alunece peste cotoarele volumelor aflate în apropiere. Nu că m-aș pricepe cumva, dar trebuie să recunosc că este o priveliște fantastică.

— Pot să te asigur că, atunci când ai să ajungi să te pricepi, nu ai să fii cu nimic mai puțin impresionat, adăugă Iversen zâmbind cu mândrie, în timp ce privirea îi aluneca de la un raft la altul. Colecția a fost adunată de tatăl tău și de strămoșii tăi de-a lungul mai multor secole. Multe din operele acestea au călătorit în lung și-n lat prin Europa înainte de-a poposi aici. Scoase cu grijă un volum din raft și mângâie pielea gravată cu vârfurile degetelor. Dacă le-aș putea auzi vorbind! spuse el ca pentru sine. O istorisire într-o istorisire.

— Sunt valoroase?

— Foarte, răspuse Iversen. Unele dintre ele nu neapărat în bani, dar au o foarte mare valoare afectivă și bibliofilă.

— Deci ăsta era marele secret? întrebă Jon.

— O parte din el, răspuse bătrânul. Ia un loc, Jon.

Iversen arătă spre fotoliile din piele și se duse să închidă ușa. Acum se simțea de parcă s-ar fi aflat într-un studio de înregistrări sau sub un clopot de sticlă pentru brânzeturi. Nici cel mai mic zgomot nu părea să răzbată în atmosfera din bibliotecă, iar Jon avu impresia că, oricât de tare ar fi strigat, nimeni nu i-ar fi putut auzi din lumea de dincolo. Se așază într-un fotoliu și-și sprijini coatele pe brațele acestuia, cu mâinile împreunate în față.

Iversen luă loc pe fotoliul din fața lui Jon și-și drese glasul înainte de a începe.

— Mai întâi, trebuie să știi că, la un moment dat, tatăl tău avea de gând să-ți povestească tot ce am să îți spun eu acum – așa cum Luca, la rândul lui, a fost inițiat de bunicul tău, Arman. Ar fi trebuit să facă asta cu mult timp în urmă, dar împrejurările din familia voastră nu au fost dintre cele mai favorabile pentru asemenea confesiuni.

Jon nu zise nimic, iar expresia de pe chipul lui rămase neschimbată.

— Dar să lăsăm asta la o parte deocamdată, continuă Iversen grăbit. Ceea ce vreau să spun este că acum, date fiind condițiile, mă simt onorat să fiu eu cel care o să-ți povestească ceea ce urmează să auzi.

Vocea îi tremură ușor și trase adânc aer în piept înainte de-a urma.

— Așa cum ai remarcat, tatăl tău avea un talent deosebit atunci când îți citea povești cu voce tare, la fel ca și bunicul tău. Cu toată modestia, mă pricep și eu întrucâtva, însă nici pe departe atât de bine ca Luca. Iversen făcu o pauză. Dar ce calități crezi tu că trebuie să aibă un bun declamator, Jon?

Jon îl cunoștea prea bine pe Iversen pentru a fi surprins de întrebare. Se simți purtat înapoi, în vremurile când acesta, tronând pe fotoliul verde din spatele tejghelei, îi punea întrebări despre poveștile pe care i le citise cu voce tare. Întotdeauna întrebări legate de ce credea Jon despre întâmplări, descrieri și personaje.

Ridică din umeri.

— Practică, patos și, într-o oarecare măsură, talent actoricesc, răspuse fără a-și lua

privirea de la Iversen.

Bărbatul din fața lui aprobă.

— Da, cu cât citești mai mult, cu atât devii mai priceput și înveți să găsești ritmul adecvat și să faci pauze la momentul potrivit. Pe măsură ce exersezi, vorba curge mai ușor de pe buze și ai mai multe resurse pentru celelalte două calități pe care le-ai numit: patos și talent actoricesc. Nu e deloc întâmplător faptul că cei care citesc povești la radio sunt, de cele mai multe ori, actori.

Iversen se aplecă spre Jon.

— Dar unii oameni dețin un atu în plus pe care îl pot arunca în joc, ca să zic așa, adăugă el și făcu o pauză pentru suspans. Să citești un text nu e o calitate înăscută. Să știi să traduci literele nu este o moștenire genetică. E ceva nenatural – o aptitudine artificială, pe care o deprindem în primii ani de școală, unii dintre noi cu mai mult succes și talent, alții cu mai puțin. Ridică privirea spre tavan și spre anticariatul de deasupra, unde Katherina probabil că se mai plimba încă printre rafturi. Când citim, se activează mai multe regiuni ale creierului. Este o combinație de procese, de la recunoașterea simbolurilor și a formelor acestora, la cuplarea lor cu sunetele, pe care apoi le aduni în silabe, pentru ca în cele din urmă să reveleze înțelesul cuvântului. Apoi cuvântul trebuie pus în relație cu contextul în care se află pentru a avea sens...

Jon își dădu seama că începuse să dea din picior de nerăbdare și încercă să se stăpânească.

— Probabil că e foarte banal ceea ce spun, se scuză Iversen. Dar nu este ceva la care reflectăm zilnic și o fac numai pentru a sublinia ce proces complicat este cititul, de la cuvântul aflat pe hârtie, în fața ochilor tăi, la sunetul care părăsește buzele. Multe zone ale creierului sunt implicate în traducerea simbolurilor în sunete sau în înțelesuri, atunci când nu citești cu voce tare. Și aici, în acest proces de integrare, se poate petrece ceva fantastic.

Ochii lui Iversen străluciră, de parcă era pe punctul de a dezvălui o nemaivăzută operă de artă.

— La foarte puțini dintre noi, această activitate cerebrală include și regiuni ale creierului care ne fac capabili să-i influențăm psihic pe cei care ne ascultă.

Jon ridică o sprânceană, dar se pare că reacția aceasta nu era de-ajuns pentru a-l face pe Iversen să continue.

— Ce vrei să spui? întrebă. Că puteți să-i faceți pe oameni să încerce diferite sentimente prin ceea ce le citiți? Nu e o chestiune de tehnică?

— Într-o oarecare măsură, admise Iversen. Dar eu vorbesc de mai mult. Suntem în stare să-i influențăm pe oameni fără ca aceștia să-și dea seama, să influențăm felul în care înțeleg textul, subiectul acestuia, orice altceva.

Jon îl cercetă pe bărbatul din fața lui. Ori își pierduse mințile, ori era vorba de o glumă. Însă Iversen nu era genul care să glumească cu literatura.

— Dacă am vrea, am putea schimba atitudinea oamenilor față de subiectul despre care e vorba în text. Am putea, luând un exemplu extrem, să-l convingem pe un preot catolic să aprobe avortul.

Iversen schiță un zâmbet, însă fără să dea vreun semn că ar fi glumit.

— Cum? întrebă Jon.

— Mda, eu nu sunt cel mai în măsură să-ți dau o explicație, însă pot cel puțin să îți descriu principiul general, iar alții or să îți furnizeze detaliile. Iversen își dresă glasul înainte de-a continua. Din câte am înțeles, are de-a face cu faptul că atunci când noi – iar asta e valabil pentru toți – receptăm un tip de informație, de exemplu atunci când citim sau ascultăm pe cineva citind sau ne uităm la un film sau la televizor, practic orice altceva, se deschide un fel de canal care procesează, clasifică și distribuie informația. Tot la acest nivel, mesajului i se adaugă o anumită pregnanță, adică informația receptată este raportată la felul în care a fost prezentată, la experiențele anterioare, la atitudinile și convingerile noastre. De fapt, acesta este procesul care stabilește cât de mult ne place muzica pe care o ascultăm sau cât de mult suntem de acord cu argumentele aduse de un vorbitor.

— Și această... pregnanță... o puteți controla? îl întrerupse Jon.

— Exact! răspunse Iversen. Noi, cei care stăpânim această artă, suntem numiți *Lectori* și avem capacitatea ca, în timpul lecturării unui text, să îi dăm orice reliefare am vrea și, prin urmare, să influențăm experiența ascultătorului și atitudinea acestuia față de cele citite.

Jon simți că începe să se enerveze. Nu era obișnuit să aibă de-a face cu emoții, impresii și afirmații nedocumentate. În lumea lui, un caz nu era demn de luat în seamă dacă nu existau mărturii credibile, fapte și dovezi concludente. Asta, în schimb, aducea a „crede și nu cerceta” și nu-l prindea deloc.

— Poți să dovedești așa ceva? întrebă el cu hotărâre în glas.

— Nu este tocmai o știință exactă și sunt multe lucruri pe care încă nu le înțelegem pe deplin. De exemplu, se pare că anumite tipuri de texte sunt mai potrivite decât altele. Astfel, beletristica are un efect mai puternic decât literatura de specialitate, iar calitatea operei nu este deloc de neglijat. Și mai bizar este faptul că potențialul textului e diferit atunci când este citit de pe un ecran, de pe o fotocopie ieftină sau dintr-o ediție princeps, cea din urmă având un efect mult mai puternic decât celelalte. De asemenea, se pare că anumite cărți sunt *încărcate* atunci când sunt citite cu voce tare, astfel încât următoarea recitare a textului devine și mai puternică – mai eficientă în expunerea mesajului și a sentimentelor din el. Volumele vechi și des citite sunt așadar mai puternice decât cărțile noi, virgine. Iversen își luă privirea de la Jon, lăsând-o să alunece pe deasupra rafturilor din jurul lor.

Jon se ridică de pe fotoliu și se îndreptă spre primul raft care îi ieși în cale.

— Cărțile astea sunt încărcate? întrebă el cu scepticism, apucând un volum la întâmplare.

— Multe dintre ele, răspunse Iversen. Imediat se simte când ții în mână un exemplar foarte puternic.

Jon își așază palma deasupra cărții pe care o scosese din raft. După câteva secunde clătină din cap și puse cartea la loc, reluând procesul cu o alta.

— Eu nu simt nimic, remarcă în cele din urmă, cu o umbră de resemnare în glas.

— Trebuie să ai *acea* putere, explică Iversen. Și un pic de exercițiu.

Jon așază cartea la loc și se întoarse către el.

— Și cum dobândești această putere? Cum devii un Lector?

— Trebuie să te naști cu ea, răspunse Iversen scurt. Nu este ceva ce poți să înveți și nicio chestiune de opțiune. Tatăl tău a moștenit-o de la tatăl său, Arman, care a moștenit-o de la tatăl lui și așa mai departe. De aceea este foarte probabil ca și tu s-o fi moștenit de la Luca.

Apoi tăcu, înainte de a trage concluzia:

— Ai putea deveni Lector, Jon.

Îl privi neîncrezător pe Iversen. Zâmbetul de pe buzele bătrânului dispăruse, iar expresia de pe chipul lui devenise atât de serioasă, încât aproape că nu se potrivea cu acest bărbat, de obicei atât de jovial. Jon întinse brațul, arătând spre rafturile din jur.

— Dar ți-am zis că nu am putut să simt nimic.

— La cei mai mulți puterea este latentă, spuse Iversen. Unii nici nu ajung să afle că o au, alții se nasc activi, iar alții devin activi din întâmplare. Însă cei mai mulți dovedesc oricum, într-un fel sau altul, anumite aptitudini în acest sens. Se opri și îl privi scrutător. Dar tu, Jon? Ai trăit situații când felul în care ai citit ceva cu voce tare i-a influențat sau i-a vrăjit pe ascultători?

Deși Jon avea senzația că își influența audiența atunci când își prezenta pledoariile finale, nu remarcase niciodată ceva special în acest sens. Niciun fel de canal sau energii sau încărcături de vreun fel – era doar tehnica lui de lectură, nimic altceva.

— Poate că sunt mai iscusit la citit cu voce tare decât marea majoritate, consimți Jon. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva.

Iversen clătină din cap.

— Desigur. Poți avea talent la citit și fără să fii Lector.

Jon își încrucișă brațele.

— Luca era Lector?

Iversen încuviință.

— Cel mai bun.

— Iar prietenii anticariatului Libri di Luca sunt și ei Lectori?

— Da, cei mai mulți, răspunse Iversen.

Jon revăzu cu ochii minții adunarea din capelă și, în locul adunăturii pestrițe pe care și-o întipărise la început în mine, încercă să și-i imagineze ca pe un grup de conspiratori. Clătină din cap.

— Un lucru nu pot să înțeleg, zise el. Dacă toate astea au de-a face cu cititul, ce treabă are aici o dislexică?

— Te referi la Katherina? spuse Iversen și zâmbi. Cu ea e o cu totul altă poveste.

Katherina se așeză sus, la balcon, și își trase picioarele sub ea ca să-și poată rezema bărbia de genunchi. De aici avea o vedere completă asupra anticariatului și, cel mai important, asupra ușii. Deși trecuse o săptămână de la moartea lui Luca, încă mai aștepta ca ușa să se deschidă și micuțul italian să-și facă apariția în anticariat, cu o mină satisfăcută, de parcă ar fi ajuns acasă și ar fi fost pe punctul de-a începe o nouă zi de lucru. În ultimii ani începuse să aibă aceeași senzație atunci când deschidea ușa anticariatului și clopoțelii de la intrare sunau, invitând-o să intre. Clinchetul clopoțelilor o făcea să se transpună într-o altă stare, o stare de pace și siguranță, și își închipuia că Luca simțea la fel.

Dar totul avea să se schimbe acum.

Privirea îi alunecă peste acea porțiune a balustradei care fusese schimbată. Tâmplarul, un cunoscut al lui Iversen, făcuse tot posibilul să găsească un lemn de aceeași culoare cu vechea balustradă. Cu toate acestea se vedea clar că reparația fusese făcută de curând. Trebuiau să mai treacă niște ani înainte ca diferența să se estompeze.

Katherina nu mai auzea răzbătând de la subsol vocea lui Iversen și pe cea a fiului lui Luca, așadar trase concluzia că cei doi se retrăsese în bibliotecă. Aflase că Luca avea un fiu abia după moartea acestuia, iar știrea o luase cu totul pe nepregătite. După zece ani de lucru la anticariat și, după părerea ei, o strânsă prietenie atât cu Iversen, cât și cu Luca, nu se putuse abține să se simtă oarecum lăsată pe dinafară. Iversen susținea că Luca avusese motivele lui să păstreze secretul, nici măcar el nu cunoștea toate detaliile, dar pe cât se pare era ceva legat de moartea mamei lui Jon.

La înmormântare avusese ocazia să-l cerceteze mai îndeaproape. Semăna cu tatăl lui, dar era mult mai înalt decât Luca. Trăsăturile feței erau aceleași, ochi întunecați, sprâncene groase și părul aproape negru, ceea ce-i confirma părerea că Luca fusese un bărbat atrăgător în tinerețe.

Katherina nu fusese singura surprinsă să afle că Luca avea un fiu. Când Iversen prezentase situația la Societatea Bibliofililor, știrea îi luase pe nepregătite pe cei mai mulți dintre membri. Ședința durase foarte mult și singurul lucru pe care Iversen se sinchisise să-l dezvăluie după ședință fusese că hotărâseră să îl implice pe fiu. Katherina simți că decizia fusese luată împotriva voinței lui Iversen, dar nu încercă să insiste mai mult.

Probabil că acum, acolo jos, la subsol, tocmai asta îi povestea. Nu era prea ușor să-i explici unui neinițiat toate detaliile, dar Iversen era cel mai calificat pentru această sarcină. Oare ce explicație avea să folosească de data aceasta? Cu siguranță pe cea cu canalul. Un pic prea tehnică pentru gustul ei. Katherina se văzuse nevoită să găsească o explicație proprie înainte de a da peste alții care sufereau de aceeași afecțiune ca și ea sau – după felul în care o priveai ori mai degrabă după momentul în care o întrebai – aceeași înzestrare.

Iversen avea o altă perspectivă asupra acestor abilități, pentru că era emițător. Katherina era receptor. Două fațete ale aceluiași proces, probabil că îi explica el lui Jon,

dar pentru Katherina diferențele erau semnificative și nu puteau fi explicate pur și simplu, inversând polarități sau întorcând monede. Așa cum Iversen îi povestea probabil acum lui Jon, existau două tipuri de Lectori: emițători, ca Iversen, care îi puteau influența pe cei care îi ascultau atunci când citeau cu voce tare, influențând așadar felul în care înțelegeau textul, precum și atitudinea lor față de acesta; și receptori, precum Katherina.

Prima oară când simțise asta se afla într-o stare de semiconștiență. Fusesse grav rănită într-un accident de mașină, ca și părinții ei, de altfel. Zăcuse sedată mai multe zile la rând, într-un pat mare de spital, cu trupușorul ei minuscul făcut bucăți și pus la loc cu șuruburi și ghips. Pe când se afla în starea asta, avu impresia că aude pe cineva citindu-i cu voce tare. Prin cețurile sedativelor putea să audă o voce limpede depănându-i povestea unui tânăr extrem de pasiv, care lăsa viața să treacă pe lângă el, fără să participe la ea sau fără să aibă niciun fel de atitudine față de ceea ce se petrecea în jurul lui. Deși era sedată, era suficient de conștientă pentru a fi uimită și curioasă. Pe de o parte, să afle a cui era vocea aceea calmă, pe de alta – să afle mai multe despre povestea aceea bizară, din care nu înțelegea mare lucru. Nu era nici hazlie, nici plăcută, nici interesantă, dar forța de atracție exercitată de voce îi ținu atenția trează și o călăuzi prin povestire.

Când se trezise în cele din urmă din anestezie, se iviseră alte probleme care începuseră să o pună pe gânduri. Părinții ei erau grav răniți și nu o puteau vizita. Rănile ei, de asemenea, abia cu greu începuseră să se vindece sub straturile groase de bandaje – un subiect tabu pentru șuvoiul de rude care veneau în vizită cu ochii în lacrimi și voci tremurânde.

Odată cu recăpătarea cunoștinței începuse să audă voci. Nu era aceeași voce care îi citise înainte, ci voci diferite, care aproape se amestecau și o chinuiau în timpul zilei, care o țineau trează chiar și noaptea. Odată cu vocile se conturau uneori și crâmpie de imagini, impresii ce o copleșeau, solicitându-i atenția, pentru ca apoi să dispară la fel de brusc cum apăruseră. Într-o zi a întrebat-o pe asistentă dacă nu-i putea citi continuarea poveștii. Tânjea după sunetul vocii aceleia liniștite care o urmărise cât timp fusese sedată. Asistenta o privi cu uimire. Nimeni nu-i citise vreo poveste. Cât durase tratamentul cu sedative, împărțise camera cu un bătrân, dar acesta nu putea fi cel care îi citise, căci îi fuseseră îndepărtate coardele vocale din cauza unui cancer la gât.

Cei din familie erau îngăduitori. Faptul că fusese despărțită de părinți probabil că își spunea cuvântul asupra fetei, se gândeau ei, iar vocile pe care susținea că le auzea erau cu siguranță o consecință a experienței traumatizante. Mama Katherinei începuse să se simtă mai bine și putea să-și viziteze fiica, dar tatăl încă era conectat la aparatul de respirație artificială și nu se știa dacă avea să supraviețuiască. Toți o tratau pe Katherina cu cea mai mare grijă și înțelegere, dar pe măsură ce timpul trecea, după ce fusese externată împreună cu mama ei, circumstanțele păreau să indice că această deteriorare a capacităților ei mentale era permanentă.

Fizic, scăpase cu câteva cicatrici pe brațe și pe picioare, precum și cu o cicatrice mai mică în bărbie, ceea ce adăuga o ușoară trăsătură de masculinitate chipului ei altfel foarte feminin. Cicatricea din bărbie devenise pentru ea o amintire constantă a

accidentului și o puteai vedea adesea frecându-și bărbia cu arătătorul, cu privirea pierdută în zări.

Aerul acesta distrat nu era în măsură să micșoreze îngrijorarea familiei, care o trimisese la psiholog. Dar acesta nu putuse să facă nimic altceva decât să îi prescrie niște pastile, o soluție care părea să țină vocile la distanță, laolaltă însă cu toate celelalte impresii din exterior.

Din același motiv nu remarcase nici că tatăl ei fusese externat, ținut pe vecie într-un scaun cu roțile și atât de înveninat pe viață, încât își petrecea cea mai mare parte a timpului închis în biroul său, fără să mai vrea să vorbească cu nimeni.

Katherina începu astfel să bată drumurile, fugind de accesele de furie ale tatălui ei din spatele ușii închise și de voci. În anumite locuri o lăsa în pace. Parcul Amager Fælled era unul dintre ele, așa că folosea orice prilej pentru a da o raită cu bicicleta până acolo, fiindcă putea să stea ore în șir și să se bucure de liniște. Școala era cel mai groaznic loc și curând începu să chiulească pentru a se refugia în parcul Fælled.

Bineînțeles, în scurt timp familia ei află despre absențe și Katherina își dădu seama că starea sa nu o afecta numai pe ea, ci le făcea rău tuturor celor din jur. Așa că luă hotărârea să încerce să se împace cu vocile. Față de ceilalți avea să pretindă că nu existau, că se vindecase în mod miraculos, dar în sinea ei începu să le asculte. Voia să afle ce doreau, să înțeleagă de ce o bântuiau tocmai pe ea, dacă într-adevăr fusese menită să le fie victimă. Până atunci refuzase să asculte ce-i spuneau, însă acum bănuia că de fapt nici nu vorbeau cu ea – mai degrabă era ca și cum ar fi venit de la un radio reglat simultan pe mai multe canale. Oare nu erau chiar semnale radio, pe care reușea să le capteze cumva?

Fiind dislexică, lumea literelor îi era automat străină și mult timp nu reușise să remarce legătura dintre simbolurile de neînțeles de pe hârtie și vocile care îi răsunau în cap când alții le citeau. Dar într-o zi, când se afla în autobuz, îi pică fisa. Stătea și se uita pe fereastră, ascultând o voce limpede, de femeie, care îi spunea o poveste despre o fetiță cu codițe roșcate și pistrui și cu puteri atât de mari încât ar fi putut să ridice un cal. Era o istorioară hazlie, iar în momentul unei scene comice nu se mai putu abține și izbucni în râs – râdea în hohote, spre marea mirare a pasagerilor, cu excepția unuia. În spate de tot, în autobuz, stătea un băiețel cu o carte în mâini, care râdea la fel de copios ca și ea. Chiar dacă stătea în partea din față a autobuzului, Katherina o recunoscuse clar pe coperta cărții pe fetița cu codițe roșcate.

•

Clopoței de la intrare sunară, trezind-o pe Katherina din gândurile sale. Un bărbat în jur de treizeci de ani, cu ochelari pătrășoși, îmbrăcat într-un sacou de velur și cu o geantă de piele uzată pe umăr stătea în pragul ușii, cu mâna pe clanță. Era clar că nu mai fusese niciodată acolo, căci reacționa ca majoritatea nou-veniților: privi uimit prin încăpere, mai ales la balconul cu vitrine, ca și cum până atunci nu mai văzuse o librărie cu etaj. Katherina se comportase probabil la fel când, la rândul ei, descoperise Libri di Luca în urmă cu zece ani. Cu toate acestea, de fiecare dată o enerva stupoarea noilor clienți. Da, e un anticariat. Da, acolo se află un balcon cu vitrine și în vitrine sunt volume rare. Da, e un loc nemaipomenit, așa că ai grijă să cumperi ceva cărți, iar apoi

dă-i drumul din loc. Dacă ar fi fost după ea, Libri di Luca ar fi fost închis pentru cumpărători.

Bărbatul cu ochelari pătrătoși o zări pe Katherina în capul scării, dar imediat lăsă privirea în jos și închise ușa în urma lui. Apoi se apropie de masa pe care erau expuse noile achiziții.

Katherina se ridică și începu să coboare încet treptele.

Intrusul cercetă copertile cărților.

„SwannBucurieȘiZileJamesJoyceAbsalomAbsalomWilliamFaulknerCasaBuddembrookR

Numele scriitorilor și titlurile cărților se învâlmășeau haotic în capul ei, precum sunetul unei casete derulate rapid. Strânse din dinți și continuă să se apropie de fotoliul verde din piele aflat în spatele tejghelei. Clientul ridică privirea pentru o fracțiune de secundă, ca să dea din cap în semn de salut, iar șuvoiul vocilor încetă. Katherina salută la rândul ei și se așază în fotoliu.

„UrmeCePașiÎnRaiArtaDeAPlângeGustaveFlaubertCharlesDickensCastelulCalulDeLemr
cripeau vocile, iar ea se sprijini de spătar și închise ochii. Nu putea să oprească vocile cu totul, dar cu ajutorul lui Luca și al lui Iversen învățase să le atenueze.

•

Cu zece ani în urmă, când trecea prin dreptul anticariatului Libri di Luca, o voce o făcuse să se oprească. Era într-o după-amiază târziu și ploua; nu se simțea în stare să bată drumul pe bicicletă până în Amager Fælled, așa că hoinărea la întâmplare prin Vesterbro, căutând un colț liniștit – oriunde, numai să aibă parte de un moment de pace. După ce descoperise legătura dintre voci și cititori, încerca să evite locurile foarte aglomerate, iar în ziua respectivă pașii o purtară pe strada pe care se afla Libri di Luca.

Recunoscuse îndată vocea care o făcuse să se oprească din mers. Era identică cu cea de la spital, care-i ținuse companie cât zăcuse sedată. Se uită în jur, dar nu era nimeni prin preajmă. Cu cât se apropia de anticariat, cu atât vocea devenea mai clară, iar când se apropie suficient de mult încât să poată privi pe fereastră, văzu un grup de vreo cincizeci de oameni, așezați toți pe scaune pliante, la intrarea în prăvălie. La tejghea stătea un bărbat micuț și solid, la vreo cincizeci de ani, cu părul grizonant și o fervoare mediteraneeană pe chip. Bărbatul citea dintr-o carte pe care o ținea în mâinile lui butucănoase, și o făcea cu atâta însuflețire, încât tot trupul îi era antrenat în povestire.

Katherina deschise ușa încet și, deși clopoței de la intrare atraseră atenția asupra ei, cititorul nu se întrerupse din povestire, ci îi aruncă o privire prietenoasă. Bărbatul din spatele tejghelei era un cititor remarcabil, dar nu vocea *lui* era cea pe care o auzise, așa că își astupă urechile pentru a ține la distanță vocea bărbatului și se concentrează asupra celeilalte voci, cea pe care o recunoștea la spital. Se așază în ultimul rând, cu coatele proptite pe genunchi, blocând orice sunet și orice imagine. În sinea ei, se umplu de vocea și de imaginile evocate în povestire, scenele citadine care se petreceau în apartamente dărăpănate, păsările de pe acoperișuri, praful de pe străzi și mizeria. Cu toate că nu era o poveste veselă, se simțea în siguranță și, dacă n-ar fi stat cu privirea ațintită în podea, s-ar fi putut vedea cum lacrimile îi brăzdau fața.

Deodată totul luă sfârșit. Povestea fusese citită până la capăt, iar cei din jurul ei aplaudau. Își luă palmele de la urechi și apucă să audă că povestea se numea *Străinul*,

dar Katherina stătea pe scaun, cu ochii închiși și capul în podea. Lumea începu să se ridice și să se plimbe încolo și înapoi, studiind volumele din rafturi și, în tot acest timp, titlurile, numele de scriitori și ediții ale textelor curgeau șuvoi spre Katherina. Vocile și imaginile se înghesuiau într-un torent tot mai violent și trebui să-și adune toate forțele pentru a se putea ridica de pe scaun și a se îndrepta clătînându-se către ușă. Dar intensitatea acestuia părea să crească tot mai mult, ca și cum s-ar fi împotrivit unui vânt puternic, și îi era tot mai greu să se concentreze asupra ușii. După numai câțiva pași se prăbuși la podea.

Când își veni în fire, prăvălia se golise de lume, cu excepția cititorului. După ce o întrebă îngrijorat cum se simte, acesta se prezintă drept Luca. Stătea pe un scaun pliant în fața ei. Ea zăcea pe jumătate îngropată într-un fotoliu moale din piele, aflat în spatele tejghelei. Odată cu ascultătorii dispăruseră și vocile, dar era atât de epuizată încât nu mai putea să se ridice.

Luca îi spuse să stea liniștită și să rămână acolo cât avea nevoie pentru a-și reveni. Cu un glas liniștitor, continuă să trăncănească despre tot felul de lucruri cotidiene: prăvălia, serile de lectură pe care le organiza, cărțile, chiar și despre vreme, până când, deodată, o întrebă de câtă vreme auzea vocile.

Întrebarea o luă prin surprindere, astfel încât uită de promisiunea făcută ei înseși, de a nu mai vorbi nimănui despre asta, și îi povesti totul. Se dovedi că Luca știa uimitor de multe despre starea ei și chiar o întrebă cât de puternice erau vocile, dacă putea să le țină la distanță, când le descoperise pentru prima dată și dacă mai cunoștea și pe alții care aveau experiențe similare. Răspunse cum putu mai bine și simți, pentru prima oară, că cineva o putea înțelege, că cineva o lua în serios. În felul lui relaxat, pe care avea să-l îndrăgească enorm cu trecerea timpului, Luca îi dezvălui că nu era singura, că cel puțin jumătate din cei care participaseră la seara de lectură aveau această înzestrare.

Katherina nu o percepușe niciodată ca pe o înzestrare. În ceea ce o privea, vocile care o bântuiau se înghesuiau cu forța să-i capteze atenția, iar ea nu avea niciun control asupra lor. Dar lucrul ăsta era posibil, îi explică Luca: abilitatea aceasta îi permitea să se cupleze la canalul care se deschidea atunci când cineva citea, fie că persoana respectivă citea în gând sau cu voce tare.

În numai cincisprezece minute, Luca o învăță o metodă care îi permitea să atenueze vocile atât de mult, încât acestea nu o mai controlau. Chiar dacă era o metodă care necesita practică, efectul era atât de remarcabil încă de la prima încercare, încât Katherina începu să plângă de ușurare. Luca o liniști și o invită să vină la anticariat ori de câte ori dorea, pentru a-și îmbunătăți tehnica. Ar fi putut, bineînțeles, să practice tehnica estompării vocilor și fără supravegherea lui, dar o imploră să nu încerce vreodată să le amplifice sau să le modifice în alt fel înainte de-a exersa suficient. Mai târziu Katherina avea să afle și de ce.

.

Clientul care intrase în Libri di Luca nu se putea concentra. Printre micile crâmpie de imagini evocate de fragmentele din cărțile pe care le răsfoia, apăreau și imagini fără nicio legătură cu textele. Era un efect secundar al puterilor ei. Nu reușea numai să audă

textul care era citit, ci adesea putea vedea și imaginile pe care textul le trezea în mintea cititorului, iar dacă acesta sau aceasta se gândea simultan la altceva, apăreau și aceste gânduri, ca niște secvențe minore inserate într-un film. Era un efect secundar care trebuia antrenat, dar Luca o ajutase de-a lungul anilor, astfel încât devenise capabilă să simtă gândurile unui cititor neconcentrat, așa cum se întâmpla acum în cazul bărbatului cu ochelari pătrășoși.

Din câte reuși să-și dea seama, acesta urma să se întâlnească mai târziu în ziua aceea cu o tânără, pentru că imagini ale fetei îi răsăreau întruna în minte, alături de imagini ale locului în care urmau să se întâlnească (Piața Primăriei), ale locului unde urmau să meargă la cină (Mühlhausen), precum și toate speranțele lui extrem de erotice privind restul serii. Katherina simți cum i se înroșesc obrazii.

Nu era însă în stare să citească în felul acesta mintea oricui. Iversen susținea că asta depindea de imaginația persoanei, de cât de clar se conturau imaginile din text, dar și de subconștientul cititorului, precum și de stilul lecturii. Persoanele care săreau peste cuvinte generau o serie rapidă de imagini care, în cele mai extreme cazuri, deveneau un fel de film de animație stilizat ce parcă îi pâlpâia în ochii minții. Alți cititori erau meticuloși, atât de meticuloși încât imaginile rămâneau fixe, extrem de clare și atât de saturate de informație, încât le putea mări până la cele mai mici detalii, ca într-o fotografie de spionaj luată din satelit.

— Le iau pe acestea, se auzi o voce timidă și Katherina deschise ochii. Bărbatul cu ochelari pătrășoși stătea lângă tejghea, întinzându-i două cărți. Ridică din umeri ca și cum s-ar fi scuzat.

— Optzeci de coroane, spuse Katherina fără să arunce măcar o privire spre cele două ediții necartonate. Deja se dezvăluiseră ca fiind *Somnul de veci* și *Palatul lunii*, la prețul de 30, respectiv 50 de coroane. Se ridică și scoase o pungă de sub tejghea, în timp ce clientul se scotocea în buzunar după bani. Plăti și părăsi anticariatul cu o pungă neagră din plastic, pe care scria cu litere aurii Libri di Luca.

În unele cazuri, puterile compensau doar parțial dislexia ei, dar în cele mai multe situații își putea ascunde perfect handicapul. Astfel reușise să dea dovadă, pentru o vreme, de „o remarcabilă îmbunătățire” la orele de citire din școala generală, dar când profesorul sau elevii nu urmăreau textul în același timp cu ea, era la fel de privată de înțelesul literelor ca și mai înainte. Lucrul ăsta constituise un dezavantaj la examene.

Luca susținea că exista o legătură între dislexie și puterile de Lector. În orele de practică împreună, descoperise rapid că puterile ei erau remarcabile și, în opinia lui, aveau o intensitate atât de mare datorită dislexiei sale și nu în pofida acesteia. Luca încercase s-o facă să privească aceste puteri ca pe un dar și nu ca pe o pedeapsă, așa cum crezuse ea până atunci. Dar chiar dacă era Lector, el nu era receptor și, prin urmare, nu reușea să înțeleagă pe deplin experiențele pe care le trăia Katherina.

Cu atât mai greu îi era probabil fiului mentorului ei, care era inițiat în tainele Lectorilor în camera de la subsol. Scepticismul inițial, pe care și ea îl simțise când Luca o pusese pentru prima oară în temă, dispăruse repede, pentru că ea deja experimentase totul pe propria piele și primea o explicație, cam fantezistă, e drept, totuși o explicație pe care putea să se bazeze. Dar cum aveau să-i sune toate astea cuiva complet neinițiat

era greu de imaginat. Cum avea să reacționeze el?

În acel moment Katherina auzi treptele scârțâind și puțin după aceea se ivi Iversen. Era transpirat, iar fața i se înroșise puțin, așa cum i se întâmpla atunci când era entuziasmat sau iritat de o discuție.

— Vrea dovezi, spuse el gâfâind. Poți să-i faci o demonstrație?

Ce să aleagă?

Jon o luă de-a lungul rafturilor ca să găsească o carte pentru demonstrație. Putea alege orice carte voia, îi spusese Iversen, sigur pe el ca un magician care îndeamnă pe cineva din public să tragă o carte de joc la întâmplare. Ideea era, din câte reușise Jon să înțeleagă, ca el să citească un fragment dintr-o carte, în timp ce Katherina urma să încerce să-i influențeze percepția celor citite în așa fel încât să nu mai aibă nicio umbră de îndoială.

După cum îi explicase Iversen, Katherina era receptor, ceea ce însemna că putea auzi și, într-o anumită măsură, vedea ceea ce citeau alții și, ceea ce părea și mai incredibil, era capabilă să reliefeze experiența cititorului după bunul ei plac. Din acest punct de vedere, puterile ei semănau cu cele pe care, după spusele lui Iversen, le poseda și el, dar în timp ce el avea nevoie să citească textul cu voce tare pentru a-l putea „încărca”, ea îl putea influența pe cititor direct, chiar și atunci când acesta citea în gând.

Iversen păruse foarte convingător, însă în momentul în care susținuse că cititul gândurilor era o consecință a puterilor Katherinei, îi ceruse dovezi. Siguranța cu care bătrânul îi acceptase cererea și insistența de a-i demonstra pe loc îi strecuraseră în suflet o umbră de îngrijorare. Dacă aceste puteri existau cu adevărat, nu era sigur că s-ar fi putut împăca cu gândul de-a lăsa pe cineva să-i scotocească prin creier în timp ce citea.

Felul în care Katherina își făcu intrarea în bibliotecă nu ajută cu nimic. Aceasta nu radia nici stilul flamboiant al unui magician, nici aerul misterios al unui mistic – părea să fie mai degrabă ușor jenată de situație, aproape că nici nu se uită la el, ci se așează pe unul din fotoliile de piele, cu mâinile în poală. Totuși Jon se simțea urmărit, nu neapărat de către cei doi, i se părea mai degrabă că pereții plini de cărți îl studiau cu răsuflarea tăiată.

— Pot să iau o carte din anticariat? întrebă arătând cu degetul spre tavan.

— Bineînțeles, îi răspunse Iversen. Nu te grăbi!

Jon părăsi încăperea și se îndreptă spre anticariat. Iversen închisese prăvălia și stinsese luminile, așa că doar o strălucire vagă ce răzbătea de la felinarul de-afară lumina încăperea. După ce se obișnuise cu întunericul, o luă la întâmplare printre rafturi. Se oprea din când în când pentru a scoate un volum din raft, pe care îl cerceta doar pentru a-l respinge, punându-l imediat la loc. În cele din urmă își dădu seama că nu avea nicio importanță ce carte alegea, cum putea el să știe ce anume se potrivea într-un asemenea test? Închise ochii și pipăi cotoarele cărților din fața lui, până când degetele apucară la întâmplare un volum, pe care îl scoase din raft. Cu trofeul în mâini se întoarse în biblioteca de la subsol.

— *Fahrenheit 451*, spuse Iversen dând din cap în semn de încuviințare. Bradbury. O alegere strălucită, Jon.

— Science-fiction, nu?

— Da, dar genul nu are nicio importanță. Ești gata?

Jon ridică din umeri.

— Mai mult de atât nici că s-ar putea.

— Dar tu, Katherina? întrebă Iversen întorcând privirea către roșcata care stătea nemișcată pe scaun. Aceasta ridică ochii și-l privi cercetător pe Jon, scărpinându-se gânditoare cu arătătorul în bărbie, după care își lăsă mâna în poală și încuviință din cap.

— Bun! exclamă Iversen, bătând din palme. Mai bine ai lua un loc, Jon.

— Și tot ce trebuie să fac e să citesc în gând?

— Exact, răspunse Iversen arătând spre fotoliu. Dă-i drumul și nu fi îngrijorat. Katherina o să aibă grijă de tine.

Jon se așază pe fotoliul din fața Katherinei. Aceasta dădu din cap, ca un fel de semnal, iar el îi răspunse la fel din reflex, apoi își îndreptă privirea spre carte.

Fusesse cândva o ediție necartonată, dar proprietarul îi laminase coperta, apoi îi întărise cotorul și ultima copertă cu carton și piele. Marginile paginilor erau îngălbenite și ușor subțiate de prea multă întrebuințare, iar cartea se întredeschise ușor când o așază pe genunchi.

Înainte de-a o deschide, aruncă o ultimă privire spre Katherina. Aceasta stătea cu spatele drept, cu mâinile în poală și cu ochii închiși.

Jon se apucă să citească.

La început merse încet. Citea cu grijă și cu mare atenție, încercând să-și dea seama dacă simțea ceva ieșit din comun. Mai citi așa câteva pagini, fără a reuși să priceapă despre ce era vorba, dar deodată i se păru că textul îl acaparează și se porni să citească liber și fluent, în timp ce acțiunea se decanta nestânjenită în conștiința lui.

Personajul principal al cărții, Montag, era, din câte se părea, un pompier, dar un pompier care stârnea incendii în loc să le stingă. Treaba lui era să ardă cărți considerate periculoase în societatea vremurilor sale. Într-o zi, întorcându-se de la serviciu, Montag dă peste o tânără care îl însoțește în drum spre casă. Descrierea tinerei era extrem de vie, iar Jon putea să o vadă cu ochii minții, suplă, zâmbind, flirtând și zburdând plină de spontaneitate. Inima începu să-i bată tot mai repede și simți cum i se usucă gura. Tânăra aceasta era fantastică. Nu se mai putea opri din citit și simțea că trebuie să afle cât mai multe despre ea, de unde venea și ce rol avea să joace în roman. Îi apărea atât de clar conturată încât aproape că o putea simți alături de el, pășind cu păru-i roșcat fluturând, cu pași ușori ca niște fulgi, în drum spre casa lui Montag și începea deja să-i fie dor de ea, să se teamă de golul pe care avea să-l lase în urmă când avea să se despartă de el pe trepte, odată ajunși în fața casei.

Atât de convingătoare era descrierea aceea, încât Jon voia să întoarcă privirea, pentru a o putea vedea mai îndeaproape, dar ochii nu îl ascultau, refuzau să părăsească pagina și își continuară periplul prin text, apropiindu-se de momentul despărțirii de tânără. Disperat, Jon încercă să se oprească din citit sau să încetinească viteza lecturii, dar povestea i se perinda inexorabil prin fața ochilor. Simți cum sudoarea începea să i se prelingă pe frunte și cum pulsul îi creștea.

În povestire, Montag și tânăra ajunseseră în fața casei, unde se opriseră pe trepte și se apucaseră să vorbească tăgănat și calm, ca și cum ar fi tras de timp, spre chinul și mulțumirea lui Jon. Simțea o afecțiune incredibilă față de această tânără, de parcă ar fi

cunoscut-o și ar fi iubit-o dintotdeauna. În cele din urmă, Montag își luă rămas-bun de la tânără, iar Jon își reprimă cu greu dorința violentă de a o striga, de a o ademeni înapoi, în textul care acum părea banal și sărăcit. Simți că ochii i se umeziseră, dar în același timp își dădu seama că putea din nou să îi controleze, așa că profită de ocazie pentru a se opri din citit.

Când își ridică privirea, Katherina tocmai deschidea ochii încet, dar evită să-l privească direct în față. Își dădu seama că avea ochii roșii. Jon întoarse apoi privirea spre Iversen, care la rândul lui îl privea nerăbdător.

— Ei, cum a fost?

Jon privi din nou cartea. Era un volum ca oricare altul, un teanc de hârtii cu cuvinte și litere, fără niciun indiciu asupra vieții și bogăției de culori pe care tocmai le trăise. Îl închise și îl răsuci cercetător în mâini.

— Cum ați reușit? întrebă într-un sfârșit.

Iversen izbucni în râs.

— Nu-i așa că-i fantastic? De fiecare dată rămân impresionat.

Jon încuviință distrat.

— Și puteai să mă auzi citind? întrebă el, întorcând privirea spre Katherina.

Aceasta se îmbujoră și încuviință aproape imperceptibil.

— Dar, exclamă Iversen ridicând degetul arătător, nu vocea ta e cea pe care a auzit-o. Și nici vocea ei, nici măcar vocea scriitorului. Partea asta e cea mai incredibilă. Se pare că fiecare carte în parte are vocea ei unică. O privi cu vădită invidie pe tânăra roșcată. E ca și cum ai comunica direct cu cartea însăși, cu sufletul ei.

— Fantezia oricărui bibliofil, comentă Jon sarcastic.

— Păi, da, spuse Iversen zâmbind jenat. Presupun că m-am lăsat dus de val. Uneori uit că receptorii trebuie să plătească scump pentru asta. Un preț despre care nici tu, nici eu nu avem nici cea mai vagă idee.

Jon își aminti de bărbatul cu *porterul* pe care îl întâlnise la Paharul Curat, după înmormântarea lui Luca. Atunci îl luase drept nebun, un bețiv care fabula, înșirând tot felul de baliverne despre cititori și texte care cântau și urlau. Ironia făcea că acum spusele bărbatului veneau parcă să întărească explicația dată de Iversen.

— OK, spuse punând cartea pe masă. Dacă admit că explicația voastră este adevărată, că există Lectori și că îmi puteți manipula gândurile și sentimentele prin intermediul unei cărți, continuă el ridicându-și brațele, ce așteptați de la mine?

— Cine spune că vrem să avem măcar de-a face cu tine? răsună o voce dinspre ușă.

Toți trei se întoarseră către nou-venit. În pragul ușii stătea un tânăr pirpiriu, la vreo douăzeci de ani, îmbrăcat într-un tricou alb, strâmt și niște pantaloni lălâi de camuflaj. Avea o față îngustă și o mustăcioară roșcată i se contura în jurul gurii, însă altminteri era chel și alb ca varul. Ochii lui întunecați, arzători se opriră asupra lui Jon.

— Bună, Pau! spuse Iversen. Intră și salută-l pe musafirul nostru.

Tânărul păși hotărât în încăpere și se opri în spatele scaunului Katherinei, cu mâinile în șolduri.

— Musafir? pufni el.

— E în regulă, zise Iversen liniștindu-l. Este Jon, fiul lui Luca.

— Asta știu, l-am văzut la înmormântare, răspunse Pau laconic. Omul care vrea să vândă Libri di Luca, chiar tu ai spus-o, Svend.

Iversen privi încurcat către Jon, care nu se arăta prea afectat de scenă.

— Am spus că există un risc. Nu știm precis, Pau, spuse Iversen. De aceea ne aflăm aici.

— Și? Ce-ați hotărât?

— Tocmai îl puneam pe Jon la curent cum stau lucrurile când ai apărut, răspunse Iversen.

— Cât ai apucat să-i povestești?

— Totul.

Pau se holbă pe rând, când la Iversen, când la Jon. Mușchii maxilarelor i se contractară, iar ochii i se îngustară.

— Ai un minut să discutăm, Svend? întrebă Pau și făcu un semn cu capul, arătând spre ușă. Și tu, Kat.

Jon nu putu să nu remarce cum Katherina dădu ochii peste cap, înainte de a-i arunca o privire întrebătoare lui Iversen. Bătrânul încuviință.

— Cum dorești, Pau. Du-te sus, am să vin și eu imediat.

Tânărul ieși în pas de marș, iar Katherina îl urmă încet.

— Trebuie să înveți să-l suporti, spuse Iversen de îndată ce cei doi părăsiră încăperea. Pe Pau l-am cules de-a dreptul din stradă, unde își câștiga existența de pe urma puterilor de Lector. Luca a dat de el pe Strøget, unde le citea poeme trecătorilor. Și chiar avea ceva succes. O grămadă de lume se oprea să-l asculte și cei mai mulți îi aruncau bani în cutia de trabucuri pe care o avea la picioare. Luca și-a dat seama de capacitățile lui. Emițătorii experimentați pot simți când alți emițători încarcă un text, iar Pau nici nu se străduia prea tare s-o ascundă. Iversen se aplecă spre Jon. După cum poate că ai ghicit, avem multe motive să păstrăm secretul asupra acestor puteri, Jon. Nu putem să riscăm ca un tinerel precum Pau să ne compromită doar pentru că nu știe cu ce are de-a face. Iversen făcu o pauză. Luca l-a luat sub aripa lui protectoare, iar în ultima jumătate de an a devenit un obișnuit al anticariatului. A ajuns să ne fie drag, și invers, chiar dacă el nu o arată. Pasiunea lui pentru acest loc este, după cum vezi, uriașă.

— Și crede că am de gând să-i răpesc această pasiune? întrebă Jon.

— S-a obișnuit să i se ia tot în viață, spuse Iversen. Ba chiar atât de des încât a ajuns să nu se aștepte decât la asta.

Jon dădu din cap gânditor.

— Dar ar trebui..., începu Iversen arătând spre ușă, apoi se ridică de pe fotoliu și părăsi încăperea. Jon putu să-i audă pașii pe coridor, apoi pe treptele ce scârțâiau, după care se făcu liniște.

Rămas din nou singur, se ridică și începu să cerceteze conținutul rafturilor. Nu erau multe titlurile pe care reușea să le recunoască, iar volumele foarte vechi erau în latină sau greacă și nu le putea înțelege. Se aflau acolo și câteva opere în italiană și, chiar dacă Jon nu folosisese de mulți ani italiana, era totuși în stare să le înțeleagă pe unele din ele.

În cele mai multe cazuri, titlurile de pe cotoare erau lucrate măiestrit, cu caractere

gotice sau cu mici ilustrații, și adesea trebuia să faci eforturi pentru a descifra scrisul. Unele cărți nu aveau cotor deloc, ci constau dintr-un teanc de hârtii îngălbenite, legate la un loc cu un șnur din piele sau rafie. Altele aveau ferecături din metal pe cotor și la colțuri, în vreme ce altele aveau coperti din plăci subțiri de furnir, iar titlul și ornamentele erau pirogravate în lemn.

În cele din urmă, literele începură să i se învâlmășească dinaintea ochilor, așa că se așează într-unul din fotoliile moi de piele și privi în jur. Nu era greu să-ți dai seama că fusese nevoie de generații întregi pentru a strânge o asemenea colecție, o misiune care începuse în Italia și care îi însoțise prin întreaga Europă pe cei din familia Campelli, până când aceștia ajunseseră în Danemarca. Pentru o clipă îi văzu chiar cu ochii minții, o familie mică împingând un car încărcat cu cărți și cu un mare secret. Jon lăasă capul pe spate și își acoperi fața cu mâinile.

Fusese stresat în ultima vreme. Cazul Remer îi ocupa tot timpul, iar maldărul de documente pe care le căra de acasă la firmă și înapoi se făcea tot mai mare. Apartamentul lui devenise un fel de prelungire a biroului și nu mai avea deloc vreme să se relaxeze pe terasă sau să-și gătească în bucătăria lui nouă-nouă. Adesea mânca la vreun fast-food din apropiere sau încălzea semipreparate ieftine la cuptorul cu microunde.

Jon își mișcă mâinile spre marginile feței și își apăsă tâmplele cu arătătorul și degetul mijlociu, masându-și capul cu mișcări circulare. Respiră adânc și rar și simți cum pulsul îi încetinește, iar trupul i se îngreunează.

Moartea lui Luca n-ar fi putut să survină într-un moment mai prost.

Își luă mâinile de pe față, lăsându-și brațele pe rezemătorile fotoliului. Cu ochii închiși, continuă să respire adânc. Pieptul i se ridica și cobora în același ritm cu respirația și putea să audă aerul cum îi ieșea din plămâni, pentru a fi inspirat apoi la loc.

Dar mai era încă ceva.

Când stătea și asculta, mai putea auzi un zgomot ușor, ca un murmur. O șoaptă domoală, aproape neauzită, părea să se fi prelins în încăpere, iar sunetul creștea în intensitate treptat, ca și cum s-ar fi apropiat sau, pur și simplu, cineva ar fi dat sonorul mai tare. Jon se concentrează, dar nu reuși să înțeleagă ce spunea sau dacă erau voci de bărbat sau femeie, căci erau mai multe voci. Ca murmurul unei mulțimi. Sunetul părea atât de slab și de fragil, încât se văzu nevoit să-și țină respirația pentru a-i putea localiza sursa, dar de îndată ce simțea că sunetul vine dintr-o direcție, aceasta se schimba imediat. Inima îi bătea tot mai tare și trase repede în plămâni o gură de aer, după care își ținu din nou respirația, ascultând.

În încercarea de a-și spori concentrarea, își împreună mâinile și strânse mai tare din ochi.

Dintr-odată, imagini explodară în fața ochilor lui, forme abstracte și culori se contopeau cu peisaje și scene de luptă, cu armate și cavaleri, pirați și indieni. Imagini acvatice cu monștri marini, scafandri și submarine se dizolvau în peisaje selenare dezolante și pustiuri, care mai apoi erau urmate de întinderi acoperite de gheață, punți de corabie legănându-se – toate acestea succedându-se ca într-o proiecție de imagini, dar

cu o viteză amețitoare. Străzilor pietruite, umezite de ploaie, le luau locularene scăldate în soare cu gladiatori asudați, care mai apoi se dizolvau în clădiri în flăcări ce ajungeau până la cer, lângă o lună plină galbenă, strălucitoare. Luna plină se transforma în ochiul unui dragon uriaș, a cărui pleoapă acoperită cu solzi se închidea, devenind un banc de peștișori care apoi erau devorați de o orcă ce cădea victimă harponului unui pescar ars de soare, îmbrăcat în salopetă galbenă.

Toate aceste impresii – și alte sute – care se perindau prea repede pentru a le putea percepe, îl bombardară pe Jon în acel răstimp cât îi trebui pentru a deschide ochii. Sări din fotoliu, gâfâind după aer. Clătinându-se pe picioare, înaintă cu pași nesiguri, până când atinse spătarul fotoliului. O greață violentă creștea în el, respira cu greutate și începea să simtă furnicături în degete. Copleșit de leșin, se prăbuși în genunchi și se aplecă în față până când ajunse să se proptească în mâini, cu privirea ațintită în podea.

După câteva minute de respirat gâfâit, în care nu îndrăzni nici să clipească, Jon își îndreptă încet trupul. Fața îi era acoperită de sudoare, pe care o șterse cu dosul palmei înainte să se ridice cu grijă. Picioarele îi tremurau ușor sub pașii pe care îi făcu până la primul raft din apropiere. De acolo își croi drum spre ușă, căutând să se agațe tot timpul de rafturi. Culoarul de la ușă până la scară i se păru mult mai lung decât la venire și avu impresia că rătăcise o veșnicie până să ajungă la prima treaptă. Aproape că se târî în sus, pe scara în spirală, punând o mână după cealaltă pe balustrada care, drept răspuns, scârțâia rău prevestitor sub povara trupului său.

Odată ajuns în încăperea de deasupra, auzi voci venind dinspre partea din față a anticariatului. Fără să poată înțelege despre ce vorbeau, se îndreptă în direcția aceea, în timp ce cu una din mâini căuta să se sprijine tot timpul de un raft sau altul. La capătul culoarului cu rafturi pași nesigur în încăpere, fără să mai aibă niciun punct de sprijin, iar vocile tăcură imediat. Pau ședea cu brațele încrucișate în fotoliul din spatele tejghelei, Katherina era așezată pe tejghea, cu picioarele atârând, iar Iversen stătea cu spatele la Jon, în dreptul casei de marcat.

Iversen se întoarse spre Jon și îi spuse ceva. Vocea îngrijorată a acestuia îl însoți până la ușă pe care o deschise cu o smucitură necontrolată.

Ajuns afară, trase cu lăcomie în piept aerul rece al serii, dar nu se opri decât după ce ajunse în dreptul unui felinar, de care se agăța strâns. Metalul rece îl făcea să se simtă în siguranță.

— Jon, mă auzi?

Vocea lui Iversen răzbătu în cele din urmă până la Jon, care dădu încet din cap, ca într-o transă.

— Te simți bine?

— Amețea, reuși Jon să bolborosească.

— Vino cu mine înăuntru, să te așezi pe scaun, îl invită Iversen pe un ton rugător.

Jon clătină violent din cap.

— Nu vrei puțină apă? îi întrerupse Katherina, întinzându-i o cană.

Reticent, își desprinse o mână de pe felinar, luă cana și o goli dintr-o sorbitură.

— Mulțumesc! îngână el.

— Îți mai aduc una, spuse Katherina luându-i cana din mână și apoi dispăru.

Iversen îi puse o mână pe umăr.

— Ce s-a întâmplat, Jon? îl întrebă el îngrijorat.

Jon respiră adânc de câteva ori. Apa și aerul rece își făcuseră efectul și acum se simțea mult mai bine.

— Stresul, răspunse el cu privirea în pământ. Doar stresul e de vină.

Iversen îl cercetă cu atenție.

— De parcă asta ar îmbunătăți situația, spuse el iritat. Hai, vino înăuntru să te odihnești.

— Nu! izbucni Jon. Adică, nu mulțumesc, Iversen. Ridică privirea și se uită fix în ochii bătrânului, în care se citeau atât îngrijorare, cât și suspiciune. Tot ce îmi trebuie acum este să mă duc acasă și să mă culc.

Katherina se întoarse cu apa, din care Jon bău jumătate, atent supravegheat de către cei doi. Mulțumi cu un semn din cap și îi dădu paharul înapoi.

— Cred că mi-am uitat haina înăuntru, spuse Jon pipăindu-se peste buzunare.

— Doar nu ai de gând să conduci în starea asta? întrebă Iversen.

— E în regulă, mă simt deja mult mai bine, răspunse Jon schițând un zâmbet. Ar putea careva dintre voi să-mi aducă haina?

Katherina îi părăsi din nou și, la puțin timp după aceea, se întoarse cu haina.

— Încă mai avem multe de discutat, spuse Iversen pe când Jon se urca în mașină.

Jon încuviință.

— Am să revin peste câteva zile. Mi-ați dat ceva de gândit, asta-i sigur.

— Ai grijă, Jon!

Porni mașina și le făcu din mână înainte de-a se îndepărta. Amețeala îi dispăruse, dar acum se simțea copleșit de o oboseală cum nu mai încercase vreodată. La muncă era obișnuit cu zilele lungi de lucru, dar epuizarea aceasta părea să i se fi cuibărit în fiecare celulă din corp.

Își aruncase haina pe scaunul din dreapta, dar cu coada ochiului remarcă o umflătură în dreptul unuia din buzunare. La prima intersecție unde trebui să oprească la semafor, cercetă conținutul buzunarului.

Era o carte. *Fahrenheit 451* de Ray Bradbury.

Katherina urinări mașina din priviri pe măsură ce aceasta se îndepărta. Iversen, care se afla lângă ea, făcu același lucru cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip. Katherina nu îl văzuse de multe ori așa, dar în ultima vreme se întâmpla tot mai des ca fața atât de prietenoasă a bătrânului să fie brăzdată de cute adânci pe frunte.

Când Mercedesul lui Jon dispăru în zare, Iversen își întoarse privirea către ea.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

Katherina clătină din cap.

— Habar n-am.

— Poate că e doar stresul, așa cum a spus el, sugeră Iversen.

Ridică amândoi din umeri aproape în același timp și intrară în anticariat, unde îi aștepta Pau. Nu se mișcase de la locul lui, din fotoliu unde ședea demonstrativ cu brațele încrucișate.

— Ce s-a întâmplat cu tipul? întrebă îndată ce Iversen închise ușa.

— După toate cele pe care i le-am povestit azi, nu e de mirare că l-a luat un pic amețea, răspunse Iversen.

— Nu putea să-și vadă de treabă în altă parte?

— Să nu uităm, Pau, că noi suntem intrușii, spuse Iversen desfăcând brațele. Anticariatul în care ne aflăm acum, cărțile din jurul nostru, fotoliul pe care stai, toate sunt ale lui.

— Dar nu-i corect, insistă Pau. Luca n-a intenționat să ne părăsească în felul ăsta. Trebuie să existe o modalitate de-a anula sau schimba testamentul sau ce fac ei acolo.

— Nu cred că sunt mari șanse, spuse Iversen binevoitor. Pe de o parte, nu există niciun testament de contestat, pe de alta, am refuzat oferta lui Jon ca eu să preiau anticariatul.

— Ce-ai făcut? izbucni Pau și se ridică din fotoliu. Ți-ai pierdut mințile cu totul?

Chiar și Katherina era atât de surprinsă, încât făcu ochii mari și se holbă uimită la Iversen.

— Eu cred că Luca, în sinea lui, dorea să se întâmple așa, răspunse el fără să ridice glasul. Ce tată nu-și dorește oare ca opera vieții lui să fie transmisă mai departe, în familie? Credeți că Luca ar fi vrut să vadă colecția Campelli încăpând pe mâinile altcuiva? Eu, unul, nu cred. Tăcu o clipă înainte de-a încheia cu un oftat: în plus, avem nevoie de el.

— Numai să nu creadă că l-am otrăvit, spuse Katherina încet.

Ceilalți doi întoarseră privirile către ea.

Iversen încuviință din cap.

— Ar fi o catastrofă să-l îndepărtăm de noi acum.

— Și dacă are s-o facă? Dacă o să vândă toată nenorocirea? întrebă Pau.

Iversen zâmbi îngrijorat.

— În realitate, nu prea o să aibă de ales. Sfatul a aprobat deja o sesiune de lectură.

Se făcu tăcere. Pau se așeză la loc în fotoliu cu mișcări încete, fără a-și lua privirea de

la el. Katherina se uita neîncrezătoare la Iversen, dar privirea bătrânului rămase neclintită.

O lectură era o măsură drastică și nu mai auzise să se fi întâmplat vreodată ca Sfatul să aprobe una în avans. Era interzis cu strictețe să îți folosești puterile de Lector în alte scopuri decât pentru a însufleți experiențele de lectură. Scria în codul Societății. Încălcarea acestei reguli era o treabă foarte serioasă, cu urmări grave pentru cel care o făcea, chiar dacă nu-i fusese dat să înțeleagă în ce anume constau aceste urmări. Supraviețuirea Societății depindea de condiția ca membrii acesteia să păstreze secretul existenței sale, iar abuzarea de puterile de Lector ar fi atras, fără îndoială, atenția.

În cazuri extreme se putea întâmpla totuși să fie necesară folosirea puterilor și în alte scopuri decât reliefaarea unui text. Acestea erau cazuri speciale, când Societatea sau puterile riscau să fie dezvăluite, în asemenea situații, Sfatul aproba o sesiune de lectură pentru părțile implicate, ca să le schimbe atitudinea. Procesul de aprobare era complicat. Trebuia să se stabilească exact cum urmau să procedeze, cine avea să fie de față, cu ce rezultat și ce pretext avea să fie folosit. Acest ultim aspect era important, deoarece subiectul avea nevoie de o explicație plauzibilă pentru a argumenta de ce și-a schimbat dintr-odată atitudinea față de o anumită chestiune, altfel totul ar fi putut eșua.

După aprobare, Lectorii care urmau să execute lectura aranjau un prilej de-a citi pentru sau de-a se afla în apropierea acelei sau acelor persoane care urmau a fi influențate. De regulă, asta nu era o problemă. Țintele erau adesea persoane publice precum politicieni, purtători de cuvânt sau jurnaliști care aveau destulă libertate de mișcare, fără a fi extrem de bine păziți.

Cu prilejul lecturii era folosit un text adecvat, care avea legătură cu aspecte ale chestiunii în cauză. În momentul lecturii, anumite pasaje importante erau încărcate în așa fel încât ținta ajungea să-și piardă interesul pentru aspectul respectiv sau să-l respingă cu totul. Era nevoie de Lectori pricepuți și puternici, dar rezultatul era mereu cel scontat, lucru care asigurase anonimatul Societății.

Katherina nu știa precis de câte ori se dăduse aprobare pentru asemenea lecturi, dar în ultimii ani, de când îl cunoscuse ea pe Luca, asta se întâmplase numai o dată. Fusese implicată direct, dar „numai pe post de întărire”, o asigurase Luca.

Ținta fusese un politician local, din Copenhaga, care văzuse o modalitate de-a economisi bani în reducerea sporului acordat școlilor pentru orele de citire. În eforturile lui de a introduce această măsură, politicianul intenționa să cerceteze în amănunt cum decurgeau orele de citire la toate școlile din capitală.

Una dintre cele mai importante sarcini ale Societății era să promoveze lectura ca experiență și să contribuie la ameliorarea competențelor de citire ale copiilor cu dificultăți. Mulți din membrii Societății erau un fel de pedagogi itineranți care țineau ore planificate la diferite școli pentru copiii care aveau nevoie de ajutor. Pe lângă faptul că reușeau să cultive dorința de lectură în rândul copiilor, se întâmpla, desigur, să dea și peste copii care erau Lectori activați spontan, iar orele de lectură erau o modalitate de a-i descoperi și o oportunitate de a-i urmări și ghida cu cea mai mare discreție.

O asemenea investigație a orelor de citire nu ar fi compromis Societatea în mod direct, dar teama de a pierde accesul la potențialii Lectori era suficient de mare pentru

ca Sfatul să aprobe o lectură avându-l ca țintă pe politician.

Sesiunea de lectură se ținu la primărie, într-o zi dogoritoare de vară. Societatea strânsese anticipat semnături pentru o petiție împotriva desființării orelor de citire. Părinții copiilor care beneficiaseră de aceste ore se adunaseră voluntar în fața biroului politicianului, unde Societatea urma să prezinte semnăturile și să citească o declarație.

În afară de Luca și Katherina, mai făceau parte din delegație încă trei membri ai Societății, împreună cu mai mulți părinți care nu aveau nici cea mai vagă idee despre adevăratul scop al vizitei. Luca era îmbrăcat într-un costum cu sacou, lucru care, pe căldura aceea, îl chinuia teribil pe micuțul italian. Sudoarea i se prelingea pe frunte, iar fața i se înroșise strident. Katherina purta o rochie largă, de culoare neagră, fiind probabil cea care avea cel mai puțin de suferit din micuța delegație. În ciuda căldurii, fuseseră nevoiți să aștepte patruzeci și cinci de minute în anticameră, împreună cu secretara tânără și blondă care, în rochița-i albă de vară, nu părea să aibă nicio problemă cu temperatura ridicată.

În cele din urmă li se dădu voie să intre în biroul politicianului, unde grupul fu primit de un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul încărunțit, îmbrăcat într-un costum la fel de cenușiu precum părul și aproape mulat pe corpul suplu. Doi ochi duri îi fixară de sub o pereche de sprâncene stufoase, care ieșeau în afară ca niște coarne. Unul câte unul, pe măsură ce treceau pragul ușii, trebuiră să dea mâna cu el, iar Katherina nu putu să-l privească în ochi când îi veni rândul. Acesta îi strânse mâna atât de puternic, încât o duru timp de câteva minute.

Purtătorul de cuvânt al delegației îi explică pe scurt scopul vizitei și îi întinse declarația și petiția semnată bărbatului grizonant, care își reluase locul în spatele unui birou mare și gol. Cu coatele sprijinite pe brațele scaunului, îi privi printre pleoapele pe jumătate închise, în timp ce degetele-i lungi și noduroase băteau nerăbdătoare darabana.

Declarația trebuia depusă în scris, dar totodată citită cu voce tare. Sarcina citirii îi reveni lui Luca. Acesta făcu un pas înainte și își începu prezentarea. Așa cum era de așteptat, politicianul se agăță de copia lui, fie pentru a urmări textul pe hârtie, fie pentru a-și ascunde lipsa de interes.

Prima parte a declarației era o vorbărie încâlcită despre orele de citire, un fel de încălzire ca să se poată strecura în mintea „victimei”, pentru a manipula abilitatea și motivația acesteia de a se concentra.

Katherina putea simți cum Luca accentua textul foarte ușor, precum un pictor care își începe lucrarea cu tușe delicate, ce abia ating șevaletul. Textul fusese meticolos pregătit dinainte, iar prezentarea lui Luca era impecabilă. Accentuările subtile elevau experiența, ce părea mai mult o reprezentare decât o lectură.

Pentru a te bucura de aceasta, aveai nevoie de un minimum de atenție, o onoare pe care politicianul din fața lor nu părea să se sinchisească să le-o acorde.

Katherina închise ochii și simți cum acesta răsfoia explicațiile, oprindu-se la întâmplare pentru a citi mici fragmente, fără a pricepe de fapt ce anume scria acolo. O sumedenie de alte gânduri dominau imaginile pe care le evoca textul citit de Luca, de la ședințe la membrii familiei, de la partidele de golf și vizitele la Tivoli la o petrecere care

urma să aibă loc chiar în acea seară.

Trase adânc aer în piept și se lăsă în voia acestui șuvoi de imagini generate de conștiința subiectului. De fiecare dată când acesta citea un cuvânt din declarație, ea îl întărea o idee, încercând să mențină trează atenția politicianului ceva mai mult decât politicianul însuși avea de gând. Treptat, textul începu să umple din ce în ce mai mult gândurile acestuia, ba chiar se apucă să parcurgă pasaje mai lungi, pe care Katherina se străduia să le accentueze și să le consolideze în mintea lui.

Pentru un receptor, aceasta era o experiență destul de banală. Katherina stătuse de nenumărate ori în tren sau în autobuz, folosindu-și puterile pentru a-l ajuta pe vreun cititor aflat în apropiere să se concentreze asupra textului în loc să rătăcească prin alte gânduri. Mulți navetiști obișnuiau să citească în drum spre muncă sau spre casă, dar le era greu să se concentreze asupra lecturii și Katherina putea observa cum adesea se opreau brusc din citit pentru a relua lectura cu câteva pagini în urmă. Ei îi era ușor să înțeleagă ce se petrecea. Putea aproape să vizualizeze imaginile generate de text, care treptat erau estompate de tot felul de alte gânduri și înecate de grijile legate de serviciu, dragoste sau cumpărături. Uneori intervenea. Dacă dădea peste vreo povestire interesantă, îl ajuta pe cititor să se concentreze asupra lecturii, uneori atât de eficient încât subiectul uita să coboare unde trebuia. Alteori, dacă textul era plicticos sau dacă voia să țină vocile la distanță, sabota lectura până când cititorul era atât de distras încât se oprea din citit.

Ajutat din plin de Luca și de Katherina, politicianul se trezi dintr-odată atât de interesat de text, încât îl răsfoi cu atenție până în punctul unde se ajunsese cu cititul, pentru a putea urmări înlănțuirea argumentelor. Katherina avea grijă să-i mențină atenția trează, o sarcină extrem de ușoară, având în vedere că Luca folosea tehnica accentuării în același scop. Deschise ochii și văzu cum subiectul se îndreptase în scaun și studia hârtiile din fața lui cu un vădit interes. Din când în când încuviința ca pentru sine, aproape dirijat de Luca, fiindcă acesta accentua ceva mai puternic pasajele importante.

Efectul unui emițător asupra audienței nu avea o țintă aparte, iar dacă s-ar mai fi aflat și alții în încăperea aceea care la început avuseseră îndoieli cu privire la importanța orelor de citire, ar fi fost cu totul convinși de însemnătatea acestora în momentul în care Luca termină de citit ultimul cuvânt din declarație. Katherina zâmbi când politicianul își ridică privirea. Se vedea clar că nu știa cum să reacționeze, ca și cum i-ar fi fost rușine să mai spună ceva după prezentarea lui Luca, dar în cele din urmă reuși să bolborosească niște politețuri, asigurându-i că avea să reevalueze chestiunea.

Efectele nu întârziară să se arate. Câteva zile mai târziu, politicianul declară că orele de citire erau întrutotul justificate și că investigațiile succesive nu aveau să afecteze buzunarele contribuabililor.

Dar una era să influențezi un politician de carieră, care nu avea habar de existența Lectorilor și a lecturilor, și alta era să încerci asta cu cineva care avea oarece bănuieli despre experiența la care era supus.

•

— Nu e oare prea târziu acum să-l supunem pe Jon unei lecturi? întrebă Katherina

după ce apucă să digere vestea dată de Iversen. Are să-și dea seama imediat.

— Chiar așa, de ce nu l-am supus mai întâi unei Lecturi? spuse Pau lovindu-și palma cu pumnul. Ta-dam! Fără avertismente. L-am fi făcut să aprobe orice.

— Este vorba totuși de fiul lui Luca, răspunse Iversen. E un băiat bun. Jon merită respectul nostru și trebuie să-i acordăm măcar dreptul de-a alege. În plus, are să afle oricum în momentul în care o să fie activat. Și atunci cum ar arăta totul, dacă l-am manipula?

— Dar dacă el nu vrea să participe... dacă alege... greșit, ce-o să se întâmple? O să-l forțăm? întrebă Katherina.

— Probabil, răspunse Iversen. Doar s-a mai întâmplat. Nu de curând, dar există exemple când o lectură s-a ținut forțat, în pofida voinței ascultătorului. Mai demult se obișnuia ca aceia care se împotriveau Societății să sufere un fel de „ajustare”. Nu e ceva cu care să ne putem mândri și aduce mai degrabă a tortură, subiectul fiind imobilizat și cu călușul în gură, adăugă Iversen oftând. Nu putem decât să sperăm că nu o să se ajungă până aici.

— Asta ar fi chiar cool! exclamă Pau, apoi se grăbi să adauge: Dar nu cu fiul lui Luca, ci cu altul, unul care s-ar opune. E prea simplu cu oamenii de rând, sunt ca o turmă, nu trebuie decât să-i îmboldești un pic. Dar să încerci cu unul care chiar se opune...

— Pau, exagerezi, îl întrerupse Katherina.

— Hei, poate că te oferi voluntar? Aș putea găsi ceva să-ți citesc, o poveste de amor poate?

— Sunt sigură că ai putea, dar n-ar trebui să te ocupi mai întâi de exercițiile pe care ți le-a dat Iversen?

Zâmbetul ironic dispăru de pe fața lui Pau și acesta bolborosi ceva ce numai el putea să audă.

— Ei, interveni Iversen, ce-ați zice să închidem prăvălia pe ziua de astăzi?

Cei doi căzură de acord, măcar în privința asta, și dispărură rapid, în timp ce Iversen dădea o ultimă raită înainte de a părăsi Libri di Luca.

•

Katherina apăsa violent pedalele bicicletei, îndepărtându-se de anticariat. Își făcea reproșuri în gând, scuturând din cap. N-ar fi trebuit să se lase provocată de Pau, dar, ca și când ar fi fost frate și soră, își cunoșteau prea bine punctele vulnerabile, așa că apărarea se transforma brusc în atac de îndată ce primele vorbe erau aruncate.

Călare pe Mountain Bike, se lăsă purtată dinspre Vesterbro spre Nørrebro. Se strecură cu dibăcie prin traficul serii, potrivindu-și meticulos viteza după luminile semaforului și luând curbele larg, fără a încetini.

Comparația cu relația dintre un frate și o soră era poate mai potrivită decât ar fi vrut să admită, într-un fel, fusese sigurul copil al lui Luca și al lui Iversen până când își făcuse apariția Pau, ca un frate nedorit. Nu îi fusese ușor să cedeze din teritoriu și, în sinea ei, își făcea unele muștrări de conștiință că nu îl primise cu mai multă bunăvoință.

Când ajunse în apropiere de Elmegade, o luă pe o stradă cu sens unic, fiind nevoită să pedaleze foarte aproape de vehiculele parcate sau chiar să se urce pe trotuar în momentul în care o mașină își făcea apariția din sens opus. Privi peste umăr de mai

multe ori, dar nimeni nu părea să o urmărească. În Sankt Hans Torv, traversă piațeta din fața cafenelelor și, îndepărtându-se de Blegdamsvej, o coti pe Nørre Allé.

Gâlcevile aveau de-a face probabil și cu vârsta. Pau era cu șapte ani mai mic decât ea, dar în opinia ei diferența era și mai mare din punct de vedere mental. Parcă totul s-ar fi învârtit în jurul lui și al nevoilor lui. Antrenarea lui era mai presus de toate. Clătină din nou din cap. Poate că era doar geloasă.

Katherina se urcă cu bicicleta pe trotuar și, după câțiva metri, se opri în fața unei clădiri cenușii cu ferestre albe. Doar două apartamente erau luminate, într-unul perdelele erau trase, în timp ce în celălalt se putea zări, prin fereastră, un tavan de stuc alb din care atârna un candelabru uriaș, cu lumânări aprinse.

Adevărul era că multe se schimbaseră de când Pau începuse să frecventeze Libri di Luca. Balanța se înclinase în direcția opusă. Acum el era prâslea, în timp ce ea, nu fără o umbră de mândrie, devenise unul dintre cei pe care puteai conta și care se puteau descurca singuri. Dar balanța avea să se schimbe din nou odată cu întoarcerea lui Jon – întrebarea era: în ce direcție?

După ce își lăasă bicicleta la intrare, se asigură încă o dată că nu o urmărea nimeni, apoi împinse ușa și dispăru înăuntru. Fără să aprindă lumina, o luă pe scări, urcând câte două trepte odată. La etajul patru se opri în fața unei uși din furnir, vopsită în gri. Plăcuța din alamă se putea distinge clar în ciuda întunericului și, chiar dacă nu putea citi, știa că pe aceasta scria: „Centrul pentru Dislexie” (doar cu programare).

Katherina sună de două ori, prima oară mai lung, și așteaptă. La scurt timp după aceea auzi pași în spatele ușii și apoi zgomotul yalei. Ușa se deschise puțin și o dâră de lumină țâșni pe palier, învăluind-o. Lumina era prea puternică pentru ochii ei care tocmai se obișnuiseră cu întunericul de pe scară, așa că strânse pleoapele și își apără fața cu mâna.

— Intră, se auzi o voce de femeie, apoi ușa se deschise complet.

Katherina păși într-un hol lung, cu pereți bej de-a lungul cărora atârnavă cuiere din alamă. Aproape toate erau ocupate de geaci și sacouri, dar reuși să găsească un loc liber pentru pardesiul ei.

Femeia care îi deschisese împinse ușa la loc și se întoarse spre ea. Avea cam patruzeci și cinci de ani și o talie groasă, pe care încerca să o ascundă sub o rochie neagră. Fața îi era dominată de o pereche de ochelari mari, pătrățoși și încadrată de părul șaten deschis ce părea oarecum artificial în lumina puternică răspândită de spoturile cu halogen din tavan.

— Deci?

Katherina o privi în ochi și dădu din cap.

— O să fie foarte puternic – mai puternic decât tatăl lui.

Jon se trezi cu câteva secunde înainte să sune ceasul.

La început nu reuși să-și dea seama unde se afla. Pereții albi și goi din dormitor se contopeau cu tavanul, semănând cu o cupolă de zăpadă, de parcă ar fi zăcut întins pe spate într-un iglu. Și era la fel de frig. Plapuma căzuse pe podea în timpul nopții, iar cearșafurile mototolite erau dovada unui somn agitat. Își aminti că îi fusese greu să se liniștească. Stătuse întins multă vreme, cugetând la cele petrecute în anticariat. Atât explicația dată de Iversen, cât și demonstrația și viziunile care îl copleșiseră când rămăsese singur în bibliotecă i se păreau acum ireale și îndepărtate. La un moment dat se duse să caute cartea pe care o avea în buzunarul gecii – *Fahrenheit 451*. Era o dovadă tangibilă a ceea ce se întâmplase, dar rămânea în continuare o carte ca toate celelalte și nimic mai mult.

Trecuse mult timp de când citise beletristică în pat ultima oară. Când era mic, îi plăcea la nebunie, iar cititul în pat nu era întrecut decât de momentele în care Luca îi citea povestea de noapte bună, de preferință *Pinocchio* și în italiană. *Fahrenheit 451* era în traducere daneză și, când citi din nou primul capitol, își dădu seama că textul era mult mai neuniform și mai greoi decât i se păruse în timpul demonstrației. Nici măcar nu se pomenea ce culoare avea părul tinerei; nu era roșcat, așa cum își imaginase el.

Jon privi spre noptieră, unde lăsase cartea. Aceasta se afla tot acolo, ușor umflată din cauza paginilor uzate. În acel moment ceasul cu radio tocmai anunța ora 7:00, iar vocea obosită a unui crainic se prelinse din boxe cu ultimele știri. Proteste în Israel, argumente politice absurde legate de dezbateră cu privire la imigrare și jefuirea unui oficiu poștal. Abia când vocea prezentă monoton rezultatele unui studiu privind aptitudinile de citire ale copiilor, Jon se ridică proptindu-se în coate și ascultă cu atenție. Copiii danezi, se pare, erau mai slabi la citit decât cei din țările vecine, situație pe care ministrul educației o găsea îngrijorătoare și inacceptabilă. Jon se lăsă să alunece la loc în pat și închise ochii oftând. O săptămână mai târziu probabil că urma să fie dat publicității un comunicat despre un studiu ce avea să arate exact contrariul.

Crainicul fu înlocuit de un altul mai vioi, care începu să debiteze o sumedenie de fleacuri, ceea ce îl făcu pe Jon să se ridice din pat. Puse de cafea și-și începu rutina de dimineață, cu duș, bărbierit, băutul cafelei, călcatul cămășii, nodul la cravată și din nou cafea. Mișcările acestea familiare îl liniștiră, iar în drum spre ușă nu se mai gândea decât la ziua pe care o avea înainte; aproape că uitase cu totul de cele petrecute cu o seară în urmă.

Abia când se urcă în mașină și se lăsă purtat de traficul matinal prin oraș, observă cât de multă lume din jurul lui citea. Pasagerii din autobuze citeau cărți, oamenii de pe bănci citeau ziarul de dimineață, copiii, pe trotuar, își citeau lecțiile, punând grijuliu un picior înaintea celuilalt, ca niște acrobați. Afișele atârinate în vitrinele magazinelor erau citite de trecători, reclamele de pe autobuze erau înregistrate mental de șoferi, în vreme ce mamele cu cărucioare aruncau o privire peste pliantele cu reclame, pentru a le arunca apoi la gunoi. I se păru că, pretutindeni, cuvinte și propoziții invadaseră

fațadele, ferestrele, pancartele și autobuzele cu scopul de a-l ademeni să le decodeze mesajul, o decodare pe care deja nu mai era sigur că o controla în întregime.

Jon conduse tot restul drumului spre birou cu privirea ațintită doar asupra străzii.

Nici nu apucă să deschidă ușa de sticlă a anticamerei, că Jenny, secretara lui, îi ieși în întâmpinare alergând și fluturând în mână un ziar. Avea părul blond și era, cum s-ar spune, o tânără de gașcă și durdulie.

— Trebuie să auzi asta! îi spuse ea înveselită, fluturând ziarul.

Jenny ajungea la birou cu mult înaintea lui și stabiliseră ca ea să găsească în ziar articolele relevante pentru muncă sau pur și simplu amuzante. Apoi își prezenta prada, citindu-le cu voce tare la prima ceașcă de cafea. De multe ori Jon nici nu mai avea nevoie să răsfoiască ziarul.

Jon se uită mai întâi la ziar și apoi la ea. Văzu cum ochii ei, plini de nerăbdare, se îndreptau spre ziar și cum gura dădea să se miște pentru a articula prima propoziție.

— Am să citesc mai încolo, o întrerupse Jon brusc și își continuă drumul prin încăpere.

— OK, mormăi Jenny vizibil dezamăgită, lăsând brațele să-i cadă de-a lungul corpului.

Jon se opri și se întoarse.

— Scuză-mă, dar am dormit îngrozitor azi-noapte, încercă el să-i explice. Lasă-mă jumătate de oră.

Jenny dădu din cap și împături ziarul cu mișcări lente.

— Drăguță cravată! spuse ea morocănos, întorcându-se la birou.

Jon îi făcu din mână în semn de mulțumire și își continuă drumul printre birouri, spre celula Remer. Ajuns în fața ușii, scoase cheile cu brelocul în formă de ștrumpf și o deschise. De îndată ce se văzu înăuntru, în siguranță, se sprijini cu spatele de ușa închisă.

Respiră adânc de câteva ori, apoi fața i se schimonosi într-o grimasă de iritare. Nu avea niciun sens să umble așa, într-o stare constantă de paranoia. Îi era imposibil să-și facă treaba fără să citească și nu i se părea prea verosimil să poată evita persoanele care citeau în prezența lui. Clătină din cap. Dacă Lectorii îl exploataseră până atunci, nu remarcase absolut nimic și, ținând cont de poziția lui recentă, aceștia nu ar fi avut niciun motiv să-i pună bețe în roate – ba dimpotrivă.

Cineva bătuse la ușă și abia apucă să facă câțiva pași în față înainte ca aceasta să se deschidă.

Jenny își vârî capul înăuntru.

— Halbech vrea să discute cu tine, spuse ea pe un ton formal. La el în birou, peste zece minute.

Jon dădu din cap.

— Bine. Mulțumesc, Jenny!

Secretara închise ușa fără zgomot.

— Din toate zilele posibile, tocmai azi! murmură ca pentru sine.

Așteptase această discuție. Trecuse deja o săptămână de când preluase cazul Remer și știa că la un moment dat urma să-și prezinte planul de bătaie în privința apărării. Deși

o săptămână era un termen inuman de scurt pentru a se pune la curent cu acest caz atât de cuprinzător, nu se așteptase să primească mai mult timp înainte de-a fi pus la încercare.

Jon deschise servieta diplomat și scoase din ea un dosar subțire, ce conținea vreo cinci-șase pagini scrise la mașină, pe care le răsfoi rapid. Paginile cuprindeau sugestia lui pentru o strategie în cazul Remer – o soluție care respecta toate regulile. Știa însă că Halbech voia soluții creative care, fără a fi exact ilegale, ar fi simplificat apărarea. Scurtătura, în acest caz, era să obțină o amânare de două luni, până când două din primele capete de acuzare urmau a fi prescrise. O soluție care nu era neapărat genială, dar care avea să le cruțe forțele, pentru a se putea concentra asupra porțiunilor mai vulnerabile ale apărării, și anume statutul primelor două companii achiziționate de Remer. Așadar, trebuiau să găsească o scuză pentru a amâna procesul sau, poate și mai bine, să-l păcălească pe procuror în așa fel încât să solicite el însuși o amânare. Dar asta însemna că Remer trebuia să pună pe masă noi informații.

Jon așeză hârtiile la loc în servietă și părăsi biroul cu planul la subsuoară.

•

— Campelli! exclamă Halbech de pe scaunul său când Jon intră în birou. Ia un loc! Îl invită arătând spre unul din cele două fotolii Chesterfield care se aflau în fața biroului.

Jon dădu din cap și se așeză cu dosarul pe genunchi.

— Merge treaba? întrebă Halbech automat.

— Da, mulțumesc!

— Și toată povestea cu tatăl tău? S-a rezolvat totul?

— Oarecum. Mai sunt câteva lucruri de pus la punct.

Halbech dădu din cap.

— Păi, pune-le la punct atunci, Campelli, zise el și zâmbi. Nimic nu poate fi mai deranjant decât lucrurile care trebuie puse la punct. *One touch* e mottoul meu. Termină o treabă din prima în loc să o tot amâni. Să te zbați pentru aceeași treabă de mai multe ori e pierdere de vreme și îți afectează și restul muncii.

— Asta așa e! recunosc Jon.

— Ce se mai aude cu Remer?

— Merge din plin! răspunse Jon și bătu dosarul cu palma. Am...

— Remer o să fie aici la ora nouă, îl întrerupse Halbech urmărindu-l cu atenție. Vrea să discute cu tine.

— Bun! exclamă Jon șocat și se uită din reflex la ceas. Mai erau cincisprezece minute până la ora nouă.

— Da, mai mult ca sigur vrea să-și întâlnească noul apărător. Arde-l un pic, spuse Halbech cu o sclipire în ochi.

Jon ridică din umeri.

— Sunt banii lui.

— Exact! răspunse Halbech și se aplecă în față, înspre Jon. Dar încearcă să scoți cât mai mult din întâlnirea asta. Nu se întâmplă prea des să dăm ochii cu el și, din câte îl cunosc, probabil că e în drum spre o vacanță la schi sau ceva de genul ăsta.

Se ridică din scaun și începu să se îmbrace cu haina care atârname până atunci pe

spătarul scaunului.

— Din păcate, eu nu pot participa. Dar oricum, nu pe mine vrea să mă vadă.

Jon se ridică.

— Am s-o rog pe Jenny să scrie un proces-verbal.

— Scrie-l singur, Campelli! îi recomandă Halbech. Lui Remer nu-i convine când la o întâlnire se ivesc prea mulți neinvitați. Și apoi, doar sunt...

— Banii lui, consimți Jon.

O porniră împreună spre ușă, apoi spre anticameră.

— *One touch!* repetă Halbech și-l bătu pe Jon pe umăr în loc de rămas-bun, înainte de-a se îndrepta spre ieșire.

Jon o rugă pe Jenny să pregătească o sală de conferințe și niște cafea, înainte de-a se încuia în celula Remer pentru a aduna toate documentele de care avea nevoie.

Zvonurile despre Remer erau multe și făceau să ți se zbârlească părul în cap, dar Jon pornea de la ideea că cele mai multe erau doar născociri menite să-i sperie pe studenții la drept. Lui Remer nu-i plăceau avocații, asta era clar, iar faptul că de cele mai multe ori nu era de acord cu soluțiile propuse în cazul lui era, de asemenea, un laitmotiv în aceste zvonuri. Dar de aici și până la a se lua la pumni cu ei era un pas uriaș. Într-unul din zvonurile care circulau pe culoare se povestea cum Remer, într-un moment de surescitare, îl apucase pe avocat de cravată, scuturându-l violent, pentru ca apoi să i-o taie imediat de sub nod. O poveste cu adevărat de groază, nu atât din pricina atacului fizic, cât mai ales datorită vandalizării unei cravate atât de scumpe.

Maldărul de dosare și documente relevante creștea, iar Jon se văzu nevoit să folosească un cărucior pentru a le transporta în sala de conferințe. După cum remarcase și Halbech, timpul pe care îl avea la dispoziție cu Remer trebuia exploatat la maximum, așa că nu voia să-i scape nimic. Lista întrebărilor pentru personajul principal era lungă. Mai multe anexe fanteziste, precum și o serie de date și cronologii care nu coincideau și depoziții care ulterior se vădiseră a fi ori ilegale, ori niște coincidențe extrem de norocoase. Diferența era la limită.

Se auzi o bătaie în ușă și Jenny își făcu apariția cu apă și cafea, pe care le lăsă pe masă fără a scoate o vorbă. Reveni puțin mai târziu, de data aceasta însoțită de Remer.

Bărbatul avea în jur de cincizeci de ani, iar părul grizonant, tuns scurt, îl făcea să semene cu un colonel sever. Dacă nu ar fi avut niște ochi blânzi și vioi, povestirile despre el ar fi putut fi alimentate doar de felul în care arăta, dar ochii îi mai îmblânzeau chipul sever, precum și un zâmbet larg ce etala un șir de dinți de un alb strălucitor.

— Remer! spuse el întinzându-i mâna lui Jon.

— Jon Campelli! răspunse dând mâna cu el.

Remer avea o strângere de mână fermă și-l privi pe Jon fix în ochi în timp ce-și dădeau mâna.

— Campelli? spuse el. E un nume italian?

— Corect! răspunse Jon. Tatăl meu era italian. Nu vrei să iei loc?

— Prefer să stau în picioare, spuse Remer aproape în treacăt. Minunat loc, Italia. Numai ce m-am întors de acolo. Mai precis, din Sicilia.

— Ceva de băut? îl întreabă Jon făcând un semn spre masă.

— Nu, mulțumesc! răspunse Remer. N-am să stau prea mult.

— Atunci să revenim la treburi, sugeră Jon prietenos și se așeză la masă.

— Campelli..., repetă Remer ca pentru sine, ridicându-și privirea spre tavan. Am mai auzit numele ăsta destul de curând.

Jon își drese vocea și răsfoi hârtiile de pe masă.

— Am câteva întrebări legate, în primul rând, de achiziționarea companiei Vestjysk Rørarbejde în '92...

— Cărți! exclamă Remer și pocni din degete. Era cel cu cărțile. Luca se numea. Întoarse privirea spre Jon. Este Luca cineva din familie?

— Da, Luca era tatăl meu, răspunse Jon. A murit acum o săptămână.

Remer făcu ochii mari.

— Îmi pare rău, spuse el, părând sincer. Ce coincidență tristă. Avea un anticariat, nu-i așa?

Jon încuviință.

— Libri di Luca, în Vesterbro.

— N-am fost niciodată acolo, recunosc Remer plimbându-se prin încăpere. Un partener de-al meu de afaceri s-a întâmplat să-i pomenească numele.

Jon îl cercetă pe Remer în timp ce acesta se plimba țațoș, cercetând fotografiile atârinate pe pereți. Era îmbrăcat într-un sacou negru, cămașă albă fără cravată și o pereche de blugi de culoare închisă. O costumație ce transmitea un semnal destul de echivoc pentru o întâlnire de afaceri, dar, din câte se pare, nu acesta era motivul vizitei lui. Numai Remer putea să știe dacă era într-adevăr interesat de familia lui Jon sau voia doar să-l testeze.

— Partenerul meu de afaceri este proprietarul mai multor librării. Destul de prospere, din câte am înțeles. Un mic imperiu bibliofil cu magazine online, cluburi de carte și cataloage. Se opri o clipă și izbucni în râs. Ținând cont că de mai multe ori cartea a fost declarată moartă, este șocant cât de mult poate să câștige.

Se opri din mers și își propti mâinile pe scaunul din fața lui Jon, aplecându-se înainte.

— Așa, Jon. Deci la ce te-ai gândit?

Ochii își schimbă pentru o clipă expresia, trecând de la privirea prietenoasă și vioaie la una cercetătoare, care îl scrută pătrunzător. Jon își îndreptă instinctiv cravata.

— Aș dori să o luăm..., începu el, dar Remer îl întrerupse din nou.

— Pot să-ți pun o întrebare personală, Jon? Nu așteptă niciun răspuns, ci își îndreptă spatele și își încrucișă brațele, după care continuă. Ce-o să se întâmple cu anticariatul?

— O! Anticariatul? întrebă Jon surprins. Încă nu m-am decis.

— Dar e al tău? Luca ți-a lăsat ție anticariatul? întrebă Remer cu interes.

— Fiind singurul membru al familiei, da.

— Dă-mi voie să vin cu o sugestie. Ridică o mână și bătu gânditor darabana cu degetele în bărbie. Aș putea să te pun în contact cu prietenul meu cu librăriile. Sunt sigur că îți poate oferi un preț foarte bun pentru Libri di Luca. Apoi continuă, afișând un rânjel larg. Asta dacă nu ai de gând să te faci negustor de cărți?

Jon zâmbi.

— Nu, nu am nicio intenție de genul ăsta, răspunse el. Dar, după cum am spus, încă nu am luat nicio hotărâre.

— Să-ți dau un sfat, spuse Remer pe un ton dojenitor. Vezi-ți de treaba la care te pricepi. Eu mă pricep la afaceri. Tu te pricepi să îi ajuți pe cei ca mine când au probleme. Dar negustori de cărți nu ne putem face vreodată niciunul din noi, spuse el, râzând scurt. Fă un ban bun din vânzarea prăvăliei și lasă-l pe prietenul meu să conducă Libri di Luca în secolul douăzeci și unu. Tatăl tău s-ar bucura, nu crezi?

— Nu sunt foarte sigur, răspunse Jon, iar acest gând îl făcu să zâmbească. Deși nu avea nici cea mai vagă idee dacă Luca începuse să folosească computerul și internetul în ultimii ani, sugestia i se păru cu totul neverosimilă. Chiar și imaginea unui computer în Libri di Luca i se păru absurdă. Ar fi fost ca și cum ai fi trimis un avion cu reacție înapoi în Evul Mediu.

— Păi, doar și el era om de afaceri, nu? insistă Remer. I-ar fi plăcut ideea unui depozit comun pentru mai multe anticariate, o ofertă uriașă de volume și posibilități de căutare, iar clienții n-ar mai trebui să se deplaseze în van, și-ar putea comanda prețioasele volume direct de acasă, prin internet.

— Cred că tot farmecul unui anticariat constă tocmai în faptul că îți petreci o groază de timp scotocind printre cărți și îți acorzi plăcerea de-a fi surprins, interveni Jon.

— Da, da, desigur! spuse Remer. O să fie loc și pentru asta. Anticariatul n-o să fie închis. Privește-o ca pe o extindere.

Jon își ridică brațele într-un gest de apărare.

— Promit că, atunci când va veni vremea, am să mă gândesc la ofertă. Deocamdată să vedem ce-o fi.

Remer încuviință.

— De acord! Dar dă-mi un telefon când ieși o hotărâre. Scoase o carte de vizită din buzunarul interior al sacoului și o aruncă pe masă.

— Bineînțeles! îl asigură Jon. Acum să revenim la caz.

Remer se uită la ceas.

— Trebuie să plec acum, Jon. Dar mi-a părut bine să te cunosc.

Îi întinse mâna lui Jon peste masă, iar acesta se ridică șocat și i-o strânse.

— Găsesc și singur ieșirea! spuse Remer cu spatele la el, deja pe punctul de-a părăsi încăperea.

Jon se lăsă să cadă pe scaun, privind uluit spre ușă. Se simțea de parcă tornada din reclama la Ajax tocmai trecuse peste el. La fel ca și detergentul, Remer își făcuse treaba, apoi dispăruse valvârtej. Voise numai să dea ochii cu „tipul cel nou” și fusese tentat de o nouă afacere potențială, cu anticariatul, sau care era de fapt scopul lui? Jon ridică de pe masă cartea de vizită aruncată de client și o cercetă. Pe ea nu se afla decât numele lui Remer și câteva numere de telefon. Niciun logo, nume de firmă, nici măcar prenumele lui. Oricine ar fi avut la dispoziție o mașină de scris și o bucată de hârtie ar fi putut să producă una la fel în numai două minute.

Se ridică și începu să-și strângă hârtiile.

— Cum a mers? întrebă Jenny, care își făcuse subit apariția în pragul ușii.

Jon ridică din umeri.

— Habar n-am! răspunse el sincer. Dar cel puțin cravata mea e intactă.

Ea râse și dădu să plece.

— Jenny! strigă Jon și secretara se întoarse. L-ai mai văzut vreodată pe Remer până acum?

Aceasta se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu, cred că de obicei se întâlnesc undeva în afara orașului.

— Bine, mulțumesc! spuse Jon și începu să împingă căruciorul cu dosarele afară din încăpere, îndreptându-se din nou spre celula Remer.

Își dădu seama că nici el nu-l mai întâlnise niciodată pe Remer. După ce se încuie în birou, se îndreptă direct spre fișetul cu decupaje din ziare. Acolo erau păstrate toate mențiunile din mass-media; răsfoi rapid dosarele. În scurt timp găsi ceea ce căuta. Doar câteva dintre articole conțineau și fotografii, însă găsi una în care Remer era prins din profil, pe treptele din fața tribunalului.

Nu mai încăpea nicio îndoială, fusese chiar Remer. Tunsoarea aceea unică și mina fermă erau inconfundabile.

Așadar tornada *fusese* Remer! Pentru Jon era de ajuns. După cum o arătau și documentele din arhivă, Remer era un om de afaceri foarte lacom, care nu se dădea în lături de la a-și băga mâinile adânc în orice ar fi mirosit a bani. Nu conta în ce branșă, așa că de ce nu și un anticariat, de vreme ce dăduse întâmplător peste așa ceva acum, când își întâlnise avocatul?

Pentru a doua oară în ziua aceea, Jon clătină din cap gândindu-se la paranoia lui, iar ceasul nu arăta nici măcar ora zece.

Katherina dădea să plece, când privi din întâmplare pe geam în Libri di Luca. Iată-l pe fiul lui Luca. Stătea în dreptul tejghelei și discuta cu Iversen, care clătina din când în când din cap. Din cauza întunericului, nu aveau cum să o vadă și ar fi putut să dispară fără a fi descoperită. Cu mâna pe clanță, stătea în cumpănă, neputându-se hotărî dacă să intre sau să se întoarcă.

Receptarea putea fi o experiență extrem de intimă. În afara imaginilor evocate de text, putea recepta și crâmpeie din personalitatea cititorului, fragmente care dezvăluiau trăsături de caracter și starea de spirit a acestuia. De când cu demonstrația, nu prea se simțea în largul ei în preajma lui Jon. Avea senzația că aflase ceva ce n-ar fi trebuit să afle, ceva ce nici măcar el însuși nu știa. În timpul micii demonstrații fusese deopotrivă uimită și speriată de ceea ce simțise în Jon, dar nu știa ce anume să facă în legătură cu această descoperire. Oamenilor nu le plăcea să știe cât de multe putea să afle cu ajutorul puterilor ei.

Trase adânc aer în piept și apăsă pe clanță. Cei doi bărbați se întoarseră către ea.

— Bună, Katherina! spuse Iversen, în timp ce Jon o salută scurt, dând din cap. Katherina îi salută la rândul ei și închise ușa.

— Poate că îl cunoști, izbucni Iversen surescitat și arată spre fotocopia care se afla pe tejghea. Remer îl cheamă. Îți spune ceva?

Katherina se îndreaptă spre tejghea și examinează fotografia unui bărbat la vreo patruzeci și ceva de ani, urcând hotărât niște trepte. Clătină din cap.

— Nu, nu l-am văzut în viața mea. Cine este?

— Un client, răspunse Jon. Dar pare să știe destul de multe despre Libri di Luca și despre Luca.

— Vrea să cumpere anticariatul, adăugă Iversen.

Katherina îl privi terifiată pe Iversen, care ridică imediat mâinile într-un gest liniștitor.

— Stai calmă, nu suntem vânduți. Deocamdată cel puțin.

— De fapt, nu el este cumpărătorul ci unul din prietenii lui, explică Jon. Din câte am înțeles, acesta deține deja un lanț de librării și are și un magazin online. Vă sună cunoscut?

Iversen mormăi afirmativ.

— Există câțiva jucători de calibru pe piața de carte care s-au arătat interesați să preia Libri di Luca, dar tatăl tău le-a respins de fiecare dată ofertele. Sub nicio formă n-ar fi acceptat să lase anticariatul pe mâna unora de teapa asta.

— Tu ce crezi? îl întrebă Jon.

— După părerea mea, Libri di Luca se bate cap în cap cu ideea de computer. Cum ai putea să evaluezi o operă fără să o ții în mână? spuse Iversen clătinând din cap. Majoritatea clienților vin de dragul atmosferei. Nu-i putem dezamăgi.

Katherina era de acord cu Iversen în privința asta. Libri di Luca era un sanctuar, nimeni nu cunoștea mai bine decât ea plăcerea de a hoinări printre pereții plini de cărți

și de a ține un volum de calitate în mână. Chiar dacă nu putea citi cuvintele, îi plăcea să simtă hârtia pe care fuseseră scrise și legătura care le ocrotea. Când conținutul nu-i era accesibil, se mulțumea cu mediul. Și asta fără nicio urmă de amărăciune sau supărare, ci de-a dreptul fascinată de material și lucrătură.

— Deci ce părere aveți? întrebă Jon. A fost doar o coincidență că Remer m-a descusut cu privire la Libri di Luca sau o avea vreun gând ascuns? De ce oare acest interes subit tocmai acum?

Cei doi schimbară câteva priviri. Katherina văzu că Iversen ardea de nerăbdare să-i povestească lui Jon tot ce știa, dar în același timp era îngrijorat, fiind conștient că existau anumite limite și că nu putea să-i dezvăluie chiar totul unui neinițiat. De fapt, Jon știa deja prea multe, suficient de multe ca să reprezinte un risc pentru siguranța Societății.

— Eu cred că interesul își are obârșia, în primul și în primul rând, în reputația bună de care se bucură anticariatul, răspunse Iversen. Tatăl tău era o persoană foarte agreată și respectată în aceste cercuri.

— E posibil să fi avut vreo legătură cu colecția de la subsol?

Iversen clătină din cap.

— Foarte puțini știu de existența acesteia. Cred că mai degrabă este vorba de cineva care vrea să profite, într-un fel sau altul, de acest gol pricinuit de moartea tatălui tău.

Jon îl cercetă cu privirea pe Iversen, apoi pe Katherina și, după ce trase adânc aer în piept, adăugă:

— Dacă nu v-ați dat seama până acum, sunt de profesie avocat, zise el apăsător. O parte importantă a muncii mele constă în capacitatea de a sesiza când cineva minte sau îmi ascunde ceva, iar eu cred că nu mi-ați spus încă totul.

Iversen dădu să protesteze, dar Jon ridică mâna și îl opri.

— Am înțeles că m-ați inițiat într-o chestiune care altminteri trebuie să rămână secretă, zise Jon ridicând din umeri. Asta dacă am să ajung să dau crezare spuselor voastre, și cred că voi fi nevoit să o fac. Dar simt că e vorba de mai mult. Insistați și-mi repetați întruna cât de important este ca eu să înțeleg, dar cum aș putea să o fac când nu-mi dezvăluiți totul?

Iversen îl privi pe Jon, care se proptise cu ambele mâini pe tejgheaua din fața lui. Katherina văzu cum resemnarea se strecura în ochii bătrânului și cum acesta își feri privirea, îndreptând-o spre fereastră. Își dădu seama că, în spatele ochilor săi blânzi, Iversen se frământa din răspuțuri, încercând să-i dea fiului lui Luca un răspuns satisfăcător, fără a dezvălui însă prea multe.

Expresia de pe fața lui se preschimbă din resemnare în uluire, înainte de-a se transforma cu totul în spaimă. Iversen deschise gura, dar strigătul îi fu înăbușit de un zgomot de sticlă spartă.

Katherina tresări și se întoarse imediat în direcția zgomotului. Ferestruica din partea dreaptă a ușii se sparge și bucăți de sticlă zburară în anticariat ca niște mici proiectile.

— Jos! strigă Jon și se aruncă la podea.

Iversen rămăsese încremenit în fotoliul de piele, cu privirea ațintită spre geamul spart.

Katherina abia apucă să se ascundă în spatele tejghelei pentru a se feri de cioburile de sticlă care zburară dinspre cealaltă fereastră, spartă la rândul ei. Strânse pleoapele cu putere și așteptă până când zgomotul cioburilor de sticlă ce plouau în jurul ei încetă.

Deschise ochii încet. Peste tot în jurul ei zăceau cioburi de sticlă, dar și mai rău era că din unele cioburi căzute pe covor se ridicau dăre de fum.

— Foc! țipă ea sărind în picioare.

Limbi mici de foc mistuiau covorul în mai multe locuri, iar cărțile expuse în dreptul ferestrei din stânga erau cuprinse de flăcări. Jon încă mai zăcea la podea, în timp ce Iversen stătea aplecat peste unul din brațele fotoliului, în direcția opusă ferestrei. Katherina alergă repede în spatele tejghelei și deschise dulapul în care se afla extingtorul. Între timp Jon se ridicase în picioare și privea în jur fără să-i vină să creadă.

— Ține! spuse ea întinzându-i extingtorul. Mă duc să-l aduc și pe celălalt.

Jon apucă tubul care nu era mai mare decât un termos și alergă spre vitrina cu cărți, unde flăcările se întetiseră. Între timp, Katherina străbătu în goană anticariatul, se năpusti pe scări în jos, până în bucătărie, de unde înhăță celălalt extingtor, un model greu, de aproape un metru, și se grăbi înapoi în anticariat.

— S-a golit! strigă Jon când o văzu venind. Extingtorul zăcea aruncat pe podea, iar el încerca să stingă cu picioarele flăcările care cuprinseseră covorul, zbatându-se în același timp să-și scoată haina. Focul din vitrină era aproape stins, dar Katherina zări o strălucire portocalie ce răzbătea de dincolo de fereastră și deschise ușa cu o smucitură pentru a stinge flăcările de-afară.

Când ușa se deschise, un val intens de căldură o întâmpină de afară. Toată partea din stradă a ușii era în flăcări, care acceptară bucuroase invitația înăuntru, cuprinzând tocul de deasupra ușii și croindu-și drum spre baza balconului.

Katherina îndreptă extingtorul spre ușă și apăsă mânerul până la capăt. Un pufăit sec acoperi sfârâitul focului și o spumă albă împrășcă ușa de lemn. Flăcările cedară clocotind furios în fața spumei, iar focul ce cuprinsese ușa se stinse înainte de-a apuca să se extindă spre interior. Mirosul de fum și vopsea arsă o făcu să-și acopere gura și nasul cu brațul stâng când trecu pragul fumegând al ușii, târând extingtorul după ea.

Afară, flăcările mistuiau încă fațada de lemn sub ferestre, iar Katherina se apucă să golească extingtorul asupra zonelor care ardeau. Din cauza căldurii, era imposibil să te apropii prea mult și se văzu nevoită să facă mai multe pauze și să se tragă înapoi, pentru a relua o clipă mai târziu atacul asupra flăcărilor. Brațele îi tremurau din cauza efortului și a greutateii extingtorului, iar degetele încleștate pe mâner pentru a-l ține apăsate îi amortiseră. Ochii i se umpluseră de lacrimi din cauza fumului și totul părea distorsionat și neclar. Cu toate acestea, își continuă atacul asupra zonelor care mai ardeau încă și, nu după mult timp, reuși să stingă și partea dreaptă a fațadei.

Partea stângă nu fusese cuprinsă la fel de mult de flăcări, dar nu apucă să stingă decât jumătate din acestea când spuma din container se sfârși. Disperată, apăsă pe mâner de mai multe ori până când își dădu seama că se terminase. Aruncă extingtorul pe trotuar, iar acesta ateriză cu un zăngănit metalic.

Furioasă și disperată, își scoase geaca și începu să lovească restul flăcărilor. La

fiecare lovitură, focul părea că își bate joc de ea, cedând pentru a se reaprinde și mai puternic decât înainte. Biciui fațada cu geaca, însă de fiecare dată când reușea să stingă o limbă de foc, două noi își făceau apariția.

Deodată simți o mână pe umăr.

— La o parte! spuse vocea și mâna o trase departe de flăcări. O siluetă păși în fața ei și apucă să audă sunetul eliberator al unui extingtor.

Katherina dădu drumul gecii și se frecă la ochi. În spatele ei se strânseseră mai mulți oameni care priveau scena de parcă ar fi fost un foc de tabără. Bărbatul din fața ei gâfâia de căldură în timp ce se lupta cu ultimele flăcări, care în cele din urmă cedară, și întreaga fațadă arăta ca scoarța fumegândă a unui copac ars. Înăuntru, prin fum, zări silueta lui Jon, care lovea podeaua cu haina, înjurând cu voce tare. Intră în goană în anticariat, tocmai când acesta reușea să stingă ultimele limbi de foc. Cămașa albă îi ieșise din pantaloni și era acoperită de pete mari de funingine și sudoare.

— Ești teafără? o întrebă fără a-și lua privirea de la covor, cercetându-l să nu mai fie cumva tăciuni.

— Sunt bine, spuse ea uitându-se după Iversen.

Îl găsi în spatele tejghelei, chircit la podea și tremurând de parcă i-ar fi fost frig. Arsuri uriașe îi acopereau spatele, iar sângele îi îmbibase în mai multe locuri cămașa și puloverul gros. Katherina ingenunche lângă el și îi puse o mână pe umăr. Atingerea ei îl făcu să tresară și să geamă puternic.

— Sunt eu, Katherina, zise ea cu o voce liniștitoare.

Iversen întoarse capul către ea. O parte a feței îi era acoperită cu cioburi de sticlă și urme de sânge. Din fericire, ochelarii îi rămăseseră intacti, protejându-i ochii care acum o fixau cu o privire rugătoare.

— Cred că o să am nevoie de un doctor, gemu el și încercă să zâmbească.

Întocmai ca la o comandă, se auziră sirenele.

— Salvarea e pe drum! spuse Jon, care se aplecă deodată asupra lor. Mă duc să-i iau pe paramedici și să-i aduc înăuntru, adăugă el și ieși din anticariat.

Iversen închise ochii.

— Cărțile, spuse el, sunt...

— Sunt nevătămate, răspunse Katherina. Cele de la intrare au ars, dar restul sunt OK. Bătrânul zâmbi, chiar dacă asta păru să-i provoace durere.

— Trebuie să-l duci la Kortmann, șopti el.

— Eu?! îl privi Katherina întrebător. Poate că se lovise la cap. Ești sigur că o să mă lase să intru?

— Va fi nevoit! răspunse Iversen și deschise ochii pentru o clipă. Ia-l și pe Pau, pe el nu are cum să-l refuze.

— N-ar fi mai bine să așteptăm până când te pui pe picioare? întrebă Katherina.

— Nu! răspunse Iversen ferm. Nu mai e vreme de așteptat. Uite ce nebunie-i aici.

— Cum vrei, răspunse ea cu un oftat.

Paramedicii își făcură apariția, conduși de Jon, iar unul dintre ei o apucă pe Katherina de umăr și o trase deoparte pentru a putea ajunge la Iversen. După ce îl examină sumar, îl puseră cu grijă pe o targă și îl transportară la ambulanță.

Katherina și Jon îi urmară.

— Mă duc cu el la spital, îi spuse aceasta lui Jon. Aștepți aici?

El dădu afirmativ din cap.

— Bineînțeles!

Katherina se urcă în ambulanță, apoi ușile se închiseră și mașina se puse în mișcare. Iversen deschise ochii la timp pentru a zări fațada fumegândă a anticariatului dispărând în spatele lor.

•

Două ore mai târziu Katherina se afla din nou în fața anticariatului Libri di Luca. Ferestrele erau acoperite cu plăci de lemn, iar fațada și trotuarul erau încă ude după intervenția pompierilor.

La spital, Iversen fusese examinat pe loc. În afara mai multor arsuri și a tăieturilor pricinuite de cioburile de sticlă, nu avea nimic grav. Urma să fie ținut totuși sub observație – lucrul cel mai bun pentru el având în vedere starea de șoc în care se afla. În tot acest răstimp, Katherina nu reușise să scoată nici măcar o propoziție coerentă de la el.

Abia aștepta să părăsească spitalul. Îi trezea prea multe amintiri legate de accidentul prin care trecuse în copilărie. De la spital luă un taxi înapoi, la priveliștea dezolantă a anticariatului, a cărui fațadă semăna cu a unei clădiri destinate demolării, ce fusese închisă și devastată.

Mirosul de fum era încă foarte pregnant în fața anticariatului, iar zidul era fierbinte la atingere. Când deschise ușa, mirosul de fum deveni și mai puternic. Pompierii tăiaseră vreo patru metri din covor, scoțând la iveală podeaua întunecată de scânduri de dedesubt. Mesele pe care erau expuse noutățile stăteau înghesuite la un loc, iar cărțile fuseseră mutate în grabă pe culoarele dintre rafturi.

Jon stătea la tejghea, turnând conținutul unei sticle într-o găleată. Dâre negre de funingine îi brăzdau fața și se îmbrăcase din nou cu haina, deși aceasta era plină de găuri mici și negre acolo unde focul arsese stofa. Arăta ca un personaj din desene animate care tocmai scăpase dintr-o încăierare. Katherina se bucura că Jon fusese acolo în timpul atacului și îi era recunoscătoare că se mai afla încă acolo.

— Oțet, îi explică el arătând spre găleată. Împotriva mirosului. Goli sticla și puse găleata pe podea, în mijlocul prăvăliei. Oțetul îi înțepă nările, iar Katherina se îndepărtă de găleată, lăsându-se să cadă în fotoliul de piele din spatele tejghelei.

— Cum se simte Iversen? întrebă Jon îngrijorat.

— E în stare de șoc, răspunse Katherina. Altfel, nu e foarte grav. Putea să fie mult mai rău. Apoi adăugă ridicând din umeri. O să rămână internat încă o zi-două. Cel puțin.

Jon clătină din cap.

— Cine ar fi putut să facă una ca asta? întrebă el retoric. Poliția a sugerat că e posibil să fi fost un atac rasial împotriva anticariatului, dar mi se pare exagerat.

— Poliția? exclamă Katherina îngrozită.

— Da, a venit împreună cu pompierii.

Jon îi povesti cum pompierii stinseseră incendiul, bătuseră plăcile de lemn la ferestre

și tăiaseră covorul. Între timp el fusese interogată de polițiști. Nu păruseră foarte surprinși; îi puseseră o mulțime de întrebări de rutină, dar nu se arătaseră interesați niciun moment de cele ce se petreceau în anticariat și, oricum, el nu le-ar fi dezvăluit nimic dacă l-ar fi întrebat, o asigură el pe Katherina. În fața anticariatului găsiseră urme de cocktailuri Molotov și aceste dovezi îi făcuseră pe polițiști să creadă că în spatele atacului se afla un grup mai mic, cu motive probabil rasiale.

— Polițiștii ar vrea, desigur, să vorbească și cu tine, dar nu aveam nici numărul tău de telefon, nici adresa, așa că va trebui să iei tu legătura cu ei, încheie el.

Katherina încuviință încet din cap, cu privirea ațintită în zare.

— Deci, ce părere ai? întreabă Jon. Cine crezi că a fost?

Katherina deschise gura să răspundă, dar niște bătaii puternice în plăcile de lemn ce acopereau ferestrele o întrerupseră. Amândoi se întoarseră în direcția din care venea zgomotul. Cineva apăsă pe clanță și deschise ușa.

Pau păși înăuntru cu o expresie sălbatică în ochi, cu fălcile încleștate și pumnii strânși.

— Ce naiba se petrece aici? exclamă el furios.

Jon și Katherina avură nevoie de ceva muncă de convingere ca să-l calmeze suficient pentru a-i putea povesti ce se întâmplase. Cât primi explicațiile, Pau măsură în lung și-n lat podeaua de scânduri, de parcă ar fi vrut să compenseze lipsa de uzură de care covorul o cruțase de-a lungul anilor. Pe măsură ce povestirea înainta, chipul i se înroșea tot mai mult de furie, dar reuși să se stăpânească și, oricum, probabil că nu ar fi fost în stare să scoată vreun cuvânt prin fălcile încleștate.

— Nemernicii! izbucni el cu o voce tremurătoare când cei doi terminară de povestit. Întoarse privirea plină de ură mai întâi spre Katherina, apoi spre Jon.

— Cine? îl întreabă Jon direct.

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere. Pau șovăi și căută privirea Katherinei.

— Chiar așa! La cine te referi? întreabă ea.

— Păi e clar ca lumina zilei! răspunse el iritat. Tu ar trebui să știi cel mai bine.

În anticariat se făcu tăcere. Katherina mai avea încă privirea ațintită asupra lui Pau. Știa prea bine la cine se referea, dar știa de asemenea că se înșela. Însă nu era nici momentul și nici locul să se ia la harță cu el. Având în vedere starea în care se afla, nu ar fi folosit la nimic să încerce să-l convingă.

— Nu credeți că a venit momentul să-mi dați o explicație?

Katherina și Pau își întrerupseră concursul de „cine privește cel mai mult fără să clipească” și își îndreptară atenția spre Jon. Acesta stătea aplecat peste tejghea, cu palmele întinse spre ei.

— Sincer acum, cred că am avut destulă răbdare. S-a aruncat cu cocktailuri Molotov în mine, am fost mințit, se petrec lucruri – eufemistic vorbind – misterioase în acest anticariat care de drept îmi aparține. Nu credeți că ar fi rezonabil să aflu ce anume se întâmplă?

Pau rupse primul tăcerea.

— Îi spui tu sau mă ocup eu? o întreabă el pe Katherina.

— Kortmann! răspunse ea laconic. Iversen a spus să-l ducem la Kortmann.

— Noi? Chiar crezi că o să ne lase înăuntru?

Katherina ridică din umeri.

— Rămâne de văzut...

— Îl cunosc pe acest Kortmann? întrebă Jon.

— Probabil că l-ai văzut la înmormântare, spuse Katherina. Un bărbat mai în vârstă, într-un scaun cu rotile.

Jon încuviință.

— Kortmann este liderul Societății Bibliofililor, continuă ea. El are toate răspunsurile și el o să decidă ce urmează să se întâmple.

Katherinei îi veni greu să ascundă sarcasmul din ultima propoziție, dar Pau nu păru să remarce nimic, ci bătu satisfăcut din palme.

— Când urmează să ne întâlnim cu el?

— Acum! răspunse Katherina.

Fără să știe, Jon trecuse de multe ori pe lângă vila lui Kortmann din Hellerup. Aceasta se deosebea de toate celelalte, în primul rând prin faptul că era enormă, în al doilea rând datorită unui turn mare și ruginiu care se ridica deasupra unuia din ziduri, pe toată înălțimea casei. La cei doi metri diametru, turnul arăta ca un coș de fabrică în paragină, iar amplasarea acestuia lângă o vilă cu trei etaje din Hellerup, care era atât de bine întreținută, sărea în ochi, așa că Jon recunoscuse imediat locul.

Un zid înalt de trei metri înconjura vila și porți solide de fier îi opreau pe nepoștiți să se apropie de clădire.

Katherina stătea pe scaunul din dreapta al mașinii lui Jon, iar Pau – pe bancheta din spate. Niciunul nu scosese un cuvânt în afara instrucțiunilor necesare pentru a ajunge la vila lui Kortmann. Jon opri la câțiva metri în fața porții de fier. Un interfon era plasat lângă aceasta, pe partea șoferului.

Jon coborî fereastra mașinii, scoase brațul și apăsă pe un buton lângă care se afla simbolul unui clopoțel.

— Ce să-i spun? întrebă el, în timp ce ceilalți așteptau să audă pe cineva răspunzând.

— Spune-i cine suntem, răspunse Katherina. E important să știe asta.

Jon se uită la ceas. Era unu noaptea, dar câteva ferestre de la etajul al treilea mai erau încă luminate.

— Da? se auzi o voce seacă din interfon.

Jon se aplecă spre aparat.

— Sunt Jon, Jon Campelli. Făcu o pauză, dar nu se auzi niciun răspuns. Îmi cer scuze că venim atât de târziu, dar este important să vorbim cu Kortmann.

Din interfon nu se auzi în continuare nicio reacție, doar un bâzâit ușor, iar Jon se uită întrebător la Katherina. Aceasta ridică din umeri. Jon se întoarse din nou spre aparat.

— Iversen e la spital, încercă el iar. Libri di Luca a fost...

— Intrați! îl întrerupse vocea. Urcați prin turn!

Poarta de fier începu să se deschidă încet și fără zgomot, de parcă accesul în vilă era în mod voit amânat. De îndată ce avu loc suficient, Jon porni mașina și înaintă spre casă pe o alee asfaltată. În fața clădirii era loc pentru patru-cinci mașini, dar acum parcare era goală.

Un rând de coloane domina fațada casei, iar o scară largă din piatră, în întregime luminată, ducea către o ușă de lemn cu balamale negre și zăbrele ce străjuiau o fereastră aflată în partea de sus.

Coborâră toți trei din mașină.

— Probabil că ăsta e drumul, spuse Pau arătând spre o alee pietruită care șerpuia pe lângă zid. Porni în direcția aceea, iar Jon și Katherina îl urmară.

— Ai mai fost vreodată aici? întrebă Jon.

— Nu, răspunse Katherina.

— Nici eu, spuse Pau și se grăbi să adauge: Dar nici mulți dintre ceilalți.

Aleea se sfârșea la poalele turnului ruginiu unde, apropiindu-se, descoperiră că se

afla o ușă lată, luminată de o singură lampă. Distanța până la zidul vilei era cam de vreo doi metri; pasaje suspendate, cu aceeași înfățișare păraginită ca și turnul, făceau legătura între acesta și vilă la parter și la ultimul etaj.

— Receptorul rămâne jos! se auzi deodată o voce.

Pau descoperi că sunetul venea dintr-un difuzor instalat în tocul ușii. Se priviră reciproc. Jon încruntă nedumerit din sprâncene și dădu să protesteze, dar Katherina îi puse o mână pe umăr și încuviință.

— E în regulă, mă așteptam la asta. O să stau în mașină.

— Ești sigură? întrebă Jon.

— Foarte sigură, răspunse ea. Hai, duceți-vă!

Pau deschisese deja ușa.

— Vii odată?

Katherina se întoarse și o porni înapoi spre mașină, în timp ce Jon i se alătura lui Pau în turn. Înăuntru se treziră într-un lift unde abia era loc pentru amândoi. În partea stângă, o ușă ducea spre vilă și Jon dădu să apese pe clanță când „cabina” se puse deodată în mișcare și începură să urce, încet și aproape pe nesimțite, de parcă ar fi fost purtați de o maree. Ascensorul nu era acționat de cabluri, ci cu ajutorul unor roți dințate uriașe, care ridicau platforma într-un ritm uniform. Mecanismul cu roți zimțate îl făcu pe Jon să se simtă ca și cum ar fi fost întemnițat într-o pendulă uriașă.

Pau bătea nerăbdător cu piciorul în podeaua de metal, uitându-se la tavanul aflat la opt metri deasupra lor.

După ceea ce lui Jon i se păru o veșnicie, ajunseră sus, iar Pau împinse ușa pasajului de acces. La capătul tunelului se deschise o ușă, în cadrul căreia își făcu apariția Kortmann, în scaunul lui cu roțile. Arăta de parcă s-ar fi așteptat la o vizită, căci era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu o pereche de pantofi negri, lucioși, care răsăreau de sub niște pantaloni călcați la dungă. Scaunul cu roțile de alamă fusese construit special și era mai înalt decât în mod normal, fiind mai ușor să-ți privești interlocutorul în față, dar în același timp îl făcea să arate ca un copil într-un cărucior.

Kortmann îi salută rezervat, dând din cap.

— Veniți mai aproape! le spuse el pe un ton neutru, ce putea fi perceput atât ca o invitație, cât și ca un ordin. Își trase scaunul înapoi pentru a le putea face loc să treacă, apoi îi conduse spre un coridor cu lumină difuză și picturi cu rame aurii pe pereți. La capătul culoarului intrară într-o încăpere mare, cu pereții acoperiți din podele și până în tavan de rafturi cu cărți. În mijlocul camerei se afla o masă rotundă și joasă, înconjurată de șase fotolii, iar deasupra acesteia atârna un candelabru masiv din cristal.

— Luați loc! spuse arătând spre fotolii.

Îi urmară sfatul, privind impresionați în jur. Pau fluieră ușor.

— Căsoi, nu glumă! zise el. Probabil că te-a costat o avere.

Kortmann îl ignoră. Apăsă un mâner aflat într-o parte a scaunului cu roțile și reduse din înălțime pentru a se afla la același nivel cu ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, privindu-l pe Jon în ochi.

Acesta îi povesti despre atacul de la anticariat și despre starea lui Iversen. Cât dură relatarea, Kortmann nu-și luă ochii de la el, nici măcar atunci când Pau îl întrerupse cu

un comentariu mai îndrăzneț. Nu era o privire plină de suspiciune, ci una plină de gravitate, îngrijorare și atenție. Când Jon termină de povestit, Kortmann rămase nemișcat în scaunul lui cu roțile, cu mâinile împreunate în față.

— Ați văzut cumva cine a făcut asta? întrebă el în cele din urmă.

Jon clătină din cap.

— Nu.

— Dar receptorul era acolo?

— Katherina? Da, a fost acolo tot timpul. De fapt, ea e cea care a reușit să stingă focul, în cea mai mare parte.

Kortmann întoarse capul spre Pau.

— Dar tu?

— Eu am ajuns abia mai târziu, răspunse Pau. Am totuși o viață în afara cărților.

Kortmann își privi mâinile.

— Nu mai departe de ieri am discutat cu Iversen, începu el. Am discutat despre tine, Jon. Ai putea deveni un personaj crucial pentru Societate, iar în lumina ultimelor întâmplări este mai important ca niciodată să ne putem baza pe tine. Ridică privirea spre Jon. Ochii lui întunecați îl fixară cu durere.

— În ultima vreme s-au petrecut mai multe lucruri îngrijorătoare în cercul nostru. Libri di Luca nu este singurul anticariat care a fost atacat. Luna trecută a ars un anticariat în Valby și mai multe din persoanele noastre de contact de la bibliotecile din oraș au fost hărțuite sau concediate fără niciun avertisment. Ca să nu mai vorbim despre regretabila moarte a tatălui tău.

Jon tresări și își aținti privirea asupra bărbatului din scaunul cu roțile.

— Ce are de-a face moartea lui Luca cu incendiul?

— Moartea tatălui tău a fost doar începutul.

— Stai un pic! spuse Jon, ridicând mâinile defensiv. Luca a murit de infarct.

— Corect! aprobă Kortmann. Dar el nu avea nicio problemă cu inima.

Jon îl scrută pe bărbatul din fața sa. Ochii din spatele ochelarilor nici nu clipiră sub privirea lui, iar chipul său exprima atât gravitate, cât și indulgență.

— Ce anume încerci să-mi spui, Kortmann? întrebă Jon.

— Că tatăl tău a fost, cel mai probabil, omorât.

Jon simți că trupul i se îngreunează și avu senzația că se scufundă în fotoliu, de parcă tot aerul ar fi fost eliminat prin tapițeria din piele. Nu se mai putu uita la Kortmann, ci-și lăsă privirea să rătăcească la întâmplare, în timp ce cuvintele acestuia i se întipăreau adânc în minte.

— Am înțeles de la Iversen, continuă Kortmann după o scurtă pauză, că ai fost supus unei demonstrații a puterilor unui receptor, în cursul micii voastre ședințe de la Libri di Luca?

Jon încuviință absent din cap.

— Poate ai remarcat că nu mai aveai control deplin asupra corpului tău. Nu mai erai în stare să-ți controlezi lectura, nici ochii, nici respirația și poate că ai simțit chiar o schimbare a pulsului. Imaginează-ți aceste mici efecte la o intensitate de zece sau de o sută de ori mai mare. Tatăl tău n-a avut nicio șansă.

Jon încercă să-și amintească ce se întâmplase la subsol când începuse să citească din *Fahrenheit 451*. Își aduse aminte de imaginile puternice și de impactul atât de evident asupra povestirii, dar avusese oare vreun control asupra corpului său ori și acesta fusese manipulat de Katherina?

— Bineînțeles, nu putem dovedi nimic, spuse Kortmann cu regret în glas. Nu s-a găsit nicio substanță suspectă, nicio rană, niciun semn. Singurele simptome sunt o extenuare extremă a inimii, consecința fiind infarctul.

Avu din nou aceeași senzație de neajutorare pe care o încercase în timpul demonstrației și își aduse aminte cum inima îi bătuse mult mai repede, își reaminti fierbințeala pe care o simțise în palme și sudoarea care îi șiroise pe frunte. De parcă ar fi fost doar un pasager în propriu-i trup; iar dacă acesta s-ar fi îndreptat spre buza unei prăpăstii, i-ar fi fost imposibil să-l oprească. Nu îi fu greu să realizeze felul în care aceste abilități puteau fi folosite și în alte scopuri decât accentuarea unei experiențe de lectură. Dar cine s-ar fi putut folosi de această capacitate de a controla o altă ființă umană, ajungând atât de departe încât să ucidă?

— Katherina! spuse Jon scurt. Din cauza asta nu i-ai dat voie să urce aici?

— Nu este vorba numai de ea, răspunse Kortmann. Niciun alt receptor nu mai are voie aici.

— Nu *mai*?

— Îmi cer scuze, uit tot timpul că nu știi mare lucru despre Societate și despre istoria ei. Ca fiu al lui Luca, ar trebui să fii la curent cu toate.

— Ignoră pentru moment genealogia mea și povestește-mi! insistă Jon.

Kortmann încuviință și își dresе vocea înainte de-a continua.

— Până acum douăzeci de ani, Societatea Bibliofililor era un loc de întrunire, atât pentru receptori, cât și pentru emițători. A fost în primul rând meritul tatălui tău și al bunicului tău că au putut reuni cele două facțiuni – atât cât au putut. Dar cu douăzeci de ani în urmă s-a petrecut o serie de evenimente asemănătoare în mare parte cu cele la care asistăm astăzi. Lectorii erau concediați fără motiv sau hărțuiți de diferite persoane. Totul a escaladat în jafuri, incendieri și chiar crime, fiind evident că puterile de Lector erau folosite în mod abuziv. Receptorii ne acuzau pe noi, iar noi eram în schimb convinși că ei se aflau la originea acestor evenimente. Puterile receptorilor sunt mai puțin evidente decât ale noastre, iar noi eram încredințați că dețineam dovezi ale implicării receptorilor în cele mai multe din atacurile la care eram expuși. Toate indiciile trimiteau în direcția asta. Chiar și în cazurile când receptorii erau ținta atacurilor puteam găsi o explicație, fie că era vorba de atacuri-fantomă, fie de revolte în rândurile lor. Dar ei negau totul. Învinuirile acestea au dus la scindarea Societății. Atmosfera era plină de ură, iar tatăl tău ieșise din joc din cauza morții mamei tale. El a fost întotdeauna un ambasador pentru ambele părți, iar fără diplomația lui Societatea s-a scindat, după cum am spus, în emițători și receptori. Kortmann își împreună palmele. De aceea receptorii nu sunt bine-veniți aici în ziua de azi.

— Ce s-a întâmplat atunci? întrebă Jon. Au încetat atacurile?

— Imediat! răspunse Kortmann. După scindare nu au mai fost niciun fel de probleme.

— Până acum, adăugă Pau.

Kortmann încuviință din cap.

Jon se gândi din nou la înmormântare. Iversen îi spusese că, atât receptori, cât și emițători, fuseseră de față în număr mare. Nu reușise să simtă vreo urmă de ostilitate și nici de suspiciune, dar pe vremea aceea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce fel de oameni erau aceștia sau despre relațiile lor cu Luca.

— Dar de ce Luca?

— Tatăl tău a fost mereu cu un picior în ambele luntre și nu toți erau încântați de asta. Unii – atât emițători, cât și receptori – considerau că era mai bine să-și vadă fiecare de facțiunea lui. În ochii unora, părea un trădător.

— Iar în ai tăi?

Kortmann tăcu o clipă, dar nu schiță nicio reacție care să arate că s-ar fi simțit acuzat.

— Luca mi-a fost prieten bun. În afară de asta, a fost un lider excelent și bunătatea întruchipată. Însă nu am căzut mereu de acord. Eu am încurajat scindarea emițătorilor de receptori, ceea ce mi-a atras poziția de lider al Societății după ce tatăl tău s-a retras. Aș fi preferat ca el să rămână, dar moartea mamei tale l-a afectat atât de grav, încât a rupt orice legătură cu Societatea vreme de mai mulți ani. Când a revenit în cele din urmă, scindarea devenise demult o realitate.

— Și nu a mai fost ales din nou lider?

— Nu, la dorința lui expresă, Luca a devenit un membru obișnuit al Societății, răspunse Kortmann, dar se grăbi să adauge: Cu toate acestea, îl consultam de fiecare dată când trebuiau luate decizii importante. La urma urmei, era un membru fondator, iar cuvântul lui continua să aibă mare greutate.

— Și asta îl făcea atât de periculos încât a trebuit să moară?

— Mi-e greu să îmi imaginez una ca asta, dar ce anume făcea când se afla în compania receptorilor, nu pot să mă pronunț.

— Trebuie să fi avut un motiv să-l omoare, zise Pau. Ai spus-o chiar tu, Kortmann. Ucigașul este un receptor.

— Receptorii neagă orice implicare, răspunse Kortmann. În ciuda scindării, comunicăm tot timpul cu receptorii. Asta se întâmpla de obicei prin intermediul lui Luca. Acum ne străduim să stabilim din nou o modalitate oficială de contact. Liderul lor m-a sunat imediat după moartea lui Luca, pentru a mă asigura că ei nu au avut absolut nimic de-a face cu asta.

— Miroase de la o poștă a receptori! exclamă Pau. Pun pariu că e mâna lor. Deci cine e următorul care o să fie omorât pe la spate? Tu? Eu? Trebuie să facem ceva până nu e prea târziu.

— Înainte să porniți la atac, spuse Jon calm, nu ar trebui oare să vă asigurați mai întâi că Luca nu a murit pur și simplu de moarte naturală?

— Bineînțeles, am avut unele îndoieli, consimți Kortmann. Până astă-seară. Atacul asupra anticariatului m-a convins, dincolo de orice îndoială, că ne-a pus cineva gând rău. Dar mă bucură scepticismul tău, Jon. O să ai nevoie de el în misiunea pe care am vrea să ți-o încredințăm.

— Misiune? Întrebă Jon nesigur. Îi răsăriră în minte imagini în care se vedea

aruncând cocktailuri Molotov în vitrinele magazinelor. În mod bizar, situația îi păru mai puțin respingătoare decât s-ar fi așteptat, ca și cum împrejurările legate de moartea lui Luca ar fi trezit ceva în el.

— La ce misiune v-ați gândit?

— După cum știm, receptorii neagă totul, dar sunt de acord cu o investigație. Așa cum noi nu putem fi siguri că nu se află vreun trădător în rândurile noastre, și ei sunt în aceeași situație. De aceea ambele părți sunt interesate de o investigație condusă de cineva imparțial – o persoană care să nu fie influențată de mediu, ca să spun așa. Tu ești cea persoană, Jon.

Jon îl privi uluit pe bărbatul din scaunul cu roțile.

— Dar cum aș putea să..., începu el, fără a apuca să-și termine propoziția.

— Tu ești alegerea perfectă, Jon. Bunăvoința tatălui tău o să te ajute în relațiile cu ambele părți. Nu ești încă atât de inițiat în tainele Societății încât să iei partea cuiva, iar ca avocat probabil că ești întrucâtva obișnuit cu munca de detectiv.

— Dar fiindcă este vorba de moartea lui Luca, s-ar putea obiecta că sunt părtinitor, remarcă Jon.

— Tot ce știu este că asta te va motiva cu atât mai mult să-l găsești pe ucigaș, pe *adevăratul* ucigaș.

Lui Jon îi veni greu să găsească contraargumente. Reacția sa imediată era că nu voia să aibă nimic de-a face cu treaba asta, că voia să vândă anticariatul cât mai repede posibil, să uite cu totul de Lectori și să-și vadă mai departe de viață. Avea deja destule misiuni de îndeplinit la birou. În sfârșit se ivise o oportunitate de carieră cu cazul Remer, deși acesta îi ocupa aproape tot timpul. Căsuța lui poștală electronică era plină.

Totuși avea sentimentul că aceasta era ultima șansă de-a găsi un răspuns. Poate că, investigând moartea lui Luca, avea să obțină explicația care îi lipsise în toți acești ani. De ce tatăl lui nu mai voise să aibă de-a face cu el după moartea mamei? Cum stătea acolo, înconjurat de cărți, în inima Societății Bibliofililor, bombardat cu teorii conspiraționiste, își dădu seama că toate erau strâns legate – moartea lui Luca, viața lui, ceea ce i se întâmplase în ultimii douăzeci de ani. Toate erau piesele unui puzzle pe care până acum fusese prea tânăr pentru a-l putea reconstitui. „Pentru persoane de peste 33 de ani”, ar fi putut să scrie pe cutie.

— N-am nici cea mai vagă idee de unde să încep, obiectă Jon după o vreme în care nimeni nu mai adăugase nimic.

— Mai întâi trebuie să faci cunoștință cu ceilalți membri ai Societății Bibliofililor, spuse Kortmann. Atât emițători, cât și receptori. Receptorul care a venit cu voi și-ar putea fi de ajutor. I-a câștigat, pe cât se pare, încrederea lui Luca, așa că folosește-o dacă poți. De exemplu, ca să aranjeze o întâlnire cu receptorii. Atâta vreme cât aceștia te vor accepta, poți să pui la cale o strategie pornind de aici.

— O să aibă nevoie și de un bodyguard, nu? sugeră Pau arătând către sine. Eu, de pildă.

— După cum am mai spus, îl lămuri Kortmann cu o iritare prost ascunsă în glas, este important ca ambele părți să aibă încredere în persoana sau persoanele care vor face ancheta. Acestea trebuie să fie cât mai imparțiale posibil, iar nepărtinirea este un delict

de care tu n-ai cum să fii acuzat.

— Bine, bine! zise Pau dezamăgit. Voiam doar să ajut.

— În plus, Jon mai are și un alt avantaj față de tine. El nu este activat ca Lector.

Pau ridică din umeri.

— Nu există nicio îndoială că ai acest potențial, spuse Kortmann adresându-i-se lui Jon. Dar abilitățile tale sunt momentan latente. Va fi un avantaj pentru tine să le menținem latente până la sfârșitul anchetei. Persoanele pe care le vei întâlni vor fi astfel sigure că nu vei încerca să le manipulezi. Neajunsul, pe de altă parte, e clar – nu vei putea simți dacă cineva va încerca să te manipuleze pe tine.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine, mormăi Jon.

— Nu-i chiar așa de groaznic! spuse Kortmann. Avantajul este că știi cu cine ai de-a face. Dacă vei respecta câteva reguli simple, nu vei avea nicio problemă.

— Și anume?

— Nu citi nimic în apropierea unui receptor și evită lecturile cu voce tare efectuate de un emițător.

Jon încuviință.

— M-aș simți mai în siguranță dacă aș avea pe cineva cu mine, insistă el. Spune-i bodyguard sau ghid. Ca nou-venit în acest mediu, voi avea nevoie de îndrumare, ca să știu cum să mă comport.

— Bineînțeles, zise Kortmann. Dar receptorii nu l-ar accepta niciodată pe Pau ca anchetator.

— Nici nu m-am gândit la Pau, răspunse Jon cu repeziciune. Aș vrea să lucrez cu Katherina.

Pau pufni, iar Kortmann își împreună mâinile în față și își sprijini calm bărbia pe ele. După ce îl privi cercetător pe Jon o bucată de vreme, izbucni într-un scurt hohot de râs.

— Ești cu adevărat fiul lui Luca! spuse el călduros. Ar fi procedat exact la fel. Ei bine, fă cum vrei. Câtă vreme ești de acord cu faptul că există anumite locuri în care ea nu este bine-venită și că anumite persoane nu se simt confortabil în prezența ei, poți foarte bine să lucrezi cu ea. Fața îi deveni din nou serioasă. Deci, ce zici?

Jon întoarse privirea către Pau, iar acesta se uită la el cu o expresie de om jignit. Kortmann stătea cu mâinile împreunate în poală și-l privea pe Jon așteptând. O senzație de neajutorare se cuibărea din nou în sufletul lui. Era clar ce avea de făcut, chiar dacă nu simțea nicio tragere de inimă. Nu avea de ales. Dar ceea ce îl surprinderea era faptul că *avea* totuși tragere de inimă. Ocazia de-a afla ce se întâmplase pe vremuri îl făcea imun la orice argumente rezonabile despre carieră și teorii conspiraționiste nefondate. Ceva îi spunea că trebuia să existe o legătură între lucrurile care se petreceau acum și cele întâmplate cu douăzeci de ani în urmă.

Jon se ridică din fotoliu și deschise brațele.

— Bun, deci când începem?

Deși era întuneric, Katherina putu să observe pe chipurile celor doi bărbați că ceva se schimbaseră când aceștia se apropiară de ea. Jon mergea cu pași apăsați, în timp ce Pau venea agale în urma lui, cu capul în pământ. Fuseseră plecați în jur de o oră. Timp în care Katherina se plimbaseră prin fața casei, în frigul de toamnă. Frigul nu o supăraseră câtuși de puțin, ci felul arogant în care Kortmann o respinsese, așa că îi ținură de cald furia și frustrarea de a nu ști ce anume – sau ce versiune – avea să le povestească.

— Deci, ce-a avut de spus? întrebă Katherina când cei doi ajunseră la mașină. Jon nu zise nimic, ci se așeză la volan fără să se uite la ea. Katherina întoarse atunci privirea spre Pau, care se furișa prin spatele mașinii.

— Felicitări! mormăi acesta. Vei avea onoarea să fii ghidul turistic al amicului nostru comun, spuse el deschizând portiera și trântindu-se pe bancheta din spate, unde își încrucișă brațele și închise ochii.

Katherina se așeză pe scaunul pasagerului.

— Ce vrea să însemne asta?

Jon trase adânc aer în piept. Cu mâinile pe volan și privirea ațintită spre întunericul din spatele parbrizului, răspunse:

— Mi s-a cerut să fac o anchetă privind împrejurările legate de... moartea tatălui meu. Kortmann crede că Luca a fost omorât. Tăcu o clipă, apoi se întoarse spre ea. Voi avea nevoie de ajutorul tău, Katherina.

Aceasta plecă privirea și încuviință.

— Desigur!

Îngrijorarea îi dispăruse subit și trebui să facă eforturi pentru a-și ascunde sentimentul de ușurare. După o oră de presupuneri neliniștite, fără nicio informație, acum putea să răsuflă ușurată. Căci nu însemna oare asta că era în continuare bine-venită la Libri di Luca? Și că încă mai exista o speranță pentru împăcarea dintre emițători și receptori? Aproape că nu îi venea să creadă!

— Nu pari deloc surprinsă, remarcă Jon. Erai sigură că a fost omorât?

— Multe indicii o sugerau, răspunse Katherina evaziv. Putea să-și dea seama că Jon se simțea oarecum lăsat pe dinafară. Asta nu înseamnă că eram sigură sută la sută, dar Iversen nu are nicio îndoială.

— Deci toți ceilalți știau. În afară de mine! spuse Jon sec și porni mașina. În plus, din câte se pare, toți sunt de părere că a fost mâna unui receptor, continuă el în timp ce mașina se îndrepta spre poarta care începuse să se deschidă ca la un semnal invizibil. Toți mă avertizează împotriva voastră, a receptorilor. Puterile voastre par să îi neliniștească pe cei mai mulți și, dacă Luca a fost într-adevăr ucis în acest fel, chiar au dreptate. Deci întrebarea este dacă pot avea încredere în tine. Katherina îl simți pe Jon privind-o insistent până când poarta din fața lor se deschise complet și putură părăsi vila lui Kortmann. Dacă ar fi știut ce să spună pentru a-l liniști, ar fi făcut-o, dar singurul lucru care îi veni în minte era că se simțea în siguranță alături de el.

De pe bancheta din spate Pau începu să sforăie zgomotos.

— Eu cred că pot, hotărî Jon, de vreme ce bărbatul a cărui moarte urmează să o cercetăm avea încredere în tine, asta e cea mai bună recomandare.

— Dar ceilalți? întrebă Katherina. Nu mulți au încredere într-un receptor în vremurile astea.

— Vor trebui să accepte lucrul ăsta! Dacă părerea mea contează în vreun fel. Am nevoie de o persoană pe care receptorii o cunosc și în care au încredere. O persoană care să poate descifra semnale venind din partea ambelor tabere, iar din cât am înțeles, tu ai avut contact atât cu receptorii, cât și cu emițătorii, în virtutea relației tale cu tatăl meu și cu Libri di Luca.

Ea încuviință din cap. Deodată își dădu seama că tot acel timp pe care îl petrecuse cu Luca și eforturile lui de-a uni cele două facțiuni o pregătiseră de fapt pentru asta, pentru a cerceta chiar moartea sa. Ca și cum totul ar fi fost planificat de la bun început, iar acum putea să-și între în rol. Spera numai să se dovedească suficient de capabilă.

— Aș vrea ca Iversen să fi fost cu noi! spuse ea încet.

— Vom avea nevoie de el, consimți Jon și făcu o pauză mai lungă. La urma urmelor, el l-a cunoscut cel mai bine pe Luca.

Tonul cu care rostise ultima propoziție o făcu pe Katherina să-l privească cu coada ochiului. Pentru prima oară i se păru că ghicea o urmă de regret în vocea lui Jon. Ochiul său era ațintiți la drumul din fața lor, dar păreau să privească mult mai departe. Când farurile mașinilor din sens opus îi luminară chipul, putu să-i vadă maxilarele încleștate și, ciulind urechea, putu să-l audă destul de clar cum scrâșnește din dinți. Simți că dorea să aibă puterea de-a alunga furia și durerea ce se întipăriseră pe chipul lui. Probabil Jon își dăduse seama că era privit, căci se întoarse rapid spre ea. Katherina își mută imediat privirea în altă parte.

— Sunt o groază de lucruri legate de tatăl meu cu care trebuie să mă pun la curent, spuse el. Au trecut atâția ani de când am luat legătura cu el ultima dată, iar atunci lucrurile nu au mers bine deloc.

Era ciudat să stai și să discuți despre Luca cu propriul lui fiu. Luca îi fusese de multe ori ca un tată și, în acest sens, Jon îi era ca un fel de frate, dar fiecare îl cunoscuse doar jumătate din viață. Jon în prima parte a vieții lui, iar Katherina în a doua parte a vieții ei. Împreună ar fi putut alcătui o imagine completă a bărbatului căruia, fiecare în felul său, îi datorau viața.

— Ce s-a întâmplat ultima oară când l-ai văzut? întrebă ea cu ezitare în glas.

— M-a dat afară! spuse Jon. Tocmai împlinisem optsprezece ani și cu siguranță eram un adolescent al naibii de enervant, dar nu am apucat să discutăm îndeajuns pentru ca el să descopere asta. Își dresе vocea înainte să continue. Mai întâi am sunat la anticariat. Nu reușeam să pricep de ce mă dăduse spre adopție, iar acum, că devenisem adult, credeam eu, voiam să-i cer o explicație. Așa că l-am sunat, cu inima bubuindu-mi în piept, cu palmele transpirate, tot tacâmul. La început, la celălalt capăt al firului s-a făcut tăcere. Pentru o clipă am crezut că se întrerupsese legătura. Apoi a spus probabil că era o greșeală, că el nu avea niciun fiu. Și a închis.

Pau mormăi somnoros pe bancheta din spate, dar reveni rapid la un sforăit mai regulat.

— Îmi trebuieră luni de zile ca să-mi fac curaj să sun, continuă Jon. Așa că în momentul în care am auzit pe ce ton îmi vorbise, mi s-a pus pata. M-am urcat în primul autobuz spre Vesterbro și am izbit ușa anticariatului de perete. Iversen era și el acolo. Stătea în spatele tejghelei și vorbea cu un client. Când m-a văzut, întregul chip i s-a luminat de un zâmbet uriaș și m-a salutat prietenos. M-a făcut să mă mai liniștesc puțin, iar după ce clientul a părăsit anticariatul, m-a bătut pe umăr și mi-a spus că se duce să-l cheme pe tata. Apoi s-a făcut nevăzut la subsol. A trecut mult timp până când Luca și-a făcut apariția. S-a apropiat încet de mine, cu o privire prietenoasă și cercetătoare, și pentru un moment am crezut că totul avea să revină la normal. Dar deodată expresia feței lui s-a schimbat și m-a întrebat ce căutam acolo. Mi-a zis că nu aveam de ce să vin acolo și că așa face mai bine să nu mai pun vreodată piciorul în anticariat.

Katherina își schimbă neliniștită poziția. Această descriere a bărbatului pe care atâția ani îl considerase ca pe un al doilea tată era cât se poate de diferită de propria-i experiență. Erau două persoane diferite.

— Nu pot să pricep! zise ea clătinând din cap.

— Nici eu. Așa că m-am încăpățânat să aflu de ce. Doar nu putea să nege că era tatăl meu, de vreme ce Marianne era mama mea. Am debitat tot felul de idioțenii, aruncându-i în obraz o sumedenie de acuzații, dar el și-a păstrat calmul și m-a lăsat să-mi fac numărul, înainte de a-și pune atuul în joc.

Ajunseseră în fața anticariatului. Jon parcă mașina lângă bordură și opri motorul. Rămase o vreme așa, cu privirea ațintită spre anticariat.

— Ce-a făcut? întreabă Katherina.

Jon se strâmbă.

— Mi-a spus că nu suporta nici măcar să mă vadă. Îi aminteam prea mult de mama. De fiecare dată când se uita la mine, își amintea de felul în care murise și de faptul că nu putuse împiedica moartea ei.

Katherina auzise de la Iversen despre sinuciderea lui Marianne, dar Luca nu pomenise o vorbă despre asta.

— Pfuuu! exclamă ea. Ce poți să răspunzi la așa ceva?

— Când ai optsprezece ani – nimic, spuse Jon respirând adânc. Am tăcut și am ieșit din anticariat și din viața lui.

Rămaseră tăcuți un moment, ascultând sforăitul lui Pau. Ca la o comandă, sforăitul deveni tot mai neregulat, iar acesta se trezi cu un mormăit, urmat de un căscat zgomotos.

— Ei, am ajuns? întreabă el întinzându-se cât de mult putea pe bancheta din spate.

— Da, am ajuns, confirmă Jon.

Pau se aplecă în față printre scaune și îi privi pe rând.

— N-ar trebui să coborâm?

Katherina deschise portiera și se dădu jos din mașină, urmată de Pau.

— Am să trec mâine pe-aici, spuse Jon înainte de a-și lua la revedere și de a trânti portiera.

Pau tremura de frig în timp ce Katherina urmărea din priviri cum mașina lui Jon se pierdea în depărtare.

— Mergi în aceeași direcție? o întrebă Pau îndreptându-se spre bicicleta sa.

— Nu, rămân aici la noapte.

— Crezi că e o idee bună? întrebă el. Dacă se întorc la noapte?

— Exact! răspunse ea.

Pau clătină din cap.

— N-ai decât să faci pe eroina. Eu am nevoie de somn, zise el, scuzându-se parcă. Te descurci singură?

Katherina încuviință din cap în loc de răspuns.

•

Când se trezi a doua zi, în jur era foarte întuneric, așa că avu nevoie de câteva minute ca să-și dea seama unde se afla. Plăcile de lemn din ferestrele anticariatului împiedicau lumina zilei să intre. Patul pliant scârțâia sub ea la cea mai mică mișcare, lucru care nu o împiedicase însă să doarmă buștean. Își aminti cum se luptase cu patul cu o seară în urmă, dar nu își putea aduce aminte când se urcase în pat și când își dăduse pantofii jos din picioare.

Zgomotul traficului de afară răzbătea prin întuneric. Katherina stătu o bucată de vreme și ascultă, apoi dădu pătura la o parte și se ridică din pat. După ce se încălță și își puse puloverul de lână, se duse să aprindă candelabrul.

Anticariatul continua să ofere o priveliște dezolantă. Bucata de covor care lipsea părea o rană deschisă, iar ferestrele baricadate și patul de campanie făceau ca încăperea să arate mai degrabă ca un adăpost de antichități improvizat în timpul unui bombardament decât ca un anticariat.

Deschise ușa de la intrare și ieși afară. Era senin, dar anticariatul era umbrat de clădirile din jur, așa că simți un frig mușcător. Din primăvară nu i se mai întâmplase să scoată aburi din gură și țopăi un timp pe trotuarul din fața anticariatului pentru a se încălzi. Ceasul era unsprezece și ceva, iar Libri di Luca trebuia să fie deschis deja de câteva ore, însă starea deplorabilă a fațadei îi ținuse cu siguranță la distanță pe potențialii clienți.

Katherina lăsă ușa deschisă și începu să facă ordine în prăvălie. Cărțile care în mod normal erau expuse pe mesele de la intrare fuseseră aruncate pe podea, în mijlocul încăperii, așa că încercă să le aranjeze pe o masă. Nefiind în stare să le sorteze după autor sau titlu, așeză volumele pe masă la întâmplare, în teancuri.

Își petrecu restul zilei făcând curat, luă o pauză de masă la o pizzerie din apropiere, apoi așteptă clienții. Doar doi îndrăzniră să sfideze baricadele și să intre în anticariat, dar era evident că priveliștea jerpelită a acestuia îi distrăgea, așa că ieșiră fără să cumpere nimic.

Jon își făcu apariția seara târziu. Avea cearcăne în jurul ochilor și părea neras. Dar costumul îi cădea impecabil, cel puțin până în momentul în care își smulse cravata de la gât și își deschise ultimul nasture al cămășii albastre.

— O zi grea? întrebă Katherina după ce se salutară, iar Jon se lăsă să cadă în fotoliu cu un oftat adânc.

— Mda, s-ar putea spune, zise el închizând ochii. Dar aici, cum a mers? Au fost probleme?

Katherina îi făcu un scurt raport al zilei, care nu dură nici măcar un minut.

— Da, spuse Jon deschizând ochii. Trebuie să montăm geamuri la ferestre. Măine am să încerc să găsesc un geamgiu.

— Ai primit vreo veste de la Kortmann? întrebă Katherina.

— M-a sunat chiar înainte de-a pleca. Avem o întâlnire în..., se uită la ceas... jumătate de oră.

— Aici?

— Nu, undeva în Østerbro. La o bibliotecă, răspunse Jon și adăugă zâmbind: Unde altundeva?

•

Biblioteca se afla pe Dag Hammarskjölds Allé, vizavi de Ambasada Americană. Prin pereții de sticlă care dădeau direct în stradă, trecătorii puteau privi înăuntru, la șirurile de rafturi cu cărți și cutii cu benzi desenate. Chiar și de afară puteai observa că, deși peste zece minute se făcea ora închiderii, încă mai erau destui vizitatori înăuntru.

Katherina îl urmă pe Jon într-un gang de vreo cinci metri, care ducea către intrarea în bibliotecă. Trecuse multă vreme de când intrase ultima oară într-o bibliotecă. Din cauza puterilor ei de receptor, era o experiență istovitoare. Chiar dacă învățase să blocheze numeroase impresii din exterior, continua să simtă un fel de zgomot de fond care nu dispărea. Nici cărțile nu îi procurau vreo bucurie. De obicei erau legate în plastic, iar copertile erau tipizate și impersonale.

Chiar la intrare se afla recepția, unde o bibliotecară îi ajuta pe ultimii cititori. Avea în jur de cincizeci de ani, părul lung de culoare deschisă și niște ochelari enormi, rotunzi, mult prea mari pentru fața ei îngustă și palidă. Katherina avu impresia că o recunoaște, iar când privirile li se întâlniră, bibliotecara îi zâmbi și o salută din cap. Trecură pe lângă recepție, îndreptându-se spre zona cu rafturi.

În dreapta recepției se afla secțiunea de periodice, unde ziarele și revistele erau expuse de-a lungul peretelui, într-o incintă de sticlă. În centrul incintei se aflau mese și scaune, unde cititorii puteau răsfoi ziarele din ziua respectivă sau o selecție de ziare.

— Kortmann, șopti Jon privind în direcția unui bărbat care stătea cu spatele la ei, la una din mese. Când se uită mai atent, Katherina descoperi că acesta era așezat într-un scaun cu roțile.

— Și acum? întrebă ea tot în șoaptă.

— Cred că o să înceapă după ce închid, spuse Jon cu glas scăzut. Hai să ne despărțim.

Katherina încuviință și porni încet pe lângă incinta cu periodice, îndreptându-se spre secția cu cărți pentru copii. Jon o luă în direcția opusă. Afară se întunecase, iar reflecția tuburilor fluorescente din tavan făcea ferestrele să arate ca niște suprafețe opace de sticlă neagră. Katherina simți cum cineva o privea din întuneric pe când înainta pe lângă cutiile cu benzi desenate. Își petrecu timpul răsfoind mai multe numere, în vreme ce cu coada ochiului îi urmărea pe ceilalți oameni care se aflau în bibliotecă. La secția de beletristică era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu nasul ascuns într-o carte – *Numele trandafirului*, după câte reuși să deslușească din crâmpiele pe care le receptă. Katherina își concentră puterile asupra lui și simți că, la fel ca și ea, acesta nu aștepta decât să treacă mai repede timpul. Când întoarse capul pentru a-l vedea mai bine,

bărbatul ridică privirea și, din câte putu Katherina să citească în ochii lui, păru că o recunoscuse. Bărbatul coborî imediat privirea, puse cartea la loc și porni mai departe de-a lungul raftului.

Katherina făcu astfel turul bibliotecii și descoperi mai multe persoane care se învârteau printre rafturi cu un alt scop decât acela de-a împrumuta cărți. Pe lângă bărbatul de patruzeci de ani, mai erau un cuplu la vreo treizeci și ceva, prins într-o discuție, la capătul unuia din șirurile de rafturi, o adolescentă în secția cu benzi desenate și un bărbat cu o înfățișare orientală, care se învârtea prin secția cu literatură de specialitate. Toți aveau atenția încordată, fiind concentrați asupra altor lucruri decât cititul și aruncau priviri cercetătoare spre cei din jur.

Când se făcu ora închiderii, bibliotecara o porni în inspecție, anunțându-i pe cititori că era ultima șansă din ziua aceea pentru a împrumuta cărți. Niciuna dintre persoanele pe care Katherina le remarcase nu reacționează, dar ultimii cititori care se aflau acolo pentru a împrumuta cărți se îndreptară spre recepție. Katherina o porni încet către secția de periodice și realizează că ceilalți făceau același lucru.

Jon se afla deja în incinta de sticlă, plimbându-se pe lângă peretele din spate, în aparență absorbit de revistele de pescuit. Katherina își înăbuși tentația de-a iscodi unde anume îi erau în realitate gândurile.

Bibliotecara așteaptă ca ultimii cititori să iasă și încuie ușa de la intrare.

— Putem începe! anunță ea cu voce tare și stinse lumina în sălile care dădeau spre stradă.

Participantii își făcură încet apariția dinspre rafturi și din sălile de lectură. Se salutară reciproc, zâmbind ușor, și se îndreptară spre incinta din sticlă. Unul câte unul se așezară la mesele din mijloc, iar discuțiile se legară imediat. Bibliotecara intră ultima, dar când era pe punctul de-a închide ușa, se auziră bătăi puternice în ușa de la intrare.

— Un moment! spuse făcându-se din nou nevăzută. Discuțiile amuțiră și toți ascultau pașii bibliotecarei și zăngănitul ușii. După un scurt schimb de cuvinte, auziră din nou ușa închizându-se și pași care se apropiau.

— Pffuu! Am reușit să ajung la timp, nu? întrebă Pau intrând în încăperea roșu la față și gâfâind de efort.

Bibliotecara închise ușa cu grijă, iar ultimii veniți luară loc. Toți își îndreptară atenția către bărbatul din scaunul cu rotile.

— Bine ați venit! spuse Kortmann. Cei prezenți bolborosiră ceva în chip de salut. Mă bucur să văd cât de mulți au putut lua parte la această întâlnire, chiar dacă ați fost anunțați din scurt. În vremurile acestea, poate fi riscant să ne întâlnim în număr atât de mare, dar ultimele întâmplări, din nefericire, o impun. Pe chipurile celor de față se așternu o expresie gravă.

— Libri di Luca a fost atacat aseară. S-a aruncat cu cocktailuri Molotov, pagubele nu sunt extrem de serioase. Iversen este internat în spital cu arsuri și în stare de șoc. Trebuie să-i mulțumim lui Jon că anticariatul nu a ars din temelii.

Toți își arătară recunoștința în șoaptă sau salutându-l din cap. Katherina strânse din dinți și își pironi privirea asupra mesei din față sa. Nu se așteptase la vreo glorie din partea lui Kortmann, dar ar fi putut măcar să menționeze că și ea luase parte la

stingerea incendiului. Iar simplul fapt că acceptase să se afle în aceeași încăpere cu Katherina nu însemna oare că avea încredere în ea? Prin urmare, de ce să îi subestimeze rolul? Poate că nu era la curent cu toate detaliile. Kortmann aflate despre incendiu de la Jon și de la Pau, nu se putea ști ce versiune îi povestiseră aceștia. Își îndreptă privirea către Jon, dar el rămase neclintit.

— Jon, după cum probabil știți deja, este fiul lui Luca, urmă Kortmann. Abia de curând a aflat despre noi sau, mai degrabă, abia când și-a făcut apariția la înmormântare ne-am adus aminte că Luca avea un fiu. De aceea a fost pus la curent abia acum cu existența Societății și încă nu a fost activat ca Lector.

Mai multe persoane întoarseră privirile către Jon în timp ce Kortmann vorbea, dar expresia de pe fața lui rămase neclintită, nici măcar când se pomeni despre tatăl lui nu schiță vreo reacție.

— Personal, sunt foarte bucuros că a revenit printre noi, mai ales acum, când avem nevoie de întăriri pentru a ne putea apăra. Așa că aș vrea să vă rog să-i oferiți ajutorul vostru necondiționat în misiunea pe care o are de îndeplinit.

— Ce misiune? întrebă bărbatul pe care Katherina îl văzuse în secția de beletristică.

— Voi reveni imediat și la asta, răspunse Kortmann. Mai întâi, cred că fiecare ar trebui să se prezinte și să precizeze cu ce se ocupă, atât în cadrul Societății, cât și în afara ei. Pe Pau îl știm cu toții, pe el îl putem sări. Kortmann întoarse privirea spre stânga și îi făcu un semn din cap bibliotecarei. Ochelarii cu rame mari îi atârnavă acum în jurul gâtului și doi ochi albaștri îl priveau cercetător pe Jon.

— Da, eu mă numesc Birthe, începu ea înăbușindu-și un chicot. După cum ai putut remarca, sunt bibliotecară aici. În mod normal lucrez la recepție sau la secția pentru copii. Îmi place să fiu înconjurată de copii și sunt atât de fericită când am ocazia să citesc pentru cei mici – să simt cum sunt absorbiți cu totul de povestire și se lasă...

Kortmann își dresе glasul.

— A, da! spuse Birthe și chicoti din nou. Dar despre asta putem vorbi cu altă ocazie. În cadrul Societății sunt istoric, adică încerc să trasez istoria Lectorilor și răspândirea lor de-a lungul timpului. Am lucrat foarte îndeaproape cu tatăl tău, un bărbat extraordinar. Atât de plin de viață și de umor... chicoti ea fericită. Mereu prietenos și săritor și...

— Mulțumesc, Birthe! o întrerupse Kortmann. Henning?

Bărbatul de la secția de beletristică se aplecă în față și își propti coatele de masă. Lumina neoanelor lăsa să se vadă că părul lui grizonant era foarte rar în creștetul capului și mici broboane de sudoare i se iviseră pe frunte. Clipea puternic din ochi, neconținut și neregulat, ca un ștergător defect, ceea ce îl făcea să pară nejustificat de anxios.

— Numele meu este Henning Petersen. Am patruzeci și doi de ani și lucrez în librăria de la Kultorvet. Ochii lui întunecați sclipiră, plimbându-se de la Jon la Katherina. Sunt *single*, cum se spune în ziua de azi, îmi place să gătesc și să merg la teatru – în afară de cărți, bineînțeles. Zâmbi lung. Sunt activ de treizeci de ani și sunt casierul Societății Bibliofililor.

Se lăsă pe spate în scaun și făcu un semn cu capul spre următoarea persoană. Aceasta era o femeie la vreo treizeci de ani, care se ținea de mână cu un bărbat de aceeași

vârstă. Amândoi erau solizi și radiau o bucurie imensă, poate pentru că erau împreună.

— Numele meu este Sonja, începu ea cu o voce clară și pătrunzătoare. Iar acesta este soțul meu, Thor, continuă ridicând triumfătoare mâna acestuia. L-am întâlnit prin intermediul Societății, cu trei ani în urmă. Suntem amândoi profesori, Thor la o școală din Roskilde, iar eu la Sortedam, aici, în apropiere. Arată cu mâna cealaltă spre Katherina. Nu avem o funcție anume în cadrul Societății, dar ne mobilizăm de fiecare dată când este nevoie, pentru lecturi. Întoarse privirea spre soțul ei. E rândul tău, Thor.

Acesta își dresе glasul în spatele bărbii stufoase.

— Nu cred că am ceva de adăugat, spuse el și izbucni într-un râs scurt, pe care soția lui îl acompanie imediat cu un chicotit ascuțit.

Următoarea la rând era adolescența, care se înroși până în vârful urechilor și își privi tot timpul mâinile.

— Mă numesc Line, spuse ea cu o voce slabă. Am intrat în Societate abia acum o lună, deci...

Întoarse privirea spre următoarea persoană – bărbatul cu trăsături orientale pe care Katherina îl văzuse în secția cu literatură de specialitate. O pereche de ochelari pătrați și înguști îi încadrau ochii întunecați, care erau ațintiți către ea. Din cauza trăsăturilor orientale era greu să-i ghicești vârsta, dar Katherina îi dădu vreo patruzeci și cinci de ani.

— Numele meu este Lee, spuse el fără urmă de accent străin. Vă scutesc de prenumele meu, întrucât majoritatea îl pronunță greșit. Lucrez în IT, ca inginer de software, dacă asta vă spune ceva. Încerc, pe cât posibil, să ajut Societatea pe acest front, ceea ce nu înseamnă că ne extindem pe internet sau că îl folosim în acest sens, remarcă el cu regret în voce. Așadar, nu mă ocup decât cu culegerea de date. Cam asta e totul, încheie el și arată spre Katherina.

Aceasta își dresе glasul și dădu să se prezinte, însă Kortmann i-o luă înainte.

— Mulțumesc pentru prezentări, zise el. Din păcate nu toți au putut veni astăzi. Pe Iversen îl cunoașteți deja, însă mai avem încă trei membri în zona capitalei care nu au putut ajunge. Dar și ei sunt de acord să îi căutați în viitorul apropiat, în cursul anchetei voastre.

— Putem afla acum despre ce este vorba, Kortmann? întrebă Henning Petersen vădit enervat.

— Da, puteți, spuse Kortmann și, pentru prima oară în seara aceea, se uită la Katherina, după care continuă. Receptorii cred că *noi* suntem la originea a tot ceea ce se întâmplă în ultima vreme – că, în *cel mai fericit* caz, există un trădător în rândurile noastre.

De la locul său, de lângă Kortmann, Jon avea un punct de observație excelent pentru a studia reacțiile celorlalți. Lee nu-și schimbă expresia, ci continuă să se uite fix la Kortmann, de parcă ar fi așteptat urmarea. Adolescenta, Line, arăta ca și când n-ar fi avut habar cum să reacționeze, iar ochii îi clipeau des, căutând ajutor pe chipurile celorlalți. Însă nu era mare lucru de văzut. Soțul și soția se uitau șocați unul la altul, pentru prima oară fără urmă de zâmbet sau afecțiune, iar bibliotecara privea în jos, la mâinile care îi tremurau ușor. Doar Pau arăta de parcă situația nu l-ar fi afectat câtuși de puțin, ci dimpotrivă, l-ar fi amuzat.

— Cum adică, *în cel mai fericit* caz avem un trădător printre noi? încercă Henning Petersen să afle.

Rosti întrebarea încet, cu ochii îngustați, de parcă ar fi avut nevoie de toată puterea de concentrare, iar privirea nu i se clinti o clipă de pe fața lui Kortmann.

Katherina se aplecă brusc înainte.

— Adică nu receptorii sunt răspunzători de ceea ce se întâmplă, răspunse ea înainte să apuce Kortmann să reacționeze. Iar dacă nu sunt receptorii, atunci înseamnă că voi, emițătorii, sunteți răspunzători. Dar, de vreme ce negați totul, înseamnă fie că mințiți, fie că printre voi se află unul sau mai mulți trădători. Katherina se opri ca să-și tragă sufletul. Jon o urmări cu coada ochiului. Ochii ei verzi îl fixau pe Henning Petersen cu o expresie neutră, dar un ușor gâfâit vădea cât de iritată era și bărbia cu cicatrice îi tremura ușor. Dintre cele două posibilități, credem că ultima este mai plauzibilă decât prima.

Henning Petersen se holbă la ea șocat. Clipea involuntar, de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Aha, acum îmi aduc aminte, exclamă. Tu ești Katherina, nu? Receptor? Nu îi dădu timp să răspundă, ci continuă: Chiar unul dintre cei mai capabili, din câte am auzit.

Jon o văzu pe Katherina îmbujorându-se la față. Încuviință din cap și îi aruncă lui Kortmann o privire sfidătoare înainte de-a continua.

— Într-adevăr. Numele meu este Katherina. Sunt receptor de cincisprezece ani. Zece dintre ei i-am petrecut alături de Luca Campelli și Svend Iversen, iar dacă puterile mele le întrec pe ale altora, este doar meritul lor.

— OK! N-am avut nicio intenție rea, spuse Henning Petersen ridicând mâna. Nu am vrut să te acuz.

— Nu trebuie să vă îndoiiți de loialitatea Katherinei, interveni Jon. Am văzut cu ochii mei cum s-a luptat cu flăcările aseară și, de fapt, ei ar trebui să-i mulțumiți pentru că anticariatul nu a ars de tot, nu mie. Katherina se lăsă pe spătarul scaunului, cu brațele încrucișate, fiindcă atenția tuturor se îndrepta acum către Jon. Kortmann mi-a cerut să fac o anchetă privind ultimele evenimente, printre care și moartea tatălui meu, și nu cred că aş putea găsi o persoană mai potrivită ca să mă ajute decât Katherina. Deocamdată este singura în care pot să am încredere.

Toți cei așezați la masă schimbă priviri între ei, iar cei mai mulți încuviințară, dând

din cap către Jon și Katherina.

Kortmann își dresă glasul.

— După cum s-a spus, Jon va face o anchetă în rândurile noastre, dar și ale receptorilor. Scopul ei este de a-l găsi pe cel care se află în spatele atacurilor prin care am trecut în ultima vreme, fie că rezultatul anchetei o să fie pe placul nostru, fie că nu.

— Dar..., începu Birthe șovăit. E posibil ca altcineva decât un receptor să fi putut provoca moartea lui Luca? Niciun emițător nu ar fi în stare să provoace un infarct în felul acesta.

— Nu neapărat, spuse Henning Petersen calm. Puterile unui emițător pot la fel de bine să ducă la o accelerare a pulsului și alte reacții fiziologice în rândurile audienței. Dar nimeni până acum nu a demonstrat puteri atât de mari încât să poată uide pe această cale. În plus, ar fi relativ ușor să te aperi de un asemenea atac. Henning ridică din umeri. Nu trebuie decât să-ți acoperi urechile.

— Scuzați-mi neștiința, zise Jon. Dar asta e totul? Îți acoperi urechile?

Henning încuviință.

— Puterile unui emițător depind de condiția ca textul să fie auzit de către ascultător. Textul, laolaltă cu sentimentele generate de acesta, deschide canalul și face ca persoana respectivă să poată fi influențată de un Lector. Astfel, cea mai bună apărare este să-ți acoperi urechile sau, pur și simplu, să o iei la goană.

— Deci putem exclude faptul că ucigașul tatălui meu a fost un emițător?

— În orice caz, este foarte puțin probabil să fi fost lucrătura unui emițător – poate doar dacă Luca a fost legat, dar nu există niciun indiciu în acest sens, nu?

Kortmann clătină din cap.

— Ar fi lăsat urme pe corp.

— Bun, spuse Jon după ce nimeni nu mai adăugă nimic preț de câteva secunde. Moartea lui Luca sugerează posibilitatea ca un receptor să fie vinovat, dar ar putea fi de asemenea un infarct natural sau otrăvire. Niciunul din celelalte atacuri nu presupune însă neapărat prezența unui receptor, așa că nu vreau să exclud nimic pentru moment. Își lăsa privirea să alunece peste chipurile celor prezenți. Majoritatea afixau o expresie mai mult sau mai puțin resemnată, în afară de Line. În loc de descurajare, în ochii ei se citea frică.

— Poate că ar trebui să discutăm motivul? sugeră Jon.

După alte câteva secunde de tăcere, Henning își dresă glasul și strânse din ochi înainte de-a lua cuvântul.

— Tocmai că nu are niciun sens, spuse el și își împreună mâinile, așezându-le pe masă în fața lui. Niciun Lector, fie el emițător sau receptor, nu ar avea de câștigat din asta. Este pur și simplu prea riscant. Legătura dintre aceste întâmplări poate că nu este încă limpede pentru persoanele așa-zise normale, dar dacă atacurile vor continua, vom fi dați de gol și niciunul din noi nu își dorește asta.

— Și la urma urmelor de ce nu? întrebă Jon. De ce atâta secretoșenie? Puterile voastre ar putea fi de folos tuturor, dacă s-ar afla despre ele, nu?

— Dă-mi voie să-ți răspund printr-o întrebare, spuse Henning. Tu cum te-ai simți dacă ai afla că există oameni ca noi, care ți-ar putea influența deciziile și părerile fără să ai

vreun control asupra acestui lucru?

— Hmm... Totul este atât de nou pentru mine, începu Jon. N-am apucat să mă gândesc la toate consecințele, dar trebuie să recunosc că nu m-aș simți prea în siguranță.

Lee îl întrerupse, aplecându-se în față și ținându-l de masa cu arătătorul.

— Tocmai de aceea! spuse el nerăbdător. Asta e reacția normală. Poate că la început lumea va fi fascinată. Vom deveni un fel de... monștri de bălci și, îmbrăcați în robe colorate, vom fi puși să ghicim ce citește publicul din sală sau îi vom determina pe alții să facă tot felul de tâmpenii când le citim, la fel ca în emisiunile cu hipnotizori. Dar, nu după mult timp, oamenii vor începe să se îngrijoreze, le va fi frică să nu fie manipulați și chiar vor înceta cu totul să mai citească, poate doar cu excepția momentelor când vor fi absolut încredințați că sunt singuri sau cel puțin printre prieteni.

Jon observă că Henning Petersen și cuplul schimbară câteva priviri, iar Thor zâmbi cu indulgență. Lee nu remarcă însă nimic sau poate refuză să se lase influențat de asta și își continuă explicația:

— Oamenii cu puteri vor fi marginalizați, la fel ca leproșii, pentru că cei din jur i-ar privi mereu cu suspiciune. O asemenea paranoia ar duce la înregistrarea Lectorilor, poate că vor fi chiar marcați cu un simbol anume, pentru ca lumea să-i poată recunoaște pe stradă și să-și ia măsuri de precauție. Nu după multă vreme, societatea va ajunge probabil la concluzia că cel mai simplu și mai sigur ar fi să ne închidă, să ne ascundă undeva, departe de restul lumii, poate chiar să ne refuze accesul la cărți și texte în general. Lee se opri din tirada sa pentru a-i da lui Jon răgazul să proceseze.

— În curând, noii Lectori vor încerca să-și ascundă puterile, continuă el ridicând din umeri. Așa cum, de fapt, facem și în momentul ăsta. Lectorii neînregistrați sau cei care vor reuși să evadeze din închisori vor fi hăituiți tot timpul. Se vor face o mulțime de eforturi pentru detectarea puterilor, chiar și la copiii în fașă, și ne vor lua urma, fie electronic, fie cu ajutorul unor trădători antrenați. Ne vor hăitui ca pe animale. Aceia dintre noi care vor reuși să scape vor forma mișcări subterane și, nu după multă vreme, aceste grupuri vor fi nevoite să se apere apelând la violență. Vor izbucni războaie...

— Da, mulțumesc! îl întrerupse Kortmann. Cred că am prins ideea, Lee.

Lee se înroși la față.

— M-am lăsat purtat de val, spuse el scuzându-se. Dar numai pentru a ilustra faptul că nici unii dintre noi nu ar avea de câștigat dacă s-ar afla despre existența noastră. Nici emițătorii, nici receptorii.

Se lăsă din nou în scaun.

— Chiar dacă versiunea lui Lee poate părea de domeniul fantasticului, are dreptate, zise Kortmann. Suntem altfel și, ca atare, ne putem aștepta la un tratament special, nu neapărat pozitiv, dacă s-ar afla de ce suntem în stare.

— Nu s-a întâmplat niciodată să vă deconspire cineva? întrebă Jon. Mi se pare foarte neverosimil ca un asemenea secret să poată fi păstrat – nu știu – timp de o sută de ani?

— O, mult mai mult de-atât! exclamă Birthe. Vorbim aici de secole. Conform estimărilor noastre, primii Lectori au fost, cel mai probabil, bibliotecari-șefi în bibliotecile din Antichitate, cu mult înainte de Cristos. Pe vremea aceea însemna ceva să

fii bibliotecar! adăugă ea cu o urmă de amărăciune în glas. Bibliotecarii erau priviți ca niște oameni de stat și niște învățați. Persoane care aveau influență asupra dezvoltării societății, ale căror păreri contau și care erau consultate în tot felul de chestiuni. După cum îți poți da seama, o poziție perfectă pentru un Lector care știe cum să-și folosească puterile.

— Dar nu există niciun exemplu care să sugereze că era cât pe ce să fiți deconspirați? Birthe clătină din cap.

— Există foarte puține dovezi concrete care să trimită direct la noi. În anumite perioade, învățații, adică cei care puteau să citească și să scrie, erau priviți cu o anumită suspiciune, dar probabil că era vorba mai mult de invidie și ignoranță decât de o teamă justificată. Dacă ne uităm la timpurile mai recente, nu există absolut nimeni care să sugereze măcar ceva în legătură cu existența puterilor.

— Ar putea fi acesta motivul? Demascarea Societății? sugeră Jon.

— Atunci ar fi o metodă al dracului de complicată, zise Henning Petersen. Adică, de ce să nu ne demaște direct? Șansa să pună cineva cap la cap evenimentele care au avut loc până acum este minimă. Dacă intenția ar fi aceea de a-i demasca pe Lectori, doar o dezvăluire completă ar reuși asta.

Lee încuviință cu avânt.

— Sunt întrutotul de acord. O demascare ar putea veni doar din partea cuiva din grup și doar printr-o demonstrație a puterilor. Așa că, dacă asta ar fi motivul, am fi citit deja despre asta în ziar, am fi vizionat vreun talk-show și am fi fost deja la premiera filmului.

— Deci, ce sugerați atunci? întrebă Jon.

Lee se uită o clipă la Katherina.

— Eu cred, începu el, aruncându-i o privire lui Henning înainte de-a continua. *Noi* credem că la mijloc este ceva de proporții. *Cineva* pune la cale ceva de proporții, iar asta nu a fost decât o manevră de derutare, pentru a ne extenua sau pentru a ne zăpăci și a ne distrage atenția, poate chiar toate trei la un loc. Întrebarea pe care ar trebui să o pui este cine ar putea fi *acest cineva*. Iar pentru mine asta e clar. Își îndreaptă din nou privirea spre Katherina. Totul trimite în direcția receptorilor. Ridică din nou mâna într-un gest de apărare și scuză. Nu vreau să spun că tu ai fi implicată. Este foarte posibil ca tu să fii exclusă tocmai datorită relației tale cu Luca.

— Și care ar fi planul măreț al receptorilor? întrebă Katherina cu sarcasm în voce. Să cucerim lumea, probabil?

Lee o cercetă o clipă pe Katherina cu o urmă de satisfacție, însă apoi întoarce privirea către Jon.

— Ce au de gând, habar n-am, dar cel puțin încerc să găesc un răspuns.

— Încerci?

Lee încuviință.

— De fiecare dată când am ocazia. Urmele sunt toate acolo, pe internet. Nu trebuie decât să dai de ele și să faci legăturile. Până acum nu am ajuns la niciun fel de rezultate, dar sunt sigur că nu vor întârzia să apară. Chestia asta seamănă puțin cu o epavă, mereu se ivește câte ceva, chiar dacă plaja era goală cu o zi înainte.

— Și când te-ai apucat de asta? întrebă Kortmann uimit.

Lee ridică din umeri.

— Să tot fie câteva săptămâni. Nu credeam că trebuie să cer voie.

— Nu, nu, deloc. Însă ar fi bine să știm.

— Nu mi-am dat seama că aveai de gând să pornești această... anchetă, adăugă Lee.

Nici nu mi s-a părut că alții s-ar fi gândit să facă ceva. Așadar, fiindcă Societatea nu avea alte sarcini urgente pentru mine, mi-am permis să iau inițiativa.

Kortmann dădu din cap în semn de apreciere.

— Faci o treabă bună, Lee. Te sfătuiesc să-ți continui investigațiile.

— Nici nu intenționez altceva, spuse Lee aproape în șoaptă.

— Și ține-ne la curent! zise Kortmann arătând către el și către Jon.

— Dar cum rămâne cu noi, ceilalți? întrebă Henning Petersen tăios.

— Veți fi anunțați, bineînțeles, dacă vom ajunge la un rezultat concludent. Lucrul cel mai important este să nu ne panicăm sau să creăm o atmosferă de linșaj fără a avea dovezile necesare.

— Sună mai degrabă de parcă nu ați avea încredere în noi, spuse Henning.

— Prin urmare suntem suspecti? interveni Pau.

Kortmann făcu un gest defensiv cu brațele.

— După cum ați remarcat chiar voi, deocamdată nu există niciun fel de dovezi concrete. Toate posibilitățile sunt deschise, chiar și *cea mai neplăcută*. Îi aruncă o privire scurtă Katherinei. Ca unul din noi să fie trădător. Se auzi un murmur de nemulțumire, iar Kortmann se văzu nevoit să ridice vocea pentru a-l acoperi. Însă eu nu cred asta. Totuși, trebuie să fim precauți. Nu este vorba despre faptul că cutare l-a bârfit pe cutare pe la spate sau că cineva a băgat mâna în bani. Au murit oameni – au fost omorâți – țineți cont de asta!

Amuțiră cu toții și, preț de câteva secunde, o liniște absolută domni în încăpere. Mulți evitară să-l privească pe Jon în ochi când acesta se uită în direcția lor.

— Cred, continuă Kortmann calm, că ar fi mai bine să încheiem aici această întâlnire. Scopul ei a fost doar acela de-a ne prezenta unii altora și de-a vă face să înțelegeți importanța acestei anchete. Ceea ce sper că s-a întâmplat. Jon va avea acces la numele și adresele voastre și vă va căuta dacă va fi nevoie. Asta rămâne la latitudinea lui. După cum am mai spus, mă aștept ca fiecare să-l ajute cum poate mai bine. Își împreună palmele cu o plesnitură. Vă mulțumesc tuturor!

Cei prezenți se ridicară într-un zăngănit de scaune și se salutară. După ce Jon își luă rămas-bun de la Kortmann, acesta scoase un plic maroniu dintr-unul din buzunarele scaunului cu roțile și i-l întinse.

— Ține-mă la curent! spuse Kortmann făcându-i cu ochiul.

Jon încuviință din cap și ieși însoțit de Katherine. Kortmann rămase în urmă, împreună cu Birthe.

La intrare, Pau, Lee și Henning Petersen discutau în șoaptă, dar de îndată ce Jon și Katherine își făcură apariția, tăcură brusc și se despărțiră. Pau se apropie agale de ei.

— Mergi cu mașina? întrebă Jon.

— Nu, mulțumesc! răspunse Pau. Sunt cu bicicleta. Și-apoi, nu vreau să mă pun în

calea Duetului Dinamic, spuse el cu un rânj.

— Ți-ai făcut noi prieteni? întrebă Katherina, arătând în direcția în care dispăruse Lee.

Pau ridică din umeri.

— Tot timpul am crezut că Lee e cool. O să-mi arate unele din trucurile lui pe internet zilele astea. Pau privi în urma lui Lee. S-a cam ofticit din cauza lucrurilor pe care i le-a spus Kortmann. Ultima oară când a fost tratat așa era pe vremea lui taică-său. Societatea Bibliofililor pare să se fi transformat într-un club de pensionari, cu ședințe de lectură, bingo și tot tacâmul. Este nevoie de sânge proaspăt, sunt de acord cu Lee. Întoarse privirea către Jon. Tu ce părere ai, Jon?

— Greu de spus, când nici măcar nu sunt membru!

— Asta n-ar trebui să fie o problemă pentru fiul lui Luca. Dar poate Kortmann n-o să-ți dea voie să devii membru. Te-ai întrebat de ce nu vrea să te activeze?

— Nu neapărat.

— Ceilalți cred că se teme c-o să vrei să-i iei locul.

— Nu am simțit că ar vrea să scape de mine, ba chiar dimpotrivă! răspunse Jon pe un ton neutru.

— Mda, bine, spuse Pau resemnat. Tre' să mă car. Pa!

Îl salutară, apoi îl urmăriră dispărând în întuneric, călare pe o bicicletă veche, bărbătească, fără faruri.

— Ce părere ai? întrebă Jon.

— E doar un puștan, răspunse Katherina.

— M-am referit la întrunire, zise Jon.

Katherina izbucni în râs, dar redeveni imediat serioasă.

— Le e frică.

Pentru prima oară, după ceea ce i se păruse o veșnicie, Jon își permise să doarmă opt ore încheiate, îi era clar că nu reușise să recupereze toate orele de somn, dar se simțea suficient de odihnit pentru a-și urma rutina de dimineață fără a sări peste bărbierit.

În lumina ultimelor schimbări petrecute în viața lui, obișnuitele ritualuri și gesturi dobândiseră o nouă semnificație. Era ca și cum ar fi avut două identități – avocat ziua, anchetator de conspirații secrete noaptea. Când cele două lumi se ciocneau, sesiza pe rând absurditatea mersului la birou sau a investigării morții tatălui său ori joaca de-a detectivul amator tocmai când cariera lui ajunsese în punctul afirmării.

Ziua aceea îi oferi trei astfel de ciocniri.

Prima oară, când sună la geamgiu să comande geamuri noi pentru anticariat. Îl alege pe cel care se afla cât mai aproape de Libri di Luca și se dovedi că meșterul îl cunoscuse pe tatăl lui. Jon se prezintă ca fiind noul proprietar, așa că, imediat ce termină de vorbit, se holbă îndelung la telefon și trebui să se lupte cu tentația de-a se privi în oglindă.

Cea de-a doua ciocnire se produse sub forma unui telefon pe care îl primi după prânz.

— Campelli? Aici Remer! se auzi de la celălalt capăt al firului, în ciuda legăturii foarte proaste.

— Mă bucur că ai telefonat, răspunse Jon. Presupun că ai primit scrisoarea mea.

În zilele care urmaseră vizitei lui Remer, Jon pusese pe hârtie toate întrebările care nu fuseseră clarificate cu prilejul primei lor întâlniri și i le trimisese.

— Scrisoare? îl întrerupse Remer. Nu, nu am primit nimic, dar sunt în Olanda momentan, așa că sunt mai greu de prins. Trimite-mi un e-mail mai bine, de obicei pe astea le primesc.

— Am trimis și un e-mail, îi răspunse Jon.

— În fine, nu de asta te-am sunat, spuse Remer grăbit. Îți aduci aminte de librarul despre care ți-am pomenit? M-am întâlnit cu el aici, în Amsterdam, la o recepție. Un tip deștept. Mi-a povestit ce s-a întâmplat cu anticariatul. Foarte trist. Cât de serioase sunt pagubele?

— Nu e chiar așa de rău, răspunse Jon. Fațada din lemn și ferestrele trebuie schimbate și mai sunt unele mici lucruri care trebuie puse la punct înăuntru, dar altfel nu s-a întâmplat nimic.

— Mă bucur să aud asta, Campelli! Nu vreau ca avocatul meu să-și ardă degetele. Remer râse zgomotos la celălalt capăt al firului, în timp ce Jon încerca să ghicească dacă nu cumva convorbirea aceasta nu era decât un pretext de a-și plasa glumele.

— E drăguț din partea dumitale că te gândești la mine, domnule Remer, dar mai degrabă aș avea nevoie de răspunsuri la întrebările pe care ți le-am trimis.

— Da, da, am să arunc o privire, spuse Remer. Voiam numai să te anunț că mai este încă interesat să cumpere locul, mă refer la librar. Chiar e gata să treacă cu vederea eventualele daune provocate de incendiu.

— După cum am zis...

— Nu-mi spune că te mai gândești încă să te faci anticar, Campelli! îl întrerupse Remer. Într-adevăr, se pare că este mult mai incitant decât am fi crezut, dar tu știi exact la ce anume te pricepi cel mai bine. Cum ți-am zis și înainte, vinde nenorocirea aia și ieși din branșa asta. E mult prea nesigură pentru neinițiați ca noi. Ultimele întâmplări o dovedesc cu cea mai mare claritate posibilă.

— Domnule Remer! reuși Jon să-l întrerupă. *Am luat* o hotărâre. Libri di Luca nu e de vânzare. Iar acum, dacă nu te superi, aș vrea să-mi continui treaba de-a încerca să te țin departe de pușcărie. Puse receptorul în furcă înainte ca Remer să apuce să răspundă.

După această convorbire nu-i veni prea ușor să se concentreze asupra muncii. Reuși să scrie încă un e-mail și încă o scrisoare, dar gândurile lui gravitau mai mult în jurul convorbirii decât al cazului. Când se gândea din nou la cuvintele lui Remer, ba ajungea la concluzia că încercase să-l preseze să vândă anticariatul din motive ținând strict de afaceri, ba la concluzia că încercase să-l amenințe.

Cea de-a treia ciocnire se petrecu în timp ce era pradă unor asemenea gânduri.

Katherina îl sună de la anticariat. La telefon, vocea ei părea fragilă și amabilă, dar mai era și o nuanță de nesiguranță pe care Jon o remarcă din prima.

— A venit un funcționar de la cadastru, zise ea.

— Da? spuse Jon în timp ce în sinea lui blestema daunele provocate de incendiu, asigurările și despăgubirile.

— Ai cerut tu așa ceva?

— Nu! răspunse Jon. Cred că vin ei automat.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Da, doar că, spuse Katherina pe șoptite, funcționarul vrea să aibă acces la subsol.

Din momentul în care funcționarul de la cadastru trecuse pragul anticariatului, atmosfera se schimbase. Katherina se simți dintr-odată incomodată de privirea cercetătoare a acestuia, care se plimba de la ferestrele baricadate la porțiunea dezgolită de podea și de acolo la rafturile cu cărți și la balconul cu vitrine. În ochii aceia nu se citea nici urmă de dragoste pentru cărți, doar o evaluare cinică a ceea ce vedea, calculat în metri pătrați și împărțit în procente.

Până atunci ziua decursese plăcut. Nu se zărea nici urmă de nor pe cer și, chiar dacă era rece, Katherina se bucurase de drumul cu bicicleta dinspre cartierul de nord-vest spre centrul orașului. Se apucase apoi să facă ordine în anticariat. Găleata cu oțet își făcuse treaba și ultimele urme ale mirosului de fum dispărură după ce aerisi îndelung. Pentru a înveseli atmosfera din anticariat, aduse un sfeșnic cu cinci brațe de la subsol și aprinse lumânările. În adâncul sufletului, se temea să aprindă focul în anticariat, unde mai înainte luptaseră cu toții din greu pentru a-l stinge.

Cei patru-cinci clienți care își făcuseră apariția în cursul zilei nu o deranjaseră câtuși de puțin, dimpotrivă, Katherina le ghidase discret atenția spre câteva achiziții bune.

Bărbatul nu spusese decât că se numește Mogens Verner, că era funcționar la cadastru și că se afla acolo pentru a „arunca o privire”. Sub impermeabilul deschis la culoare, purta un costum bleumarin, iar la subraț ținea un registru și un calculator de buzunar. Nici măcar nu ceru voie să se apuce de inspecție și nu-i puse Katherinei niciun fel de întrebări. Tăcut, cercetă mai întâi parterul, arătând un interes deosebit pentru ferestrele baricadate și bucata de covor care lipsea. Trecu rapid în revistă rafturile cu cărți, fără a se concentra asupra titlurilor. Abia când acesta începu să urce la balcon, Katherina simți că ceva nu era în regulă.

Chiar nu putea pricepe ce treabă avea el sus. De la parter se vedea clar că toate pagubele provocate de incendiu se situau în partea de dedesubt a balconului, nu deasupra. Ba mai mult, începuse să zăbovească asupra volumelor suficient de mult pentru a putea citi titlurile și numele autorilor. Pe unele chiar le notă în registru.

Deși rămăsese jos, Katherina putea urmări nestingherită cum acesta inspecta conținutul vitrinelor aflate la balcon. Remarcă pe deasupra că funcționarul de la cadastru era foarte concentrat și doar puține imagini îi întrerupeau gândurile, distrăgându-l. Cu toate acestea, o imagine anume continua să-i răsară în minte, fără să se mențină însă suficient de mult pentru a-i putea desluși detaliile. Era imaginea a doi bărbați care stăteau vizavi de el într-o cafenea. Unul era înalt, roșcat, cu ochi întunecați, adânciți în orbite. Celălalt avea părul grizonant, tuns scurt și părea binevoitor și jovial. Amândoi erau îmbrăcați la costum. Katherina era mai mult ca sigură că îl mai văzuse undeva pe bărbatul cu părul grizonant.

Când funcționarul de la cadastru începu să coboare treptele scării, Katherina avu grijă să se așeze la bază, pentru a-i ieși în întâmpinare. Bărbatul o salută din cap și dădu să coboare mai departe, spre subsol.

— Mă scuzați, dar unde aveți de gând să mergeți? îl întrebă ea pe un ton aspru.

— Trebuie să evaluez întreaga proprietate, spuse el ridicând din umeri. Asta include și subsolul.

— Dar nu s-a produs nicio pagubă acolo, zise Katherina. Iar pompierii nu au fost nevoiți să folosească apă înăuntru, așa că nu au existat nici pagube provocate de incendiu, nici pagube provocate de apă.

— Totuși, spuse el cu un oftat, e treaba mea să inspectez toate încăperile.

— Din păcate, nu vă pot permite acest lucru, zise Katherina. Cel puțin nu în absența proprietarului.

— Proprietarul?! exclamă uimit bărbatul de la cadastru. Păi el a comandat evaluarea.

•

După ce vorbi la telefon cu Jon, Katherina reuși să-l convingă pe funcționar să revină peste jumătate de oră. Acesta nu primi vestea cu prea mare bucurie. Tot mai iritat, încercă să-i explice că avea și alte inspecții de făcut în ziua aceea și că dosarul cazului nu putea fi încheiat fără evaluarea lui finală. Starea lui de spirit nu se îmbunătăți nici după ce reveni, treizeci și cinci de minute mai târziu, iar Jon nu își făcuse încă apariția.

— Ce putem face? se apucă să întrebe exact în momentul în care Jon deschidea ușa de la intrare și dădea buzna înăuntru cu răsuflarea tăiată.

Katherina zâmbi ușurată și arătă cu brațul către Jon, care se îndrepta către ei.

— Mogens Verner! spuse funcționarul de la cadastru întinzându-i mâna.

Jon i-o strânse.

— Jon Campelli. Sunt proprietarul anticariatului Libri di Luca.

— Proprietarul? exclamă uimit funcționarul de la cadastru, dând drumul mâinii lui Jon de parcă l-ar fi curentat.

— Da, e vreo problemă?

— Cred că e vorba de o neînțelegere, zise Mogens Verner, zâmbind nesigur. Îmi cer scuze.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Jon arătând către ferestre. Pagubele provocate de incendiu nu sunt nicio neînțelegere.

— Dar nu despre asta este vorba, explică funcționarul, care se înroșise cu totul. Nu am fost angajat pentru a evalua pagubele provocate de incendiu. Sarcina mea era să evaluez anticariatul și conținutul acestuia în vederea vânzării.

— Vânzării?! exclamă Katherina și se uită uimită la Jon.

Acesta clătină din cap.

— Dar nu am cerut așa ceva. Întoarse privirea către străin. Cine v-a angajat?

— Cumpărătorul și... ei bine, cel despre care am crezut că era proprietarul, răspunse funcționarul de la cadastru vădit încurcat de situație. Din păcate nu vă pot dezvălui numele lor.

— Nu vi se pare puțin ciudat faptul că unul dintre ei s-a dat drept proprietar?

Mogens Verner încuviință.

— Ba da, și îmi cer scuze din nou. Am să îndrept lucrurile cât voi putea de repede. Îi întinse mâna. Îmi pare rău că v-am răpit atâta timp.

Jon dădu mâna cu el iar Katherina făcu același lucru înainte ca acesta să dispară pe ușă cât putu de repede.

— Ce crezi c-a fost asta? întrebă Katherina.

— Am o oarecare idee, răspunse Jon. Ți aduci aminte articolul pe care îl aveam cu mine în seara cu incendiul? Bărbatul din fotografie e un client de-al meu, care mi-a tot pus întrebări în legătură cu Libri di Luca, dacă vreau să-l vând sau nu. Și a fost chiar insistent.

Katherina dădu din cap și se duse imediat în spatele tejghelei, scotocind prin sertarul de dedesubt. În învălmășeala creată când anticariatul fusese atacat, articolul sfârșise pe podea, dar Katherina își aduse aminte că aruncase o grămadă de hârtii în sertar când făcuse curat. Scoase triumfătoare articolul din sertar și începu să studieze fotografia.

Cu siguranță era același bărbat pe care îl întrezărise în gândurile funcționarului de la cadastru.

— Cel mai ciudat, continuă Jon, este că am vorbit cu Remer la telefon doar cu câteva ore înainte să mă suni. I-am spus clar și răspicat că nu vreau să vând.

— Așa-s unii, nu acceptă să fie refuzați, zise Katherina descriindu-i imaginea cu cei doi bărbați la cafenea pe care o culesese din mintea funcționarului.

— Celălalt ar putea fi librarul lui Remer, spuse Jon. Pe el nu l-ai recunoscut?

Katherina clătină din cap. Ceva o îngrijora totuși în privința bărbatului roșcat. Imaginile pe care le recepționa erau de obicei puternic colorate de felul în care persoana interpreta situația respectivă și se pare că un anumit lucru îl neliniștise profund pe funcționarul de la cadastru cu ocazia întâlnirii de la cafenea. În realitate, bărbatul roșcat nu era chiar atât de înalt și nici ochii lui nu erau atât de adânciți în orbite și de întunecați, dar Mogens Verner nu se simțise în largul lui, poate fusese chiar amenințat de acel bărbat, fapt care-l făcea să apară astfel în memoria lui.

— Crezi că are vreo legătură cu Luca? îl întrebă Katherina.

— Nu, răspunse Jon scurt. Doar că încearcă să profite de acest moment nefavorabil pentru a pune mâna pe anticariat. Îi cunosc pe cei de teapa lui Remer, sunt mereu cu ochii roată după o afacere ieftină. Făcu o pauză, ca și cum ar fi încercat să se convingă singur de asta, înainte de-a continua. Și-apoi, nu are nicio legătură cu branșa ca să aibă într-adevăr habar de ceea ce se petrece.

— La partea cu afacerile nu mă pricep, zise Katherina. Însă pot spune cu siguranță că nu l-am văzut pe niciunul din ei în cercul Lectorilor. Apoi continuă, ridicând arătătorul. Apropo, receptorii se întâlnesc diseară. Au acceptat să mă însoțești. Dacă ai timp, evident.

— Păi, mă gândeam să lucrez la cazul Remer, dar după scamatoria de astăzi mi-a cam scăzut motivația. Poate ar trebui să încerc să dau de el și să-i spun clar ce să facă cu evaluarea pentru cadastru.

Scoase telefonul și începu să apese pe butoane.

— E un client important? întrebă Katherina.

— Foarte, zise Jon dând din cap. Ridică ochii, uitându-se fix înainte, dar urmărit de privirile Katherinei, păru să-și piardă curajul. În cele din urmă zâmbi încurcat și ridică din umeri. Mda, bine, poate ar trebui să mai aștept puțin.

Amândoi tresăriră când mobilul începu deodată să sune în mâinile lui și fu cât pe ce să-l scape jos.

— Jon Campelli, răspunse după ce reuși cu stângăcie să-l ducă la ureche. E Kortmann, zise el uitându-se la Katherina. Da, e aici. Continuă să asculte ce-i spunea acesta, clătinând din cap de mai multe ori. Când? întrebă el uitându-se la ceas. Da, ajungem într-un sfert de oră. Bun. La revedere!

Katherina cercetă curioasă fața lui Jon cât timp acesta închise tacticos telefonul și îl puse în buzunarul interior.

— Ți-l aduci aminte pe Lee? Tipul cu IT-ul de la întâlnirea de ieri?

Katherina încuviință din cap.

— E mort, spuse Jon. S-a sinucis.

— Când? întrebă Katherina șocată.

— Astă-noapte, răspunse Jon. L-au găsit azi-dimineață devreme.

— Dar totuși, sinucidere?!

Bărbatul pe care îl văzuse în sala de lectură a bibliotecii din Østerbro nu aducea nici pe departe cu un candidat la sinucidere. Dimpotrivă, radia o aroganță infailibilă care, chiar dacă nu-l făcea deloc simpatic, nu păruse câtuși de puțin autodistructivă.

Jon ridică din umeri.

— Nici Kortmann nu e prea convins. Vrea să se întâlnească cu noi în apartamentul lui Lee, unde s-a petrecut totul. Cred că cel mai bine este să mergem amândoi.

•

Katherina încuie anticariatul și o porniră cu mașina lui Jon spre cartierul Sydhavnen. Întinericul se îngâna cu lumina, fiind pe punctul de-a ieși învingător, iar când ajunseră, cerul era colorat în nuanțe de la albastru închis la roșu.

Apartamentul lui Lee se afla într-un bloc cu vedere spre stația de metrou și spre alte șiruri de blocuri cenușii. Katherina tresări când se dădură jos din mașină, nu numai din cauza frigului, ci și atmosferei din jur. Parcarea din fața clădirii era pe jumătate plină de mașini, iar din rândul acestora una ieșea clar în evidență. Printre Polo-uri, Fiat-uri și un șir lung de mașinuțe japoneze, trona un Mercedes uriaș. În întineric părea a fi gol, dar când se apropiară, un bec se aprinse deasupra banchetei din spate. La lumina acestuia putură distinge silueta unei persoane pe scaunul șoferului și o altă siluetă în spate.

Când ajunseră lângă Mercedes, îl recunoscură pe Kortmann pe bancheta din spate. Acesta le făcu semn să se apropie și gesticulă arătând spre portieră. Mercedesul era complet modificat în interior. Jumătate din bancheta din spate fusese îndepărtată și podeaua fusese coborâtă astfel încât Kortmann să se poată urca direct în mașină cu scaunul cu roțile. Scaunul din față al pasagerului fusese întors invers, astfel că oricine stătea pe el trebuia să meargă cu spatele. Jon se așeză pe acest scaun, iar Katherina luă loc lângă Kortmann.

Ca la comandă, șoferul coborî din mașină de îndată ce Katherina trânti portiera în urma ei. Kortmann se asigură că șoferul se îndepărtase suficient înainte de-a începe să vorbească.

— Lee a fost găsit azi-dimineață de unul din colegii lui. Lucrează amândoi în Allerød, în apropiere de Copenhaga, iar Lee îl ducea cu mașina la serviciu în fiecare zi. Colegul obișnuia să-l ia pe Lee de acasă, pentru că acesta avea obiceiul să doarmă prea mult. De

multe ori își petrecea toată noaptea lucrând. Motiv pentru care colegul avea cheile de la apartament și în felul acesta l-a găsit pe Lee, nu dormind, ci mort. Kortmann respiră adânc. Poliția a găsit pe noptieră mai multe fiole goale de insulină. Din câte se pare, Lee suferea de diabet. A mai găsit și o scrisoare care, după spusele colegului, fusese scrisă de Lee.

— Deci a fost sinucidere? întrebă Jon.

— Dovezile sugerează că ar fi luat o supradoză de insulină, spuse Kortmann. Poliția e convinsă de acest fapt și a clasat cazul ca atare.

— Dar tu nu ești de acord?

Kortmann se uită o clipă la Katherina. Pentru prima oară, nici urmă de acuzație nu se zărea în privirea lui. Era mai mult ca și cum ar fi încercat să-i deslușească reacțiile față de cele relatate.

— Eu vreau să fiu sigur, răspunse el. În astfel de vremuri, coincidențele de genul ăsta par extrem de suspecte, așa că trebuie să luăm pe rând toate alternativele. Pe de o parte, pentru a fi siguri că nu trecem ceva cu vederea, dar și pentru a nu ne panica. Amândouă lucrurile ne pot duce la pierzanie.

— Dar dacă poliția nu a putut găsi nimic..., începu Jon.

— Poliția a găsit ce a căutat, îl întrerupse Kortmann. S-au uitat după sinucidere și asta a găsit. Se potrivea cu profilul: tipul bărbatului tânăr, singuratic, fără iubită, familie sau altfel de relații sociale. Până și colegul a putut confirma că Lee era din când în când paranoic.

— Și atunci ce anume căutăm noi? întrebă Jon.

— Două lucruri, răspunse Kortmann. Mai întâi, orice indiciu că nu a fost sinucidere. Apoi, trebuie să mai aflăm ce anume a descoperit Lee pe internet, în cazul în care chiar a dat peste ceva.

— Și o să pătrundem cu forța în apartamentul unui mort sau ai tu cheile? întrebă Katherina fără a încerca să-și ascundă sarcasmul.

— Acum, că pomenești de ele, chiar am cheile, răspunse Kortmann calm și scoase un plic din buzunarul de la piept. Nu mă întrebați de unde am făcut rost de ele. Îi întinse plicul lui Jon. Vă sun când sunteți înăuntru.

Jon și Katherina se dădură jos din mașină, trecură de șofer și se îndreptară spre intrare. Șoferul îi salută din cap recunoscător, frecându-și brațele pentru a se încălzi, și o luă înapoi spre mașină, alergând ușor.

Garsoniera era la etajul al treilea, iar ușa de la intrare dădea într-un palier unde se mai aflau încă nouă apartamente. În timp ce treceau pe lângă ușile ce arătau ca niște uși de celule, puteau auzi zgomote de la televizor, copii strigând sau plângând și oameni certându-se. Katherina simți că nimeni nu citea nimic altceva decât subtitrările filmelor sau ale serialelor și, ca de obicei, imaginile generate de tipul acesta de text erau vagi și difuze.

Când ajunseră la ușa lui Lee, Jon scoase o cheie din plic și descuie. Nu aprinseră lumina decât după ce închiseră ușa. O lustră cu abajur din hârtie de orez ce atârna din tavan dezvăluia un mic hol la intrare, o bucătărie îngustă și, paralel cu aceasta, baia. În fața lor se afla camera principală, o încăpere la vreo treizeci de metri pătrați, cu

ferestre pe toată lățimea.

Deși mai puteau auzi încă zgomotul televizoarelor din vecini, Katherina se simți de parcă intrase într-un vid. Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de când Lee încetase din viață, dar garsoniera părea a fi părăsită, lipsită de personalitate.

Jon aprinse lumina în restul garsonierei și începură să se plimbe tăcuți prin ea, atenți să nu dea peste ceva sau să nu facă prea mare deranj. Bucătăria arăta toate semnele că se aflau în casa unui burlac. Vase murdare și ambalaje de fast-food acopereau aproape toată masa și o mare parte din podea era plină de sticle goale, înghesuite în pungi de plastic colorate pestriț. În baie nu se făcuse curat de luni întregi, iar Katherina nu zăbovi mai mult decât avu nevoie ca să constate că dulăpiorul din spatele oglinzii nu adăpostea decât un aparat de ras, o periuță de dinți și alte articole de toaletă.

Livingul era camera în care Lee își petrecuse cea mai mare parte a timpului. Doi dintre pereți erau acoperiți de rafturi cu cărți, iar de-a lungul celui de-al treilea se aflau un șifonier și un pat sau, mai bine zis, cadrul unui pat, pentru că salteaua fusese luată. Lângă fereastră se găsea un birou, iar pe acesta două monitoare negre și o imprimantă. Pe pervaz erau îngrămădite teancuri cu cărți și pagini scoase la imprimantă, care amenințau să se răstoarne dacă te apropiai de ele.

Katherina se opri o clipă în pragul ușii, privind cadrul gol al patului, înainte de-a intra în living. Nu era sigură că ar fi fost bine-veniți aici, nici măcar dacă Lee ar fi fost în viață. Părea că o barieră invizibilă o făcuse să se oprească în ușă. Rafturile cu cărți o convinseseră în cele din urmă să treacă pragul și să se apropie de ele. Spre deosebire de dezordinea care domnea în tot apartamentul, cărțile erau aranjate meticulos și toate se aflau într-o condiție bună.

— Ce citea? îl întrebă ea pe Jon, care stătea pe vine lângă masa cu computerele. El apăsă un buton de sub masă și monitoarele începură să dea semne de viață. Apoi se ridică în picioare și i se alătură lângă rafturi. Katherina îl urmări cercetând titlurile.

— O groază de science-fiction și *fantasy*, spuse el după ce trecu în revistă mai multe rafturi. Dar și câțiva clasici. Scoase un volum legat în piele și i-l întinse. Joyce. Katherina răsuci cartea în mâini și o deschise la întâmplare. Pe ultima copertă recunoscuseră cartea de vizită a anticariatului Libri di Luca.

Câțiva pași mai încolo, Jon îi arătă vreo alte zece volume.

— Tocmai Kierkegaard.

Continuă să cerceteze maldărele de cărți de pe pervaz și teancul de pe noptieră.

— S-ar putea spune că are gusturi variate, zise Katherina punând *Ulise* înapoi în raft.

Jon încuviință și reveni la computer, care între timp pornise. Se așeză pe scaun și apucă mouse-ul. Katherina se opri în spatele lui și îl urmări cum încerca diferitele butoane și meniuri.

— Ce faci? îl întrebă ea după câteva minute.

— Sincer să fiu, nici eu nu știu, admise Jon râzând. Computerele nu-s domeniul meu.

Katherina chicoti. I se păru simpatic, cum stătea acolo și se căznea cu echipamentul acela cu care nu era obișnuit, cât se poate de conștient că nu se afla pe teren propriu. Nu mai era superavocatul de mai înainte, ci un om obișnuit, cu limitele sale, pe care le recunoștea ca atare.

Deodată îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar și se uită la display.

— E Kortmann, spuse el și îi întinse telefonul Katherinei. N-ai putea să vorbești tu cu el cât timp eu continui să lucrez?

Katherina luă telefonul.

— Da?

— Ați intrat? întrebă Kortmann de la celălalt capăt al firului.

— Da, da, răspunse Katherina. Jon tocmai se uită în computer.

— Altfel ați găsit ceva deosebit?

— În apartament? Nu, nu neapărat.

— Ce cărți citea?

— De tot felul, răspunse Katherina. Pe noptieră se află niște cărți de Kafka, probabil că sunt ultimele pe care a apucat să le citească.

— Kafka? repetă Kortmann. Timp de câteva secunde se lăsă tăcerea. Continuați cu computerul, trebuie să plec acum.

— Bine, răspunse Katherina, dar Kortmann închisese deja.

— Of! exclamă Jon enervat. Nu reușesc să scot mare lucru de-aici.

— Atunci să-l luăm cu noi, întrebă Katherina. Poate că altcineva ne va putea ajuta. Jon zâmbi larg.

— Bineînțeles, cum de nu m-am gândit din prima?

Scoase mobilul și formă un număr.

— Jon la telefon... da, sunt bine... Mda, treaba merge...

Dădu din cap nerăbdător până când interlocutorul lui termină de vorbit.

— Ascultă, Muhammad, am nevoie de un serviciu.

Din fericire, nu trebuiră să plece cu computerul. La telefon, Muhammad îl ghidă pe Jon prin tot felul de meniuri și programe pentru a afla adresa IP a computerului și a dezactiva opțiunile de securitate, dându-i astfel lui Muhammad acces de la distanță, în mai puțin de cinci minute, Jon stătea confortabil în scaunul de birou, urmărind cum Muhammad prelua controlul asupra computerului. Pe ecranul din fața lui se deschideau și se închideau ferestre la comanda cursorului care se învârtea printre programe ca o albină într-un câmp cu trifoi.

— OK, am intrat, zise Muhammad. Ce anume ne interesează?

— În primul și în primul rând, ce site-uri de pe internet a vizitat în ultima vreme, răspunse Jon. Apoi, în general, cam ce pune la cale.

— *No problem*, răspunse Muhammad. Cât timp am la dispoziție?

— Cât de mult îți trebuie. Proprietarul n-o să se întoarcă prea curând.

— La pârnaie?

— Nu, mort.

Muhammad tăcu câteva clipe, iar activitatea de pe ecran încetă.

— Era un client? întrebă el.

Cursorul își relua dansul pe ecran.

— Nu, răspunse Jon, după o scurtă ezitare. Nu are nimic de-a face cu munca mea. Tocmai de aceea trebuie să te rog să nu povestești nimănui despre ce o să găsim aici.

Pentru o clipă se făcu din nou tăcere la celălalt capăt al firului.

— Sper că știi ce faci, Lawman.

— Stai liniștit, doar mă cunoști.

Jon o privi pe Katherina, care găsisse un loc liber lângă fereastră, cât mai departe de pat, și stătea acolo cu privirea pierdută în depărtări. Chipul îi era palid și își strângea brațele pe lângă corp, de parcă ar fi încercat să se încălzească. Deodată i se păru extrem de fragilă.

— Auzi, Muhammad, poți să închizi calculatorul de la distanță? întrebă Jon.

Acesta răspunse cu un mormăit, pe care Jon îl luă drept o confirmare. În receptor nu se auzeau decât tastele mișcându-se cu viteza unui stenograf, iar pe ecranul din fața lui apăreau rânduri de comenzi neinteligibile, urmate de răspunsuri la fel de criptice.

— Atunci închide-l tu când termini, nu mai putem rămâne aici, spuse Jon și se ridică în picioare. Te sun mai târziu, să vedem ce-ai găsit.

— OK, dar mai bine treci pe la mine în loc să suni. Ca să fim mai siguri.

— Atunci așa rămâne. Ne vedem mai târziu, Muhammad!

— Mai târziu!

Jon închise telefonul și-l puse în buzunarul interior.

— Totul e în regulă?

Katherina clătină din cap, apoi se uită la el.

— Da, da, totul e în regulă. Doar că... e ciudat când te gândești că s-a întâmplat chiar aici și doar cu puțin timp în urmă.

Jon încuviință și aruncă o privire spre cadrul patului. Îi venea greu să priceapă cum ar fi putut ei să găsească vreun lucru pe care poliția îl scăpase din vedere. Pe noptieră nu era nimic altceva în afară de un teanc de cărți și nu se vedea nicio urmă de încăierare. Avu senzația că principalul motiv pentru care Kortmann îi trimisese aici era ca să afle ce anume se găsea în calculator și nu ca să elucideze soarta lui Lee.

— Hai să plecăm!

.

Urmând instrucțiunile Katherinei, o luară spre piața Sankt Hans Torv, unde Jon găsi un loc de parcare pe una din străduțele paralele. Mai aveau o oră până la întâlnirea cu receptorii și, cum niciunul din ei nu luase cina, intrară într-un restaurant italianesc cu vedere spre piață.

Obrajii Katherinei începură să prindă din nou culoare, în parte datorită eforturilor lui Jon de a-i distrage gândurile de la apartamentul din Sydhavnen. Se strădui să vorbească despre alte lucruri: munca lui, mâncarea italienească sau călătoriile în străinătate. Li se dăduse o masă în fundul restaurantului, unde puteau să vorbească nestingheriți. Cu toate astea, pe tot parcursul cinei se limitară la banalități. Dar devenea din ce în ce mai greu să nu pomeniști de Luca, de anticariat sau de Societate, iar pauzele stânjenitoare se lungeau tot mai mult.

Jon nu-și putea lua gândul de la apropiata întâlnire cu receptorii. Luca fusese emițător și, chiar dacă în aparență era prieten la cataramă cu toți, poate că totuși legăturile cu emițătorii fuseseră mai strânse. De aceea Jon avea senzația că era gata să intre pe teritoriul inamicului.

— La ce să mă aștept? întrebă el în cele din urmă, spărgând gheața.

Katherina se uită în jur înainte să răspundă.

— În primul rând, la o unitate mai mare decât în rândurile emițătorilor. Își privi mâinile. E foarte greu să fii receptor, mai ales în perioada în care încă nu înțelegi ce se petrece cu tine, așa că noi, cei care am trecut prin asta, suntem mai uniți. Avem nevoie unul de altul, pentru că nimeni altcineva nu știe cum e. Tatăl tău avea o idee și ne respecta pentru ceea ce suntem nevoiți să îndurăm, dar cei mai mulți își închipuie că ne putem activa sau inhiba puterile după plac.

— Eu aș înnebuni, zise Jon.

— Li se întâmplă multora, răspunse Katherine. Mulți chiar sunt etichetați drept nebuni când spun că aud voci.

Jon încuviință. Îi povesti întâmplarea cu bărbatul care bea *porter* de la Paharul Curat. Katherinea zâmbi.

— Îl cunoaștem foarte bine, spuse ea. Ole își face din când în când apariția pe la întâlnirile noastre, dar în ultima vreme asta se întâmplă foarte rar. A descoperit o modalitate proprie de-a ține vocile la distanță – băutura, așa că nu te aștepta să-l întâlnești astă-seară.

— Băutura ține vocile la distanță?

— În cazul unora, le estompează; într-al altora, vocile devin distorsionate și neinteligibile, ceea ce e și mai rău. Fiecare avem metodele noastre de-a menține vocile la un nivel suportabil. Cei mai buni dintre noi sunt în stare să le estompeze cu ajutorul

unor tehnici speciale, dar cei care nu sunt atât de norocoși folosesc alte metode. Unii recită niște formule sau repetă anumite gesturi pentru a-și distrage atenția, alții recurg la metode extreme, provocându-și fizic durere, fie că se înțepă sau se taie. Katherina oftă. Dar cea mai bună metodă o reprezintă întâlnirile cu grupul.

— Terapie?

— Într-un fel, consimți Katherina fără prea multă convingere. Întotdeauna te ajută să te întâlnești cu alții care se află în aceeași situație – să știi că nu ești singur. Îl privi în ochi. După cum îți dai seama, scopul nostru este acela de a ține grupul unit și de a ne ajuta unul pe altul, *nu* de a cuceri lumea sau de a-i hărțui pe librari. Pur și simplu, nu am avea energia necesară pentru așa ceva.

Jon încuviință din cap. Putea citi în ochii ei verzi că nu erau doar vorbe în vânt.

Katherina plecă privirea și își scărpină bărbia cu vârful degetelor.

— Ar cam fi timpul, nu crezi?

Katherina îl conduse dinspre piața Sankt Hans Torv spre Nørre Allé. Când ajunseră vizavi de biserică, intrară într-un gang și urcară niște trepte într-o clădire veche. Katherina sună la o ușă pe care se afla o placă de alamă uriașă.

— Centrul pentru Dislexie, citi Jon cu voce tare. Dislexia și puterile de receptor sunt mereu asociate?

— Nu este o condiție, răspunse ea aproape în șoaptă. Dar mai mult de o treime dintre noi suntem dislexici, ceea ce nu poate fi doar o întâmplare.

În spatele ușii auziră pe cineva apropiindu-se și trăgând zăvorul. O femeie solidă, într-o rochie închisă la culoare le deschise ușa. Fața ei rotundă se luminează într-un zâmbet de îndată ce îi văzu.

— Intrați, intrați! îi invită ea și se dădu la o parte. Ceilalți au și ajuns.

Katherina și Jon pătrunseră în holul de la intrare, unde mai multe șiruri de pardesie și geci semnalau prezența a mai mult de douăzeci de persoane.

— Eu sunt Clara, spuse femeia și îi strânse puternic mâna lui Jon. Sunt directoarea acestui centru.

— Jon Campelli, se prezentă el.

— Nu e nevoie să te prezinți, spuse ea râzând. Este incredibil cât de mult poți să semeni cu el, cu Luca, adică. Și-apoi, te-am văzut la înmormântare.

După ce își scoaseră gecile, Clara îi conduse de-a lungul holului, spre o ușă albă din furnir, care stătea deschisă. Din încăperea aflată în spatele ei răzbătea un zumzet de voci. Acestea amuțiră când Jon trecu pragul ușii. În jurul unei mese de conferință ovale se aflau vreo zece persoane și tot atâtea – sau poate chiar ceva mai multe – stăteau pe margine.

— Bună ziua! spuse Jon.

Cei de față îi răspunseră la salut mormăind sau dând din cap.

— Luați loc aici, în capul mesei! îi invită Clara și arată către două scaune goale.

Jon și Katherina se așezară, urmăriți cu atenție de cei prezenți. Clara luă loc în celălalt capăt al mesei.

— După cum am spus, începu ea, avem plăcerea de a-l întâlni pe Jon, fiul lui Luca, însoțit de Katherina, bineînțeles, adăugă Clara zâmbind. Dați-mi voie, mai întâi, să îmi

exprim regretul față de moartea lui Luca. Era un bun prieten al nostru, al tuturor, și l-am privit mereu ca pe unul dintre noi. Ne este foarte dor de el.

Mai mulți încuviințară din cap și un murmur de aprobare se auzi din toate părțile.

Jon le mulțumi dând din cap. Observă că femeile erau mai bine reprezentate, peste două treimi din cei prezenți fiind de sex feminin, dar era greu să le vezi tuturor fețele. Chipurile persoanelor așezate în jurul mesei erau luminate de o lampă ovală aflată deasupra acesteia, dar lumina nu bătea până la perete, unde stătea restul celor prezenți. Unii abia se întrezăreau ca niște umbre sau doar părți din corpul lor erau vizibile, chipul fiindu-le ascuns în întuneric.

— De aceea, bineînțeles că vom face tot ce ne stă în putință pentru a afla ce s-a întâmplat, continuă Clara. Am urmărit cu îngrijorare evenimentele din ultima vreme. Nimic din toate cele întâmplate, mai ales pierderea tatălui tău, nu este în avantajul nostru.

— Ce funcție îndeplinea el în rândurile voastre? întrebă Jon.

— În primul rând, avea rolul de ambasador, răspunse Clara. Până în ultima clipă a tot încercat să îi reunească pe membrii Societății Bibliofililor, iar fără eforturile lui relația dintre emițători și receptori ar fi fost și mai proastă.

— Îmi e greu să-mi imaginez că relațiile dintre emițători și receptori ar putea fi mai proaste decât în prezent, spuse Jon.

— Situația a escaladat în ultima vreme, consimți Clara. Dar înainte de întâmplările recente eram foarte aproape de punctul unei împăcări. Nu-i greu să uiți douăzeci de ani de dușmănie și neînțelegeri – e nevoie de o anumită diplomație și de voința de-a accepta compromisuri. Se poate spune că Luca pregătise deja terenul, organizând sesiunile de lectură de la Libri di Luca, loc pe care ambele părți îl priveau ca pe o zonă neutră aflată permanent sub armistițiu, dar invitația la cooperare trebuia să vină, în primul rând, din partea Societății.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Jon. De ce este atât de important să vă reuniți, când puterile voastre sunt atât de diferite?

— Chiar dacă nu ești încă activat, îți poți face totuși o idee despre eficiența puterilor de emițător, respectiv de receptor, luate separat. Dar adevărata lor forță iese la iveală abia când se unesc. Dacă un emițător este sprijinit de un receptor, concentrarea este mult mai mare, iar influențarea audienței – atât de puternică încât puțini îi pot rezista.

— Deci este vorba de putere?

Din toate direcțiile se auzi un murmur de protest, dar Clara ridică vocea.

— Putere asupra celor istorisite, s-ar putea spune. Nici prin gând nu ne-ar trece să abuzăm de înzestrările noastre. Scopul nostru este acela de a prezenta o întâmplare cât de verosimil posibil și de a transmite mesajul textului cât mai eficient cu putință.

— Totuși, au loc aceste atacuri, constată Jon.

— Corect! admise Clara dând din cap. Dar nu există dovezi că în spatele acestora s-ar afla receptorii. Ne dăm seama că moartea lui Luca pare să fi fost provocată de un receptor, dar este la fel de posibil ca el să fi murit din cauze naturale sau ca infarctul să fi fost provocat de altceva.

— De exemplu?

— Otravă sau poate șoc, sugeră Clara, fără să pară însă prea convinsă.

— Să presupunem totuși că *a fost* mâna unui receptor, spuse Jon calm, cum de fapt o sugerează și majoritatea indiciilor. S-ar fi putut întâmpla fără știrea voastră?

Toți cei aflați în jurul mesei își îndreptară privirile spre Clara. Aceasta se uită o clipă în tavan și apoi ridică din umeri.

— N-aș putea nega asta, zise ea. Dar mi se pare puțin probabil. Noi suntem foarte uniți în grupul nostru, iar trădarea este de neconceput. În plus, ne-am bucurat cu toții de compania lui Luca, nu numai datorită personalității și înțelepciunii lui, ci și din motive practice, pentru antrenament. Fără cooperarea lui ca emițător, puterile noastre de receptori nu ar fi atins un nivel atât de înalt precum cel de-acum. Katherina este un exemplu grăitor în acest sens. Dacă nu ar fi fost luată de Luca sub aripa lui protectoare și nu ar fi exersat cu el aproape zilnic, nu s-ar fi putut număra printre cei mai capabili Lectori din ziua de azi.

Katherina încuviință din cap.

— Ar putea fi atunci cineva din afara grupului? sugeră Jon. Cineva pe care nu îl cunoașteți?

— Teoretic, ar putea fi vorba de un *freelancer*^[2], răspunse Clara după o scurtă pauză de gândire. Dar în general *freelancerii* nu sunt foarte bine antrenați și, prin urmare, nu au suficientă putere pentru a ucide. Trebuie să ții cont că, de cele mai multe ori, habar nu au ce anume înseamnă aceste puteri și cu atât mai puțin la ce le-ar putea folosi. Mai devreme sau mai târziu tot la noi ajung, asta în cazul în care nu sunt trimiși la ospiciu sau poate chiar mai rău.

— S-ar putea întâmpla accidental? Dacă spui că nu-și cunosc puterile, atunci *freelancerii* ar putea omorî pe cineva accidental?

— E foarte puțin probabil, răspunse Clara repede. Se uită o clipă de la Jon la Katherina înainte să continue. E nevoie de o creștere gradată a efectului, care la rândul ei presupune o groază de antrenament și autocontrol.

— Și nu există nimeni care să fi părăsit grupul după ce a atins un anumit nivel? Cineva care ar avea un motiv de răzbunare?

— Nu! răspunse Clara cu hotărâre.

Jon se uită la cei ale căror fețe erau vizibile în lumina lămpii. Unii își șopteau la ureche, alții așteptau cu brațele încrucișate, ca și cum l-ar fi provocat să născocească el un scenariu mai bun.

— Dacă motivul nu este nici puterea, nici răzbunarea, rezumă Jon, ce mai rămâne atunci?

În încăpere se lăsă o tăcere desăvârșită. Câțiva dintre cei aflați la masă se priviră cu subînțeles, dar cei mai mulți își îndreptară atenția spre Clara.

— De fapt, nu am exclus nici ideea puterii, nici răzbunarea, începu Clara și pentru prima oară în seara aceea vocea ei căpătă un ton aspru. Doar că este extrem de îndoielnic ca cineva dintre *noi* să fie mânat de un asemenea motiv. După părerea noastră, toate astea sunt legate de încercarea cuiva de-a împiedica Societatea să se reunească. Cineva care are ceva de pierdut, fie ca putere, fie ca prestigiu. Momentul nu este nici el întâmplător. Atacurile au reînceput abia acum, după douăzeci de ani de

segregare, când în sfârșit se întrevedea posibilitatea unei reuniri. Trase adânc aer în piept. N-aș fi prea surprinsă dacă persoana sau persoanele care se află în spatele acestor atacuri ar fi aceeași sau aceleași care au pornit atacurile și cu douăzeci de ani în urmă. Cineva care atunci, pe vremea aceea, a obținut o poziție anume și acum se teme să nu o piardă.

Jon își aținti privirea asupra Clarei. Femeia care păruse cu câteva clipe înainte atât de jovială nu mai zâmbea, ci îl privea ținută pe deasupra mesei, fără șovăială. Cei prezenți se uitau când la ea, când la Jon, ca și cum ar fi pus pariu cine o să clipească primul.

— Adică Kortmann? E o acuzație gravă, spuse Jon în cele din urmă.

Clara ridică din umeri.

— E o situație gravă. Suntem amenințați, chiar cu moartea.

— Până acum emițătorii sunt cei care au suferit cele mai mari pierderi, le atrase Jon atenția. Lee a murit azi-noapte. Poliția spune că a fost sinucidere, însă Kortmann este de altă părere.

Clara dădu din cap, ca și cum ar fi știut deja, dar mulți dintre cei prezenți începură să șușotească între ei, aruncându-și unul altuia priviri uimite.

— Cred și eu că e de altă părere, zise ea. Chiar dacă nu-l cunoșteam prea bine pe Lee, ne pare foarte rău de cele întâmplate, însă asta nu schimbă cu nimic suspiciunea noastră. Lee nu era suficient de bătrân pentru a fi luat parte la întâmplările de pe atunci, iar asta ar fi putut reprezenta un risc pentru cei implicați. Poate că le-a stat în cale.

— Poate că pur și simplu și-a luat viața, insistă Jon. Poliția a găsit o scrisoare de adio cu semnătura lui.

— Întrebarea nu este neapărat dacă s-a sinucis sau nu, spuse Clara. Deși este foarte probabil s-o fi făcut. Kortmann nu este singurul care are relații la poliție, adăugă ea zâmbind. Întrebarea este, mai degrabă, ce anume l-a determinat să o facă.

— Nu părea a fi genul care să se lase împins la o măsură atât de drastică, remarcă Jon.

— Un motiv în plus ca să fim sceptici, zise Clara și tăcu brusc, chiar dacă buzele ei erau pe punctul de-a articula continuarea.

Jon își dădu seama că îi scăpase ceva din vedere. Clara îl privea așteptând, cu o expresie aproape întrebătoare, ca și cum îi dăduse începutul unei propoziții pe care el urma să o completeze.

— Uiți că persoana pe care o acuzi a avut inițiativa acestei întâlniri.

— Ba deloc! răspunse Clara zâmbind pieziș. Nu văd ce altceva i-ar prinde mai bine decât ca ancheta să fie condusă de cineva din afara Societății, care nu are experiență directă cu puterile și pe care crede că îl poate influența.

Jon dădu să protesteze, însă ea îl opri ridicând o mână.

— Dar cred că s-a înșelat, Jon. E foarte posibil ca în cele din urmă să se dovedească că a făcut alegerea potrivită, însă din motive greșite. Condiția pusă de tine, și anume să fii însoțit de Katherina în această anchetă, ne-a convins că ești persoana potrivită pentru această misiune.

Clara zâmbi, de data aceasta prietenos și cu bunăvoință, ca și cum l-ar fi iertat.

— Mulțumesc pentru încredere, spuse Jon. Dar niciodată până acum nu am mai fost acuzat de a fi marioneta cuiva. Eu cred că te înșeli în privința lui Kortmann. Din câte mi se pare mie, chiar dorește să dea de capăt acestor întâmplări și s-ar bucura să vadă Societatea reunindu-se.

— Sper să ai dreptate, interveni Clara.

— E posibil ca el să fi susținut separarea pe vremuri, continuă Jon. Dar am impresia că o regretă în ziua de azi sau că, în orice caz, a început să se îndoiască de... această soluție. Ridică din umeri. Poate că pur și simplu, odată cu trecerea anilor, s-a mai înmuiat.

— Ceea ce ne face să ne întoarcem de unde am plecat, spuse Clara. Lucrurile care se petrec acum ne dăunează tuturor, așadar cum am putea să te ajutăm, Jon? Ce ai de gând să faci?

În încăpere se lăsă tăcerea, iar Jon se simți de parcă un reflector puternic s-ar fi îndreptat asupra lui, încercând să-i surprindă și cea mai mică mișcare. Își dădu seama că palmele i se încălzeau și cu greu se stăpâni să nu-și schimbe poziția.

— *Am* vrea, pentru început, să ne apucăm să cercetăm fiecare episod în parte, interveni Katherina. E important să stabilim dacă aceste întâmplări au fost plănuite sau dacă este vorba doar de un șir de coincidențe. Dacă întâmplările au legătură una cu alta, atunci ne putem întreba cine anume are de câștigat din asta și ce anume are de câștigat.

Jon încuviință și îi zâmbi recunoscător.

— Sunt întrutotul de acord, spuse el și făcu o pauză. Eu sunt convins că există o legătură între cele petrecute acum și cele petrecute cu douăzeci de ani în urmă. Chiar și acest fapt – că au trecut douăzeci de ani – limitează cercul posibililor suspecți.

•

După ce întâlnirea luă sfârșit, Jon o conduse pe Katherina până la apartamentul ei din cartierul de nord-vest. Pe drum abia dacă schimbară o vorbă. Jon revedea în minte întâlnirea, dar îi era greu să tragă vreo concluzie. În realitate, ar fi trebuit să se simtă jignit că fusese numit lacheul lui Kortmann. Cu toate astea, avea impresia că receptorii erau de partea lui, chiar dacă îi luase apărarea lui Kortmann. Într-o măsură mai mare decât după întâlnirea cu emițătorii, simți că receptorii chiar așteptau ceva de la el, că aveau anumite speranțe cu privire la ancheta lui, dar că aveau în același timp secrete pe care nu le-ar fi destăinuit de bunăvoie și pe care trebuia să le descopere singur.

— Aici, spuse Katherina și arătă spre o clădire mată, de culoare galbenă, cu balcoane din aluminiu. Din cauza poluării, cărămizile galbene deveniseră aproape cenușii, iar gropile din asfalt și bordurile crăpate stăteau mărturie că de ani de zile nimeni nu se mai îngrijise de întreținerea lor.

Deschise portiera, dar ezită să coboare.

— Măine am să mă duc să-l vizitez pe Iversen, zise ea. Vii și tu?

Jon încuviință din cap, stârnind un zâmbet cald pe buzele ei.

— La revedere! spuse Katherina, punând o mână peste mâna lui și strângând-o. Te-ai descurcat bine azi.

Apoi se dădu jos din mașină și trânti portiera în urma ei.

Dacă timpul n-ar fi fost de partea Katherinei în ziua aceea, ar fi ajuns prea târziu pentru a-l salva pe Iversen.

Nu se întâmpla foarte des să simtă că timpul era în favoarea sa. De multe ori se întrebase cum ar fi decurs viața ei dacă anumite întâmplări nu ar fi făcut-o să întârzie sau dacă anumite întâmplări nu s-ar fi petrecut niciodată sau s-ar fi petrecut altfel. Dacă s-ar fi îmbrăcat mai repede în dimineața aceea, când plecase cu părinții ei, sau dacă nu ar fi insistat să se schimbe încă o dată, accidentul nu ar fi avut loc. Camionul i-ar fi ajuns fie înainte, fie după dealul acela unde tatăl ei încercase să depășească tractorul care se afla în fața lor și, prin urmare, ar fi scăpat nevătămați și fără să aibă habar de soarta alternativă a familiei.

În situațiile când șansa și timpul erau în avantajul ei, nu își dădea seama mereu de asta, dar de multe ori se întrebase ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi trecut pe lângă Libri di Luca la momentul potrivit, în ziua aceea când Luca citise din *Străinul*. Katherine era convinsă că, dacă ar fi trecut pe lângă anticariat mai devreme sau după ce Luca terminase de citit, nu i-ar fi întâlnit niciodată – nici pe el, nici pe Iversen sau pe receptori – și ar fi fost un *freelancer* sau poate că și-ar fi pierdut mințile sau chiar s-ar fi sinucis.

De aceea, ulterior aprecie faptul că Jon venise să o ia atunci când venise și nu zece minute mai târziu.

Se întâlniră la anticariat, unde geamgiul abia terminase de instalat geamurile noi. După mai multe zile fără lumină, anticariatul părea cu totul schimbat când soarele după-amiezii răzbătu prin geamurile noi. Dărele de praf de pe podea păreau, în lumina soarelui, niște coloane masive, iar numele anticariatului se putea citi în umbrele precis conturate pe scândurile dezgolite.

Era după-amiază, iar Jon îi spuse că își luase câteva zile libere, hotărâre care nu fusese prea bine primită la birou. Chiar dacă avea dreptul la ele, faptul că un avocat prefera zilele libere în locul banilor pentru orele suplimentare nu prea era văzut cu ochi buni. Orele suplimentare nu erau privite neapărat ca o sursă de venit, ci mai degrabă ținea de statut, fiind folosite fie pentru a te făli cu ele, fie pentru a-ți întemeia martiriul pe ele.

Katherine îl asculta tăcută pe Jon cum îi descria viața de avocat în timp ce se îndreptau spre Spitalul Regal. Șuvoiul de cuvinte nu se întrerupse decât când ajunseră la spital. În momentul în care opri motorul, își încetă lamentațiile și păru să se cufunde deodată în scaun. Arăta de parcă tocmai se trezise dintr-un vis și avea nevoie de timp pentru a-și da seama unde se află înainte să continue. Rămaseră așa un moment, privind clădirea cenușie a spitalului prin parbriz, apoi Katherine coborî și Jon o urmă.

•

— L-am mutat într-o rezervă, le explică asistenta de la recepție.

— Dar se simte bine? întrebă Katherine speriată.

— Da, da! îi liniști asistenta. Se simte bine. Dar ne-am gândit că e mai indicat să fie

singur în cameră, având în vedere starea lui. A suferit un șoc puternic, însă a început să se simtă mai bine, mai ales după ce tânărul acela i-a adus niște cărți, zise ea zâmbind.

— Pau? întrebă Katherina.

— Nu i-am reținut numele. L-a vizitat ieri, un tânăr cu părul tuns scurt și cu niște pantaloni largi, cum sunt la modă în ziua de azi.

Katherina încuviință.

— Îl găsiți pe Svend Iversen în camera 5-12, spuse asistenta arătând spre culoarul din stânga. Acum e singur.

Îi mulțumiră și o luară pe culoarul care le fusese indicat.

— Ce drăguț din partea lui, zise Jon cu glas scăzut.

— Da, nu seamănă cu Pau, răspunse Katherina.

Se opriră în fața camerei 5-12 și Jon bătău la ușă. Nu primiră niciun răspuns, așa că Jon bătău din nou, de data aceasta mai tare. Katherina avu impresia că aude un zdrăngănit ritmic venind dinăuntru, ca și cum două bucăți de metal s-ar fi lovit una de alta.

— Iversen? spuse Jon deschizând ușa. Noi suntem, Katherina și...

Din pragul ușii puteau observa foarte bine cămăruța aceea în care nu era loc decât pentru un pat de spital și vreo două scaune pentru vizitatori. Perdelele erau trase, iar lumina năvălea prin ferestre, bătând direct pe așternuturile albe și aproape orbindu-i.

Iversen stătea în capul oaselor, cu spatele drept și mâna dreaptă încleștată pe cadrul patului, și tot corpul îi tremura violent, făcând patul să se miște frenetic. Avea spume la gură și un șuierat înspăimântător îi ieșea printre buze, în timp ce picături de salivă îi zburau din gură la fiecare respirație. Și mai înspăimântători erau ochii, ieșiți cu totul din orbite, ațintiți undeva, pe plapuma din fața lui, fără a părea să vadă nimic.

— Iversen! țipă Katherina și alergă spre pat urmată de Jon.

Când se apropiară, văzură că avea în poală o carte deschisă. Mâna stângă îi era încleștată pe volum și îl ținea strâns în pofida zgâlțâielilor. Jon se repezi să-i ia cartea, dar Iversen o strângea atât de tare, încât nu reuși să i-o smulgă din mână. Trupul începu să i se zgâlțâie atât de violent, încât Jon se văzu nevoit să-i dea drumul. Apucă hotărât perna din spatele lui și o apăsă peste carte, pentru a o ascunde de privirile sălbatice ale lui Iversen.

Ca și cum ar fi apăsă pe un buton, zgâlțâiturile încetară, pleoapele lui Iversen se închiseră încet, iar trupul bătrânului căzu la loc pe spetează. Continua să respire foarte repede, dar șuieratul acela groaznic dispăruse.

— Du-te și cheamă o asistentă, spuse Jon smulgând cartea din mâna lui Iversen și dând perna la o parte.

Katherina o luă la goană pe culoar și se îndreptă spre recepție, care dintr-odată i se păru foarte departe.

— Ajutor! strigă ea cât de tare putu pe când ce se apropia. Aproape că își pierdu răsuflarea încercând să strige și să alerge în același timp, dar nu se opri decât când reuși să o vadă pe asistentă. Strigă din nou, dând din mâini.

— Iversen! spuse ea gâfâind și arătă spre camera acestuia. Are... a avut un atac.

Asistenta începu să alerge, în schimb Katherina se opri și se sprijini de zid, trăgându-

și sufletul. Sângele îi pulsa asurzitor în urechi, gâfâia și simțea furnicăture în buricele degetelor. Se îndreptă încet de spate, privind pe rând în ambele direcții. Pacienți curioși se șteau în cadrul ușilor, unii în scaune cu rotile, alții în halate sau cămăși de spital. Un doctor trecu alergând pe lângă ea, cu un stetoscop bălăngănindu-se la gât.

Katherina se sprijini de balustrada din perete și o porni înapoi. La fiecare pas se uita în jurul ei, cercetând chipurile curioșilor care umpluseră coridorul. Pe toate fețele erau întipărite uluirea și îngrijorarea. Îi auzi pe unii vorbind în șoaptă când trecu pe lângă ei, dar nimeni nu se comporta suspect, încercând să scape.

Când ajunse în camera lui Iversen, văzu că acesta fusese cuplat la un cardiograf, iar sunetul amplificat al pulsului părea să taie aerul din încăperea ca o lamă de cuțit. Doctorul stătea aplecat asupra pacientului, în timp ce asistenta regla butoanele aparatului. Jon aștepta la câțiva pași de pat, studiind scena cu o față îngrijorată. Ținea în mână cartea pe care Iversen o avea în poală.

Pulsul începu să scadă treptat, doctorul se ridică, iar Katherina reuși în sfârșit să-l vadă pe Iversen întins în pat. Avea fața albă și ochii închiși. Mâna dreaptă îi era încă încheștată pe cadrul patului, dar își slăbi încet strânsoarea și căzu pe cearșafuri.

— E în regulă acum, spuse doctorul răsufând ușurat.

Katherina se opri lângă Jon, acoperindu-și obrazii cu mâinile. Jon își lăsă un braț peste umerii ei și o îmbrățișă scurt. Era plăcut și Katherina își sprijini capul de el.

— I-am dat un somnifer, le explică doctorul privindu-i scurt, apoi se întoarse la pacient. Are să doarmă în următoarele cinci ore. Dar starea lui este stabilă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jon.

— După toate probabilitățile, un atac de panică, spuse doctorul sigur pe el. Se întâmplă din când în când la pacienții care au trecut printr-o experiență traumatizantă. Retrăiesc întâmplarea respectivă, ceea ce le provoacă un atac de panică de felul acesta. Pentru un bărbat de vârsta lui poate fi foarte periculos. Doctorul făcu semn cu capul spre ei. Noroc că ați fost aici la timp, altfel totul s-ar fi putut sfârși cu un infarct.

— Și nu ar fi putut fi provocat de altceva?

Doctorul clătină din cap.

— Puțin probabil. Pacientul a scăpat din incendiu fără multe vătămări corporale, nu are leziuni și nici nu există semne de comotie cerebrală, așa că ar trebui să excludem alte cauze.

Jon și Katherina schimbă câteva priviri. Jon zâmbi ironic.

— Putem să stăm cu el? întrebă Katherina.

Asistenta ridică din umeri.

— Dacă vreți. Dar, după cum v-a spus doctorul, n-o să se trezească decât peste cinci ore.

— Atunci rămânem aici.

.

Jon se duse după provizii, iar Katherina rămase cu Iversen. Îi ascultă respirația. Era calmă și regulată. Chipul lui avea o expresie liniștită, atât de diferită de grimasa care o îngrozise cu puțin timp în urmă. În acel moment Iversen se simțea cu siguranță mult mai confortabil decât ea. Katherina ura spitalele. În primul rând spitalele unde nu

puteai fi în siguranță față de atacurilor receptorilor. Pentru că nu putea găsi o altă explicație – un receptor trebuie să fi fost implicat. Iar privirea lui Jon îi spunea că și el ajunsese la aceeași concluzie.

Nu era un fel prea plăcut de-a muri.

Imaginea feței lui Iversen, schimonosită de durere și spaimă, îi revenea tot timpul în minte și regretă brusc că îl trimisese pe Jon la cumpărături, iar ea rămăsese singură.

O copleși din nou un sentiment de vinovăție. Credea că scăpase de el, dar moartea lui Luca și acum episodul cu Iversen îi treziseră amintiri neplăcute. Totul se petrecuse cu mult timp în urmă și, odată cu trecerea anilor, încetase să se mai gândească la asta. Dar era ca și cum ai fi acoperit rugina cu vopsea – mai devreme sau mai târziu avea să iasă la suprafață. Își dădu seama că începuse să se scarpine în bărbie, acolo unde cicatricea formase o adâncitură.

Ușa se deschise și Jon se strecură grijuliu înăuntru, cu o pungă de plastic în mână.

— Cum merge? întrebă el în șoaptă.

— La fel, răspunse Katherina cu voce tare. Doarme dus.

Jon așeză punga pe noptieră.

— Ziare, bomboane, periute de dinți, spuse el. Putem împrumuta un pat la noapte.

Își scoase geaca, o atârână în cuierul de pe ușă și se așeză pe un scaun, de cealaltă parte a patului.

Niciunul nu mai spuse nimic, dar Katherina se simțea bucuroasă că nu mai era singură.

— Ai reușit să vezi ceva? o întrebă Jon după o lungă tăcere. Vreau să spun, pe coridor, imediat după?

Katherina clătină din cap.

— Nicio față cunoscută. Asta e problema cu puterile, nu le poți citi pe fețele oamenilor. Nu e ca și cum ar umbla cu un pistol fumegând la spate.

— Care e raza voastră de acțiune?

— Diferă în funcție de forța puterilor. Un receptor normal – dacă pot să mă exprim așa – ar fi trebuit să se afle într-una din camerele alăturate sau la etajul de deasupra sau de dedesubt.

— Și unul cu puterile tale?

— Puțin mai departe. Un etaj, poate chiar două, mai mult.

— Dar nu este nevoie să vezi persoana?

— Nu, însă zidurile reduc din efect.

Jon dădu din cap și apoi continuă, ca și cum ar fi fost pierdut în propriile gânduri.

— Prin urmare, ucigașul tatălui meu s-ar fi putut afla în fața anticariatului, spuse el în cele din urmă.

— În principiu, da, răspunse Katherina. Dar tatăl tău nu era chiar așa ușor de păcălit, deci presupun că făptașul se afla înăuntru, în anticariat, pentru a obține un efect maxim. Se opri și oftă. Însă Iversen este departe de-a fi la fel de puternic pe cât era Luca.

— Cu toate astea trebuie să reprezinte o amenințare, remarcă Jon.

— Sau un risc, spuse Katherina târăganat. Luca era foarte concentrat când citea și

era imposibil să receptezi alte impresii din partea lui în afara celor evocate de text. Ca și cum ar fi putut să blocheze orice alt gând când începea să citească. Iversen este altfel. Așa cum se întâmplă cu cei mai mulți, concentrarea lui nu este deplină când citește, ceea ce face posibil să prinzi frânturi din gândurile sale.

— Deci nu se pricepe să țină un secret?

— Nu neapărat, răspunse Katherina. Dar în compania un receptor se va da de gol fără să vrea.

— Și cineva se teme că ar deține informații pe care noi n-ar trebui să le aflăm?

— Asta ar explica de ce a fost ținta atacului, chiar și în starea în care se află. Katherina îl cercetă pe bărbatul întins în pat între ei doi. Culorile îi reveniseră în obraji și doar plasturii care îi acopereau rănilor cauzate de incendiu indicau că nu se refăcuse complet. Întrebarea este dacă el e conștient de lucrurile pe care noi n-ar trebui să le aflăm.

.

Avea să le ia șapte ore să afle răspunsul la această întrebare. Katherina și Jon stătuseră cu schimbul la căpătâiul patului, în timp ce unul din ei dormea în camera alăturată. Iversen se trezi vegheat de Katherina. Pe când asistenta îl examina, ea se strecură afară și îl trezi pe Jon.

Pacientul părea să fie într-o formă extrem de bună, atât fizic, cât și psihic, ceea ce o convinsese pe asistentă că era în stare să primească vizite. Chiar și pofta de mâncare îi revenise, așa că îi aduseră câteva sandviciuri, pe care Iversen se apucă să le înfulece imediat.

— Mă simt de parcă aș fi alergat la maraton, spuse el între doi dumicați. Sunt complet epuizat fizic.

— Nu-ți amintești nimic? întrebă Katherina.

Iversen clătină din cap, grăbindu-se să termine de mestecat ce avea gură.

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că începusem să citesc din Thomas Mann. Arată cu capul spre noptieră, unde se afla cartea pe care Jon i-o smulsese din mână. O să treacă ceva vreme până când am să mă apuc din nou de ea, adăugă el făcându-i Katherinei cu ochiul.

— Pau ți-a adus cărțile? întrebă Jon.

— Da, l-am sunat să vină să-mi aducă ceva de citit. Iversen râse. Nu e ironic? În viața de toate zilele să te ocupi cu colecționatul de cărți, sperând să apuci să le citești într-o bună zi, când vei avea timp, iar când se ivește în cele din urmă șansa, se întâmplă treaba asta.

Clătină din cap și mușcă zdravăn din sandvici.

— Ce dor îmi e de o pizza! zise după ce termină de mâncat, iar pe tava din fața lui nu se mai afla decât un maldăr de ambalaje de hârtie boțită. O pizza pepperoni cu o groază de ciuperci. Iversen oftă. Dar acum spuneți-mi versiunea voastră.

Katherina și Jon îi povestiră pe rând tot ce se întâmplase de la incendiu – vizita la Kortmann, întâlnirea de la biblioteca din Østerbro, sinuciderea lui Lee și întâlnirea cu receptorii. În tot acest timp, Iversen îi asculta atent, cu o expresie gravă pe chip. După ce terminară de povestit, rămase pe gânduri o vreme, clătinând din cap.

— Pau mi-a povestit despre Lee când a venit să mă vadă. E înfiorător!

— Tu ce crezi? Întrebă Jon. Chiar s-a sinucis?

— În caz că întrebarea e dacă a luat singur supradoza, atunci răspunsul este da. Însă mai interesant este ce s-a întâmplat înainte de acest moment. Iversen își plimbă privirea de la Jon la Katherina. Ce anume i-a provocat asemenea gânduri negre încât să vrea să-și ia viața?

— După părerea poliției, Lee era candidatul ideal: burlac, introvertit și puțin paranoic, interveni Jon.

— Sigur, spuse Iversen, poate că era predispus, dar a avut nevoie de un brânci serios ca să ajungă în pragul sinuciderii. Ce anume citea?

— Kafka, răspunse Jon cu mirare în glas. Kortmann m-a întrebat același lucru.

Iversen dădu din cap.

— Kafka poate fi citit în multe feluri. Unii îl citesc ca pe o satiră, alții ca pe o descriere de coșmar a societății. Nu-ți trebuie mult ca să dai peste deznădejde și peste resemnare în operele lui Kafka și, dacă anumite pasaje sunt accentuate, nu e prea greu să-l deprimi pe cititor.

— Accentuate de un receptor? Întrebă Jon.

— În principiu, un emițător ar putea la rândul lui să le accentueze citind cu voce tare, răspunse Iversen. Dar asta ar presupune că Lee nu era singur. Unui receptor i-ar fi fost mult mai ușor. Nici nu e nevoie ca respectivul să se afle în aceeași încăpere, iar dacă intervenția a fost suficient de subtilă, probabil că Lee nici măcar nu și-a dat seama că era manipulat. Probabil că s-a simțit dintr-odată atât de deprimat încât a decis să-și ia viața.

— Din cauza lui Kafka?

— În realitate, poate fi folosit orice text, dar Kafka are acea melancolie latentă care face ca efectul să fie mult mai puțin detectabil decât dacă ar fi citit *Ursulețul Winnie*, de exemplu.

Katherina rămase tăcută pe tot parcursul discuției. Simțise imediat în ce direcție o lua aceasta și, chiar dacă nu voia să o admită, spusele lui Iversen îi confirmau bănuiele pe care ea însăși le nutrea. Nu mai exista nicio îndoială că era implicat un receptor, asta devenise clar din momentul în care îl văzuse pe Iversen în pat, fără niciun control asupra propriului trup. Explicația dată de Iversen în legătură cu moartea lui Lee, se văzu ea nevoită să recunoască, trimitea în aceeași direcție, fapt care înlătura în schimb orice dubii cu privire la moartea lui Luca, cel puțin în ceea ce o privea. Îi trecu pe rând în revistă pe toții receptorii pe care îi cunoștea, unul câte unul, cântărind posibilele motive, precum și intensitatea puterilor lor pentru a fi în stare de așa ceva, dar fără niciun rezultat.

— Și apropo, Clara se înșală cu privire la *freelanceri*, adăugă Iversen ca și cum i-ar fi citit gândurile. Știu cel puțin un receptor care a fost dat afară din Societate în decursul acestor ani.

Jon își dădu seama după reacția Katherinei că asta era o noutate chiar și pentru ea. Se îndreptă în scaun și se aplecă pentru a auzi mai bine.

— Cine? întrebă Jon și Katherina într-un glas.

— E ciudat că până acum nu m-am gândit la asta, spuse Iversen clătinând ușor din cap. Dar s-a întâmplat cu multă vreme în urmă, adăugă închizând ochii. Tom! exclamă el deschizându-i din nou. Tom îl chema. Nørregård sau Nørrebro sau ceva de genul ăsta. Tom era receptor, chiar unul foarte capabil, puțin cam singuratic, din câte îmi aduc aminte. Iversen făcu un semn din cap spre Katherina. Asta era înainte de tine. De fapt, cred că s-a întâmplat... Făcu ochii mari și se uită la Jon. Cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Pe vremea când mama ta trăia încă, de asta sunt sigur.

— Ce s-a petrecut atunci? întrebă Jon. De ce a fost dat afară?

— A fost ceva legat de o femeie, răspunse Iversen clătinând din cap. Îmi pare rău, dar memoria mea nu mai e ce-a fost și asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Din câte îmi aduc aminte, abuzase de puterile lui de receptor ca să se culce cu o femeie. Dacă ar fi să dăm crezare zvonurilor, fuseseră mai multe femei. În orice caz, până la urmă s-a aflat și a fost dat afară din Societate. Era prieten bun cu Luca și chiar el a fost cel care l-a denunțat, asumându-și sarcina grea a interdicției.

— Interdicție?! Sună un pic cam radical, spuse Katherina.

Iversen ridică din umeri.

— Era vorba de încălcări repetate, iar dacă nu puteam avea încredere unul în altul, nu văd ce rost mai avea Societatea.

— Dar nu era mai periculos să-l lăsați să umble liber? întrebă Jon. Ar fi putut să deconspire totul – pe sine, puterile, poate chiar să pună capăt Societății.

— Luca a considerat că este mai bine așa, răspunse Iversen, iar pe vremea aceea nimeni nu-i punea la îndoială deciziile. Pe vremea aceea Luca era liderul Societății și, din câte se pare, reușise să-l facă pe Tom să înțeleagă că procedase greșit. Dar nu mai era cale de întoarcere. Pe de o parte, nimeni nu mai avea încredere în el, pe de altă parte, din spusele lui Luca, lui Tom îi era atât de rușine de ceea ce făcuse, încât nu mai avea curajul să ne privească în ochi. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

— Nu pare deloc un individ însetat de răzbunare, observă Katherina.

— Nu, asta a fost și impresia mea, spuse Iversen. Luca a fost ultimul care a vorbit cu el, dar nici el nu a lăsat să se înțeleagă că Tom ar fi fost deosebit de furios sau supărat, însă data la care s-a întâmplat se potrivește prea bine pentru a fi o simplă coincidență.

— Și ce-ar putea să vrea acum? întrebă Jon. Poate că a fost dezamăgit la vremea aceea, dar acum? De ce să fi pus capăt deodată atacurilor pentru a le relua douăzeci de ani mai târziu?

Se uitară unul la altul, dar niciunul nu avea un răspuns:

— Nørreskov! exclamă Iversen atât de brusc încât Katherina tresări. Tom Nørreskov îl chema.

— Să vedem dacă nu cumva putem da de el, spuse Jon. Nu se poate să existe mulți

oameni cu numele ăsta în Danemarca.

— E posibil chiar să-l recunoști când ai să-l vezi, zise Iversen. Venea destul de des la Libri di Luca pe vremea când încă locuiai cu părinții. Întoarse privirea spre Katherina. S-a întâmplat cu mult timp înainte să-ți faci tu apariția. Dar ceea ce mă surprinde cel mai mult este de ce Clara nu a pomenit nimic despre el. Mai mult ca sigur că-și aduce aminte ce s-a petrecut.

— Câtă vreme am fost prin preajmă, nimeni nu a pomenit niciodată de vreo interdicție, spuse Katherina. Poate că e pur și simplu unul din acele lucruri despre care nimeni nu pomenește nimic, un fel de oaie neagră a familiei.

Iversen încuviință din cap. Deodată păru atât de obosit, cum stătea întins în pat, cu brațele împreunate pe burtă și capul rezemat de pernă, încât Jon se ridică de pe scaun.

— Poate că ar trebui să te lăsăm să dormi un pic, Iversen?

Iversen încercă să protesteze, dar Katherina îi dădu dreptate lui Jon și se ridică la rândul ei în picioare.

— Suntem alături, spuse Jon și arată spre perete.

— Nici să nu vă gândiți! exclamă Iversen. Plecați, aveți lucruri mai importante de făcut decât să vegheați un bătrân obosit. Ridică mâna ca și cum ar depus un jurământ. Promit să nu deschid nicio carte până când nu vă întoarceți.

•

Jon știa că, deși era noapte, Muhammad mai mult ca sigur nu dormea încă, iar de la Spitalul Regal, situat în Blegdamsvej, nu mai era mult până în Stengade. De altfel, trei ore de somn și dezvăluirile lui Iversen îl ajutaseră să se trezească de-a binelea, așa că nu îi trebui prea mult pentru a se hotărî să-i facă o vizită lui Muhammad.

Acesta era treaz. Stătea aproape nemișcat, cu căștile pe urechi, și lucra la lumina palidă a monitoarelor, în timp ce restul încăperii era cufundat în întuneric. Se văzură nevoiți să bată tare în geam pentru a-l face să reacționeze, iar când, în cele din urmă, Muhammad întoarse privirea spre ușa de la terasă, o făcu cu atâta lipsă de entuziasm de parcă ochii îi fuseseră forțați să urmeze mișcarea capului, însă în clipa în care îl zări pe Jon, chipul i se lumineă într-un zâmbet, își dădu jos căștile de la urechi și se ridică imediat de pe scaun.

— *Hello*, șefu! îl salută Muhammad deschizând ușa. Abia atunci dădu cu ochii de Katherina, care stătea în întuneric, în spatele lui Jon. Iar tu ești...?

— Katherina, răspunse Jon repede. O prietenă.

Privirea lui Muhammad se mută pe rând, de la Katherina la Jon și apoi la ceas.

— Desigur! exclamă el cu un zâmbet ironic și se dădu la o parte. Pofțiți înăuntru.

— Lucrezi până târziu, remarcă Jon după ce intrară în cameră.

Muhammad aprinse câteva lumini, ca să poată naviga printre maldărele amenințătoare de premii.

— Doar n-am o slujbă de sclav conștopist de la nouă la cinci, răspunse Muhammad mutând câteva pungi de pe canapea pentru a le face loc să se așeze. Domeniul meu se extinde la întreaga lume și la toate fusurile orare, de unde și programul de lucru.

— Adică o muncă de sclav douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru?

— Ceva de genul ăsta, consimți Muhammad râzând scurt. Dar tu, Katherina, cu ce îți

ocupi timpul?

— Cu cărți, spuse ea și apoi adăugă: Lucrez într-un anticariat.

— Pe bune? exclamă Muhammad și privirea îi zbură pe deasupra pungilor din cameră. Se întâmplă să am...

— N-am venit la cumpărături, îl întrerupse Jon ridicând mâinile în chip de scut. Katherina lucrează în anticariatul tatălui meu, pe care l-am moștenit.

— Bine, bine, spuse Muhammad aruncându-i lui Jon o privire întrebătoare. Oricum n-aș fi crezut că ai venit aici la trei dimineața ca să cumperi romane de dragoste. Computerul *nerd*^[3]-ului te-a adus aici.

Jon încuviință din cap.

Muhammad se uită de la unul la celălalt.

— Era un prieten bun de-al vostru?

— Nu, răspunseră Jon și Katherina în același timp.

— L-am întâlnit numai de vreo câteva ori, continuă Jon. Era doar un cunoscut.

— OK! spuse Muhammad. De fapt, e greșit să-l numești *nerd*. Țștia se pricep. Sunt pasionați până-n măduva oaselor, fie că e vorba de timbre, avioane sau calculatoare – ceea ce e cool. Cunoscutul vostru, Lee, era un *nerd* aspirant. Un tip care lucra cu computerele, dar îi lipsea capacitatea și îndârjirea pentru a fi un *nerd* adevărat. Cu toate astea, încerca să se învârtă printre ei, folosind același jargon și aceleași referințe. Își drese glasul. Mulți cred că *nerzii* sunt niște ratați, dar adevărații ratați sunt aspiranții și *blufferii* de genul ăsta care își închipuie că pot câștiga respectul celorlalți – foarte uncool.

— Dar lucra în IT, zise Jon. Nu putea să fie chiar așa de ratat.

— Acum nu trebuie să fii un *nerd* ca să-ți găsești un job în IT, remarcă Muhammad. Nici pe departe. Aspiranții ăștia pot să-și facă treaba perfect. *Nerzii* sunt mai greu de controlat, vor să fie lăsați în pace să-și vadă de șmecheriile lor și nu prea acceptă să li se dicteze cum să-și facă treaba.

Jon avusese multă vreme impresia că un *nerd* era pur și simplu o persoană care își petrecea tot timpul în fața computerului, arăta neîngrijit, mânca pizza, bea Coca-Cola și avea probleme cu sexul opus. Pentru el, singura măsură de calitate era că un *nerd* era capabil să facă ceva mai mult decât să deschidă un procesor de text. Abia în ultimii ani cuvântul *nerd* începuse să înlocuiască termeni precum excentric sau fanatic, exprimând acea fascinație și manie pe care o împărtășeau și filateliștii. Luca și clienții care îi vizitau anticariatul ar fi putut fi numiți „*nerzi* de carte”, deși ei ar fi preferat cu siguranță cuvântul „bibliofili”.

După ce-l întâlnise pe Muhammad, granițele cuvântului *nerd* și ale categoriei celor pe care Jon îi asocia cu acesta fuseseră trasate din nou. Muhammad arăta îngrijit și era foarte sociabil. Avea un cerc uriaș de cunoscuți interesați de cu totul alte lucruri decât computerele, iar la înfățișare, fiind născut din părinți turci, părea mult mai sănătos decât stereotipul nordic de *nerd* – adolescentul palid, cu coșuri și cu ochelari.

— Eu nu mă consider un *nerd*, spuse Muhammad de parcă Jon ar fi gândit cu glas tare. Dar nici nu încerc să mă dau drept unul. Se duse înapoi la birou și se întoarse cu un teanc de hârtii. Lee, pe de altă parte, o făcea. Era abonat pe net la mai multe forumuri

de *nerzi* și făcea tot posibilul să se bage în seamă cu greii. Răspunsurile lui sau subiectele de discuție pe care le-a creat sunt absolut banale și nu arată decât că nu stăpânea prea bine toate noțiunile cu care încerca să jongleze.

— Pe ce forumuri era înscris? întrebă Jon.

— Cele mai multe erau despre computere, răspunse Muhammad frunzărind un teanc de hârtii. Baze de date, rețele, POO^[4] și alte subiecte legate de programare. Pe lângă asta, mai erau câteva forumuri bizare, de genul neuroștiințe, literatură și cărți vechi. Se uită la Katherina. Folosește la ceva?

— Posibil, răspunse ea ridicând din umeri.

— Pe acestea din urmă nu era foarte activ. Se mulțumea mai degrabă să citească răspunsurile decât să contribuie la dezbateri. Flutură hârtiile. Vă dau toată lista să vă uitați, să vedeți dacă găsiți ceva interesant.

— Bun, spuse Jon. Altceva ai mai găsit?

— Am verificat activitatea lui pe internet din ultima vreme, răspunse Muhammad. E în ton cu forumurile. A vizitat o groază de pagini cu subiecte legate de computere, niște biblioteci, pagini de literatură. A mai vizitat și niște site-uri porno și câteva agenții de voiaj.

— Agenții de voiaj? exclamă Katherina.

— Da, s-a interesat de călătorii în Irak și în Egipt, dar fără să cumpere vreun bilet. Se ridică de pe scaun și le întinse teancul de hârtii. Totul se află aici.

Jon luă hârtiile și începu să le răsfoiască la întâmplare.

— Asta-i omul vostru, încheie Muhammad. Destul de penibil, un *nerd* aspirant singuratic, fără vreun cerc de prieteni sau prea multe competențe sociale. Probabil că avea vreo douăzeci și ceva de ani și o slujbă stabilă în IT, dar nu una nemaipomenit de solicitantă. În plus, câteva detalii interesante care deviază de la profil, incluzând o fascinație romantică pentru literatură și destinații exotice.

— Impresionant! spuse Katherina.

Muhammad ridică din umeri.

— Știi zicala: „Arată-mi ce ai în coșul de gunoi ca să-ți spun cine ești”? Se poate aplica și la computere – dar în realitate e mult mai simplu. Felul în care ne comportăm pe internet poate spune multe despre noi, iar urmele sunt ușor de depistat dacă știi de unde să pornești. Stătea în picioare, sprijinit de birou, cu brațele încrucișate și cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Mai e un lucru cu care am vrea să ne ajuți, spuse Jon cu privirea ațintită la maldărul de hârtii. Căutăm un bărbat care se numește Tom Nørreskov, poți să-i găsești adresa?

— Dacă-i scrii numele pe hârtie, spuse Muhammad rânjind.

•

Pe când Muhammad își vedea de treabă în spatele celor trei monitoare, Jon se apucă să citească informațiile din computerul lui Lee. Katherina stătea lângă el, pe canapea, uitându-se în jur, prin cameră, în timp ce el parcurgea foile. Jon simți că îi recepta gândurile, dar asta nu îl mai îngrijora. Dimpotrivă, se simțea în siguranță știind că ea putea să observe unele lucruri care lui i-ar fi scăpat din vedere și că putea sesiza

totodată informațiile pe care el le-ar fi considerat relevante fără a fi nevoie să le repete cu voce tare. Îi trecu de mai multe ori prin minte că ea ar fi putut recepta mai mult decât era cazul, dar alungă imediat acest gând și își dădu seama că, în fond, nu-i păsa prea mult chiar dacă ar fi făcut asta.

Din când în când, capul lui Muhammad se ițea dintre monitoare, punând întrebări legate de vârsta lui Tom, serviciu, școală, locurile pe care le frecventa, iar ei încercară să ghicească cum putură mai bine.

— Bingo! exclamă Muhammad după vreo jumătate de oră în care nu se auziseră decât tăcănitul tastelor și alte exclamații greu de înțeles. Ce vreți să știți?

Katherina și Jon se ridicară și se apropiară de biroul dinaintea căruia Muhammad stătea sprijinit de spătarul scaunului, privindu-și monitoarele cu satisfacție.

— În primul rând, unde locuiește, începu Jon.

— În Vordingborg, răspuse Muhammad. La o fermă din afara localității, din câte pot să-mi dau seama de pe hartă. Cu douăzeci de ani în urmă, după cum probabil ați ghicit, locuia în Copenhaga, mai precis în Valby, dar după divorț, adică acum vreo cincisprezece ani, s-a mutat în sud, dar tot pe Sjælland.

— Divorț? repetă Katherina.

— Da, acum șaisprezece ani. Dar apoi se întâmplă ceva ciudat, zise Muhammad făcând o pauză pentru a crește suspansul. Mai întâi, renunță la dreptul de paternitate, apoi își schimbă numele de familie în Klausen – de aceea mi-a luat atâta ca să dau de el. Abia apoi se mută în Vordingborg, unde continuă să locuiască până în ziua de azi, conform informațiilor din evidența populației.

— Adică s-a făcut fermier?

— Nu prea cred, răspuse Muhammad. A făcut mai multe cereri la autoritățile locale pentru a da pământ în arendă, așa că, după părerea mea, și-a arendat toate terenurile. În plus, un anume T. Klausen apare ca fiind angajat la ziarul local pe post de recenzent de carte.

Jon aprobă din cap.

— El trebuie să fie!

Katherina îi dădu dreptate.

— Altceva? întrebă ea.

Muhammad ridică din umeri.

— Nu are telefon, nu plătește taxa radio-tv... naiba știe ce-o fi făcând acolo, la dracul n praznic, de unul singur, fără telefon, fără televizor și fără femei.

— Citește? sugeră Jon.

— Ha! exclamă Muhammad. Mda, cred că doar asta i-a mai rămas. Îl privi întrebător pe Jon. Iar cărți?

Acesta evită să răspundă.

— Este posibil ca altcineva să afle că ai încercat să dai de el?

— Doar dacă pune mâna pe computerul meu, răspuse Muhammad. Sau dacă cineva din Vordingborg monitorizează chiar acum tipul ăsta de căutări și are acces la providerul meu de rețea. Făcu o pauză și ridică brațele. Nu știu ce puneți la cale și nici n-am vreun chef să aflu, dar ar fi foarte ciudat ca asemenea forțe să fie mobilizate doar

din cauza unui astfel de șoarece de bibliotecă.

— Încearcă oricum să ștergi orice urmă, îl sfătui Jon.

— Stai liniștit! spuse Muhammad. Doar mă cunoști. Sunt precauția întruchipată. Arată cu capul spre un loc din tavan aflat în spatele lor. Ba chiar mi-am asigurat și paza.

Amândoi se întoarseră. Din tavan, chiar deasupra ușii ce dădea spre terasă, atârna o cameră de mărimea unei cutii de chibrituri.

Jon zâmbi.

— Te-ai gândit să-ți schimbi stilul de viață? E cam periculos.

— Trebuie să am grijă de mine, dacă poliția nu are, explică Muhammad cu o ușoară amărăciune în glas. Păcat numai că trebuie s-o fac a la Rodney King.

— OK! zise Jon. Dar ai grijă să ștergi ultimele ore de pe casetă, bine?

— Casetă? exclamă Muhammad izbucnind în râs. Jon, ești un dinozaur.

Acesta ridică mâinile ca și cum s-ar fi apărât.

— Da, da, numai să le ștergi, OK? Noi o luăm din loc.

Muhammad dădu mâna cu ei.

— Și mulțumim de ajutor, adăugă Katherina.

— Nicio problemă! răspunse Muhammad și închise ușa în urma lor.

•

Jon era mulțumit de rezultatul vizitei. Pentru prima oară de când își asumase sarcina acestei anchete, avea senzația că făcuseră un pas înainte. Simțea că Tom Nørreskov juca un rol important în toată povestea asta, fuseseră norocoși că reușiseră să dea de urmele lui, chiar dacă el încercase să se ascundă.

În același timp, Jon presimțea că succesul nu avea să dureze prea mult. Trebuiau să bată fierul cât era cald, ceea ce însemna un drum până în sudul insulei. Căzură de acord să se întâlnească a doua zi dimineața, în jur de zece, numai ei doi. Pau nu putea fi de vreun ajutor, dimpotrivă, toanele lui ar fi stricat tot drumul; în plus, cineva trebuia să aibă grijă de anticariat.

Asta însemna că Jon era nevoit să-și ia liber încă o zi. Poate că nu era momentul cel mai potrivit pentru cariera lui, dar cu cât reușea mai repede să dea de capătul problemei, cu atât avea să-i fie mai ușor să se concentreze sută la sută asupra muncii.

Jenny păru îngrijorată când o sună a doua zi dimineața pentru a-i spune că nu avea să vină la serviciu nici în ziua aceea.

— Doar nu ești bolnav? îl întreabă secretara de la celălalt capăt al firului.

— Nu, nu! o asigură Jon. Însă trebuie să mă ocup de ceva.

— Ce să le spun celorlalți?

— Spune-le că este vorba de o problemă personală. Ceva legat de moartea tatălui meu.

— Bine, zise Jenny ezitând. Doar că...

— Da?

— Nu-s prea bucuroși că n-ai mai dat pe-aici în ultima vreme, răspunse ea în șoaptă. Umblă zvonul că vor să-ți ia înapoi cazul Remer.

— Prostii, spuse Jon. Atâta vreme cât Remer nu răspunde solicitărilor mele, nu pot

face nimic. Halbech îl cunoaște pe Remer și știe cât de alunecos poate fi.

— Poate, spuse ea morocănoasă. Dar promite-mi că te întorci curând.

— Bineînțeles, răspunse Jon. Nu-ți face probleme din pricina mea.

— Ai grijă, Jon! zise Jenny și închise înaintea să apuce să-i răspundă.

Poate că se înșela în privința răbdării lui Halbech, dar acum nu putea să se ocupe de asta. Aveau să existe suficiente ocazii pentru a compensa – nu exista nimic mai eficient decât orele suplimentare neplătite pentru a-ți îmbuna șeful.

În mod bizar, întâlnirea cu Tom Nørreskov sau Klausen sau cum i-o fi plăcut să-și spună părea cu mult mai urgentă, ca și când drumul până în Vordingborg ar fi fost un raliu, deși Jon nu putea să-și dea seama dacă exista vreun premiu și nici dacă îl interesa măcar să-l câștige.

— Ești sigură că nu aveți nevoie de mine? Ca să vă păzesc? întrebă Pau.

Katherina dădu afirmativ din cap.

— Cineva trebuie să rămână la anticariat, remarcă ea.

Cu o oră înainte reușise să dea de Pau la telefon. Acesta îi răspunsese somnoros, în cuvinte monosilabice și mormăieli ursuze, dar după ce îi povesti despre cele întâmplătoare la spital, schimbă imediat tonul. Când îi explică în grabă că plecau să dea de urma unui *freelancer*, se lăsă convins și în scurt timp își făcu apariția la Libri di Luca, cu părul răvășit și hainele șifonate.

— Dar poate că tipul e periculos, insistă Pau.

— Nici măcar nu e sigur că are vreo legătură cu toată povestea, răspunse Katherina. Și-apoi, nici n-am zis că ar fi vorba de un el.

Pau ridică din umeri și mormăi ceva neinteligibil.

Katherina își scoase cheile și o luă de pe inel pe cea de la anticariat.

— Poți să închizi la cinci dacă nu sunt clienți înăuntru. Uite cheia de la intrare.

— Am cheie, spuse Pau băgându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Nu-ți face griji, mă descurc eu.

În clipa aceea, Jon trase Mercedesul lângă bordura din fața anticariatului. Katherina își luă geaca și geanta și se îndreptă spre ușă.

— Spor la treabă! zise ea în loc de rămas-bun, aruncându-i un zâmbet ironic lui Pau.

— Foarte amuzant! răspunse el ridicând o mână. Acum pleacă odată!

Katherina se îndreptă spre mașină. Jon stătea în picioare lângă ea, privind cerul albastru și senin de deasupra clădirilor. Nările i se dilatau și se contractau în același ritm cu respirația, ca și cum ar fi vrut să savureze aerul de oraș pentru ultima oară înainte de călătoria la țară. Era prima dată când Katherina îl vedea îmbrăcat altfel decât în costum. Purta o pereche de blugi și un pulover gros de lână. Îi stăteau bine.

— Cât facem până acolo? întrebă Katherina după o îmbrățișare scurtă și stângace.

— O oră, poate o oră jumate, răspunse Jon pornind mașina. Probabil că sunt numai drumuri de țară prin preajma fermei, așa că o vom lua pe ocolite.

Katherina îi făcu din mână lui Pau, care îi privea prin geamurile noi ale anticariatului. Acesta le făcu și el din mână, apoi se întoarse și dispăru înăuntru, iar Katherina nu-l mai văzu. Mercedesul se puse în mișcare și se strecurară în trafic.

Până ce ieșiră din oraș, niciunul din ei nu spuse nimic. În lipsa umbrei clădirilor, soarele puternic de toamnă îi făcea să strângă din ochi.

— Crezi că el e făptașul? întrebă Katherina.

— Datele se potrivesc, răspunse Jon, deși care ar putea fi motivul acum, la douăzeci de ani după ce a fost expulzat, mi-e cam neclar. Ridică din umeri. Poate că domnul Nørreskov și-a pierdut mințile de singurătate. Într-o bună zi i-a sărit capsă și și-a îndreptat toată furia către acel moment care a marcat începutul declinului – expulzarea.

— Dar de ce s-a oprit atunci, cu douăzeci de ani în urmă?

— Poate căs-a mulțumit cu dezbinarea Societății, sugeră Jon. Era proiectul lui Luca

și, prin urmare, o modalitate eficientă de a-l răni.

Katherina se gândi la avertizările lui Pau. Mai mult ca sigur că glumise sau că fusese un tertip pentru a scăpa de corvoada de-a face pe librarul timp de o zi. Dar dacă Tom chiar o luase razna acolo, la ferma lui, departe de lume? Dintr-odată nu i se mai părea chiar atât de greu de imaginat că acesta ar fi putut să reacționeze violent dacă l-ar fi deranjat cumva. N-ar fi fost prima oară când omora pe cineva, asta în cazul când era într-adevăr cel pe care îl căutau.

— Însă de data asta n-a mai fost de ajuns să-l rănească pe Luca, continuă Jon cu amărăciune în glas. Acum Luca trebuia să moară.

— Dar dacă a fost un accident? speculă Katherina. Poate că nu voia decât să-l sperie, dar nu a reușit să se oprească la timp?

— Cred că știi răspunsul mai bine decât mine, spuse Jon. E posibil ca voi, receptorii, să omorâți din greșală?

Katherina privi prin parbriz la șoseaua din față. Întinderea ei strălucea în lumina soarelui, căpătând o sclipire de metal necizelat. Sentimentul ei de vinovăție ieși din nou la suprafață și un nod i se puse în gât. Centura de siguranță începu să o strângă și i se păru deodată că interiorul mașinii se micșorase. De data asta nu mai putea să se facă nevăzută sau să o ia la goană, așa cum se întâmplase de atâtea ori înainte.

— E posibil? repetă Jon întrebarea, ceea ce o făcu să se smulgă din șirul gândurilor.

— Da, răspunse ea în silă. Și mie mi s-a întâmplat să omor pe cineva. Simți că Jon îi aruncă o privire piezișă, dar nu-și luă ochii de la șosea și rezistă tentației de a-și scărpinga cicatricea.

— Pe profesoara mea de daneză, începu ea. Profesoara mea preferată, Grethe o chema. Nu-mi aduc aminte ce vârstă avea. Când ești copil nu prea ții cont de asta, toți adulții au doar două vârste: oameni mari și bătrâni. Eu aveam doisprezece ani. Problemele mele cu cititul începuseră să devină tot mai serioase și mă trimiteau tot mai des la clasa ajutătoare, unde eram despărțită de colegii mei de școală. Dar nu și în ziua respectivă.

Katherina făcu o pauză și se foi în scaun, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă.

— Ca de obicei, toți din clasă o băteam la cap pe Grethe să ne citească o poveste. Eu eram printre cei mai insistenți, îmi plăcea la nebunie să ascult povești spuse cu voce tare. Asta mă făcea să uit de problemele mele cu cititul. Când Grethe ne citea, eram cu toții egali. În ziua aceea adusesese o carte nouă, *Frații Inimă-de-Leu*, de Astrid Lindgren. Una dintre fetițele din clasă adusesese un tort, știi, tort din ăla de un verde țipător, cu glazură maronie care ți se lipește de gât. Ca de obicei, mai întâi a trebuit să tăiem tortul în bucăți egale și să-l împărțim tuturor celor din clasă. După ce fiecare și-a primit porția, Grethe și-a scos ochelarii dintr-un toc uzat de piele și i-a așezat pe nas. Dintr-odată toți au tăcut mîlc. Grethe s-a apucat să citească. Fiindcă ne mai citise *Emil din Lönneberga* sau *Noi, copiii din Satul Gălăgios* și alte povești de Astrid Lindgren, nimeni nu se așteptase la începutul trist din *Frații Inimă-de-Leu*. Eu am fost imediat captivată de poveste. Într-atât mă fascinase încă de la primele pagini, că și uitasem de tort.

Katherina tăcu. Jon întoarse capul și îi aruncă o privire, ca și cum ar fi îmboldit-o să

continue.

— Grethe era nemaipomenită când citea cu glas tare. De multe ori m-am întrebat dacă nu cumva era și ea Lector, dar poate că avea doar talent. Când ne citea, aproape imediat parcă ne hipnotiza cu timbrul și cadența vocii ei. Pe când stăteam și ascultam, în clasă, mi-am dat seama că era ceva special cu cartea asta și nu voiam să înceteze cu cititul. Îmi doream să aud povestea până la sfârșit, fără tot felul de pauze sau alte întreruperi inutile. Cartea avea o voce atât de frumoasă, blândă și răbdătoare ca vocea dragăstoasă a unei bunici. Fără să realizez ce făceam, m-am agățat atât de tare de acțiunea poveștii, încât aproape o țâram pe Grethe prin ea.

Katherina își împreună mâinile în poală.

— Deodată a sunat clopoțelul, dar eu nu voiam ca povestea să se întrerupă acolo și m-am ținut cu dinții de Grethe, am forțat-o să continue. Ceilalți copii din clasă se uitau uluiți unul la altul, așa ceva nu se mai întâmplase până atunci, însă toți erau bucuroși să asculte povestea mai departe, pentru că tocmai ajunsesem la momentul în care Jonathan era pe punctul de-a se reuni cu fratele său. Dar Grethe începu să tremure. Nu se auzea lucrul ăsta și în vocea ei, însă mâinile îi tremurau, iar în ochii din spatele ochelarilor puteai zări o sclipire de spaimă. Eu n-am băgat de seamă mare lucru, eram atât de fericită că povestea continua și ascultam pe nerăsuflăte. Cu lăcomie, în dorința mea de-a auzi povestea până la capăt, o forțam întruna pe Grethe să continue. Katherina oftă adânc. Abia când colegele mele au început să țipe, mi-am dat seama că ceva o luase razna. Sângele i-a țâșnit pe nas și pe urechi, prelingându-i-se pe buze, pe bărbie, pe gât. Dintr-odată, toată vraja s-a destrămat și mi-am dus amândouă mâinile la gură pentru a-mi înăbuși țipetele. Vocea lui Grethe s-a oprit. Trupul ei s-a prăbușit, rostogolindu-se pe podea, iar ochelarii i-au alunecat pe linoleum. Toți ceilalți au dat fuga s-o ajute. Câțiva au alergat după ajutor, iar unul dintre colegii mei, al cărui tată era pompier, a încercat să o așeze pe Grethe în poziția necesară pentru a primi primul ajutor. Eu am rămas la locul meu, fără să-mi pot lua ochii de la corpul prăbușit la podea. Ochii lui Grethe priveau, goliți de orice expresie, spre linoleum. Nu m-am îndoit nici măcar o secundă că era moartă. Știam că eu o omorâsem.

Katherina își feri privirea de ochii lui Jon, uitându-se pe geamul din dreapta ei.

— Dar tu nu erai conștientă de ceea ce făceai, spuse el. Cum ai fi putut fi?

Sentimentul de vinovăție o izbi din nou cu toată forța. Nu fusese conștientă? Întâmplarea se petrecuse după ce îl întâlnise pe Luca, iar acesta o avertizase încă de la prima lor întâlnire să nu își concentreze prea intens puterile asupra cuiva. Chiar dacă fusese cu totul captivată de povestire, remarcase totuși mici semnale de alarmă când corpul lui Grethe începuse să tremure, iar copiii prinseseră să se agite. Cu toate acestea, continuase până când fusese prea târziu.

— Ne-au zis că făcuse un atac cerebral, spuse Katherina. La ora de biologie ne-au arătat cum se produce, ne-au arătat modele anatomice ale creierului și ne-au explicat legătura dintre tensiunea arterială, circulație și vasele de sânge.

— Ai mai povestit asta cuiva?

Katherina clătină din cap.

— Abia după mult timp. Le-am povestit lui Luca, lui Iversen și câtorva membri ai

Societății. Erau singurii care m-ar fi putut înțelege.

— Dar părinții tăi?

— Deja trecuseră prin atâtea din cauza mea, cu dislexia și vocile pe care spuneam că le aud în cap.

Jon ieși de pe autostradă și o luă pe drumuri înguste, printre sate, dealuri și păduri. După o bucată de drum, mărginită de o parte și de alta de pajiști verzi, Jon încetini. Scoase o hârtie din cutia aflată între scaune și o studie.

— Pe aici pe undeva ar trebui să se facă un drum la stânga, spuse aplecându-se în față să se uite prin parbriz. Câteva sute de metri mai încolo se opriă, în stânga, niște urme de roți înnorosite traversau câmpul, pierzându-se în zare, în mijlocul unui pâlț de copaci. La marginea drumului se afla o pancartă cu numărul 59.

Se uită unul la altul.

— Gata? întrebă Jon.

— Gata! răspunse Katherina.

Jon o luă încet la stânga. Din cauza denivelărilor și gropilor era imposibil să înaintezi mai repede. Dar, chiar și la viteză redusă, se zgâlțâiau destul de mult în scaune.

După douăzeci de metri, o nouă pancartă se ivi la marginea drumului.

— Accesul străinilor interzis! citi Jon.

Zece metri mai încolo se afla o altă pancartă.

— „Proprietate privată” și „Intrușii vor fi denunțați la Poliție”, citi Jon. Nu e foarte primitor, nu-i așa?

— Știe că venim, spuse Katherina calm.

Jon puse frână și se uită împrejur.

— Cum adică? L-ai văzut?

— Nu, dar ne-a auzit.

— Ești sigură? Ferma nici măcar nu se vede încă.

— Pancartele, spuse Katherina. Nu au fost puse doar pentru a ține lumea la distanță.

Jon o privi întrebător.

— Funcționează ca un sistem de alarmă, îi explică ea. Ne-a auzit citindu-le.

Jon o privi câteva secunde uluit, apoi îi pică fisa.

— Aha, acum pricep! exclamă el fâstâcit. Iartă-mă!

— Nicio problemă, zise Katherina. Niște texte atât de scurte nu-i pot spune prea multe despre noi, doar că ne apropiem.

Jon porni din nou mașina și merse mai departe pe drumul de țară, prin micul pâlț de copaci. La marginea drumului se aflau mai multe pancarte. Altele erau atârinate de trunchiurile copacilor. Și oricât de mult s-ar fi străduit Jon să nu le citească, Katherina tot le putea recepta conținutul: „Intrarea interzisă”, „Câine de pază”, „Proprietate privată”.

După câteva sute de metri ajunseră la un luminiș mare, în mijlocul căruia se afla un grup de clădiri din lemn, cu acoperiș de paie. Vopseaua se scorojise în mai multe locuri, iar paiele de pe acoperiș erau pline de smocuri de mușchi. Una dintre ferestre era baricadată cu placaj, iar restul ferestrelor arătau de parcă nu mai fuseseră spălate de la montare. Pe lângă casă erau împrăștiate o mulțime de mașini agricole ruginite, scoase

de mult la pensie, care acum zăceau în paragină.

Jon conduse până în fața casei, unde iarba și buruienile cuprinseseră o mare parte din pietrișul alb ce acoperea pământul. Un Volvo Combi de culoare gri era parcat lângă una din clădiri.

— Trebuie să fie corpul principal, spuse Jon arătând spre clădirea din spatele Volvo-ului. Parcă în fața acestuia și coborî din mașină.

După ce zgomotul portierelor trântite se stinse, se lăsă o liniște desăvârșită. Katherina privi în jur, bucurându-se de tăcere. Clădirea pe care Jon o numise corpul principal avea cam 100 de metri pătrați, iar ferestrele se aflau la jumătate de metru deasupra solului. Katherina nu putea să vadă nimic înăuntru, pe de o parte din cauza stratului gros de murdărie de pe geamuri, pe de alta – din cauză că acestea erau acoperite din interior. Celelalte două clădiri erau încă și mai dărăpănate. Acoperișul uneia era pe jumătate prăbușit în interior, iar cealaltă nu avea nici uși, nici ferestre.

Jon se îndreptă spre corpul principal. Pe ușa masivă de stejar atârna o pancartă uriașă, pe care era scris un text lung.

— Nu citi! Îl avertiză Katherina. E prea lung, îi faci jocul.

Jon încuviință din cap și mâinii pe dibuite ciocănelul de la ușă, cu privirea întoarsă în altă parte. Bătăile sale răsunară în toată ferma. Jon își lipi urechea de ușă și ascultă. Nimic. Se uită la Katherina clătinând din cap, apoi bătut din nou, de data aceasta ceva mai tare.

Katherina se apropie de o fereastră și încercă să privească înăuntru, însă o pânză de culoare închisă o împiedica să vadă ceva. Luă la rând toate ferestrele care dădeau spre curte, dar toate erau acoperite de perdele, mobile sau placaje de lemn.

— Alo, e cineva acasă? strigă Jon spre ușă.

Katherina avu impresia că vede o umbră printr-una din ferestrele clădirii cu acoperișul căzut. O porni încet spre ceea ce, pe vremuri, probabil că fusese un grajd. Zări din nou umbra, de data aceasta în spatele unui geam atât de murdar încât era imposibil să distingi ce sau cine se afla înăuntru.

— Jon! Îl strigă ea în șoaptă, continuând să se apropie de grajd.

Acesta lăsă ușa de lemn și se îndreptă într-acolo.

— Da?

În loc de răspuns, Katherina îi arătă cu degetul clădirea grajdului.

Ușa se afla la mijlocul laturii care dădea spre fermă. Probabil că odinioară fusese vopsită în albastru, dar acum atârna sleită din balamale, aproape înnegrită de vreme și mucegai. Katherina o împinse în lături. Ușa se deschise cu un scârțâit prelung și îndărătnic.

— Alo! strigă ea. E cineva aici?

Păși înăuntru, urmată de Jon. Clădirea nu mai fusese de multă vreme folosită pe post de grajd. Boxele erau acum pline de gunoaie, bucăți din acoperișul prăbușit sau cutii și mobilă.

— Acolo! strigă Jon trecând pe lângă ea.

O altă ușă se deschise în celălalt capăt al grajdului, spre clădirea principală, și apucară să vadă o siluetă alergând și trântind-o după ea. Jon dădu fuga într-acolo,

sărimd peste cutii și peste hârburile care-i ieșeau în cale. Katherina se întoarse și alergă înapoi spre corpul principal. Când ajunse la colțul clădirii, Jon tocmai țâșnea prin ușa grajdului. Continuă să alerge cot la cot spre pietrișul alb din fața casei, cotind apoi spre partea din spate. Nu văzură pe nimeni, dar apucară să audă o ușă trântindu-se înăuntru, în corpul principal. Pocnete și zăngănituri sugerau că ușa era febril baricadată.

Încetăniță și se opri în fața unei uși de culoare închisă, cu înfățișare masivă și cu balamale negre din metal.

— Nu vrem decât să vorbim cu tine, strigă Jon gâfâind.

Dinăuntru nu se auzi nicio reacție.

— Tom? îl strigă Katherina. Avem nevoie de ajutorul tău.

Jon bătu în ușă.

— Tom Nørreskov? Știm că ești înăuntru.

Ascultară încordați.

— Plecați de aici! se auzi deodată o voce din spatele ușii. N-aveți ce căuta aici!

Vocea era groasă și răgușită.

— Nu vrem decât să vorbim cu tine, Tom, spuse Katherina.

— N-am nimic de discutat cu voi. Cărați-vă sau chem poliția!

— Poți confirma, cel puțin, că ești Tom Nørreskov? întrebă Jon.

— Nu există niciun Nørreskov aici, numele meu e Klausen. E scris și pe ușă. Acum ștergeți-o de aici!

— Știm că ți-ai schimbat numele în '86, spuse Jon. Știm că înainte de asta ai fost dat afară din Societate. Știm și de ce.

Timp de câteva secunde nu se auzi nimic, după care deslușiră un mormăit slab. Katherina și Jon se uitară unul la altul.

— A sunat de parcă ar fi repetat „Ștergeți-o de aici”, șopti Jon.

— Ce tot șoptiți acolo? strigă bărbatul din spatele ușii. Cine sunteți voi la urma urmei? Și ce vreți de la mine?

— Nu vrem decât să-ți vorbim, repetă Katherina. Numele meu este Katherina și aici, cu mine, este Jon Campelli.

Timp de câteva secunde se făcu din nou tăcere în spatele ușii.

— Campelli?

— Jon Campelli, confirmă Jon. Sunt fiul lui...

Un zgomot de cheie răsucită în broască îl întrerupse. Ușa se întredeschise încet și un cap se iși prin deschizătură. Fața îi era aproape în întregime acoperită de barbă. Doi ochi albaștri, larg deschiși, se holbară la Jon, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Campelli, spuse bărbatul din nou și dădu din cap ca pentru sine.

— Nu vrem decât..., începu Katherina, dar se opri de îndată ce bărbatul deschise ușa larg și se trase un pas la o parte.

— Intră, Jon! Hai, intră! Am să-ți transmit un mesaj din partea tatălui tău.

Jon simți că i se înmoaie picioarele. Nu putea să le miște și rămase încremenit, holbându-se la bărbatul aflat în pragul ușii. Barba lui stufoasă era cenușie la vârfuri și plină de încâlcituri, ceea ce-i dădea o înfățișare șleampătă. O gură mare și zâmbitoare, cu buze pline, răsărea din clăia aceea de păr ca un crater roșu. Trupul îi era subțire, cu siguranță mult mai subțire decât lăsau să se vadă reiații largi și puloverul lălău, de culoare verde închis, iar spatele îi era puțin încovoiat.

— Intrați! spuse din nou bărbatul, făcându-le semne energice cu degetele-i subțiri și noduroase.

Jon simți mâna Katherinei pe umăr și trecu pragul ușii cu pași înceți. De îndată ce intrară într-un hol mic și întunecos, Tom Nørreskov trânti ușa în urma lor. Stăteau nemișcați în întuneric, ascultând cu înfiorare cum o încuia. Aerul era greu și mirosea a rânced.

— Pardon! zise Tom Nørreskov trecând pe lângă ei. Mă duc să aprind lumina. O lustră chioară se aprinse în tavan, aruncând o lumină gălbuie peste micul hol în care se aflau îngrămădite cutii de toate mărimile. N-o folosesc prea mult. Lumina, vreau să spun.

Tom Nørreskov se făcu nevăzut în mijlocul cutiilor, printr-o deschizătură ce dădea într-o altă încăpere, unde aprinse din nou o lumină. Katherine și Jon îl urmară într-o cameră mare. Pereții erau acoperiți cu tăieturi din ziar, fotografii și o mulțime de hârtiute galbene cu însemnări. Fire de lână de toate culorile legau însemnările ca pe o rețea de informații, un fel de versiune pe hârtie a internetului. În mijlocul podelei, sub un bec puternic fără abajur, se afla un fotoliu de piele, uriaș și uzat, iar în fața acestuia – un taburet care arăta de parcă fusese dezumflat. În jurul fotoliului se ridica mormane de cărți, împrăștiate fără o ordine anume.

Tom Nørreskov îi conduse mai departe, în camera următoare, plină de rafturi cu cărți, unde se mai afla și o canapea uriașă care, judecând după așternuturile de pe ea, ținea loc și de pat. În fața ei se afla o măsuță joasă, cu nenumărate volume legate în piele. Tom strânse repede așternuturile și le aruncă în spatele canapelei. Netezi în grabă pernele cu mâna, apoi spuse desfăcând brațele:

— Luați loc! Avem multe de discutat.

Jon și Katherine se așezară pe canapeaua de piele, în timp ce gazda lor aduse taburetul din camera alăturată și luă loc pe el chiar în fața lor. Nu-și putea lua ochii de la Jon și un mic zâmbet de satisfacție îi flutura neconținut pe buzele roșii.

— Zici că Luca mi-a lăsat un mesaj? Începu Jon.

Tom încuviință energic din cap.

— Vezi tu, tatăl tău presimțise că o să înceapă și, în cazul în care avea să i se întâmple ceva și așa fi dat de tine, trebuia să-ți transmit acest mesaj.

— Care?

Tom clătină din cap și zâmbi.

— Cât mă bucur să te văd din nou, Jon. Mai mult ca sigur că nu-ți mai amintești de

mine, dar obișnuiam să vin des la Libri di Luca pe vremea când erai mic. Zâmbetul îi dispăru. Am ținut mult la tatăl tău. Eram prieteni buni și el este singurul care m-a vizitat în ultimii... zece ani.

— Luca venea aici? întrebă Katherina uluită.

— O dată pe lună, cred. De obicei duminica, atunci anticariatul era închis.

— Dar n-a pomenit un cuvânt despre asta, spuse Katherina.

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse Tom ușor iritat. Făcea parte din plan.

Jon avea atât de multe întrebări să-i pună, încât nici nu mai știa de unde să înceapă. Chiar dacă nu își mai văzuse tatăl de mulți ani, acest loc și acest bărbat nu prea se potriveau cu imaginea pe care și-o făcuse despre Luca. Cu atât mai greu de crezut era că Luca ar fi putut să pună ceva la cale cu un membru care fusese exclus din Societatea Bibliofililor, al cărei apărător atât de loial fusese. Ba chiar mai mult de atât, că venirea lui Jon fusese prezisă ca un fel de înviere. Iar lui Jon nimic nu i se părea mai groaznic decât să fie previzibil.

— Care e mesajul, Tom? insistă Jon.

Acesta îl privi cu ochii lui albaștri și limpezi, bătând darabana în masă cu degetele lui noduroase, încetă să mai zâmbască.

— Să te ții departe, spuse el în cele din urmă.

— Ce?! exclamă Jon și Katherina în cor.

— Uită tot ce crezi că știi, vinde anticariatul și vezi-ți de viață! adăugă Tom împreunându-și degetele. Întoarce spatele și nu privi în urmă!

— Dar..., începu Jon.

— E spre binele tău, îl întrerupse Tom. Tatăl tău te-a iubit mai mult decât orice pe lumea asta. Era așa de mândru de tine – de succesele tale la facultate, de călătoriile tale în străinătate, de cariera ta. Era în stare să vorbească ore în șir despre cât de deștept ești și cât succes ai. Știai că a asistat la multe din procesele tale? Clătină din cap. Probabil că nu, dar să știi că venea la ele și era mândru ca un păun.

— Atunci avea un fel foarte ciudat de-a o arăta, spuse Jon încrucișându-și brațele. Cum de mie nu mi-a spus nimic?

— N-ai înțeles? întrebă Tom pierzându-și răbdarea. Voia să te protejeze. Luca a preferat să fie un părinte groaznic mai degrabă decât să fie un părinte fără copil.

Jon se ridică de pe canapea și începu să se învârtă prin încăpere, cu privirea în podea și cu mâinile în șolduri. I se făcuse greață, mai mult ca sigur din cauza aerului stătut din casă. Cum putea cineva să trăiască în halul ăsta? Era imposibil să gândești în cocina aia. Toate întrebările pe care fusese atât de nerăbdător să le pună dispăruseră parcă, fiind înlocuite de altele la care nici măcar nu era convins că ar fi vrut să afle răspunsul.

— Ai pomenit mai devreme de un plan? întrebă Katherina, în timp ce Jon continua să se plimbe prin cameră.

— Îmi pare rău, răspunse Tom. Dar nu pot spune mai multe. I-am promis lui Luca să-i transmit fiului său sfatul pe care avea să i-l dea. N-ar fi bine să-l implic mai mult.

Jon se opri și se întoarse către Tom.

— Și dacă nu am de gând să-i urmez sfatul? întrebă el agitat. Sunt deja implicat. Sunt

oameni care așteaptă ceva de la mine și oameni care au încercat să-mi dea foc. Așa că nu veni să-mi spui să întorc spatele și să-mi văd de viață de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Oricât de mult poate că aș vrea să fac asta.

— Mi-am dat seama, admise Tom. Dar cred că ar...

— M-am săturat să fiu lăsat întruna pe dinafară, îl întrerupse Jon. Spune-i Katherinei ce vrea să știe. Despre ce plan este vorba?

— Bine, bine, zise Tom aruncând o privire îngrijorată în direcția lui Jon, apoi se întoarse spre Katherine. Ei bine, planul, începu el, dând din cap ca pentru sine. Planul era că voiam să-i facem să se deconspire sau cel puțin să găsim dovezi ale existenței lor.

— Ale existenței cui? întrebă Katherine aruncând o privire spre Jon, care începuse din nou să se învârtă prin cameră.

— Noi le spuneam Organizația Umbrelor, răspunse Tom zâmbind.

— Poate că ar trebui să începî cu începutul, sugeră Katherine.

Tom tăcu și se uită la Jon.

— Continuă! îl îndemnă acesta.

Tom oftă resemnat.

— A început ca un fel de idee fixă, spuse el. Aproape ca un joc pe care îl jucam eu și Luca. Nu îmi aduc aminte care a venit primul cu ideea, dar într-o zi ne-a trecut prin cap că, în afara Societății Bibliofililor, s-ar putea să mai existe și o altă organizație de Lectori, care opera din umbră. O organizație care se deosebea de Societatea Bibliofililor prin faptul că membrii ei își foloseau puterile în scopuri criminale sau cel puțin egoiste. Își dresе glasul. Era mai mult un fel de glumă a noastră, dar curând am început să căutăm prin ziare întâmplări ce ar fi putut sprijini această ipoteză și să ni le arătăm victorioși unul altuia. „Umbrele au dat din nou lovitură!”, obișnuia Luca să spună, fluturând triumfător o tăietură din ziar despre vreun politician care și-ar fi schimbat dintr-odată poziția sau despre vreun industriaș care ar fi luat o decizie neașteptată. Zâmbi ca pentru sine. Bineînțeles, totul nu era decât în imaginația noastră. Eram tineri pe vremea aceea, iar fantezia noastră era mult mai vie.

Își dresе din nou glasul, ceea ce îl făcu pe Jon să presupună că nu-l mai folosisе de mult.

— Exemplele noastre de întâmplări și coincidențe au început să se adune, continuă Tom. Așa că, la un moment dat, nu mai puteam ignora faptul că exista o foarte mare probabilitate ca ceea ce născociserăm ca pe un fel de glumă între noi să fie adevărat. Multă vreme am exclus această posibilitate, dar ochii noștri s-au deprins să facă legături și am început să descoperim tot mai multe indicii și întâmplări care sugerau că o asemenea organizație chiar exista.

— Ce-au spus ceilalți? întrebă Katherine.

— Am păstrat secretul pentru noi, zise Tom cu regret. Presupun că eram cuprinși de un fel de manie a persecuției. Una dintre bănuielile noastre era că, dacă în rândurile Societății nu se știa despre o asemenea organizație, asta nu putea să însemne decât un singur lucru – că aveau spioni printre noi.

— Cine? întrebă Katherine.

Tom clătină din cap.

— Erau mai mulți candidați, dar nu am reușit să găsim dovezi concrete. De aceea am creat „planul”, pentru a-i face să se dea de gol.

Jon se opri și își reluă locul pe canapea, alături de Katherina. Tom își îndreptă privirea spre el. Din ochii lui albaștri răzbătea o durere asemenea celei pe care o simte un soldat când gândurile îi zboară înapoi, la vremea petrecută pe front.

— Ideea era că, dacă unul din noi avea să fie expulzat din Societate din motive suficient de serioase, Organizația Umbrelor avea să încerce să-l recruteze la puțin timp după aceea. Tom oftă. Simplu și la obiect.

Își luă ochii de la Jon și începu să privească în jur. Ochii i se plimbau peste tot, pe tavan, peste rafturile cu cărți și peste podeaua tocită, de parcă ar fi încercat să se orienteze după ce se trezise brusc din somn. Se uită apoi în jos, la mâinile lui.

— Prima parte a planului a avut un succes răsunător, continuă el zâmbind ușor. Așazisele mele nelegiuiri erau atât de groaznice, încât toți s-au ținut departe de mine și cred că în sinea lor i-au fost extrem de recunoscători lui Luca pentru a-și fi asumat sarcina expulzării. Nimeni n-a întrebat nimic referitor la autenticitatea acuzațiilor, cine s-ar fi apucat să inventeze asemenea povești? Lăsa întrebarea să plutească o vreme în aer. Nu ne mai rămăsese decât să așteptăm, urmă el desfăcând brațele. Ceea ce am și făcut. Și ceva s-a întâmplat, însă ceva ce nici în cele mai sălbatice fantezii ale noastre nu ne-am fi putut imagina...

În acel moment Katherina și Tom se ridicară brusc în picioare. Amândoi își lăsară capetele pe spate, ținând privirea ațintită în tavan, de parcă ar fi auzit ceva pe acoperiș.

— Ce e? întreabă Jon, uitându-se de la unul la altul.

Tom închise ochii și fruntea i se încreți de riduri adânci sub părul răvășit.

— „Interzis străinilor!” șopti Katherina ducând un deget la buze. Prima pancartă.

Jon realizează că-și ținea respirația. Deși nu auzea nimic, putea simți cât de încordați erau ceilalți. Katherina închisese ochii ei verzi și ridică încet o mână în direcția lui Jon, făcându-i semn să rămână așezat. Acesta nu se clinti.

— Au trecut, spuse Tom după vreun minut. Deschise ochii în același timp cu Katherina, care dădea aprobator din cap.

— Au? întreabă Jon.

— Cel puțin două persoane au citit pancarta, îl lămuri Katherina. Apoi nimic.

— Se întâmplă des, îi liniști Tom. Lumea se rătăcește sau încearcă s-o ia pe scurtătură. Cei mai mulți se întorc când dau de prima pancartă. Se așază din nou, iar Katherina îi urmă exemplul.

— Nu știu mulți care să poată recepționa la o așa mare distanță, spuse Tom dând din cap admirativ în direcția ei. Luca mi-a povestit despre puterile tale.

— E în întregime meritul lui, răspunse Katherina.

— Atunci avem ceva în comun, zise Tom zâmbind. Am fost elevul lui, la fel ca tine. Dar cu toții avem un anumit potențial, o limită care nu poate fi depășită, oricât de mult am exersa. Pentru cei mai mulți, această limită este cu mult mai mică decât ce ai demonstrat tu acum.

— Putem să revenim la subiect? întreabă Jon nerăbdător.

— Da, bineînțeles! spuse Tom, dar apoi se opri brusc.

— Ziceai că s-a întâmplat ceva, imediat după ce ai fost expulzat, îi aminti Katherina. Tom dădu din cap cu o expresie gravă.

— S-au întâmplat mai multe lucruri. În primul rând, numărul incidentelor a crescut. Deja și alții din Societatea Bibliofililor erau de părere că se petrecea ceva ciudat. Dar în loc să caute în afara Societății, și-au îndreptat suspiciunile asupra propriilor membri. Învinuirile au început să curgă, iar suspiciunile dintre cele două tabere, emițători și receptori, au luat îndată proporții. Tom își aținti privirea asupra lui Jon. Luca a încercat să-i țină uniți și chiar a reușit destul de multă vreme, cu toate că de ambele părți se iviseră facțiuni care voiau să scindeze Societatea Bibliofililor.

— Kortmann? întrebă Jon.

— El era purtătorul de cuvânt al emițătorilor, da! confirmă Tom. Kortmann era un bărbat ambițios, dar în ciuda frământărilor, câtă vreme Luca s-a aflat la conducere, Societatea a rămas unită.

Tom se opri din nou, privindu-și mâinile.

— Și apoi? întrebă Jon.

— Apoi... a fost omorâtă mama ta, spuse Tom aproape în șoaptă.

Jon avusese o presimțire că, mai devreme sau mai târziu, urma să se ajungă și la asta. Încă de pe când se insinuase că sinuciderea lui Lee ar fi fost provocată, undeva în adâncul sufletului îi încolțise ideea acestei posibilități. Dar reușise s-o înăbușe, iar acum afirmația seacă a lui Tom, că același lucru s-ar fi întâmplat și cu mama lui, îl izbi ca un pumn în plex. Lăsă capul în jos, deschizând gura ca să tragă aer în piept, și se concentra asupra respirației. Katherina își schimbă poziția și o simți punându-i mâna pe umăr. Jon îi făcu semn din cap că se simțea bine.

— Luca a fost, bineînțeles, distrus, continuă Tom. Se învinovățea singur pentru tot ce se întâmplase, de parcă el ar fi fost cel care o împinsese de la etajul cinci. Desigur, era conștient că nu fusese vinovat fizic, dar era convins că cercetările noastre legate de Organizația Umbrelor îi provocaseră moartea. Iar informația asta nu îi era de prea mare folos. Nu avea resursele necesare pentru a face ceva în această privință. Așa că s-a retras. Din Societatea Bibliofililor, din viața de familie, din toate, cu excepția anticariatului. Libri di Luca a devenit refugiul lui și aici își petrecea tot timpul.

— Da, știu! zise Jon sec. Partea asta mi-o amintesc foarte bine.

— Te-a dat spre adopție pentru a te proteja, interveni Tom. Era convins că nu lui îi voiau răul, ci celor pe care îi iubea. Lui Marianne și ție. După ce o pierduse pe mama ta, a încercat să facă tot posibilul pentru a proteja ce-i mai rămăsese din familie, chiar dacă asta însemna că nu avea să te mai vadă vreodată.

Jon simți că i se făcea din ce în ce mai greață. Auzea tot ce spunea Tom Nørreskov, recunoștea și înregistra cuvintele, încercând să le atribuie un sens. Poate că existase o logică în lumea aceea în care trăise Luca pe atunci, dar în contextul amintirilor lui din acea perioadă, toate astea nu aveau nicio noimă. De la a crede că tatăl lui nu voise să aibă nimic de-a face cu el până la a accepta că aproape se sacrificase pentru binele lui era o distanță prea mare.

— De ce nu mi-a zis niciodată nimic?

— De frică. Nu îndrăzneam să povestesc nimănui. Riscul ca Societatea să fi fost infiltrată l-a oprit să caute ajutor printre membri. Multă vreme după moartea lui Marianne nu a venit nici măcar o dată să mă vadă. Cui să i se destăinuie?

— Lui Iversen, de exemplu? întrebă Katherina. L-ar fi putut ajuta, nu?

— Ceea ce Iversen a și făcut, răspunse Tom. Mai mult decât și-ar fi putut da seama, însă doar ca sprijin moral, ca prieten și ca ajutor la anticariat. Întotdeauna s-a îngrijit ca Luca să aibă de mâncare și să fie la curent cu lucrurile care se petreceau în Societatea Bibliofililor. Separarea emițătorilor și a receptorilor a devenit rapid o realitate după retragerea lui Luca, fiind probabil înlesnită de aceasta. Kortmann a ajuns conducătorul Societății din partea emițătorilor, Clara – din partea receptorilor. Pentru o vreme, a domnit o pace idilică.

— Deci Iversen nu știe nimic despre Organizația Umbrelor?

— Nu! răspunse Tom cu hotărâre. Nu pentru că nu am fi avut încredere în el, dar uneori Iversen e, scuzați-mi expresia, ca o carte deschisă. Ne-ar fi putut da de gol fără să fi vrut, pur și simplu doar pentru că ar fi avut știință despre existența Organizației Umbrelor. De aceea am hotărât de la bun început să nu-l implicăm. Pentru binele lui.

— Și ce s-a întâmplat cu planul? întrebă Katherina. Ai fost contactat de Organizația Umbrelor?

Tom clătină din cap.

— Niciodată, răspunse el împreunându-și mâinile. Poate că nici nu le-a fost prea ușor să dea de mine. Pe vremea aceea devenisem și eu oarecum paranoic. Drept să spun, moartea lui Marianne m-a speriat cumplit, așa că am încercat să mă protejiez cum am putut mai bine. După o vreme am abandonat totul și m-am mutat aici. Își lăsă privirea să alunece în jur. Doar Luca știa unde mă aflam, sau cel puțin așa am crezut. Buzele lui roșii se lățiră într-un zâmbet. Până astăzi.

— Șșșș! exclamă Katherina deodată ridicând o mână.

Tom înclină capul și închise ochii. Așa cum stătea pe taburet, cu mâinile împreunate, părea un călugăr care medita. Jon se întoarse către Katherina.

— „Interzis străinilor!”, șopti ea.

Jon făcu semn din cap că a înțeles și se rezemă de spătarul canapelei. În momentul acela își dorea să poată auzi ce auzeau ceilalți, ca să fie mai mult decât un simplu spectator.

— „Proprietate privată”, spuse Katherina.

— A doua pancartă, adăugă Tom.

Jon se uita de la unul la celălalt. Amândoi țineau ochii închiși, încercând să se concentreze, și stăteau în aceeași poziție ca în momentul în care începuseră să asculte, neîndrăznind să se miște.

— „Accesul interzis!”, mormăi Tom. Sunt în pădure.

— Trei persoane, adăugă Katherina.

Dacă nu s-ar fi temut că le întrerupe concentrarea, Jon ar fi sărit în picioare și ar fi alergat afară să vadă cine venea. Dar nu îndrăzni să facă nimic altceva decât să rămână nemișcat pe canapea. Își lăsă privirea să alunece prin încăpere. Cotoarele cărților, ca un mozaic, făceau încăperea să nu pară chiar atât de goală pe cât era în realitate, poate

pentru că volumele fuseseră aranjate oarecum la întâmplare. Se aplecă în față, spre raftul din apropiere.

— Jon, nu! strigă Katherina cu voce tare.

— MichelFoucaultGünterGrassCuvinteleȘiLucrurileCântecDeLeagăn
ThomasPynchonMason&DixonRichardFordSusanSontagFinnCollinAnatomiaUriiUltimaW;
Șuvoiul de titluri și nume de autori pe care Jon apucă să le citească estompă complet
recepția persoanelor care se apropiau de fermă. Katherina deschise ochii și se întoarse
brusc către el.

— Oprește-te! îi ordonă ea.

Jon o privi surprins, dar expresia i se schimbă rapid în regret când își dădu seama ce
făcuse și își îndreptă privirea spre podea.

Katherina închise ochii și se concentrează din nou, însă nu mai receptă nimic. Ce putea
să însemne asta? Se opriseră sau se aflau între două pancarte? Pe cât de confortabil era
să poți recepționa de la distanță, pe atât de frustrant era să nu poți vedea ce anume se
petrecea în realitate.

Katherina se ridică brusc de pe canapea și o luă la goană, străbătând pe rând
camerele spre ușa de la intrare. Încercă orbecăind să descuie cele trei zăvoare care o
împiedicau să iasă și, când în sfârșit reuși, ceilalți doi o ajunseră din urmă.

Toți trei alergară spre drum. Jon era mai rapid decât ceilalți și luă distanță, dar de
îndată ce ajunse la prima curbă se opri brusc. Când îl prinseră din urmă, Tom și
Katherina putură vedea un Land Rover gri îndepărtându-se în marșarier. Din cauza
umbrei copacilor era imposibil să-și dea seama câți oameni se aflau în mașină.
Katherina dădu să alerge după ei, dar Jon o opri apucând-o de umeri.

— Tocmai au cules un tip de pe drum, îi explică el. A ieșit din pâlcul acela de copaci
din stânga. Poate că sunt mai mulți.

Katherina privi spre trunchiurile copacilor, dar prin desișul brazilor nu putea să
răzbată decât la câțiva metri distanță. Mașina nu se mai zărea, însă puteau auzi în
continuare hurelul motorului. Land Rover-ul se îndepărta în mare viteză.

— Ai reușit să reții numărul? întrebă Katherina.

Jon clătină din cap.

— TX nu știu cum.

— Mă duc să-mi aduc pușca, spuse Tom și fugi spre casă, înainte să apuce ceilalți să
reacționeze.

— Cum arăta tipul? întrebă Katherina. Ai reușit să-l recunoști?

— Nu! răspunse Jon cu siguranță în voce. Era mic și slab, îmbrăcat vânătorește, cu
pălărie și toate celelalte.

— Și pușcă?

— Posibil. N-am apucat să văd.

Jon înaintă câțiva pași în direcția drumului, cercetând desișul. Rămaseră nemișcați
câteva minute, ascultând fără să audă nimic altceva decât vântul foșnind printre
vârfurile copacilor.

— Îmi pare rău că am stricat totul, spuse el fără să-și ia privirea de la copaci. Încă nu
m-am obișnuit cu ideea că cititul mă poate da de gol. Toată viața am crezut că atunci

când citești în gând este ceva privat, un fel de încăpere în care putem fi singuri. Dar în realitate am emis tot timpul ca o stație radio.

— O stație radio cu un număr extrem de mic de ascultători, îi atrase atenția Katherina. Cei mai mulți oameni pot citi nestingheriți toată viața lor fără să dea peste vreun receptor.

— Asta pentru că știu să se ascundă bine, spuse Jon zâmbind și arătă spre fermă. Da, recunosc, Tom este un caz special. Zâmbetul îi dispăru și o privi întrebător pe Katherina. Foarte special. Întrebarea este dacă putem avea încredere în el?

— Avem de ales?

Jon clătină din cap desfăcând brațele.

— Am auzit atât de multe lucruri incredibile în ultima săptămână încât asta aproape că are sens, spuse el și își îndreptă privirea către pâlcul de copaci. Măcar reușește să explice multe alte lucruri care s-au petrecut și, nu în ultimul rând, ce s-a întâmplat cu Luca. Informațiile astea mi-ar fi folosit dacă le-aș fi știut mai din timp.

Katherina observă că Jon își împreunase mâinile și le strângea atât de tare încât încheieturile i se albiseră.

— Cel mai greu de crezut mi se pare că Luca n-a pomenit nimic despre asta, zise ea. Nici măcar față de Iversen.

Jon ridică o mână, făcându-i semn să tacă. Dinspre pădure se auzi un zgomot de crengi rupte și de pași. Jon înaintă puțin spre marginea drumului, iar Katherina îl urmă. Acum reușeau să distingă o siluetă care venea direct spre ei și să audă găfâitul cuiva care se lupta să dea la o parte crengile îndărătnice.

Tom își făcu apariția din pâlcul de copaci, roșu la față și respirând greu. Avea la subsuoară o pușcă împodobită cu rămurele smulse în eforturile lui de a-și croi drum printre copaci.

— Nici urmă! îi anunță după ce își trase sufletul. Dacă a fost cineva, atunci a dispărut. Îi întinse pușca lui Jon, ca să-și poată culege crengile și frunzele din păr și din barbă.

Nici Katherina, nici Jon nu erau prea entuziasmați la gândul de-a se întoarce în cămăruța întunecoasă. Tom rămase puțin în urmă pe când se întorceau agale spre fermă, unde se aflau parcate mașinile. Era frig, dar după atmosfera închisă din casă, Katherina savura aerul proaspăt.

— Erau cei din Organizația Umbrelor? întrebă Jon când ajunseră la fermă și Tom îi prinse din urmă cu pași oarecum șovăielnici.

— Dacă au fost ei, atunci e prima oară când îi văd atât de aproape, răspunse el întinzând mâna după pușcă.

Jon îi înapoie arma, iar Tom începu să curețe grijuliu de praf și murdărie țeava și patul puștii.

— V-a urmărit cineva până aici? îi întrebă el fără a-și lua privirea de la pușcă.

Jon clătină din cap.

— Nu am remarcat pe nimeni.

— Cam bate la ochi că și-au făcut apariția taman azi, când ați venit voi, zise Tom uitându-se la ei. Cui i-ați spus unde vă duceți?

— Lui Iversen și lui Pau, răspunse Katherina.

— Și tipului cu computerul, adăugă Jon.

— Aveți încredere în ei?

Amândoi încuviințară din cap.

Tom își lăsă privirea să alunece pe deasupra clădirilor din jur și scoase un oftat ușor.

— Cred că ar trebui să plecați, spuse el calm.

Katherina și Jon se uitară unul la altul.

— N-ar fi mai bine să mai rămânem, în caz că or să se întoarcă? întrebă Jon.

— Nu, mulțumesc! zise Tom făcând un pas înapoi. Mă descurc eu. M-am descurcat timp de douăzeci de ani. Cel mai bine ar fi să mă lăsați în pace.

Așa cum stătea acolo, cu fața la ei și pușca la subsuoară, Katherina simți că era mai mult decât o cerere politicoasă. Deși vocea lui nu trăda nimic, trupul lui Tom părea încordat, iar ochii i se plimbau de la unul la altul.

— Dar..., încercă Jon să protesteze, însă Katherina îl opri, punându-i o mână pe umăr.

— Hai mai bine să plecăm! zise ea cu voce joasă. Apoi se întoarse către bărbatul în vârstă: Mulțumim pentru toate, Tom. Ne-ai dat niște informații prețioase și vom face tot posibilul să le folosim cât mai bine. Și, bineînțeles, sperăm să ne revedem. Dacă Organizația Umbrelor se pregătește într-adevăr de atac, avem nevoie de toată lumea.

Acesta încuviință din cap, deși în ochi i se citea o umbră de îndoială. Nu îi scăpă din ochi cât se urcară în mașină. Katherina îl studie în oglinda retrovizoare. Tom Nørreskov stătea singur în fața fermei, urmărindu-i din ochi o vreme, apoi se întoarse și se îndreptă spre casă.

— Cam paranoic, nu crezi? spuse Jon, după ce trecură de pădure.

— Șaisprezece ani în pustietatea asta m-ar face și pe mine să devin un pic ciudată, zise Katherina, grăbindu-se să adauge: Mai ciudată decât sunt, vreau să spun.

Străbătură drumul spre Copenhaga în tăcere. Katherina își dădu seama că Jon avea nevoie de un răgaz ca să proceseze noile informații, așa că își ocupă timpul încercând să cerceteze dacă nu cumva îi urmărea vreo mașină. Ajunseră în Copenhaga fără să zărească niciun Land Rover sau vreo altă mașină suspectă, iar atmosfera se destinse simțitor când se strecurară printre clădirile înalte din centrul orașului.

În fața anticariatului, Jon opri motorul, însă nu păru că avea de gând să coboare din mașină.

— Cred că simt nevoia să reflectez puțin, spuse el cerându-și scuze din priviri.

— Desigur! zise Katherina. Nu te grăbește nimeni. Spune-mi numai dacă te pot ajuta cu ceva. Îl zări pe Pau prin ferestrele anticariatului. Ce să le spun celorlalți? întrebă ea și făcu semn din cap în direcția lui Pau, care se proptise la fereastră cu mâinile vârate în buzunare și privirile ațintite către ei.

— Tocmai la asta mă gândeam, răspunse Jon. Secretoșenia nu i-a fost de prea mare folos tatălui meu. Chiar dimpotrivă! Poate că ar trebui să dăm cărțile pe față și să le povestim totul. Ridică din umeri. Poate că asta o să-i facă să se dea de gol, în caz că s-au infiltrat într-adevăr în Societatea Bibliofililor.

Katherina încuviință.

— Diseară mă duc să-l văd pe Iversen la spital, spuse ea. O să-i povestesc ce-am descoperit. Cred că îi suntem datori ca el să fie primul care află.

— Bine, atunci pe Kortmann îl punem la curent mâine, adăugă Jon satisfăcut.

Katherina își luă rămas-bun și coborî din mașină. Îl auzi pe Jon pornind Mercedesul, dar băgă de seamă că nu o luă din loc decât după ce o văzu intrând în anticariat.

•

Nici nu apucă să închidă ușa, că Pau o întrebă:

— Ei, cum a fost? Ce s-a întâmplat?

Katherina aruncă o privire prin încăpere, pentru a se asigura că nu se afla niciun client prin preajmă.

— Nu el e cel pe care îl căutăm, răspunse ea. Pentru moment nu-ți pot spune mai multe.

— Offf! Hai, Katherina! exclamă Pau dezamăgit. Cum era Tom? Hai, povestește-mi! Doar am lăsat totul baltă ca să-ți pot ține locul.

Katherina oftă și începu să-i povestească despre fermă și despre viața solitară a lui Tom Nørreskov, dar nu pomeni nimic despre Organizația Umbrelor sau despre legătura dintre membrii acesteia și Luca.

— Ce idiot! mormăi Pau când Katherina termină de povestit și nu se lăsa impresionată de rugămințile lui de a-i spune mai multe. Dumnezeu știe ce-o fi făcând în realitate acolo, într-o fermă aflată la mama naibii.

Un client intră în anticariat, scutind-o astfel pe Katherina de comentarii suplimentare.

Tot restul zilei continuă să evite întrebările lui Pau, iar când se făcu ora închiderii, îl trimise acasă și rămase în sfârșit singură. După ce încuie anticariatul, își luă bicicleta și începu să pedaleze spre Spitalul Regal. Pe drum se opri să cumpere o pizza pepperoni, a cărei aromă îi făcu pe toți cei din spital să întoarcă îndată capetele după ea cu o privire rugătoare în ochi.

Iversen părea complet refăcut. Bărbatul mărunțel stătea în pat, iar chipul i se lumina într-un zâmbet uriaș când Katherina intră în încăpere. Descoperind că îi adusese o pizza, izbucni în hohote zgomotoase de râs.

— Tocmai am terminat de mâncat! zise el. Dacă se poate spune așa, ținând cont de mâncarea din spitalul ăsta. Absorbție ar fi un termen mai potrivit. Se bātu pe burtă prin așternuturi. Dar pentru o pizza pepperoni se găsește întotdeauna loc.

Mușcă fericit dintr-o felie de pizza, în timp ce Katherina îi povestea cum decursese călătoria, relatându-i dezvăluirile făcute de Tom Nørreskov. De mai multe ori, Iversen era cât pe ce să se înece cu mâncarea de uimire, dar o lăsă să vorbească până când sfârși ce avea de spus, iar el termină de mâncat.

— Am știut mereu că Luca avea secretele lui, dar asta întrece într-adevăr orice închipuire. Se șterse gânditor la gură după ce înfulecă ultima bucată de pizza. Chiar nu sunt demn de încredere?

— Bineînțeles că ești demn de încredere, îl liniști Katherina. Dar se poate spune că spiritul tău deschis te trădează.

Iversen clătină din cap neîncrezător.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi fost mai atent şi poate că aş fi putut să-l ajut mai mult.

Katherina îi luă mâna. Era caldă şi uscată.

— L-ai ajutat destul, ca prieten şi coleg. Exact de asta avea nevoie.

Iversen ridică din umeri.

— N-o să aflăm niciodată răspunsul, zise el oftând. Îmi pare bine că îmi povesteşti toate astea. Dar credeţi că este înţelept? Dacă am să dau de gol faptul că am aflat despre Organizaţia Umbrelor?

Katherina îi strânse mâna.

— Toţi cei din Societatea Bibliofililor vor fi informaţi, spuse ea cu seriozitate. Avem nevoie de fiecare în parte pentru a le putea face faţă.

Rămaseră nemişcaţi, ţinându-se de mână şi nerostind un cuvânt preţ de câteva minute.

— Cât de orb am putut să fiu! zise Iversen cu amărăciune în glas. În sfârşit toate capătă un sens. Expulzarea lui Tom, reacţia lui Luca la sinuciderea lui Marianne, faptul că Jon a fost dat spre adopţie. Incredibil! Bietul om, cum de-a putut să păstreze asemenea secrete?

— Tom i-a fost în mod sigur un refugiu şi o supapă psihologică, sugeră Katherina.

— Tom, repetă Iversen ca pentru sine, clătinând din cap. Ne-au tras pe toţi pe sfoară.

— Dar preţul a fost uriaş, îi atrase atenţia Katherina.

— Trebuie să-l aducem înapoi, spuse Iversen hotărât. După felul în care l-am tratat, trebuie să-l recompensăm cumva. Lovi aşternutul cu palma. Şi avem nevoie de el. Cine altul ar fi mai potrivit să ne ajute împotriva Organizaţiei Umbrelor? Doar el e expertul.

— Nu cred că putem conta pe el, mă îndoiesc că o să accepte să-şi părăsească ferma, spuse Katherina. Tot ce îl interesează acum e să aibă grijă de viaţa lui. Nu că l-aş învinovăţi, după toate prin câte a trecut.

— Trebuie să putem face ceva pentru el.

— Cel mai bine ar fi să-l lăsăm în pace, spuse Katherina.

— N-o să fie uşor, dacă şi ceilalţi or să se lase convinşi de toată tăraşenia, remarcă Iversen sec. Crezi că Clara ori Kortmann vor accepta toată povestea fără ca Tom să fie de faţă pentru a o confirma?

— Cred că vor fi nevoiţi s-o facă, zise Katherina. Şi or să-i dea ascultare lui Jon. Doar el a fost cel mai mult afectat de tot ce s-a întâmplat. Într-un fel, Tom şi-a ales singur soarta. Jon, în schimb, nu a avut de ales. Dar cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas cu Luca?

— Şi Jon cum a primit noutăţile?

— Surprinzător de calm, ţinând cont de împrejurări, răspunse Katherina. E greu de spus ce simte. În privinţa asta îi seamănă lui Luca – ştie să ţină un secret. Poate chiar prea bine. Cred că e supărat că nu i s-a spus adevărul.

— Cu toţii suntem, mai mult sau mai puţin, remarcă Iversen. Că a fost sau nu un lucru justificat, nimănui nu-i place să fie lăsat pe dinafară. Poate că asta o să fie şansa de reunire a Societăţii Bibliofililor – visul lui Luca.

— Dar e posibil să existe trădători printre noi, observă Katherina.

— Adevărat! consimţi Iversen. Mai adevărat ca oricând, de fapt, dar a venit vremea

să le luăm urma, să scuturăm pomul de stricăciuni, iar pentru asta avem nevoie de ajutorul tuturor. Și nu în ultimul rând al lui Jon.

— Și Kortmann?

— Kortmann și Clara vor trebui să îngroape securea războiului! exclamă Iversen enervat. Chiar dacă o să fie nevoie să-i oblig să pună mâna pe sabie pentru asta.

Katherina băgă de seamă că dintr-odată cardiograful, la care încă mai era conectat trupul lui Iversen, începu să se zbuciume violent și îl bătă ușor pe mână.

— Ia-o mai încet, Iversen, altfel o să ne trezim cu tot spitalul peste noi.

•

A doua zi, Katherina deschise, pentru prima oară în viața ei, anticariatul cu conștiința că nu întotdeauna cărțile care îi umpleau rafturile fuseseră folosite în scopuri bune. Până acum privise vinderea cărților ca pe o ocupație onorabilă – o slujbă al cărei scop era de a-i lumina pe oameni și de-a le procura experiențe plăcute. Acum avea sentimentul că la fel de bine ar fi putut să lucreze într-un magazin de arme. Pentru că existau oameni care ar fi putut folosi cărțile pe care le vindea ea pentru a le face rău altora. Știuse de multă vreme că exista un risc, dar acum era prima oară când își dădea seama fără umbră de îndoială că asta se întâmpla în mod deliberat, că totul era organizat.

Această nouă revelație o făcu involuntar să-i cerceteze cu atenție pe clienții care intrau în anticariat și chiar se surprinse furișându-se după unii din ei pentru a nu-i scăpa din ochi. Mai mult, își folosea puterile pentru a culege cât mai multe impresii, iar când unul dintre clienți i se părea suspect, încerca să-l facă să-și piardă chef de citit și să părăsească imediat anticariatul.

Pe la jumătatea după-amiezii sună Jon. Fiind într-o stare de sensibilitate exagerată, își dădu imediat seama din vocea lui că ceva nu era în regulă.

— Cum se simte Iversen? întrebă el.

— O să fie externat astăzi sau mâine, spuse Katherina și continuă să-i povestească despre vizita ei la spital cu o seară în urmă. Dar din comentariile scurte și întreruperile lui Jon își dădu seama că gândurile lui erau cu totul în altă parte.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea după o pauză în care niciunul din ei nu spuse nimic.

Jon râse laconic la celălalt capăt al firului.

— Da și nu, răspunse el. Am ajuns la... sau, mai bine zis, am fost nevoit să iau o hotărâre.

— Da? șopti Katherina cu răsuflarea tăiată. Creierul ei începu să producă tot felul de scenarii de groază. O hotărâre despre ce? Libri di Luca? Voia să vândă anticariatul tocmai acum, când exista riscul să sfârșească în mijlocul unei lupte cu Organizația Umbrelor? Fusesse amenințat? Cumpărat?

Jon își drese glasul și continuă:

— Ce trebuie să faci pentru a te activa?

De când Tom Nørreskov le povestise despre Organizația Umbrelor și felul în care Luca fusese afectat, Jon încercase să-și reseteze creierul în funcție de noile informații. După ce, vreme de douăzeci de ani, și-l alimentase cu presupuneri, acuzații și furie, acum era ca și când ar fi trebuit să-și întoarcă creierul pe dos pentru a afla adevărul. Tocmai de aceea simțise nevoia să fie singur, așa că, după ce o lăsă pe Katherina în fața anticariatului, se duse direct acasă.

Închise ușa, își scoase geaca și intra în living. Judecând după miros și după faptul că revistele de *lifestyle* erau așezate acum într-un teanc ordonat pe măsuta neagră, trase concluzia că menajera fusese acolo și făcuse curat. Soarele de după-amiază se revărsa prin ferestrele proaspăt spălate, iar lumina lui se reflecta atât de puternic în podeaua albă de scânduri și în peretele alb, încât îl făcea să mijească ochii. Se apropie de canapeaua de piele neagră și se așeză cu un oftat. În afară de canapea, singura mobilă din încăperea era un raft de culoare gri, lat și jos, aflat pe peretele opus. Pe el erau așezate un televizor cu ecranul lat și un sistem *surround*, care ocupau cea mai mare parte a peretelui din față, în timp ce peretele din spatele lui și spațiul dintre ferestre erau dominate de bannere negre, cu litere chinezești roșii și argintii.

Jon se aplecă înainte, luă teancul de reviste de pe mäsută și îl așeză pe podea, apoi îl împinse sub canapea, fără a se uita măcar la el. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit acum era să citească ceva.

Cât stătuse pe canapea, cu privirea pironită în ecranul televizorului, soarele coborâse în spatele acoperișurilor și o lumină difuză invadase încăperea. Se trezi cufundat într-un val de gânduri, întrebări și teorii care nu îi dădeau pace. De parcă fusese prins într-o spirală din care nu mai putea scăpa, pendulând între amintirile din copilărie ce contrastau strident cu povestirea lui Tom Nørreskov. În cele din urmă îl răzbi foamea, lucru care îl făcu să se ridice de pe canapea și să se ducă în bucătărie, unde încropi ceva de mâncare din ce reuși să găsească prin dulapuri. Apoi se târî până în pat.

După o noapte de insomnie, Jon se hotărî să se ducă la serviciu. Pe de o parte, pentru că voia să se gândească la altceva, pe de alta, pentru a relua contactul cu vechiul lui stil de viață, care acum i se părea atât de îndepărtat, încât simțea nevoia să verifice dacă existase într-adevăr sau nu fusese decât un vis.

Când ajunse la birou, Jenny îl salută prietenoasă din cap, dar nu spuse nimic. Jon crezu că întrezărește o umbră de ușurare și totodată de îngrijorare în privirea ei. Motivul îngrijorării avea să-l afle curând, când se pomeni chemat în biroul lui Halbech.

— Bună ziua, Campelli! îl salută Frank Halbech pe un ton oficial, de îndată ce Jon închise ușa și se așeză pe scaunul din fața angajatorului său. Frumos din partea ta să-ți faci apariția.

Jon, care își pregătise deja apărarea pentru zilele libere, dădu din cap.

— Da, mi-am permis să îmi iau câteva zile libere. Mai rămăseseră câteva detalii de pus la punct în legătură cu moartea tatălui meu și, fiindcă nu pot înainta în cazul Remer atâta vreme cât personajul principal nu ne furnizează informațiile de care avem nevoie,

m-am gândit că nu are să fie vreo problemă.

Expresia de pe fața lui Halbech nu se schimbă, dar acesta se uită întrebător la Jon.

— Am încercat să-l fac să-mi răspundă la solicitări, continuă Jon. Dar fie nu e de găsit, fie începe să se amestece în alte probleme care nu au nimic de-a face cu cazul.

— Versiunea lui este cu totul alta, spuse Halbech lăsându-se pe spătarul scaunului cu brațele încrucișate. Am vorbit cu el ieri, când tu nu erai aici. Vrea să-ți luăm cazul.

Jon încercă să-și ascundă uimirea cât putu mai bine.

— Remer susține că ești dezinteresat, leneș și neserios, continuă Halbech. Din câte mi-a spus, ți-a stat tot timpul la dispoziție și a tot încercat să ia legătura cu tine pentru a-și face o idee despre direcția în care o va lua cazul.

Jon clătină din cap.

— Dar lucrurile nu stau nici pe departe așa! încercă el. Remer este cel care e greu de găsit, nu mi-a răspuns nici măcar la e-mailuri.

— Nu știu ce ai făcut, dar l-ai călcat pe coadă, Campelli, spuse Halbech și se aplecă înainte. Remer pompează o grămadă de bani în firma asta. Atât de mulți încât nu ne putem permite să-l pierdem din cauza problemelor de familie ale unuia dintre angajații noștri. E, desigur, regretabil că tatăl tău a murit, dar nu poți să-ți neglijezi serviciul.

— Nici nu cred că s-a întâmplat, spuse Jon fără a-și putea ascunde iritarea. Pot să-ți arăt corespondența pe care...

— Da, mulțumesc! îl întrerupse Halbech. Sunt la curent cu corespondența. Remer mi-a citit o parte din ea și trebuie să admit că, față de cel mai important client al nostru, m-am așteptat la un ton ceva mai profesional.

Jon făcu ochii mari.

— Ți-a *citit* cu voce tare? întrebă el.

— Da! confirmă Halbech iritat.

— La telefon?

— Nu! răspunse Halbech enervat. Doar ți-am spus că a trecut ieri pe aici. Avea niște copii după corespondența voastră, din care mi-a dat câteva exemple, și trebuie să recunosc...

Jon nu mai ascultă continuarea. Și-l imaginează pe Remer așezat pe același scaun pe care stătea el acum, citindu-i lui Halbech, patronul biroului de avocatură, care asculta conștiincios și aprobator tot ce îi spunea renumita vacă de muls a firmei. Jon știa prea bine cum se poate nuanța un text, chiar și fără puterile de care aflase în ultima săptămână. Dar dacă, pe deasupra, Remer mai era și emițător, atunci Halbech chiar nu avusese nicio șansă. Cum stătea acolo, explicându-i că Remer parcursese materialul cu voce tare, Halbech părea ferm convins că nu dădea glas decât propriei opinii, că el era cel care lua poziție față de lucrurile care îi fuseseră aduse la cunoștință și că el singur trăsese concluzia.

— ... de aceea am decis să-ți luăm cazul, încheie Halbech, ridicând palmele ca pentru a indica faptul că îi fusesse luat din mâini.

— Bun, spuse Jon resemnat și dădu să se scoale de pe scaun.

— De fapt, continuă Halbech ridicând glasul, ceea ce-l făcu pe Jon să rămână așezat, de fapt, suntem nevoiți să reconsiderăm cu totul angajarea ta.

Jon se uită șocat la bărbatul din spatele biroului.

— Firma aceasta nu are nevoie de oameni care nu iau clienții în serios, urmă Halbech fără să clipească. Clienții vin la noi pentru că, dintr-un motiv sau altul, sunt în impas, și este afurisita noastră de datorie să-i tratăm cu profesionalism. Dacă începe să se răspândească zvonul că suntem niște neserioși, indiferent că e sau nu adevărat, am terminat-o în branșa asta.

— Ce anume încerci să-mi spui?

— Că ești concediat, zise să Halbech scurt, fără să-și ia privirea de la Jon. Și eliberat din funcție. Împachetează-ți lucrurile și părăsește imediat clădirea.

Nu mai era nimic de făcut, Jon își dădea seama de asta, nu ajuta la nimic să încerce să argumenteze sau să explice. Remer câștigase runda asta, îi era cât se poate de clar. Jon își privi mâinile de parcă ele ar fi fost de vină și l-ar fi împiedicat să-și facă treaba. Simți cum o furie violentă crește înlăuntrul lui și strânse din dinți. Nu Halbech era inamicul în toată povestea asta. El nu credea decât că își proteja firma. Jon încuviință din cap.

— Bun, spuse el și se ridică de pe scaun.

— Jenny o să te însoțească afară, adăugă Halbech și făcu un semn spre ușă. La revedere, Campelli!

Jon se întoarse fără să spună nimic și se îndreptă spre ușă. Jenny îl aștepta afară, frângându-și mâinile, cu ochii în lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, Jon! zise ea imediat.

— Nu-ți face probleme, spuse el îmbrățișând-o. Jenny tremura ușor și îl strânse cu putere în brațe o vreme, până când reuși să se desprindă.

Ea îi dădu drumul fără prea multă tragere de inimă.

— Trebuie să te rog să-mi dai mobilul și cheile de la mașină, urmă Jenny cu vocea gătită de plâns și îl privi de parcă și-ar fi cerut scuze.

Jon încuviință din cap.

— Da, hai să terminăm și cu asta.

Zece minute mai târziu se afla afară, pe trotuar, fără serviciu, fără mașină și fără telefon. Nu știa precis care dintre pierderi era mai gravă. Serviciul îi asigura un anumit trai, iar cu mașina putea circula nestingherit, însă fără telefon se simțea extrem de singur, exclus din circuitul informației și fără posibilitatea de-a lua legătura cu cineva care l-ar fi putut ajuta. Încercă să se convingă că toate astea erau prostii, dar îi luă multă vreme până să găsească un telefon public în funcțiune, iar când îl găsi, renunță să mai dea telefon. Pe de o parte, pentru că nu știa la ce număr să sune – toate numerele lui se aflau în telefonul pe care tocmai îl predase – și pe de altă parte pentru că, dintr-odată, i se păru mult prea public să vorbească la telefonul din mijlocul bulevardului decât dacă ar fi făcut-o în același loc la mobil.

Jenny îi strecurase un bon de taxi, dar preferă să-l lase în buzunar și o porni pe jos înapoi spre casă. Pe drum avu ocazia să-și adune gândurile. Furia încă mai pândeă în el ca o durere de stomac, dar în același timp îi dădea o oarecare satisfacție faptul că acum știa împotriva cui s-o îndrepte – Remer și Organizația Umbrelor. Reușiseră să-i distrugă viața lui Luca și nu erau prea departe de-a o distruge și pe a lui. Îi luaseră tocmai ce

iubea mai mult – serviciul. Sau cel puțin așa credeau, deși el începuse să aibă îndoieli în privința asta. Întâmplările din ultimele zile împinseseră cariera lui de avocat undeva în planul secund și nu se mai simțea la fel de sigur că asta era într-adevăr marea lui pasiune, însă nu însemna în niciun caz că avea de gând să lase lucrurile să treacă fără să facă nimic.

Când ajunse acasă, o sună pe Katherina.

•

Apoi totul începu să meargă repede. Katherina îl sună înapoi în mai puțin de zece minute. Vorbise cu Iversen, care urma să fie externat în cursul zilei și sugerase să efectueze activarea sau sesiunea, cum o numeau ei, chiar a doua zi. Jon întrebă dacă era nevoie să se pregătească în vreun fel, dar singurul sfat pe care Katherina putu să i-l dea fusese să se relaxeze. Lucru pe care îl și făcu, în compania unei sticle de vin roșu, iar la sfârșitul zilei adormi pe canapea și nu se mai trezi decât în dimineața următoare.

Totul arăta diferit în lumina soarelui. De mai multe ori îi trecu prin minte să-l sune pe Frank Halbech și să-i explice situația, dar de fiecare dată încercă să-și imagineze conversația care ar fi urmat și renunță. În plus, avea o durere de cap înfiorătoare, care îl împiedica să gândească prea limpede și care îl făcu să-și aducă aminte cât de mult trecuse de ultima oară când băuse o sticlă de vin de unul singur.

Ședința urma să aibă loc la Libri di Luca, după încheierea programului, așa că mahmureala avea timp să-i treacă în cursul zilei. La cină mănca o porție mare de vită *stroganoff*, pe care apucase în sfârșit să și-o gătească singur în bucătărie. Apoi luă un taxi până la Libri di Luca, unde Iversen îl aștepta deja.

În afara celor câteva cicatrici de pe față, bătrânul arăta neschimbat și nici nu părea a fi obosit după o zi întreagă de lucru la anticariat, imediat după ce fusese externat din spital.

— Îmi pare atât de bine că m-am întors, spuse el zâmbind fericit și aruncând o privire în jur. Katherina a avut grijă de anticariat. I-am dat ziua liberă, dar o să vină la activare – împreună cu Pau.

— E neapărată nevoie? întrebă Jon, care începuse să simtă un fel de neliniște în tot trupul.

— Cu cât participă mai mulți, cu atât efectul va fi mai puternic, îi explică Iversen. Katherina este foarte importantă. Ca receptor, are capacitatea de a-ți canaliza puterile, în caz că se dovedește că ești emițător, la fel ca tatăl tău.

— Și dacă nu sunt?

— Dacă ești receptor, precum Katherina, atunci trebuie să procedăm cu precauție. Nu fiindcă ar fi vreun pericol pentru tine, dar poate să existe un risc pentru mine, căci eu voi citi textul pe care îl vom folosi. În momentul activării tu n-ai să știi cum să-ți controlezi puterile.

— Și dacă nu am niciun fel de puteri? întrebă Jon.

— Sunt sigur că ai. Deja am putut remarca ceva la tine. Iar tradiția familiei Campelli sugerează că ești emițător, dar nu se poate ști cu siguranță decât după încheierea ședinței de activare.

— O să doară?

— Nu, dacă ai să fii relaxat și deschis, răspunse Iversen. Dar dacă te opui, activarea poate fi dureroasă. Iar dacă ne blochezi, nu te vom putea activa, oricât de mult te-am presa. Este normal să fii neliniștit la început și nu o să-ți fie ușor să te abandonezi textului, li se întâmplă celor mai mulți, dar când ai să-ți dai seama că merge mai ușor dacă te relaxezi, totul o să decurgă fără dureri.

— Pari să fi luat parte la multe ședințe.

— De fapt, doar trei, spuse Iversen zâmbind stingherit. Dintre care una a fost propria mea activare.

Jon râse.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine!

Iversen îl cercetă cu atenție.

— N-am vrut să te neliniștesc, dar adevărul este că nu avem de-a face cu o știință exactă. Sunt multe lucruri pe care încă nu le putem înțelege. Iversen îl bătu pe umăr. Dar să știi că ești pe mâini bune, Jon. Dacă simțim că ceva nu merge cum trebuie, oprim totul imediat.

— Nu trebuie să opriți totul doar pentru că mi se întâmplă să încrunt din sprâncene, zise Jon. Sunt gata să fac tot ce trebuie, chiar dacă o să doară un pic.

— Vom vedea, Jon. Vom vedea.

În acel moment se auziră bătăi în ușă și amândoi se întoarseră în direcția sunetului. Katherina intră în anticariat, îmbrăcată într-un palton lung, de culoare închisă. Îl îmbrățișă pe Iversen, apoi îi întinse mâna lui Jon zâmbind. Acesta i-o luă și o trase spre el, îmbrățișând-o. Era atât de bucuros s-o vadă din nou, atât de fericit, încât se simți nevoit să plece privirea în pământ în timp ce trupurile lor se desprindeau.

— Așadar, ești gata? îl întreabă Katherina scoțându-și paltonul și așezându-l pe tejghea. Pe dedesubt purta un pulover albastru, o pereche de blugi strâmți și niște cizme negre, scurte.

— Mai mult de atât nici că s-ar putea, spuse Jon ridicând din umeri.

— Nu te îngrijora, o să te scoatem din asta teafăr și nevătămat, zise ea.

— Da, mă asigurăți întruna de asta.

Katherina coborî la subsol, iar cei doi bărbați rămaseră lângă tejghea.

— Doar Pau mai lipsește, spuse Iversen aruncând o privire pe fereastră.

Nu trebuia să aștepte mai mult de câteva minute și Pau dădu buzna pe ușă, făcând clopoței de la intrare să danseze.

— Salut, Svend! Salut, Jon!

Amândoi îl salutară.

— Nici că se putea o noapte mai bună pentru activare, nu-i așa? Bate vântul, plouă și, dacă avem noroc, poate o să înceapă să și tune.

Iversen zâmbi.

— Atunci poate ar trebui să ne mutăm afară?

— Nu, e în regulă, Svend, zise tânărul aruncându-și geaca peste paltonul Katherinei. Prințesa a sosit?

— E la subsol, răspunse Iversen. Doar pe tine te mai așteptam.

Pau păru să reflecteze o clipă, apoi plesni din palme și întoarse privirea spre Jon.

— Bun, hai să ne apucăm de treabă.

Jon și Pau o luară înainte, iar Iversen încuie ușa și stinse lumina în anticariat.

— La câte activări ai luat parte până acum? îl întreabă Jon când ajunseră la scară.

— Una, zise Pau. A mea. Dar, de fapt, nu prea pot spune că am fost de față. Am fost trântit de un psihopat în mijlocul bulevardului, m-am dat cu capul de bordură, iar când m-am trezit din comă, trei săptămâni mai târziu... Pau pocni din degete... bang! Eram activ. Începu să coboare scările. Am avut nevoie de ceva vreme ca să-mi dau seama ce se întâmpla, deși am simțit imediat că ceva nu era tocmai în regulă. Dar o să aflî în curând la ce mă refer, stai să vezi numai, încheie el rîzînd.

Terminaseră de coborât scările și acum se îndreptau, prin coridorul întunecat, spre ușa masivă de stejar care dădea în bibliotecă. O lumină difuză îi întâmpină prin deschizătura ușii.

— Bună, Kat! exclamă Pau pășind înăuntru.

Jon intră pe urmele lui. Intensitatea lămpilor electrice fusese redusă la minimum și încăperea era luminată aproape în întregime de lumînări, care fuseseră așezate pe masă sau pe rafturile fără cărți.

— Pentru atmosferă, spuse Katherina întorcîndu-se către Jon. Nu are nicio relevanță pentru activare, adăugă ea zîmbind.

— Da' e al dracului de plăcut! exclamă Pau și se trînti într-un fotoliu. Nu ne mai lipsește decât tămâia și o fiertură de ierburi.

Katherina îl ignoră și scoase un volum din vitrina de lângă ea.

— Ai citit cartea asta? întreabă ea întinzîndu-i-o lui Jon.

Jon luă cartea și o cercetă. Coperta era legată în piele neagră și, chiar fără să se priceapă prea mult, își dădu seama că era o lucrătură de calitate. După ce o întoarse și putu să vadă titlul, observă că era *Don Quijote*.

— Nu! răspunse în cele din urmă. N-am reușit să o citesc.

— Păcat! zise Katherina. O operă clasică. Iversen mi-a citit din ea de nenumărate ori.

Jon dădu din cap și începu să răsfoiască volumul la întâmplare. Hîrtia era groasă și plăcută la atingere. Se putea vedea că meșterul pusese multă pasiune în această ediție.

— Pe asta o s-o folosim la activare, spuse Katherina în treacăt și scoase un alt volum din vitrină, după care închise ușa.

— Pe asta? exclamă Jon surprins. Credeam că or să fie tot felul de jurăminte și formule magice.

Katherina schiță un zîmbet.

— Nu cuvintele contează, energia și sentimentele pe care le evocă textul au însemnătate. Își așează apoi palma pe volumul din mâinile lui Jon. Cartea asta este puternică. O simți?

Jon puse o palmă pe carte, atingînd în treacăt degetele Katherinei, dar aceasta și le retrase în grabă. Jon închise ochii și încercă să simtă energia despre care îi vorbise ea.

Pau rînji în spatele lor.

— Nu simți nimic, Jon? întreabă el sarcastic.

— Absolut nimic, constată acesta deschizînd ochii.

Katherina ridică din umeri.

— Nu ești activ deocamdată. De obicei lucrul ăsta ajută, dar nici măcar persoanele care au fost activate nu o simt întotdeauna, spuse ea aruncându-i o privire lui Pau, iar zâmbetul acestuia îngheță pentru o clipă.

— Sunteți gata? se auzi vocea lui Iversen, care tocmai intra în încăpere. Toți răspunseră că erau gata, iar el închise ușa. Katherina îi întinse cartea lui Iversen și se așezară cu toții pe fotoliile din jurul mesei. Pentru o clipă se făcu liniște. Flăcările lumânărilor încetară să mai pâlpâie. Inima lui Jon începu să bată tot mai repede, iar sudoarea îi umezi palmele și cartea pe care o strângea în mâini. Iversen stătea în fața lui, Katherina în dreapta, iar Pau în stânga.

Iversen luă cartea. Era legată în piele neagră, la fel ca aceea din mâinile lui Jon, iar un semn de carte alb răsărea de undeva din primul ei sfert.

— Acesta, începu Iversen, este textul pe care îl vom folosi pentru activare. E identic cu cel pe care îl ai în mână, iar procesul activării nu implică decât faptul că vom citi împreună. Eu voi începe să citesc cu glas tare, iar tu mă vei urmări. Este important să citim în același ritm, dar de obicei, după ce începem, asta nu mai e o problemă.

Iversen tăcu și îl privi întrebător pe Jon, care confirmă că a înțeles cu un semn scurt din cap.

— A trecut multă vreme de când n-am mai citit cu voce tare, spuse el șovăind. În orice caz, nu beletristică.

— N-o să fie nicio problemă. Katherina o să ne ajute să ținem ritmul, îi explică Iversen. Pe măsură ce înaintăm, o să ne accentueze sau să ne atenueze sentimentele evocate de text. Nu trebuie să-ți fie teamă, destinde-te și concentrează-te asupra lecturii și a ritmului. Lasă-te purtat de poveste și de atmosfera din carte. Cu cât ești mai relaxat, cu atât mai ușoară va fi activarea.

Jon dădu din cap și respiră adânc.

— Sunt gata.

Iversen încuviință la rândul lui și deschise la semnul de carte.

— Pagina cincizeci, zise el.

Jon răsfoi cartea și ajunse la pagina respectivă din exemplarul lui.

Iversen începu să citească. Vocea lui era clară și ritmul lent. Jon îl urmări cu textul în față și, după câteva paragrafe, i se alătură. Își dresă de mai multe ori vocea în decursul primului paragraf și la început se văzu silit să se concentreze pentru a se adapta la ritmul lui Iversen. Următorul paragraf merse mai bine și îi veni tot mai ușor să țină pasul. Măriră amândoi viteza, așa că textul nu mai suna la fel de forțat ca la început. Când întoarseră pagina, Jon îi aruncă o privire lui Iversen. Acesta stătea rezemat de spătarul fotoliului, concentrându-și toată atenția asupra cărții. Pe chipul lui se putea citi o concentrare intensă, care îl făcea să ridice din sprâncene și să apropie cartea de ochi.

Lectura continuă și Jon simți că ritmul devenise stabil și că nu mai avea nevoie să se concentreze atât de mult pentru a ține pasul cu Iversen. Literele și cuvintele din față lui aproape că i se ofereau, îl atrăgeau să le pronunțe de parcă așteptaseră ani la rând acest moment. Treptat, vocea lui Iversen începuse să se audă tot mai slab, iar în cele din urmă Jon nu mai auzi nimic altceva decât propria voce. Se simțea de parcă s-ar fi aflat într-o canoe, în apă, plutind pe suprafața ei cu o viteză confortabilă și egală. Doar

barca brăzda oglinda apei, fiind purtată de un curent invizibil. Nu mai ezita nici măcar când întorcea pagina. Își dădu seama că putea vedea textul de pe pagina următoare și putea continua lectura fără nicio întrerupere.

Literele deveneau tot mai clare și mai precis conturate pe albul paginii, care părea la rândul ei să se fi schimbat. Suprafața albă și densă pe care abia puteai desluși structura hârtiei se făcuse mai uniformă și mai lucioasă, ca o bucată de sticlă albă și mată pe care fuseseră gravate literele. Iar în spatele suprafeței lucioase parcă putea distinge siluete care apăreau și dispăreau ca într-un joc de umbre prost focalizat.

Jon nici nu mai simțea că citește cu voce tare. Lectura în sine se desfășura aproape mecanic, ceea ce îi dădea timp să admire jocul dintre litere și fundal. Își concentra atenția asupra umbrelor, pe măsură ce acestea își făceau apariția pe fundal și, după o vreme, avu impresia că ele urmăreau firul narativ. Când textul vorbea despre doi bărbați și un cal, putea simți că pe fundal se aflau două siluete călare pe un cal, iar când descria o moară de vânt, putea simți cum brațele acesteia se învârteau, spintecând aerul în spatele ceții albe.

Această descoperire îl făcu să se concentreze și mai mult asupra umbrelor în timp ce citea, dar chiar în momentul în care unul din protagoniști atârna de un braț al morii de vânt, ecranul de sticlă mată se sparse, risipindu-se în mii de cioburi, și dezvălui o nouă scenă.

Jon tresări, dar lectura continuă în același ritm, deși cuvintele pluteau acum misterios prin aer, suprapunându-se peste scena cu protagonistul și moara de vânt ca subtitrarea unui film. Doar că aici textul era cel care pune în mișcare imaginile și nu invers. Simți că inima îi bătea tot mai repede și pulsul îi creștea.

Lectura continuă implacabil, de parcă nu mai avea niciun control asupra ei și doar savura imaginile care se întrupau. Acestea deveneau tot mai clare pe măsură ce continua să citească, până când simți că aproape putea să pătrundă în mijlocul peisajelor care se iveau pe fundal, în spatele textului. Culoarele acestor imagini erau vii și clare, dar păreau oarecum stranii, ca într-un film alb-negru colorat cu ajutorul computerului. Ca și cum reglajele de culoare ale televizorului ar fi fost stricate, ducând la apariția unor imagini saturate de culori ce amenințau să se întrepătrundă precum vopselele de pe paleta unui pictor. Contururile personajelor și ale peisajelor erau vagi, așa că încercă să le închege concentrându-se intens asupra acestor zone încețoșate. Simți o oarecare rezistență, ca atunci când apeși pe o clanță ruginită, dar deodată avu senzația că aceasta cedează și își dădu seama că putea regla claritatea imaginii, la fel ca la un aparat fotografic. Uluit, începu să se joace cu acest nou instrument. Lăsă scena să se scurgă, ca și cum s-ar fi desfășurat într-o ceață groasă, în timp ce el regla claritatea imaginii personajelor care acum se distingeau foarte limpede, de parcă ar fi fost decupate din hârtie cu un scalpel. Putea controla și contrastul culorilor. Putea să facă scena mai luminoasă sau mai întunecată sau să o facă să pară mai caldă, scaldând-o într-o lumină galbenă și difuză. Încerca toate reglajele, ca un copil care are o jucărie nouă, descoperind noi limite și posibilități de combinare. Simți că unele reglaje îi opuneau rezistență, dar dacă se concentra suficient de tare, putea trece și acel prag, reușind să imprime scenei exact atmosfera pe care o dorea.

Viteza cu care citea avea și ea o semnificație. Dacă citea lent, avea mai mult timp să umple scenele cu emoții și dispoziții, în timp ce o lectură rapidă abia dacă era nuanțată, iar efectul se limita la emoții puține, dar puternice. Jon simți că, atunci când citea repede, pulsul îi creștea, iar inima îi bătea violent și neregulat, și începea să transpire de parcă ar fi făcut un efort fizic. Vru să vadă cât de repede putea citi, dar din nou simți cum ceva îl trage în spate, ca o frână, împiedicându-l să exploreze restul scalei. Ușor enervat, începu să citească spasmodic, ca o sonetă, încercând să îndepărteze acest blocaj, însă deodată tresări și își simți trupul cuprins ca de o mână gigantică ce îl ținea strâns. Încercă să se elibereze, dar cu cât se zbătea mai mult, cu atât strânsoarea devenea mai puternică, de parcă un șarpe boa i se încolăcise în jurul corpului, și nu avu altă scăpare decât să reducă din viteză, însă strânsoarea nu slăbi și simți că nu mai avea aer să respire.

Jon se opri din citit.

Fără să fie în stare să perceapă nimic din jur, închise ochii și capul îi căzu în piept. Abia câteva secunde mai târziu începu să recepteze din nou impresii din bibliotecă.

Mai întâi își recăpătă auzul, însă treptat, ca și cum cineva ar fi dat volumul mai tare. Reuși să deslușească agitația din jur, zgomot de pași și de mobile mutate. Voci neliniștite vorbeau în același timp, fără ca el să poată înțelege ce spuneau, și un țiuit părea să spintece aerul de deasupra capului său. Apoi începu brusc să miroasă a fum, un iz înțepător de lână și plastic ars îi pătrundea în nări. În clipa aceea deschise ochii.

Priveliștea care îl întâmpină părea atât de ireală, încât prima oară se gândi că trebuia să fie un vis sau că se afla în continuare prins în poveste. Încăperea era plină de fum, mai multe lumânări zăceau pe jos, fotoliul din stânga lui era răsturnat, iar din instalația electrică țâșneau scântei. Iversen și Pau alergau de zor să stingă focul care cuprinsese covorul și mobilele. Pau își folosea puloverul, iar Iversen era înarmat cu o pătură.

Katherina stătea în dreapta lui Jon și se uita la el cu o privire lipsită de expresie. Din nas i se prelingeau două dâre de sânge care se împreunau deasupra buzelor și se scurgeau mai departe, pe bărbie. Degetele îi erau atât de strâns încleștate de brațele fotoliului încât încheieturile i se albiseră.

Apoi se gândi că anticariatul fusese atacat din nou.

— Cine a făcut asta? reuși să bolborosească, simțind cât de uscat îi era gâtul.

Pau îi aruncă o privire în timp ce se îndrepta spre întrerupătorul de la intrare, unde scânteile tocmai aprinseseră tocul ușii.

— Hei, s-a trezit! îi strigă Pau lui Iversen și, cu mâna stângă, își aruncă puloverul peste flăcările care ieșeau din întrerupător. Ea e de vină.

Jon băgă de seamă că brațul drept al lui Pau atârna fără vlagă.

— Jon? spuse Iversen apropiindu-se. Jon, închide cartea, mă auzi?

Jon întoarse capul spre bătrân, care se apropia cu pătura aruncată pe umăr. Tocmai voia să se uite la carte când Iversen țipă la el.

— Jon, uită-te la mine! Închide cartea, Jon! Uită-te la mine și închide cartea!

În privirea lui Iversen se putea citi spaima.

Jon se uită în ochii lui și închise încet cartea. O ușurare vizibilă se așternu îndată pe

chipul bătrânului.

— Cine a făcut asta? întrebă el din nou.

— Tu, Jon, spuse Iversen și, zărind noi flăcări aprinzându-se în spatele fotoliului pe care stătea acesta se repezi într-acolo. Ajunse îndată la ele și le bătu cu pătura până când se stinseră. Între timp, Pau reușise să înăbușe focul de la ușă, iar acum inspecta cu o privire vigilentă încăperea, în caz că ar fi izbucnit noi flăcări. Pulooverul pe care îl ținea în mână fumega ușor.

Katherina plecase capul și bărbia i se odihnea pe piept. Își ținea mâinile împreunate ca într-o rugăciune și tremura ușor.

Jon încercă să se ridice în picioare, dar imediat îl cuprinsese o amețeală puternică și se prăbuși la loc în fotoliu. Simți mâinile lui Iversen apucându-l de umeri.

— Stai jos, Jon! O să-ți treacă în curând.

Încercă să se întoarcă spre Iversen pentru a-i cere o explicație, dar nici nu apucă să-și miște capul, că își pierde cunoștința.

— A fost demential!

Katherina percepse vocea entuziasmată a lui Pau ca fiind prea aproape, ca atunci când dai drumul dintr-odată la radio. Părea să se afle la anticariat. Judecând după tapițeria din piele de sub ea, stătea probabil în fotoliul din spatele tejghelei, cu capul rezemat de spătar.

Oare de când zăcea acolo? Se simțea atât de istovită, încât abia putea să deschidă ochii. Ce se întâmplase?

Îl auzi pe Iversen răspunzându-i lui Pau pe un ton ceva mai stăpânit și cu o voce foarte gravă.

— Ar fi putut să iasă rău de tot! remarcă el. Și încă nu știm în ce stare se găsesc ei. Tu cum te simți? Cum mai e brațul?

— E bine, spuse Pau indiferent. Mă înțeapă puțin, ca și cum ar fi amortit. Dar m-a durut al dracului de rău când m-a trăsnet. Cum de-a fost posibil?

— Nu știu, răspunse Iversen istovit.

— Dacă așa sunt activările în mod normal, poate că ar trebui să ne ocupăm de ele mai des, declară Pau hotărât.

— N-a fost deloc normal, îi atrase atenția Iversen. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Katherina remarcă neliniștea din vocea lui Iversen. Îi era teamă. De ce? Încercă să-și aducă aminte ce se întâmplase. Se aflau la subsol. Jon era și el acolo. Pentru activare.

Tresări când își aduse aminte de asta.

— S-a trezit?

Katherina simți pe cineva se aplecându-se asupra ei.

— Nu, se auzi vocea lui Iversen foarte aproape. A fost doar o tresărire.

Încercă să le blocheze prezența încă o vreme. Mai întâi trebuia să-și aducă aminte ce se întâmplase.

Toți patru coborâseră în bibliotecă pentru activarea lui Jon. Ea se ocupase de pregătiri, lumânări și tot tacâmul. Ideea era ca totul să se desfășoare cât mai plăcut, ca la primirea unui nou membru în familie, dar ceva o luase razna.

La început, totul mersese conform planului. Iversen începuse să citească, Jon își intrase și el în ritm rapid și, ajutat de Katherina, își canalizase toată atenția asupra textului. Pau stătea pur și simplu, holbându-se la ei cu un zâmbet cretin pe buze, de parcă n-ar fi așteptat decât prima ocazie pentru a-l lua peste picior pe elevul cel nou.

După câteva pagini, Iversen se uită la ea și încuviință din cap. Atunci închise ochii, pentru a se concentra asupra lecturii lui Jon, blocând orice altă percepție. Treptat începu să sprijine accentuările pe care Jon le dădea textului, căutând să-i mențină atenția îndreptată către carte. Imaginile create de Jon deveneau tot mai bogate și mai detaliate, așa că la un moment dat începu să-l frâneze. Simți cum Jon încerca să forțeze blocajul, ca o masă de apă zăgăzuită.

Katherina deschise ochii. Iversen se oprise din citit și se uită la ea încuviințând iar

din cap. Închise ochii la loc, îndepărtând blocajul din calea lui Jon, ca și cum ar fi scos dopul unei sticle. Continuă să-i întărească accentuările și imaginile evocate de text, lucru care avu drept rezultat un salt exploziv înainte, însoțit de culori și de un șuvoi amestecat de imagini. Activarea se produsese, iar Katherina era surprinsă de bogăția detaliilor și profunzimea cu care Jon interpreta textul. Imaginile pe care le crease înainte de activare păreau niște viziuni neclare, alb-negru, în comparație cu acestea, care erau saturate de culoare, foarte clare și precis accentuate. Diferența era aceea dintre un film văzut la televizor și unul văzut la cinematograful.

Katherina își atenuă treptat intervenția. Jon era acum în stare să-și păstreze singur concentrarea și chiar îl putea simți cum își încerca noul instrument. Când deschise ochii, îl văzu pe Iversen cu fața lătită într-un zâmbet uriaș, în timp ce Pau era atât de absorbit de poveste încât nu mai percepea nimic din cele ce se petreceau în jurul lui.

— Ce ți-am spus? îi șopti Iversen la ureche, făcându-i cu ochiul. Katherina zâmbi la rândul ei.

Era greu să nu te lași captivat de măiestria cu care Jon interpreta textul. Imaginile și asocierile create de el îi năpădeau fără răgaz pe ascultători, purtându-i într-o aventură fabuloasă. Katherina, care auzise *Don Quijote* de mai multe ori, nu-și putea aduce aminte când mai fusese atât de tentată să se cufunde cu totul în povestire. Pielea de pe brațe i se făcu de găină și simți un gol în stomac.

Își îndreptă din nou atenția asupra lui Jon și a felului în care acesta își încerca noile puteri. Îi orienta interesul către diferitele posibilități ce-i stăteau la dispoziție și de fiecare dată Jon o surprindea, depășind orice așteptări.

Fenomenele fizice începuseră să se manifeste tocmai în timpul acestor tatonări.

Lumânările se stinseră. Becurile se porniră să pâlpeie cu diferite intensități, mobilele se zguduiră ușor.

Iversen o rugă să-l readucă pe Jon la realitate. Îngrijorarea îi răzbătea din voce. Cât despre Jon, acesta nu mai simțea nimic, dar sudoarea începuse să i se prelingă pe față și vinișoare roșii îi brăzdau albul ochilor. Cu toate astea citea mai departe, cu o voce limpede și răspicată, iar Katherina încerca în zadar să-l oprească. Rafturile începură să se zguduie violent, iar cărțile zburau din ele și cădeau pe podea.

Zarva îl trezi din transă pe Pau, care se ridică din fotoliu pentru a-l opri pe Jon, dar înainte de-a apuca să îl atingă, o scânteie albastră zbură din cotul lui Jon direct în palma lui Pau. Acesta se pomeni azvârlit înapoi, în fotoliul care se răsturnă. Pau se ridică, gemând puternic și ținându-se de brațul drept.

Katherina își continuă încercările de a-l opri mental pe Jon, dar descărcările electrice se înțețiseră, mici fulgere dănțuiau dinspre corpul lui Jon spre instalațiile electrice, care aruncau jerbe de scânteie prin toată încăperea. Pau și Iversen abia mai pridideau să stingă tăciunii și flăcările, în timp ce mobilele continuau să se zguduie tot mai violent. La un moment dat, un raft se prăbuși peste Iversen, iar Pau trebui să-i sară în ajutor.

Katherina încercă să urmeze pulsul ce părea că imprimă un anumit ritm descărcărilor electrice care veneau din direcția lui Jon. Acestea se iscau spasmodic, la intervale regulate, așa că la următoarea pauză își concentrează toate forțele asupra lui Jon pentru a-i întrerupe concentrarea. Fotoliul de sub ea zbură cam la un metru distanță, dar Jon se

oprise din citit și, luându-și privirea de la carte, se uită la Katherina. Ochiul lui injectat era plin de spaimă și confuzie.

Apoi nu-și mai aducea aminte nimic.

— Katherina? auzi vocea lui Iversen răsunând foarte aproape.

Deschise ochii și zări chipul îngrijorat al bătrânului. Îi zâmbi.

— Te simți bine?

În afară de istoveala care îi cuprinsese tot trupul și de senzația că nu mai dormise de multă vreme, se simțea bine. Încuviință din cap.

— Dar Jon? întrebă ea.

— Maestrul focurilor de artificii? întrebă Pau, strecurându-și capul în câmpul ei vizual. E pe altă lume. Dar trăiește.

Cei doi bărbați se ridicară și priviră în spate, unde Jon stătea întins pe un pat de campanie. Din câte putea să vadă, acesta dormea liniștit.

— A trebuit să vă cărăm în spinare de la subsol, îi explică Iversen. Încă îl mai aerisim. Nu cred că instalația electrică o să mai funcționeze vreodată. S-a topit complet.

— Cum de s-a putut întâmpla așa ceva? întrebă Katherina cu o voce răgușită.

Iversen ridică din umeri.

— Sunt complet depășit, mărturisi el. Speram să ne poți spune tu câte ceva.

— Nimic în afară de faptul că puterile lui sunt de o intensitate extrem de mare, răspunse Katherina. Mai mari decât ale oricărui alt emițător pe care l-am cunoscut vreodată.

Iversen dădu din cap gânditor.

— Dar totuși fulgere? interveni Pau. Nu vi s-a părut suficient de extrem?

— Pare într-adevăr foarte extrem, recunosc Iversen. Dar i-am activat anumite părți latente ale creierului. Cine știe ce se ascunde acolo? continuă el, ciocnindu-și tâmpla cu degetul arătător. Poate că am conectat niște relee suplimentare.

— Sau am ars vreo siguranță, sugeră Pau cinic.

Tăcură toți trei, schimbând priviri îngrijorate. Până și Pau părea să fi înțeles gravitatea situației și o umbră de neliniște i se citea în ochi. Dinspre patul de campanie puteau auzi cu toții respirația regulată a lui Jon.

Katherina își privi mâinile. Fusesse sarcina ei să controleze ședința. Desigur, nimeni n-ar fi putut să prevadă ce avea să se întâmple, dar ar fi trebuit să-l oprească pe Jon mai devreme și să-l împiedice să o ia razna. Poate că îl presase prea mult. Fascinația față de felul în care se manifestau puterile lui o făcuse să ezite atunci când trebuia să intervină cu fermitate. Instalațiile electrice probabil că nu erau singurele care se topiseră. Deși Jon respira normal, nu aveau cum să știe dacă în spatele ochilor închiși se afla un om sau o legumă.

— Poate că ar trebui să chemăm pe cineva să-l examineze? spuse Katherina.

— Am discutat asta, zise Iversen oftând. Dar pe cine și ce o să le spunem?

Katherina nu avea niciun răspuns.

— În orice caz, continuă Iversen, va trebui să luăm legătura cu Kortmann.

Katherina tresări violent. În vârtoarea pregătirilor pentru activare și a ieșirii lui

Iversen din spital, uitaseră cu totul să-l mai informeze pe Kortmann despre întâlnirea cu Tom Nørreskov și despre Organizația Umbrelor. Iar ceea ce puneă capac la toate era că se aruncaseră cu capul înainte, efectuând o activare, chit că Kortmann îi sfătuisese să nu încerce așa ceva.

Încuviință din cap.

— Cred că ar trebui să o chemăm și pe Clara, adăugă ea ferm. Receptorii au tot atâtea drepturi ca și emițătorii să afle ce se întâmplă.

•

Clara își făcu prima apariția, o oră mai târziu. Jon continua să doarmă. Katherinea îl veghease aproape tot timpul. Cu excepția unor mormăieli și a unor interjecții neinteligibile, acesta rămăsese calm. Clara îi salută pe rând, apoi se aplecă asupra lui Jon, ca pentru a se asigura că acesta dormea într-adevăr și nu încerca doar să-i păcălească. Se ghemui lângă patul lui și îi apucă încheietura mâinii pentru a-i lua pulsul.

— Și spuneți că din momentul activării se află în starea asta? întrebă ea distrată.

Iversen îi confirmă că starea lui Jon nu se schimbase și îi povesti pe larg ce se întâmplase în timpul ședinței. Când auzi de fenomenele fizice, Clara făcu ochii mari și dădu drumul mâinii lui Jon de parcă ar fi curențat-o.

— Foarte interesant! spuse ea ridicându-se în picioare. Căutând un răspuns, privirea ei o întâlni pe-a Katherinei, dar aceasta se mulțumi doar să dea ușor din cap.

În acel moment, ușa anticariatului se deschise și un tânăr păși înăuntru. Fără să se uite la ei, ținu ușa deschisă pentru Kortmann, care reuși cu chiu, cu vai să treacă pragul în căruciorul lui cu roțile. Ezită o clipă când dădu cu ochii de Clara, dar apoi se întoarse spre ajutorul său și încuviință din cap. Tânărul părăsi Libri di Luca, închizând grijuliu ușa în urma lui.

— Clara! spuse el cu glas tare. Nu știam că o să te găsesc aici. A trecut multă vreme.

— Nici eu, William, răspunse Clara și se apropie de bărbatul din scaunul cu roțile întinzându-i mâna.

Kortmann schiță o grimasă și i-o strânse scurt.

— Iar Iversen s-a repus și el pe picioare, din câte văd.

Acesta zâmbi și încuviință din cap.

— Da, mă simt bine.

Kortmann se apropie de patul de campanie și privi cercetător fața lui Jon.

— Nu același lucru s-ar putea spune despre tânărul nostru prieten, constată el și întoarse privirea spre Katherinea. Aceasta îi văzu maxilarele încleștându-se. Cum de v-a venit ideea să efectuați o activare fără să mă anunțați?

Kortmann își mută brusc privirea la Iversen.

Bătrânul părea cu totul îngrozit și trebui să-și caute cuvintele.

— Ne-am gândit că este necesar, reuși să bolborosească. Jon însuși a insistat să o facem cât mai repede posibil.

Kortmann oftă.

— Și ce s-a întâmplat?

Iversen povesti pentru a doua oară cum decursese ședința. Kortmann nu avu nicio

reacție vizibilă la cele auzite, dar își țină tot timpul privirea ațintită asupra lui Iversen.

— Arătați-mi subsolul, ceru el după ce Iversen își încheie povestirea. Tu! zise arătând spre Pau. Dacă ți s-a refăcut brațul, ajută-mă să cobor.

Acesta dădu din cap entuziasmat, apoi se luptă o vreme cu trupul fragil al bărbatului până ce reuși să-l apuce strâns și să-l ridice din scaunul cu roțile. Katherina se gândi că Pau arăta ca un ventriloc, cu Kortmann pe post de marionetă. Ceilalți se îndreptară spre scara în spirală, iar ea rămase singură cu Jon. Era greu de crezut că, doar cu câteva ore în urmă, din trupul acela ieșiseră scânteii. Ochii i se mișcau în spatele pleoapelor, iar respirația îi era regulată. Îi puse ușor o mână pe frunte. Era fierbinte și puțin umedă.

Ceilalți se întoarseră zece minute mai târziu. Pau îl așază pe Kortmann la loc în cărucior și își șterse fruntea cu dosul palmei.

Kortmann se apropie de patul de campanie și îl studie cu un interes reînnoit pe Jon, care continua să zacă inconștient.

— Tânărul Campelli este plin de surprize, spuse el ca pentru sine. Voi, receptorii, ați mai văzut vreodată așa ceva? o întrebă pe Clara, care stătea de partea cealaltă a patului.

Aceasta clătină din cap.

— Niciodată. Nimic care să aducă măcar de departe cu niște fenomene fizice sau descărcări electrice sau cum s-ar putea numi ele.

— Deci nu știm precis cu ce anume avem de-a face aici, constată Kortmann. Poate fi o nouă fațetă a puterilor de Lector, pe care nu o cunoaștem încă, sau poate fi vorba de un fenomen cu totul distinct – o zonă a creierului care a fost activată întâmplător și care nu are legătură cu puterile noastre.

Katherina își dresă glasul.

— Eu cred că ține de puterile lui.

— Poți să explici? întrebă Kortmann cu iritare în glas.

— Când ne folosim puterile asupra emițătorilor, putem simți un fel de puls al accentuărilor sau al energiilor pe care le emit. Clara dădu aprobator din cap. Din câte am simțit, fenomenele fizice urmau fidel pulsul lui Jon, își continuă Katherina explicația. Bineînțeles, frecvența acestora era neregulată, dar fenomenele apăreau și erau accentuate la fiecare puls, de asta sunt sigură.

— Și acest... puls îl au doar emițătorii? Tonul vocii lui Kortmann se mai îmblânzise, dar ochii lui continuau să fie reci.

Katherina își mută privirea spre Clara, care zâmbea ca o mamă mândră de odrasla ei.

— Da, răspunse Katherina. Nu are nimic de-a face cu bătăile inimii. Apare numai atunci când emițătorii își folosesc puterile.

— În felul acesta, noi, receptorii, putem ști dacă persoana respectivă își folosește puterile de emițător sau nu, adăugă Clara.

Kortmann se îndepărtă puțin de patul lui Jon.

— Asta vrea să însemne că, atâta vreme cât nu citește, este complet inofensiv, am dreptate?

— Cam asta ar fi concluzia, consimți Clara.

Kortmann aruncă o privire scurtă spre rafturile din jurul lor.

— Dar când citește..., spuse el încet, ca și cum ar fi rezolvat cu voce tare o problemă de matematică. Trebuie să plecăm de la premisa că nu a făcut-o deliberat. E în stare să controleze aceste descărcări? întrebă Kortmann întorcând privirea spre Iversen, care stătea rezemat de teighea.

— Din câte am observat, nu părea să-și dădea seama de nimic din ce se întâmpla în jurul lui, răspunse Iversen.

— Era dus cu totul, adăugă Pau.

— Impresia mea a fost, zise Katherina, că era în stare să controleze puterea descărcărilor electrice, la fel cum voi, emițătorii, puteți da unui text o accentuare mai mare sau mai mică. Doar că scala la care are el acces este mult mai amplă.

Ceilalți își îndreptară privirile spre ea, dar nu părură să înțeleagă implicațiile celor afirmate de Katherina.

— Dacă fenomenele fizice se produc în momentul unor descărcări violente, așa cum am simțit că s-a întâmplat, atunci le-ar putea împiedica apariția. Înainte să apuce ceilalți să spună ceva, Katherina ridică degetul arătător. Pe de altă parte însă, nu cred că poate controla descărcările electrice odată ce acestea încep să se producă.

Nimeni nu zise nimic timp de câteva secunde. Apoi Kortmann desfăcu brațele.

— Simple speculații, exclamă el. Deocamdată nu avem nimic altceva decât speculații. Singura modalitate de-a găsi un răspuns la întrebările noastre este să i le punem chiar lui când o să se trezească.

Iversen dădu aprobator din cap.

— Spuneți că mai aveți și altceva să îmi comunicați, continuă Kortmann încrucișându-și brațele.

— I-am făcut o vizită lui Tom Nørreskov, zise Katherina direct și fără ocolișuri, studiind reacția lui Kortmann și a Clarei. Primul încruntă o clipă din sprâncene, apoi făcu ochii mari și deschise gura. Cea de-a doua păru să recunoască imediat numele și plecă ochii în pământ.

— Nu este el cel care..., începu Kortmann.

— Da, cel care a fost expulzat din Societate acum mai bine de douăzeci de ani, confirmă Iversen.

Katherina și Iversen le povestiră împreună despre întâlnirea cu Tom Nørreskov și despre teoria Organizației Umbrelor. Le luă aproape o oră, timp în care Katherina le explică cum reușiseră să dea de Tom și ce discutaseră cu el. Iversen intervenea cu observații și remarci care susțineau cele povestite de Nørreskov. Pe tot parcursul relatării, Kortmann stătu în scaunul lui cu rotile, cu o expresie sceptică întipărită pe față, și ascultă fără să comenteze nimic din cele auzite. Clara se plimba încolo și-ncoace prin anticariat, încuviințând de mai multe ori din cap în timp ce asculta. Pau ședea pe podea, cu picioarele încrucișate și cu o figură de om jignit, probabil pentru că nu îi dezvăluiseră mai devreme aceste informații.

Atât Katherina, cât și Iversen povesteau cu înflăcărare și, pe măsură ce înaintau, ea se convingea din ce în ce mai mult că reușiseră să descopere adevăratele motive care se aflau la originea evenimentelor petrecute cu douăzeci de ani în urmă și a celor recente. Nu mai putea găsi nicio parte obscură pe care Iversen să nu o clarifice povestind ce

făcuse sau ce spusese Luca.

După aceea urmă o pauză lungă, în care nimeni nu zise nimic. Clara se opri din plimbat, iar Pau își plecase capul în podea.

— Unde se află Nørreskov acum? întrebă Kortmann.

— Cu siguranță, la ferma lui, răspunse Katherina. Părea aproape paralizat de închipuiri paranoice și probabil că nu vrea să-și părăsească ascunzătoarea.

Kortmann clătină din cap.

— Acum, când Luca a murit, singurul lucru pe care vă puteți baza teoria este fantezia unui pustnic, spuse el sarcastic.

— Dar..., protestă Iversen.

— E posibil ca teoria voastră să se potrivească cu anumite întâmplări izolate, îl întrerupse bărbatul din scaunul cu roțile. Dar eu *am fost* acolo acum douăzeci de ani. Nu exista niciun semn al vreunei conspirații secrete. Și dovada este aici. Arată din cap spre Clara, care stătea cu brațele încrucișate și îl privea glacial. De îndată ce Societatea Bibliofililor s-a scindat, atacurile au încetat.

— Asta nu dovedește decât că Organizația Umbrelor și-a atins scopul, încercă Iversen. Membrii ei au vrut să slăbească Societatea dezbinând-o și au reușit chiar mai bine decât s-ar fi așteptat.

— Bateți câmpii, interveni Pau râzând laconic. Organizația Umbrelor? Brrr, chiar mă cuprinde frica! adăugă el clătinând din cap. Cred că ar fi cazul să vă veniți în fire.

Pentru prima oară Kortmann păru să fie de acord cu Pau și încuviință din cap în direcția acestuia.

— Și unde sunt indiciile care susțin atât de clar existența acestei Organizații a Umbrelor? O explicație cel puțin fantezistă și niciun fel de alte dovezi că aceasta există, în comparație cu un grup întreg de receptori despre care știm nu numai că există, dar și de ce sunt în stare? Și cum am putea să dăm de urmele unei asemenea organizații, admitând că aceasta există? Unde ar trebui să începem să căutăm?

— Știu eu unde, răsună o voce răgușită din spatele lor.

Se întoarseră cu toții și își ațintiră privirile spre patul de campanie, unde Jon stătea rezemat într-un cot.

— Știu precis de unde putem începe.

Setea îl chinuia cel mai tare.

Jon se simțea de parcă gâtulejul îi fusese izolat cu vată de sticlă și îl durea la fiecare înghițitură. Apoi istoveala care îi cuprinsese întregul trup, încât doar pentru a se ridica într-un cot fusese nevoit să facă eforturi uriașe, ce presupuneau o tărie mentală și o voință de fier. De aceea preferase să mai stea întins o vreme și să-i asculte pe ceilalți discutând înainte de-a le atrage atenția. Se trezise când Katherina povestea despre vizita pe care i-o făcuseră lui Tom Nørreskov și nu i se păruse că era nevoie să intervină.

Brațul începu să-i tremure, așa că se întinse din nou pe spate. Ceilalți se apropiară în goană. Katherina ajunse prima, iar el îi zâmbi. Era fericit s-o vadă teafără și nevătămată.

— Stați liniștiți! spuse el. Sunt doar obosit. Simți mâna Katherinei pe frunte și închise ochii.

— Te doare ceva? întrebă Iversen.

Jon clătină din cap.

— Ați putea să-mi aduceți niște apă?

Iversen îl trimise pe Pau la subsol după apă – o sarcină care nu prea păru să fie pe placul tânărului, fiindcă îl putură auzi bolborosind nemulțumit în timp ce cobora treptele.

— Ți amintești ceva? întrebă Kortmann nerăbdător.

Jon arătă cu brațul înspre gât și clătină din cap.

— Ai fost activat, îi explică Iversen. Așa ți-ai pierdut cunoștința, în timpul ședinței. Ne-a fost teamă că nu o să-ți mai revii.

Jon deschise ochii și zâmbi. Nu simțea nimic deosebit în afară de oboseală și sete. Nimic altceva nu semnala schimbarea care se produsese și pentru o clipă își dori să nu fi avut puterile, ci să fi fost normal și să fi putut reveni la vechiul lui stil de viață.

— Ești emițător, întocmai ca tatăl tău, spuse Iversen cu mândrie în glas. Ba chiar ceva mai mult de-atât, s-ar cuveni să precizez.

Pau se întoarse cu un pahar cu apă, iar Jon se ridică într-un cot și îl dădu lacom peste cap. Apoi îi înapoie paharul și dădu recunoscător din cap în direcția lui.

— Cred că ar fi bine să mai aduci niște apă, sugeră Katherina și Pau se îndepărtă din nou fără prea multă tragere de inimă.

— Nu simt nimic deosebit, spuse Jon după ce își dresе glasul. Ești sigur că activarea a reușit?

— Aș spune că da, exclamă Iversen râzând. Ba chiar a întrecut orice așteptări.

— Nu-ți aduci aminte nimic? îl întrebă din nou Kortmann.

Jon încercă să se gândească, dar era prea istovit pentru a se putea concentra.

— Îmi aduc aminte că am văzut un film, începu el șovăitor. Apoi mult fum și foc, adăugă uitându-se întrebător la Iversen. Iar tu ai spus că eu eram cauza?

Iversen încuviință.

— Se pare că puterile tale se pot manifesta sub forma unor descărcări de energie, cel

mai probabil electrică. În orice caz, ai scurtcircuitat instalația electrică dela subsol, ceea ce a dus la izbucnirea incendiului.

Jon se uită pe rând la cei din jur. Niciunul din ei nu râdea, ba mai mult, Clara și Kortmann nu prea păreau să se simtă în largul lor știindu-se în aceeași încăpăre cu el. Clara stătea la picioarele patului și își frângea mâinile, iar Kortmann se opriase ceva mai departe, cu mâinile pe brațele scaunului cu rotile, gata să se pună în mișcare în caz de nevoie.

Pau se întoarce cu alt pahar cu apă și, la rândul lui, păru că se temea să se apropie de Jon. După ce îi întinse paharul, se apucă de umăr și se îndepărtă de pat. Jon bău apa.

— Spuneai că știi de unde ar trebui să începem pentru a găsi Organizația Umbrelor, zise Kortmann.

Jon încuviință din cap.

— E vorba de un client, răspunse el scurt. Un client care este suspect de interesat să pună mâna pe Libri di Luca.

Kortmann și Clara se uitară întrebător unul la altul și apoi la Jon, care nu avea chef să intre în detalii pe moment. Pe de o parte, fiindcă era prea epuizat pentru a fi supus unui interogatoriu, pe de alta, fiindcă nu se împăcase încă cu faptul că Remer îl costase atât de mult, iar asta le-ar fi putut crea o impresie greșită celor doi, care erau și așa destul de sceptici.

— Eu, unul, nu cred în așa ceva! exclamă Pau. Ar putea la fel de bine să fie vreun librar insistent. Dacă ar exista într-adevăr o Organizație a Umbrelor, care se află în spatele incidentelor, ce nevoie ar avea de Libri di Luca?

— Hmm, cred că am eu răspunsul la întrebarea asta, zise Iversen. Libri di Luca este unul dintre cele mai vechi anticariate din Copenhaga. Volumele de la balcon și cele din biblioteca de la subsol sunt puternic încărcate, nu au doar o valoare afectivă pentru bibliofili. Ani de-a rândul, Lectorii au citit exact din aceleași cărți, în exact aceleași încăperi în care ne aflăm noi acum. Din motive pe care nu le cunoaștem încă, o carte se încarcă la fiecare lectură, iar Luca avea o teorie conform căreia o energie asemănătoare este acumulată de clădire. Kortmann dădu să protesteze, dar Iversen ridică mâna, cerând să fie lăsat să termine ce avea de spus. Poate nu este doar o coincidență că activările sunt mai ușor de efectuat aici decât în alte locuri, continuă el. Poate este din cauza cărților în sine, dar e posibil să fie și din cauză că aceste ziduri au acumulat energia mai multor generații.

— Iar Jon a eliberat tocmai această energie? sugeră Katherina.

— Da. Sau a reușit să se conecteze la ea într-un fel sau altul, spuse Iversen. În orice caz, asta ar putea explica de ce Organizația Umbrelor este interesată nu numai de cărți, ci și de clădire.

— Dar atunci de ce au încercat să dea foc anticariatului? se încăpățână Pau.

— Probabil că a fost un avertisment, răspunse Iversen. Sau poate că energia nu dispare chiar dacă clădirea este incendiată.

Jon nu mai reuși să facă față efortului și se întinse din nou pe spate. Nu se simțea deloc ca și cum ar fi produs vreo descărcare de energie în exterior, dimpotrivă, se simțea ca și cum el ar fi fost cel care fusese stors de orice energie și abia își mai putea ține

pleoapele deschise. Vocile din jurul lui se contopiră într-un zumzet și încercă din răputeri să se concentreze și să rămână treaz. I se păru că o aude pe Katherina strigându-l pe nume, dar nu mai reuși să deschidă ochii.

•

Jon se simți fericit să se trezească în patul lui. Cu greu își putea aminti ultima oară când apucase să doarmă pe săturate, fără să aibă muștrări de conștiință. Nu se grăbea nicăieri, nu îl aștepta o grămadă de treabă sau o mulțime de întâlniri care să-l facă să se simtă vinovat. Pe noptieră se afla un pahar cu apă, pe care îl bău dintr-o înghițitură. Afară era lumină. Ceasul cu radio arăta că era dimineața devreme.

Nu își aducea aminte cum ajunsese acasă și tocmai curiozitatea de-a afla îl împinse să se scoale din pat. Era îmbrăcat în tricou și boxeri, semn că nu se dezbrăcase singur. În mod normal dormea gol.

În living dădu peste Katherina, care dormea pe canapea. Era învelită cu o pătură gri, ce contrasta cu părul ei roșcat și pielea albă. O pereche de blugi și un pulover împăturite frumos erau așezate pe noptieră, alături de un pahar cu apă.

Rămase în picioare o vreme, privind-o cum doarme. Mișcările ochilor în spatele pleoapelor arătau că visa și Jon își dori să pătrundă în visul ei, măcar pentru o clipă, să vadă imaginile pe care le zărea ea, așa cum ea putea să vadă imaginile evocate de el atunci când citea. Zâmbi, smulgându-se din contemplație, și se furișă tiptil în bucătărie. Nu găsi nimic în dulap cu care să pregătească un mic dejun pentru musafira sa, așa că se strecură din nou în dormitor și se îmbrăcă.

Afară era ceață, o ceață groasă, aproape cremoasă, încât abia puteai vedea la douăzeci de metri în față. Cu mâinile în buzunare, străbătu agale cele câteva sute de metri până la brutărie.

Acolo o simți pentru prima oară.

Jon stătea la coadă. În fața lui se aflau două persoane, o femeie mai în vârstă care scotocea prin portmoneu după mărunțiș, iar în spatele ei un bărbat în costum care abia își putea stăpâni nerăbdarea. Probabil că era în drum spre serviciu și, judecând după cât arăta ceasul, avea să întârzie. Jon își lăsă privirea să-i alunece prin magazin, de la clienți la vânzătoare și la standul cu ziare.

Când atenția i se opri asupra ziarului din ziua respectivă, avu un șoc atât de puternic încât sări ca ars. Articolul de pe prima pagină era unul oarecare, despre o reformă școlară pe care guvernul o avea în proiect, dar când începu să citească pasajul introductiv Jon observă că textul se întindea spre el de parcă ar fi fost elastic și aproape că insista să fie citit cu glas tare.

Întoarse privirea speriat, dar oriunde s-ar fi uitat, simțea cum cuvintele și mesajele îl presau din pancartele, broșurile sau anunțurile atârinate în magazin. Literele păreau să-i sară în față, de parcă ar fi încercat să-l ademenească să le pronunțe sau să le modeleze după propria lui voință.

Își aținti privirea asupra pantofilor până când vânzătoarea îl întrebă cu ce îl putea ajuta. Jon ceru ce voia și plăti fără să ridice privirea, grăbindu-se să iasă din magazin de îndată ce se văzu cu cumpărăturile în mână.

În drum spre casă ținu tot timpul ochii în pământ. Mergea cu pași repezi și nu se opri

decât când ajunsese în fața ușii de la intrare. O luă la goană pe scări, căci de îndată ce arunca o privire spre plăcuțele cu nume de pe uși, acestea parcă se întindeau după el, să-l oprească sau să-i pună piedică.

Jon încuie ușa în urma lui de îndată ce se văzu în apartament. Gâfâind, se opri o clipă la intrare, cu spatele rezemat de ușă.

— Jon? se auzi o voce îngrijorată a Katherinei din living.

Jon își șterse sudoarea de pe frunte și se îndreptă într-acolo, când Katherine îi ieși în întâmpinare cu puloverul pe ea și pătura înfășurată în jurul taliei. Se apropie de el.

— Te simți bine?

— M-am dus să cumpăr niște cornuri, spuse el ridicând pungile. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât pungile foșniră.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Katherine îngrijorată.

Jon se așază la masa din bucătărie și începu să-i descrie ce simțise în brutărie. Abia mai târziu își dădu seama că mai ținea încă pungile strâns, cu amândouă mâinile, și că mai avea încă geaca pe el.

— E ceva normal, îl liniști Katherine. Iversen mi-a povestit despre activarea lui și mi-a spus că se simțea de parcă ar fi fost atacat de aceleași cărți care mai înainte fuseseră cele mai bune prietene ale lui. Îi luă pungile din mâini. Asta se întâmplă doar la început. După ce te obișnuiești, o să fii în stare să controlezi situația.

Deși respira deja normal, Jon nu se ridică de pe scaun în timp ce își dădea jos geaca și pantofii. Katherine se întoarse în living. Jon își masă fața cu palmele. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi citit într-adevăr ziarul? Va mai putea oare vreodată să citească fără să devină un pericol pentru cei din jur ori asta se întâmpla doar la Libri di Luca?

— Cum am ajuns ieri acasă? strigă Jon cu voce tare.

— Vrei să spui alaltăieri, răspunse Katherine. Ai dormit treizeci și șase de ore.

Se întoarse în bucătărie complet îmbrăcată.

— Kortmann ne-a adus cu mașina. Șoferul lui te-a cărat până în apartament. A fost imposibil să te trezim.

— Iar tu ești aici de atunci?

Katherine ridică din umeri.

— Oricum n-aveam altceva mai bun de făcut, spuse ea zâmbind stânjenită.

Jon o privi în ochi. Era clar că nu apucase să doarmă prea mult și și-o imagină cum stătuse lângă el, veghindu-l în timp ce dormea. Poate că îl mângâiasse pe frunte cu degetele ei albe, cu o umbră de îngrijorare în ochii verzi.

Tuși ușor și plecă privirea în pământ.

Vestea că dormise o zi și jumătate îi trezi stomacul din amorțeală și simți brusc că îi era foarte foame. Se ridică de pe scaun ca să pună de cafea.

Pe când mâncau, Katherine îi povesti ce se petrecuse în anticariat după ce adormise. În cea mai mare parte a timpului discutaseră despre faptul dacă Organizația Umbrelor exista sau nu, fără să ajungă la un consens. Clara era convinsă de existența acesteia și voia să convoace o adunare a celor două facțiuni, dar Kortmann și Pau refuzau să creadă așa ceva. În cele din urmă ajunseră la un compromis: Jon trebuia să dea de Remer și să dovedească sau să infirme legătura acestuia cu Organizația Umbrelor și, în

funcție de rezultat, urmau să decidă cum aveau să procedeze mai departe.

— Deci cum o să dăm de el? întrebă Katherina veselă.

Jon scotoci prin buzunarele gecii de pe spătarul scaunului.

— Tipul ăsta o să ne ajute, spuse el punând o legătură de chei pe masă.

Ștrumful cel Mintos stătea printre chei, cu o expresie gânditoare zugrăvită pe față.

— Accesul nostru la cazul Remer, îi explică Jon și adăugă ridicând din umeri: Am uitat să le predau când m-au concediat. Se ridică în picioare. Dar mai întâi am să fac o baie, cred că se impune.

Cornurile și cafeaua își făcuseră efectul. Nu îi mai era foame, iar cafeaua îl înviorase de-a binelea. Când apa dușului îl atinse, nu se putu abține să zâmbească: se simțea odihnit, mulțumit și curând avea să fie și curat. Savură senzația apei fierbinți prelingându-i-se pe piele. Închise ochii și întoarse fața spre jetul de apă.

Poate de aceea nici nu simți că dintr-odată Katherina intrase și ea în baie decât în momentul în care aceasta îl cuprinse cu brațele, lipindu-și trupul de spatele lui. Era fierbinte, mai fierbinte decât apa. Oftă mulțumit și-și lăsă mâinile să alunece peste ale ei. Katherina îl sărută pe spate, mângâindu-l pe piept și pe abdomen. Jon dădu să se întoarcă, dar ea îl ținu strâns. Îi făcu pe plac și se sprijini cu amândouă mâinile de peretele din față. Palmele ei alunecară dinspre abdomen spre șolduri, apoi în jos, pe coapse și înapoi, atingându-l ușor, doar cu vârfurile degetelor, așa cum o văzuse mângâind cotoarele cărților, prima oară când o întâlnise la Libri di Luca. Își odihni apoi mâinile pe coapsele lui și îl întoarse cu fața spre ea. Jon deschise ochii și privi adânc într-ai ei. Părul roșcat, ochii verzi și pielea albă îl făcură să-și țină răsuflarea. Se aplecă și-i sărută ușor cicatricea din bărbie. Katherina oftă și-și apropie gura de buzele lui. Cu o smucitură ușoară, îl trase mai aproape de ea, răspunzându-i la sărut.

•

Își petrecură următoarele douăzeci și patru de ore făcând dragoste, dormind și mâncând. Se izolară de toate, nici măcar mesajele îngrijorate ale lui Iversen, pe care robotul telefonic din apartamentul lui Jon le înregistrase, nu reușiră să le stârnească interesul pentru lumea de afară. Pe cât de rezervată și de timidă fusese Katherina prima oară când Jon o întâlnise, pe atât de deschisă și plină de căldură era acum. Părea aproape ireal că, doar cu două săptămâni în urmă, niciunul nu avusese habar de existența celuilalt.

Știa amândoi că nu puteau să se izoleze astfel la nesfârșit, dar încercau să-și amâne ieșirea în lume în fel și chip și găseau mereu tot felul de pretexte, în primul rând sexul, pentru a opri timpul în loc. Pe lângă faptul că i se părea atât de minunat să stea ascuns împreună cu Katherina, Jon era îngrijorat de felul în care avea să funcționeze în lumea de-afară, când puterile lui nou-dobândite aveau să se manifeste. Katherina era sigură că va fi în stare să le controleze, dar el nu se simțea la fel de convins, mai ales când știa care erau consecințele. Activarea fusese doar o formalitate. De când se întorsese de la brutărie, evitase cu grijă să mai citească ceva, dar mai devreme sau mai târziu trebuia totuși să părăsească apartamentul. Katherina îi sugeră să înceapă cu câteva lecturi controlate.

Pentru mai multă siguranță, îl sună pe Iversen, care nu numai că se liniști imediat

auzind că erau bine, dar chiar se gândi că antrenamentul era o idee bună, înainte de a-i da drumul lui Jon în lumea largă.

Jon nu cumpăraseră niciodată în viața lui o carte de beletristică. De când rupseseră relațiile cu Luca, începuse să urască în asemenea măsură cărțile, încât ajunsese să citească doar lucrări de specialitate. Dar mai avea și câteva romane polițiste, pe care le primise cadou și care zăceau ascunse undeva prin fundul dulapului. Acestea nu riscau să fie încărcate, se gândi Katherina ștergându-le de praf. Probabil nu fuseseră citite niciodată, așa că erau „moarte”, în limbajul Lectorilor.

— Mai întâi trebuie să te familiarizezi cu puterile tale, spuse Katherina încercând să pară serioasă, chiar dacă stăteau dezbrăcați în patul lui Jon. După cum probabil ți-ai dat seama, textul o să-ți ocupe mare parte din minte. Nu poți ignora puterile, dar poți învăța să le atenuezi atunci când nu vrei să le folosești.

— Deci, concret, ce o să facem? întrebă Jon.

— Tu citești, iar eu intervin dacă lucrurile o iau razna, răspunse ea. Cel mai important este să o iei încet și să nu încerci să forțezi sau să deviezi prea mult. Astfel voi putea să te urmăresc tot timpul.

— Mai e puțin și o să-mi spui că e ca mersul pe bicicletă, spuse Jon sec.

Katherina râse și se înroși ușor.

— Dă-i drumul când ești gata, îl îndemnă ea întinzându-i una din cărți. Dacă simți un obstacol, înseamnă că încerc să te blochez și trebuie să te oprești.

Jon dădu din cap că a înțeles și cercetă coperta. Tresări ușor când titlul se apropie de el ca o reclamă tridimensională. Studie o vreme fenomenul, apoi începu să se obișnuiască oarecum cu felul în care literele pulsau în culori și mărimi diferite.

— Ești bine? întrebă Katherina.

Jon încuviință din cap și deschise cartea. Mulțimea de semne de pe prima pagină se năpusti atât de brusc asupra lui, încât se văzu nevoit să întoarcă privirea. Simți cum sudoarea începuse să-i brobonească fruntea. Se sili cu încăpățănare să se uite din nou la pagină și se apucă să citească. Dintr-odată avu impresia că paginile cărții se transformă. Cuvintele și literele așteptau acum ordonat să le vină rândul la citit, iar propozițiile nu se mai învălmășeau toate la un loc ca înainte. Răsuflă ușurat și reuși să găsească o cadență potrivită, dar încă nu avea curajul să încarce textul cu sentimente și, din când în când, se uita pe furiș la Katherina. Aceasta stătea întinsă pe burtă, cu fața spre el și capul culcat pe brațe. Ochii ei verzi erau închiși, iar pe buze îi încolțise un zâmbet. Pe chipul ei nu se citea nici urmă de îngrijorare.

De data aceasta, chiar de la început, se simțise de parcă s-ar fi aflat în fața a nenumărate butoane invizibile, pe care le putea regla mai tare sau mai încet, pentru a da viață istorisirii. Treptat, începu să pună tot mai mult suflet în cele citite, conferind personajelor mai mult caracter și conturând întâmplările în culori tot mai clare. La fel ca în timpul activării, fundalul deveni tot mai sticlos, iar literele tot mai distincte, dar Jon ezita să treacă dincolo de suprafața aceasta albicioasă. Își dădu seama că percepția suprafeței albicioase și imaginile pe care le crea pe baza textului erau două lucruri complet diferite. Imaginile erau create de felul în care trăia și interpreta textul, fiind un produs al propriei sale experiențe, dar și rezultatul accentuării pe care o aplica scenei

respectiv în virtutea puterilor lui nou-dobândite. Acțiunea se petrecea în Copenhaga, ceea ce îi dădea posibilitatea să adauge detalii care nu existau în text, ci rezultau din propriile lui asocieri.

Jon experimentă coloritul atmosferei din imagini și descoperi că, atunci când se concentra serios, pe fundalul albicios începeau să apară umbre și că imaginile din spatele acestuia semănau cu cele create de subconștientul său. Dar de fiecare dată când se apropia foarte tare, simțea că era înfrânat și nu încerca să forțeze mai mult în direcția respectivă, în felul acesta, testă o vreme mai multe tactici, până când auzi vocea Katherinei strigându-l.

Își luă privirea de la carte și descoperi că aceasta stătea călare pe el.

— Cum a fost? întrebă el aruncând cartea.

— Frumos, spuse ea. Ești foarte talentat.

Jon ridică din umeri.

— Mulțumesc! Dar, sincer să fiu, trebuie să recunosc că habar n-am ce fac.

— O să ai în curând, spuse Katherinea pe un ton convingător. Eu cred că a fost bine. Dar trebuie să ții cont de două lucruri. Primul îl constituie audiența. Fiecare percepe acțiunea în mod diferit. Pe de o parte, asta se întâmplă din cauza experiențelor diferite ale fiecăruia, dar și pentru că, poate chiar în ziua aceea, unii se simt extrem de sensibili sau de vulnerabili. De aceea, tonul cu care citești trebuie să nu depășească un anumit prag de siguranță, ca să nu-i influențezi prea mult pe cei mai vulnerabili.

— Dar cum pot ști cât de mult rezistă ascultătorii?

— Cu timpul ai să înveți să simți felul în care este receptată lectura. De aceea ai nevoie de antrenament!

Katherine își lipi șoldurile de ale lui, privindu-l cu un zâmbet obraznic.

— La ce fel de antrenament te referi? întrebă Jon râzând. Ziceai că trebuie să țin cont de două lucruri.

— Celălalt este ceva mai greu, spuse Katherinea cu seriozitate. Pentru că nu știm când apare. E vorba de fenomenele fizice pe care se pare că le declanșezi. Este important să aflăm când anume se produc și cât de departe poți merge fără ca acestea să apară. Altfel nu te vom putea opri înainte ca situația să devină deja prea gravă.

— Da, mulțumesc!

Îi povesti apoi despre suprafața sticloasă pe care o percepea și cum o spărsese în timpul activării.

Katherine încuviință.

— E posibil ca acesta să fie pragul, spuse ea.

— Deci, merit un sfert de oră de pauză? întrebă Jon punându-și mâinile pe șoldurile ei.

— Meriți mai mult de-atât, zise ea zâbind și se aplecă asupra lui.

— N-am putea să apelăm la Muhammad? întrebă Katherina.

Fuseseră mai întâi să închirieze o mașină, o autodubă Suzuki, apoi se duseseră la Katherina ca să ia niște haine, iar acum se îndreptau spre Libri di Luca prin traficul serii. Mașina era foarte prost izolată, așa că trebuiau să vorbească foarte tare pentru a se face auziți.

— N-ar putea Muhammad să găsească informațiile care ne interesează? Katherina nu era prea încântată să intre pe-ascuns în fostul birou al lui Jon ca să caute informații despre Remer.

— Bineînțeles că ar putea, răspunse Jon. Dar i-ar lua prea mult timp. Spre deosebire de Tom Nørreskov, Remer e un maestru în a-și ascunde urmele. Arhiva este totuși un punct de plecare. Tot ce se poate ști despre el se află acolo, informații despre imperiul lui financiar, proprietăți, adrese, investiții, tot. Jon scrâșni din dinți, căci nefiind obișnuit cu mașina aceea, schimbase viteza prea brusc. Apoi, pe cât posibil, n-aș vrea să îl amestec și pe Muhammad în treaba asta.

Își petrecuseră cea mai mare parte a zilei explorând puterile lui Jon. Acesta reușise să-și facă o oarecare idee în privința capacităților sale, chiar și cu selecția oarecum limitată de cărți pe care o avea. Katherina băgă de seamă că Jon începuse să aibă control asupra puterilor, dar până când acesta nu se simțea în siguranță nu aveau să se aventureze afară din casă. Ea și-ar fi dorit să-l antreneze cu volumele încărcate din anticariat, însă nu voia să-l preseze prea mult. Totuși îi era greu să se abțină. Nu putea să-și dea seama dacă asta se datora faptului că era îndrăgostită sau, în general, puterilor lui Jon, dar când el începea să citească, se simțea de parcă ar fi fost înconjurați de o barieră care îi izola de toate. Ajutat de texte adevărate, ar fi devenit irezistibil, pentru ea cel puțin.

Jon însă era mult mai preocupat să dea de Remer. Privirea îi devenea glacială de fiecare dată când vorbea despre fostul lui client și își reproșa că nu fusese mai suspicios de la bun început. În dorința lui de-a se răzbuna pe Remer, hotărâse să dea spargerea chiar în noaptea aceea.

Katherina insistase să-l însoțească, deși știa că nu putea să îl ajute prea mult.

Parcară în apropiere de Libri di Luca și se îndreptară grăbiți spre anticariat prin ploaia mărunță și deasă. Deși trecuse de ora închiderii, ușa era în continuare deschisă, iar Iversen se învârtea fredonând printre rafturi. La auzul clopoțelilor de la intrare, le ieși în întâmpinare.

— A, voi erați! exclamă el și, repezindu-se la Katherina, o îmbrățișă călduros. Cum merge? întrebă apoi, cercetându-l atent pe Jon. Ați avut ceva probleme...

Jon clătină din cap.

— Totul e bine, spuse el. Mă simt de parcă aș merge din nou la școală, adăugă făcând un semn cu capul către Katherina. Iar profesoara e foarte exigentă.

Iversen râse, plimbându-și privirea de la unul la altul. Katherina simți că obrazii îi iau foc. Bătrânul zâmbi cu înțeles, dând din cap.

— Ești pe mâini bune, Jon. Fii sigur de asta.

— Avem nevoie doar de niște cărți ceva mai potrivite pentru antrenament, spuse Katherina. Colecția lui Jon de romane polițiste nu este prea nuanțată.

— Îmi închipui, zise Iversen. Haideți să căutăm ceva...

Lumina din anticariat pâlpâi puternic de vreo câteva ori și slăbi în intensitate, pentru a reveni apoi la normal.

— O, nu! exclamă Iversen, începând să coboare treptele spre subsol. Pau tocmai aruncă o privire la instalația electrică. A zis că se pricepe, dar până acum n-a făcut decât să ardă mai multe siguranțe.

Jon și Katherina îl urmară la subsol.

— Fir-ar să fie! zbieră Pau din bibliotecă.

— S-a întâmplat ceva? strigă Iversen.

Pau scoase capul pe coridor.

— Nu, sunt OK, mormăi el. Priza asta de tot rahatul mă seacă.

— Poate că ar fi mai bine să oprești curentul, sugeră Jon.

— Nu cred că are vreo importanță. De fapt, 220 de volți n-or să doară prea tare. Arată cu capul în direcția lui Jon. După fulgerătura primită de la tine.

— Până la urmă văd că ai reușit să pui ceva la punct, spuse Iversen și, strecurându-se pe lângă Pau, intră în bibliotecă.

Becurile de deasupra rafturilor erau aprinse și aruncau o lumină galbenă difuză pe deasupra cărților îmbrăcate în piele.

— Dar tu? întrebă Pau uitându-se la Jon. Te simți bine?

Acesta încuviință.

— Sunt bine.

— Ți-a venit mintea la cap? întrebă Pau.

— La ce te referi?

— Păi, la toată povestea aia cu Organizația Umbrelor, răspunse Pau. Cineva trebuie să-l aducă pe bătrân înapoi cu picioarele pe pământ. Arată peste umăr spre Iversen, care se plimba printre rafturi, strângând un teanc de cărți.

— Diseară o să obținem dovezi, spuse Jon ferm. Apoi o să vedem cui trebuie să-i vină mintea la cap.

— Diseară? întrebă Pau cu vădit interes. Vreți să vin cu voi?

— Nu, mulțumesc, răspunse Jon. Cu cât mai puțini, cu atât mai bine.

— Ești sigur? Mă pricep la exerciții nocturne, zise Pau rânjind spre Katherina.

Aceasta oftă.

— Cred că suntem în stare să ne descurcăm și singuri, Pau, dar îți mulțumesc oricum. El ridică din umeri.

— Ei, probabil că o să-mi fac de lucru cu instalația electrică în noaptea asta.

Iversen ieși pe coridor și îi întinse Katherinei un teanc de cărți.

— Mă duc să mai aduc câteva, spuse el dispărând din nou în bibliotecă.

Katherina simți în brațe bine-cunoscuta furnicătură pe care i-o provocau cărțile. Era o senzație cu totul diferită de cea stârnită de un volum produs în serie, precum cele pe care le avea Jon acasă. Acestea erau vii.

— Încearcă să simți, zise ea întinzându-i teancul lui Jon.

Acesta își așază hotărât mâna pe prima carte. Vârfurile degetelor abia atinseră suprafața cărții, că își și trase mâna înapoi surprins, de parcă ar fi fost electrocutat.

— Ce naiba?! urlă el și începu să își frece mâna de pantaloni.

Pau râse.

— Asta o să te învețe minte! exclamă râzând și mai tare.

Katherina îl ignoră.

— Cărțile acestea sunt încărcate, îi explică ea. Intensitatea lor variază. Majoritatea Lectorilor simt intensitatea acestora la o simplă atingere. Îi aruncă o privire lui Pau. Alții însă trebuie să-și vâre degetele în priză ca să o simtă.

Ochii lui Pau scânteiară, dar nu spuse nimic și se întoarse să-și vadă de lucru.

— Te-a durut? întrebă Katherina.

— Nu, răspunse Jon. Dar m-a luat prin surprindere. A fost ceva ca un fel de electricitate statică.

Iversen își făcu apariția cu și mai multe cărți, pe care i le întinse lui Jon. Acesta le luă ezitând.

— Puteți împrumuta oricând altele, spuse Iversen. Acestea sunt cele mai potrivite pentru început. Câte puțin din toate, cu intensități diferite. Îi făcu apoi cu ochiul lui Jon. Cred că mai așteptăm cu cele mai puternice.

— Da, mulțumesc, zise Jon. Măcar de-aș fi în stare să le țin în brațe.

O luară înapoi spre scară, lăsându-l pe Pau în bibliotecă să-și vadă în continuare de treabă. Ajungând sus, lăsară cărțile pe tejghea, iar Katherina îi povesti lui Iversen despre rezultatele obținute în cursul antrenamentului. Iversen dădu gânditor din cap.

— Fiecare emițător percepe puterile în felul său, spuse el. Dar majoritatea încearcă senzația că au la dispoziție un fel de paletă sau trusă cu instrumente, pe care le pot folosi pentru a-i influența pe ascultători.

— Mie mi se pare că mă aflu în fața unui mixer uriaș, cu o infinitate de setări, explică Jon zâmbind, îmi creează o senzație plăcută de... putere. Cred că pot să mă obișnuiesc cu asta.

Iversen îl privi scrutător.

— Ai grijă! îl avertiză el. Acum, la început, ai voie să-ți folosești puterile doar asupra altor Lectori și, de preferat, doar cu Katherina de față.

Jon încuviință.

— Mulți sunt tentați să exagereze la început, continuă Iversen. În cazul tău, asta poate fi extrem de periculos, dar chiar și în cazul unui emițător normal consecințele pot fi nefericite. În afara efectelor emoționale care pot fi generate de text, ascultătorii se pot alege cu dureri de cap sau grețuri, dacă emițătorul nu-și dozează accentuările cu grijă și în concordanță cu mesajul textului.

Katherinei i se întâmplase de câteva ori să fie de față când un emițător producea asemenea distorsiuni, cum obișnuiau ei să le numească. De obicei se întâmpla atunci când un emițător neexperimentat încerca să forțeze mesajul textului sau încerca să răstălmăcească mesajul textului într-un sens mult prea îndepărtat de intenția originală. Pau avusese acest obicei când începuse să frecventeze Libri di Luca. Fiindcă nu primise

niciun fel de antrenament, nu-și cunoștea limitele și distorsiona majoritatea lecturilor fie din neștiință, fie din nerăbdare. Din fericire, consecințele nu fuseseră foarte serioase, întrucât puterile lui erau foarte limitate, fapt de care nu îi plăcea deloc să i se amintească. După câteva luni de antrenament alături de Luca, învățase să țină distorsiunile sub control, dar nu reușise să devină un emițător atât de priceput ca Iversen sau atât de puternic ca Jon.

— Diseară o să facem rost de informațiile legate de Remer, spuse Jon. Putem să ne întâlnim aici mâine-dimineață, înainte de program? adăugă luând teancul de cărți de pe tejghea și îndesându-l la subraț.

— Bineînțeles, răspunse Iversen. O să fiu aici cu o oră înainte de deschidere. Apoi o îmbrățișă pe Katherina, șoptindu-i la ureche: Aveți grijă!

•

Firma de avocatură Hanning, Jensen & Halbech se afla pe Store Kongensgade, într-o clădire veche, cu o înfățișare maiestuoasă, care dădea spre Nyboder. Era două noaptea, dar la etajul care îi interesa pe ei se mai zărea încă lumină.

— Ce facem acum? întrebă Katherina dezamăgită, dar în același timp răsuflând ușurată la gândul că poate or să renunțe la „spargere”.

— Poate e cineva care lucrează până târziu, admise Jon. Sau poate că au uitat să stingă lumina. Sau poate că e femeia de serviciu. Jon se uită în ambele direcții. La ora aceasta nu era niciun fel de trafic și doar câteva ferestre mai erau luminate. Hai să vedem, spuse el.

Traversară strada spre clădirea din cărămidă roșie. Se opriră în fața unei uși masive din stejar, iar Jon se uită încă o dată în jur. Apoi scoase legătura de chei cu Ștrumful cel Mintos și descuie ușa.

Se apucară să urce treptele în tăcere, fără să aprindă lumina. La fiecare etaj, uși de sticlă dădeau spre sediile diferitelor firme, dar luminile erau stinse peste tot, până când ajunseră la etajul unde se afla fostul birou al lui Jon.

Jon privi pe după colț, prin pereții de sticlă de la intrare. Apoi înjură în șoaptă.

— E Anders Hellstrøm, îi șopti el Katherinei, făcându-i loc să se uite.

În spatele panoului de sticlă se afla o încăpere mare, cu o mulțime de birouri gri și monitoare în dreptul fiecărui scaun. La unul din birouri stătea un bărbat în cămașă. Acesta era întors cu spatele, iar în jurul lui, pe birou, se ridica un munte de bibliorafturi și teancuri de documente ce amenințau să se răstoarne dacă cineva ar fi trântit ușa ceva mai tare.

Katherina își încordă atenția asupra cititului. Simțea că era obosit – lectura lui era inegală și lipsită de concentrare. Imaginea unui dormitor și a unei canapele confortabile răsărea constant în mijlocul șuvoiului de termeni juridici și, de mai multe ori, acesta se văzu nevoit să reia de la capăt același paragraf.

— Unde trebuie să ajungem? întrebă Katherina încet.

Jon arată spre o ușă aflată în celălalt capăt al încăperii. Nu aveau cum să se strecoare fără a fi văzuți de bărbatul de la birou. Era de ajuns ca acesta să ridice ochii.

— Aș putea să-l distrag.

Jon o privi mirat, dar încuviință și alese o cheie de pe legătură.

Katherina se concentrează din nou asupra celor citite de avocat. De data asta, îl ajută să-și încordeze atenția, accentuând pasaje și blocând imaginile nerelevante. Simți din partea bărbatului o ușurare și un interes crescând pentru textul din fața lui. Nu după mult timp, era atât de absorbit de lectură, încât nu mai trebui să-l influențeze decât foarte puțin pentru a-i menține concentrarea.

— Acum! șopti ea. Dar trebuie să nu scoatem niciun zgomot și să ne strecurăm de-a lungul peretelui.

Jon dădu din cap și băgă cheia în broască. Bărbatul nu observă nimic, iar ei trecură de ușa de la intrare, închizând-o la loc în urma lor. Katherina continuă să accentueze și mai mult textul pe când se furișau pe lângă perete, așa cum sugerase mai devreme. Între timp, avocatul citea absorbit, fără să aibă habar despre ce se petrecea în jurul lui. Pe când treceau pe lângă el, Katherina îi privi fața înroșită, cu cearcăne mari sub ochii ațintiți asupra textului. Din câte își putu da seama, era un caz legat de niște certuri între vecini, iar documentele pe care le citea erau extrem de insipide, tot felul de înlesniri și planuri din statutul asociației de locatari.

Când ajunseră în celălalt capăt al încăperii, Jon deschise ușa și intrară într-un birou micuț, plin cu fișete. Abia după ce o închiseră în urma lor îndrăzniră să spună ceva.

— Pfuuu, șopti Jon. A mers!

— De fapt, el este cel care ar trebui să ne mulțumească, spuse Katherina zâmbind. O să-și aducă aminte toată viața lucrurile citite în noaptea asta. Și probabil că o să ajungă mai devreme în pat.

— Pe tine ar fi trebuit să te folosesc pe vremea când învățam pentru examene, zise Jon făcându-i cu ochiul. Anders e un avocat bun, așa că dă-i bătaie.

Katherina încuviință din cap.

Jon începu să răscrolească prin fișete și hârtii. Crâmpie de referate, decizii și alte documente legate de cazul Remer se amestecară cu frânturi din cazul lui Anders Hellstrøm, dar Katherina atenuă cititul lui Jon, concentrându-se să mențină trează atenția avocatului.

În încăpere se aflau mai multe fișete, dar Jon părea să știe precis unde să caute și se muta grăbit de la un fișet la altul, scoțând hârtii din dosare.

Poate că se înflăcărase prea tare, căci la un moment dat trânti zgomotos unul din sertarele de metal.

Amândoi înlemniră, iar Katherina simți că Anders Hellstrøm se opri din citit, ațintindu-și privirea spre ușa în spatele căreia se aflau. Cu respirația tăiată și cu ochii închiși, începu să se concentreze doar asupra lucrurilor care se petreceau în afara biroului Remer.

Timp de câteva secunde nu mai receptă nimic, apoi textele începură să curgă din nou, de data aceasta anunțuri de la avizier sau nume de produse. Acestea apăreau ca niște frânturi și încercă din răspuseri să-i stârnească interesul pentru toate lucrurile pe care le citea involuntar. Simți că Anders ezită, dar micile frânturi continuau să varieze, noi cuvinte și propoziții îi răsăreau în minte, semn că acesta fie își plimba privirea prin jur, fie se afla în mișcare.

Katherina reuși să-i atragă atenția lui Jon, arătând neliniștită spre ușă. Jon dădu

afirmativ din cap, se strecură până la ușă, o încuie și apoi stinse lumina. Nici nu apucă bine să termine, că cineva apăsă pe clanță, zgâlțâind ușa. După un scurt moment de liniște, îl auziră pe avocat mormăind ceva ca pentru sine și îndepărtându-se.

Abia când începu să recepteze un nou referat al asociației de locatari citit de Anders Hellstrøm, Katherina îi șopti lui Jon că putea să continue. Acesta aprinse din nou lumina și își șterse demonstrativ fruntea cu palma.

— Cât pe-aci, șopti el, sărutând-o în fugă înainte de a-și relua scotoci tul prin fișete.

După o jumătate de oră Katherina simți că avocatul de dincolo de ușă obosise. Oricum nu voia să-i țină atenția trează prea mult timp. Dacă ar fi continuat să-l preseze, acesta ar fi putut leșina, iar a doua zi avea să se trezească cu cea mai groaznică durere de cap din viața lui.

— E aproape epuizat, îi șopti ea lui Jon.

Acesta încuviință din cap, aruncând alte câteva pagini peste teancul pe care îl adunase pe birou.

— Putem să le luăm pur și simplu cu noi? întrebă Katherina în șoaptă.

— N-o să-și dea nimeni seama că lipsește ceva, șopti Jon la rândul lui. Cazul ăsta este atât de stufos, încât n-o să se simtă nicio diferență dacă or să dispară câteva pagini.

Katherina estimează că erau peste cinci sute de pagini în teancul pe care Jon îl pusese deoparte.

— Și-apoi, o merită, spuse Jon cu o urmă de amărăciune în glas. Cred că am găsit tot ce ne trebuie. Hai să ieșim de-aici!

Katherina avu grijă ca avocatul, așa epuizat cum era, să nu ridice ochii din hârtiile lui în timp ce ieșeau din birou și se furișau din nou de-a lungul peretelui. Ochii lui Anders Hellstrøm se holbau cu oarece efort la hârtiile din fața lui și putură vedea cum mâinile îi tremurau ușor.

După ce trecură de el, măriri viteza și se grăbiră cât putură de mult să străbată ultima bucată până la intrare. Jon încuie ușa, iar Katherina încetă să mai controleze concentrarea avocatului. Văzu trupul acestuia prăbușindu-se în scaunul de birou, pentru ca imediat, cu o tresărire, să se ridice iar, privind în jur. Apoi se frecă la ochii, se ridică în picioare, se întinse și căscă atât de zgomotos, încât putură să-l audă de pe coridor.

— Somn ușor! spuse Jon.

.

A doua zi dimineață ajunseră la Libri di Luca în clipa când Iversen tocmai descuria anticariatul.

— Cum a mers? întrebă el.

— Bine, răspunse Jon. Cred că avem tot ce ne trebuie, adăugă ridicând punga de plastic în care ținea hârtiile.

— Nu vreau să știu cum ați făcut rost de ele, spuse Iversen clătinând din cap. Putem să stăm în biblioteca de la subsol, Pau a reușit ieri să repare lumina.

Intrară în anticariat și se îndreptară spre subsol. Când ajunseră în bibliotecă, Jon îi dădu lui Iversen jumătate din teancul de hârtii. El se ocupă de cele care aveau de-a face cu structura complicată a afacerilor lui Remer, în timp ce Iversen avea grijă de articolele din ziare și alte informații biografice.

Katherina se simțea ca a cincea roată la căruță și se învârtea printre rafturi pe când ceilalți își vedeau de lucru. Putea recepta tot ce citeau, dar majoritatea documentelor erau liste de firme și persoane, așa că își pierdu curând interesul și își trecu timpul admirând lucrările din bibliotecă, așa cum o făcuse de multe ori până atunci. Nu se plictisea niciodată să studieze ilustrațiile măiestrite și meșteșugul cu care fusese lucrat fiecare volum. Unele exemplare fuseseră atât de deteriorate în momentul activării lui Jon, încât nu mai putuseră fi salvate, dar reacția rapidă a lui Iversen și a lui Pau reușise să împiedice dezastrul de proporții care s-ar fi petrecut în cazul în care toate volumele ar fi ars. În jurul întrerupătorului de la intrare încă se mai zărea o porțiune mare de zid care fusese înnegrită, iar bucățile arse din covor stăteau mărturie evenimentelor violente petrecute cu câteva zile în urmă. Nu exista niciun risc să o ia ceva razna acum, când Jon citea documentele acelea. Dar amintindu-și de activare, Katherina își îndreptă din nou toată atenția asupra lui. Lectura se desfășura fără pasiune. Jon citea textele lipsite de viață fără să pună deloc suflet și, judecând după imaginile care se intercalau din când în când cu lectura, nu era foarte concentrat. Katherina roși ușor când se descoperi printre imaginile care răsăreau în mintea lui.

— Stop! exclamă ea deodată, arătând spre Jon.

Cei doi o priviră întrebător.

— Ce citești? întrebă ea.

Jon aruncă o privire scurtă spre documente.

— O listă a membrilor din conducerea uneia dintre firmele lui Remer, răspunse Jon. De ce?

— Citește numele din nou, sugeră Katherina.

Jon coborî iar privirea la foaia de hârtie și parcurse încet lista. Ajungând pe la jumătatea acesteia, făcu ochii mari, apoi se uită la ceilalți.

— W. Kortmann, spuse el uluit.

În lumina soarelui, vila lui Kortmann arăta încă și mai grotesc decât în noaptea când fuseseră ultima oară acolo. Clădirea masivă, de culoare roșie, cu țiglele ei strălucitoare, semăna cu căsuța din turtă dulce a vrăjitoarei din poveste. Dar această primă impresie era imediat stricată de turnul ruginiu al ascensorului, care se sprijinea de casă ca un copac bătrân și scorbuos. Cerul era de un albastru clar, iar peluza din jurul vilei mai avea încă o culoare verde intensă, deși era trecut de jumătatea lui octombrie.

Jon se întreabă dacă vremea bună sau prezența Katherinei îl făcuse pe Kortmann să-i întâmpine pe trotuarul de la intrare și nu în bibliotecă. Era așezat în ceva care aducea cu un scaun cu roțile antic, cu un cadru curbat din metal negru, iar perna era căptușită cu piele roșie. O pătură groasă îi acoperea picioarele, iar ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari de soare.

Îl sunaseră pe Kortmann cu câteva ore înainte, spunându-i că voiau să-i arate ceva. Acesta nu păruse nici surprins, nici deosebit de curios, dar sugerase să se întâlnească chiar în după-amiaza aceea. Iversen și Katherine insistaseră să-l însoțească, fiecare din alte motive, putu Jon să ghicească. Iversen era convins că, doar pentru simplul motiv că descoperiseră numele lui Kortmann în conducerea uneia din firmele lui Remer, nu însemna că el ar fi avut ceva de-a face cu Organizația Umbrelor. Dimpotrivă, probabil că habar nu avea de asta și era folosit fără știința lui. Din câte reuși Jon să-și dea seama, Katherine era de o cu totul altă părere. Kortmann, le atrăsese ea atenția, încercase tot timpul să împiedice reunirea celor două facțiuni, fiind principalul responsabil în scindarea petrecută în urmă cu douăzeci de ani. Cine altul ar fi putut fi un spion mai potrivit?

Jon încercă să rămână neutru. Structura afacerilor lui Remer era atât de complicată și de stufoasă, încât se putea foarte bine să fie o coincidență. Cu toate acestea nu reușea să-și scoată din cap ideea că misteriosul prieten librar al lui Remer ar fi putut fi Kortmann. Desigur, Kortmann nu era librar, dar îi cunoscuse suficient pe Luca, pe Jon și anticariatul, ceea ce ar fi putut explica interesul și informațiile deținute de Remer.

— Bine ați venit! exclamă Kortmann prietenos, când Katherine, Jon și Iversen coborâră din mașină. Jon ținea în mână un plic cu documentele firmei în care Remer și Kortmann aveau interese comune.

Îl salutară și îi strânsesă mâna pe rând, apoi Kortmann își îndreptă scaunul cu roțile spre aleea care făcea înconjurul vilei.

— M-am gândit că am putea să stăm afară și să profităm de vreme, spuse Kortmann.

Îi conduse spre o terasă largă, aflată la marginea grădinii. Zidul care înconjura proprietatea și copacii bătrâni și înalți te făceau să te simți complet izolat de lume.

Un bărbat îmbrăcat în negru mută niște sticle cu răcoritoare și niște pahare de pe o tavă de argint pe o măsuță de terasă înconjurată de scaune din mahon. Bărbatul, în care Jon îl recunoscuse pe șoferul lui Kortmann, îi salută politicos din cap și apoi se îndreptă spre casă.

— Luați loc! îi invită Kortmann arătând spre scaune. Spuneți-mi, ce ați aflat?

Se așezară, dând curs invitației lui, iar Jonscoase documentele din plic. Kortmann nu schiță nicio reacție.

— Am reușit să obținem unele informații referitoare la persoana despre care credem că face parte din Organizația Umbrelor, zise Jon și împinse documentul care conținea numele lui Kortmann către mijlocul mesei. Numele era subliniat cu galben.

Kortmann se întoarse să se uite la Katherina, apoi la Jon.

— Ce-i asta? întrebă el fără a catadicsi să acorde vreo atenție documentului.

— Este o listă a membrilor din conducerea firmei de antrepriză Habitat, îi explică Jon. Numele tău se află pe listă.

— Sunt membru în conducerea mai multor firme, răspunse Kortmann plictisit. Ce este atât de special la Habitat?

— Majoritatea acțiunilor sunt deținute de Remer, despre care suntem siguri că este implicat în Organizația Umbrelor.

— Remer? repetă Kortmann uitându-se în altă parte pentru o clipă. Deodată izbucni într-un hohot zgomotos de râs. Remer, în presupusa voastră Organizație a Umbrelor? Nu, lăsați-o baltă! Remer are într-adevăr un fel destul de creativ de-a interpreta legea, dar ideea că s-ar putea afla în spatele unui complot...

Izbucni din nou în râs.

— Nu am spus că el este conducătorul, îi atrase Katherina atenția. Doar că ar fi implicat.

Kortmann o privi pe Katherina și zâmbetul îi dispăru. Se întoarse spre Jon.

— Trebuie să recunosc că m-am așteptat la ceva mai mult de la tine, Campelli. Mai întâi teoria asta nebunească, născocită de un excentric ca Tom Nørreskov, despre o Organizație a Umbrelor a cărei existență este imposibil de dovedit, iar acum ideea că Remer ar fi implicat în conspirație.

Jon simți cum creștea mânia în el. Făcând un efort uriaș pentru a păstra un ton neutru, îi povesti tot ce se întâmplase cu Remer, despre interesul arătat de acesta față de Libri di Luca și concedierea lui Jon.

— Asta sună mai degrabă a Remer, zise Kortmann când Jon termină de povestit. Poți să-l descrii ca pe un individ nemilos, calculat și oportunist. Dar conducător de sectă? În niciun caz!

Katherina se foi neliniștită pe scaun, dar Iversen îi puse o mână pe braț, oprind-o să nu explodeze.

— Cât de bine îl cunoști? îl întrebă Iversen pe un ton împăciuitor. Ai remarcat dacă relația lui cu tine este diferită de cea cu ceilalți membri ai conducerii?

— Nu cred, răspunse Kortmann. Atmosfera este mereu relaxată și profesională și în general suntem de aceeași părere în privința multor lucruri.

— Ți-a citit vreodată cu voce tare?

Kortmann ridică din umeri.

— Ne-am citit întâmplător diverse lucruri unul altuia. Rezumate ale unor întâlniri, ciorne ale unor comunicate de presă – chestii de genul ăsta.

Kortmann tăcu, ridicând fața spre cerul albastru. Jon aproape că putea să-l vadă reflectând la consecințele întrebării: Și dacă...?

— Poți infirma faptul că este Lector? întrebă Katherina pierzându-și răbdarea.

— Bineînțeles că nu, răspunse el arțăgos. Este nevoie de un receptor pentru a decide.

— Vezi, aici aveai nevoie de ajutorul nostru, observă ea.

Kortmann nu-i răspunse.

— Mai e un nume pe listă, continuă Jon. Un anume Patrick Vedel. Îl cunoști?

— Nu în afara întâlnirilor comitetului de conducere, răspunse Kortmann. De ce?

— Apare pe lista persoanelor din conducere în aproape toate firmele deținute de Remer, îi explică Jon. Credem că este receptor. O echipă formată dintr-un emițător și un receptor – Remer și Patrick Vedel – reprezintă o combinație periculoasă într-o conducere. Nu crezi că avem dreptate?

— Dacă admitem faptul că teoria voastră e corectă, da, le răspunse gazda. Deși Kortmann purta ochelari de soare, Jon simți că privirea lui aspră se întorsese spre el. Dar eu nu-l admit, sublinie el.

Poate că greșiseră venind aici atât de devreme, fără să aibă dovezi concrete, dar Jon se îndoia că l-ar fi putut convinge vreodată pe Kortmann, fie că acesta nu voia să se lase convins, fie că era într-adevăr implicat.

— Și până la urmă pentru ce ați venit? întrebă Kortmann luându-și privirea de la Jon. Iversen, poți să-mi spui pentru ce ați venit?

Iversen își dresе glasul și făcu un semn din cap spre hârtia aflată în mijlocul mesei.

— Am dat peste numele tău, spuse el evitând să-l privească pe Kortmann.

— Adică mă acuzați?

Bărbatul din scaunul cu roțile strânse din pumni, iar tonul vocii lui era departe de-a fi prietenos.

— Am dovedit că există o legătură între numele tău și Organizația Umbrelor, spuse Katherina.

Kortmann lovi cu pumnul în masă, făcând să zăcănească sticlele și paharele.

— Nu există nicio Organizație a Umbrelor, zbieră el, făcându-l pe Iversen să sară ca ars. Nu este decât o născocire, o perdea de fum inventată de aceia care ar avea de câștigat distrăgându-ne atenția de la ei. Arată cu degetul spre Katherina. Cine a fost primul care a venit cu născocirile astea? Tom Nørreskov, un receptor! Și cine a fost profund implicat pe tot parcursul anchetei? Și cine a avut grijă ca părerea lui să capete o greutate suspect de mare? Tot un receptor.

Kortmann își scoase ochelarii de soare și îl privi pe Jon în ochi.

— Chiar n-ai fost în stare să vezi asta?

Jon se uită calm la bărbatul aflat în scaunul cu roțile. Reacția acestuia părea autentică: privirea îi era feroce, iar nările îi fremătau. Dacă juca teatru, atunci era un maestru, dar Jon avea suficientă experiență cu indivizii aflați la putere ca să știe că, de multe ori, aceștia reușiseră să ajungă la putere tocmai datorită capacității lor de a fi convingători, chiar și atunci când afirmațiile lor nu erau întemeiate.

— Nu văd decât un bărbat care se teme să nu-și piardă puterea, spuse Jon calm.

Bărbatul din scaunul cu roțile îl privi o clipă pe Jon, apoi își puse din nou ochelarii.

— Îmi pare rău să aud asta, zise el ferm. Speram că tu, fiind un Campelli, vei vrea să lucrezi pentru Societatea Bibliofililor, adăugă el oftând. Însă, din câte se vede, acum este

imposibil.

— Dar e deja activat, protestă Iversen. Jon este cel mai puternic Lector pe care l-am întâlnit vreodată.

— Și din acest motiv cu atât mai periculos pentru noi, Iversen.

— Noi? repetă bătrânul.

Kortmann apăsă un buton de alamă aflat pe brațul scaunului cu rotile.

— Aș dori să plecați acum, spuse el calm. Iversen, tu poți să mai rămâi, bineînțeles dar ceilalți să-mi părăsească imediat proprietatea.

Auziră o ușă trântindu-se în casă, apoi îl văzură pe șofer alergând spre ei. Jon și Katherina se ridicară în picioare. Iversen ezită o clipă, apoi se ridică și el.

— Iversen?! spuse Kortmann, aplecându-se înainte în scaun. Nu fi fraier. Nu face un lucru pe care să ajungi să-l regreți. Pot să-ți găsesc un alt serviciu. Societatea este viața ta, de ce să-i dai cu piciorul de dragul unei minciuni?

Iversen îi privi o clipă pe Jon și pe Katherina, apoi își aținti ochii asupra lui Kortmann.

— Nu o fac nici pentru mine, nici pentru Societate, spuse el hotărât. O fac pentru Luca.

Apoi se întoarse și o porni cu pași înceți spre intrare. Jon și Katherina îl urmară.

— Te simți bine? îl întreabă Jon după ce ieșiră din suburbia Hellerup.

Iversen stătea tăcut pe bancheta din spate, uitându-se pe geam. Clătină ușor din cap, apoi îi zâmbi lui Jon.

— Mă simt bine, răspunse el. Sunt doar dezamăgit de cele întâmplate. Întoarse privirea spre casele care se perindau prin fața ferestrei. Trebuie să luăm legătura cu restul, spuse el. De preferat, înaintea lui Kortmann. Să știm câți sunt de partea noastră.

Jon încuviință din cap. Niciunul din ei nu știa cât de mare era Organizația Umbrelor, dar mai mult ca sigur că trei persoane nu erau de ajuns pentru a-i face față.

— Kortmann mi-a dat o listă cu toți emițătorii, spuse el. Am putea începe cu asta.

— Splendid! zise Iversen. Mi-era teamă că n-am să-mi pot aduce aminte toate numele. Îl privi pe Jon în ochi în oglinda retrovizoare. Dar cred că cel mai bine ar fi să iau *eu* legătura cu ei.

— Bine, consimți Jon.

— Pe câți crezi că putem conta? întreabă Katherina.

— Habar n-am, răspunse Iversen. Rămâne la latitudinea fiecăruia. Nu ne putem aștepta ca toți să creadă o asemenea poveste, dar oricum, nu asta o să fie singurul factor relevant. Unii erau deja dinainte nemulțumiți de Kortmann, dar cu siguranță vor fi alții cu care vom avea probleme, continuă el cu un oftat. Și mă tem că Pau are să se numere printre cei din urmă.

— Eu, una, pot să trăiesc foarte bine și fără el, mormăi Katherina.

— Dar receptorii? întreabă Jon. Putem conta pe ei?

— Sunt sigură de asta, răspunse Katherina. Bineînțeles că și printre ei vor fi câțiva sceptici, dar cred că ne vor sprijini. O s-o rog pe Clara să aranjeze o întrunire cât mai repede posibil.

— Iar eu ce-aș putea face? întrebă Jon.

— Tu te-ai putea antrena, sugeră Katherina zâmbind.

•

Parcă trecuseră ani de când Jon se plimbase împreună cu Iversen pe aleile cimitirului Assistens. Pe vremea aceea avea o carieră și se afla într-o stare binecuvântată de ignoranță. În plus, era măcinat de o furie veche și grea, față de un tată de care se crezuse trădat. Furia dispăruse acum sau, își dădea seama Jon, devenise de o altă natură. Mai simțea încă o amărăciune legată de faptul că fusese exclus, dar furia în sine se întorsese către alte ținte, și anume motivele care duseseră la moartea părinților lui.

Luca era înmormântat lângă Arman, însă trecuse multă vreme de când Jon vizitase mormântul bunicului său, așa că îi trebui ceva timp să găsească locul. Cele două pietre de mormânt se aflau aproape de zidul cimitirului, iar în jurul lor se ridica un gard solid din fier forjat, de vreo jumătate de metru înălțime. Multe din mormintele vecine, dispuse de-a lungul zidului, erau acoperite de iederă, dar parcela familiei Campelli fusese curățată de curând, iar pietrele de mormânt din granit negru se înălțau mândre în mijlocul pietrișului alb, semănând cu o grădină japoneză. Un buchet simplu, deja ofilit, zăcea în fața pietrei lui Luca.

Inscripția sobră fusese gravată cu litere aurii și conținea doar numele lui Luca, data nașterii și cea a morții. L-ul și C-ul din numele lui aveau forma unor mici pictograme, cu linii arcuite asemenea le tainelor din cărțile vechi.

Soarele strălucea pe un cer lipsit de nori și era frig. Din fericire, zidul cimitirului, copacii și tufișurile din jur țineau adăpost împotriva vântului, dar oricum era un ger mușcător – probabil și motivul pentru care nu zărise prea mulți oameni pe-acolo.

Jon se opri o vreme, privind în tăcere pietrele de mormânt. Nu era sigur de ce alesese tocmai locul acesta pentru a se antrena. Apartamentul i se părea prea închis și acum, că urma să se antreneze singur, se simțea mai liniștit știind că se afla într-un loc unde nu existau instalații electrice. Poate că voia să-i dovedească ceva lui Luca. Nu știa precis de ce, dar acum, că se afla acolo, simțea că făcuse alegerea potrivită.

Se așază pe o piatră încălzită de soare și băgă o mână în buzunarul paltonului, scoțând cartea pe care o alesese din teancul dat de Iversen. Era *Divina comedie* – din câte auzise una din cărțile preferate ale lui Luca – și, chiar dacă era o ediție de călătorie, mică și compactă, nu exista nicio îndoială că meșterul pusese mult suflet la legarea acesteia. Pielea era de o un roșu intens, iar titlul – inscripționat cu litere negre.

Jon deschise cartea la întâmplare și începu să citească. Încerca o senzație ciudată citind cu voce tare printre morminte, dar simțea o anumită siguranță stând acolo, printre copaci, tufișuri și pietrele grele. Aici nu îi mai era teamă să fie auzit sau urmărit. Era singur și se putea concentra asupra lecturii.

Încet-încet învățase să-și dea seama cât de departe putea să meargă, dar îi luă ceva timp să se obișnuiască cu structura metrică, ceea ce îl împiedică să încarce textul emoțional. În cele din urmă, după trei-patru pagini, își intră în ritm și reuși să se concentreze, lucru care făcu hârtia să capete din nou acea înfățișare sticloasă, iar pe fundal umbrele începură să se contureze ca niște siluete în ceața dimineții. Se concentra asupra lor până când acestea deveniră clare ca niște figuri decupate.

În acel moment Iversen și Katherina erau probabil ocupați să obțină sprijinul celorlalți, iar în această privință Jon nu avea cum să-i ajute și simțea chiar că le-ar fi stat în cale. Așadar, se bucura să stea pe tușă o vreme, pe de o parte pentru a nu-i incomoda, pe de alta pentru că putea fi singur. Cu toate acestea, era frustrant să nu poți fi de folos.

După alte câteva pagini, își forță și mai mult puterile, iar suprafața sticloasă pe care se iviseră imaginile se sparse și avu o senzație de atotputernicie, asemănătoare cu ce simțise în timpul activării. Lectura decurgea de la sine și se putea concentra să-i adauge culoare. Începu să accentueze treptat caracterul personajelor și peisajele sumbre în care se găseau acestea. Nu simți nicio împotrivire, dar avu tot timpul grijă să nu exagereze. Ca un editor de film, încerca să aibă grijă ca trecerea de la o scenă la alta să se facă ușor și fluent, nu brusc și pe neașteptate.

Nu știa cât stătuse acolo citind, dar când închise cartea, se trezi înconjurat de umbre. Gâtleejul i se uscăse, iar degetele cu care ținuse cartea îi erau reci și aproape complet amorțite. Le ridică în dreptul gurii și suflă asupra lor să le încălzească. În jur totul era cufundat în întuneric și era greu să distingi detaliile, dar când privirea îi alunecă peste mormântul lui Luca, înlemni cu răsuflarea tăiată.

Barele de fier ale gardului ce înconjura mormântul, care la început fuseseră drepte, erau acum încovoiate, lățite și încolăcite, închipuind volburi și volute. Fără să fi văzut mormântul mai înainte, nu ai fi putut remarca nimic neobișnuit, poate doar măiestria necesară pentru a modela metalul în asemenea forme fascinante.

Jon privi în stânga și-n dreapta, aproape așteptându-se să vadă o echipă de meșteri fierari care făceau haz de el, dar nimic nu se mișca în jur, în afară de vârfurile copacilor legănate de vânt.

Când se ridică în picioare, se simți copleșit de epuizare, însă avu destulă forță ca să se apropie de gardul de fier pentru a-l cerceta mai îndeaproape. Nu era nimic de văzut la metalul acela. Părea să fi arătat mereu astfel, ros de furtuni și de vânt.

Se lăsă cu grijă pe vine și atinse barele de fier cu degetele.

Metalul era rece ca gheața.

Deși la Centrul pentru Dislexie se aflau peste treizeci de persoane, înăuntru domnea o liniște atât de profundă, încât Katherina era convinsă că toți îi puteau auzi bătăile inimii. Tocmai încheiase relatarea ultimelor descoperiri legate de Remer și a felului în care fuseseră alungați de Kortmann.

Aștepta acum verdictul receptorilor. Kortmann nu avea mulți simpatizanți printre cei de față, dar credibilitatea ei depindea de măsura în care aceștia înghițeau sau nu teoria despre Organizația Umbrelor. I se întâmplase rar să vorbească atât de mult fără întreruperi și, de mai multe ori în cursul relatării sale, fusese nevoită să bea apă pentru a scăpa de senzația de uscăciune din gât.

Clara, care fusese ca de obicei foarte eficientă și îi convocase pe toți receptorii, își drese glasul și luă prima cuvântul.

— Cât de siguri sunteți de faptul că Remer este emițător? întrebă ea privind-o insistent pe Katherina.

— Noi nu avem nicio îndoială, răspunse aceasta.

— Dar nu l-ați testat?

— Nu.

Clara dădu din cap. Mulți dintre cei de față formaseră mici grupuri, vorbind în șoaptă.

Nu îl testaseră pentru simplul motiv că singurul care intrase în contact cu Remer fusese Jon, iar asta înainte să fie activat, așa că nu avusese posibilitatea să descopere puterile lui Remer. În plus, era nevoie de un receptor pentru a decide cu certitudine dacă o persoană era sau nu Lector.

— Speram să veniți cu ceva mai multe dovezi concrete, zise Clara lăsându-și privirea să alunece pe deasupra chipurilor șovăitoare din jurul lor.

— Și eu speram să vi le pot aduce, recunosc Katherina. Dar ne-am gândit că este mai bine să anunțăm pe toată lumea cât mai repede posibil, inclusiv pe emițători.

Trupul îi era încordat, iar ochii ei căutau febril prin încăperea posibili aliați. Cei mai mulți plecau capetele când îi întâlneau privirea, alții o priveau la rândul lor cu o expresie nerăbdătoare, ca și cum s-ar fi așteptat ca, în orice moment, fie să se prăbușească la podea, fie să vină cu dovezi decisive. Se gândi cum ar fi reacționat ea însăși dacă i s-ar fi servit respectiva poveste. Probabil că nu foarte diferit. Nu era deloc ciudat că se arătau sceptici, așa că nu-și putea permite să fie prea aspră.

— Eu cred, începu Clara ridicând vocea pentru a putea acoperi zumzetul de voci care se stârniase în jur, eu cred că nu ne putem permite să trecem cu vederea așa ceva. Amuțiră cu toții. Dacă această Organizație a Umbrelor există cu adevărat, vom fi nevoiți să acționăm. Cum? Nu știu, dar nu ne putem preface că nu se întâmplă nimic.

Katherina simți că îi venea s-o ia la dans pe această femeie minunată. Pentru o clipă crezuse că avea să le întoarcă spatele, așa cum i se întâmplase lui Iversen, dar ar fi fost absurd să creadă că acești oameni, care se ajutaseră unul pe altul de atâtea ori, puteau să o părăsească acum, când avea nevoie de ajutorul lor mai mult ca oricând. Simți un

nod în gât și bău niște apă pentru a-și ascunde reacția.

— Așadar, ce urmează? întrebă Clara.

Katherina își drese glasul.

— Iversen încearcă să afle care dintre emițători sunt de partea noastră, spuse ea.

Ideea este să ne întâlnim cu toții mai târziu, la Libri di Luca.

Clara dădu aprobator din cap.

— Asta și-ar fi dorit și Luca, zise ea. O reunire în anticariatul lui.

— O să fie mai degrabă o nouă grupare decât o reunire, spuse Katherina cu o voce posomorâtă. Nu cred că Iversen o să fie atât de norocos încât să-i atragă pe toți emițătorii de partea lui. Mulți dintre ei îi sunt loiali lui Kortmann și nu s-ar lăsa convinși nici dacă Organizația Umbrelor le-ar trimite cărți de vizită.

— Cei din grupul lui William au fost mereu dezbinați, zise Clara cu o voce îndurerată. Își lăsa privirea să alunece peste adunare. Trebuie să le facem o primire călduroasă. Aceasta este șansa noastră de a duce la împlinire ceea ce a început Luca.

•

În momentul când Katherina ajunsese la Libri di Luca, după întâlnirea cu receptorii, Iversen tocmai aranja scaunele. Trecuse de ora închiderii, dar ușa de la intrare nu era încuiată, iar luminile rămăseseră aprinse peste tot prin anticariat.

— De câte scaune crezi că o să avem nevoie? o întrebă Iversen îngrijorat, privind spre stiva de scaune care încă nu fuseseră desfăcute.

— Or să vină toți receptorii, spuse ea cu mândrie.

— Perfect, Katherina. A fost greu?

— Nu neapărat, dar sunt destul de sceptici. Cum a mers cu emițătorii?

Zâmbetul de pe fața lui Iversen se stinse și bătrânul plecă ochii în pământ.

— Ca naiba. Kortmann apucase deja să vorbească cu mulți dintre ei, oftă el. Cinci or să vină, poate chiar mai mulți dintre cei care încă nu s-au decis.

— Și Pau?

Iversen îi aruncă o privire necăjită, clătinând din cap.

— Pe el nu putem conta.

— De ce? exclamă Katherina. Chiar dacă nu se înțelegea nemaipomenit de bine cu Pau, era totuși dezamăgită că, taman când aveau nevoie de ajutorul lui mai mult decât oricând, îi lăsa baltă pe cei care se îngrijiseră de el.

— Era supărat, spuse Iversen. Doar îl știi cum e. Iute la mânie și fățarnic. Susținea sus și tare că toată povestea asta se întâmplă din vina receptorilor și că tu ne-ai manipulat pe toți.

Katherina scrâșni din dinți și aprobă.

— Atunci o să ne descurcăm și fără el.

— Bineînțeles, zise Iversen. Dar speram că..., vru să continue, însă nu-și termină propoziția, ci ridică privirea spre tavan, desfăcând brațele neputincios.

— Poate că o să se răzgândească, spuse Katherina. Poate că toți or să se răzgândească atunci când vom avea dovezi.

Iversen dădu din cap.

— Sper să ai dreptate, răspunse, apoi plesni din palme și apucă următorul scaun din

stivă.

Katherina îl ajută să le desfacă pe cele rămase. În încăpere era loc pentru patruzeci de persoane, cam același număr care obișnuia să participe la serile de lectură de la Libri di Luca. Scaunele nu erau neapărat confortabile, dar serile de lectură se dovedeau mereu atât de captivante, încât ascultătorii nici nu băgau de seamă. Abia mai târziu remarcău amorteala, o amorteală în mod paradoxal plăcută, pe care toți o împărtășeau și își zâmbeau înțelegător când începeau să-și dezmoștească picioarele în timpul pauzelor.

Lectorii începură să sosească unul câte unul. Se salutau din cap, apoi se îndreptau spre rafturi, apucându-se să cerceteze volumele. Katherina se afla la balcon și putea recepta un șuvoi de titluri, nume de autori și fragmente din cărți. Toate se contopeau repede într-o bolboroseală neinteligibilă, ca într-un magazin plin de radiouri, fiecare reglat pe un alt post. Blocă recepția și se concentrează în schimb asupra expresiei de pe chipurile celor prezenți. Cei mai mulți erau agitați, ochii li se plimbau pe cotoarele cărților fără a percepe nimic din ce era scris pe ele, iar cei care încercau să citească pasaje din cărți o făceau fără pic de concentrare sau implicare. Katherina îl recunoscuse pe Henning de la întâlnirea cu emițătorii. Sosise devreme și era îmbrăcat într-un costum gri, cu cămașă albă, iar părul lui părea ceva mai închis la culoare decât când îl văzuse ultima oară. Când dădu cu ochii de ea, o salută politicos. Katherinei i se păru că Henning avea grijă tot timpul să n-o scape din vedere, aruncându-i priviri furișe pentru a vedea unde anume se afla în încăpere. Poate că era doar paranoică.

Jon intră în anticariat cu o expresie gânditoare. Se uită în jurul său și reuși să prindă repede privirea Katherinei. Zâmbetul lui îi tăie răsuflarea și Katherina nu se putu abține să izbucnească în râs. În timp ce se îndrepta spre scară, îl opriră mai mulți dintre cei prezenți, care voiau să-l salute și să-l întrebe curioși despre activare. Când ajunse la ea în cele din urmă, o cuprinse în brațe fără nicio ezitare și o sărută îndelung, fără să-i pese că toți cei de față îi puteau vedea în balcon.

Când Jon îi dădu drumul, Katherina roși puternic și simți că ceilalți le aruncau priviri stânjenite. Ochii lui Henning începură să clipească și mai des, iar pe buzele lui încolți un zâmbet voios.

— Ai apucat să te antrenezi? întrebă Katherina după ce-și trase răsuflarea.

Jon încuviință din cap și dădu să spună ceva, dar chiar în clipa aceea ușa anticariatului se deschise și un grup de vreo zece receptori păși înăuntru. În urma lor venea perechea pe care o întâlniseră la biblioteca din Østerbro. În afară de cei doi și de Henning, Katherina mai recunoscuse un bărbat între două vârste, pe care credea că-l văzuse la serile de lectură. Împreună cu Iversen și cu Jon, erau doar șase emițători cu totul, un număr nu foarte impresionant față de cei peste douăzeci și cinci de receptori care își făcuseră apariția până în acel moment.

Când îi atrase atenția lui Jon, acesta dădu din cap cu gravitate.

— Pau nu vine?

— E de partea lui Kortmann, spuse Katherina.

Jon nu păru nici surprins, nici contrariat.

— Dar bibliotecara? întrebă el aplecându-se peste balustradă și lăsându-și privirea să se plimbe pe deasupra celor de jos.

— Nu cred că o să vină, răspunse Katherina. Totuși Iversen a zis că erau mai mulți care încă nu se decisese de partea cui să fie.

Jon dădu din cap.

— Să sperăm că se răzgândește. Avem mare nevoie de un istoric.

Katherina se pregătea să-l întrebe ce anume voia să spună cu asta, când Clara intra pe ușă, fiind întâmpinată cu efuziune și prietenie de către Iversen.

— Am face bine să coborâm, sugera Jon trăgând-o ușor spre scară.

Jos lumea începuse să se așeze pe scaune. Grupurile de receptori și de emițători erau ușor de identificat, cele două facțiuni aruncându-și reciproc priviri pline de neliniște. Katherina și Jon găsiră două locuri în primul rând. Clara și Iversen stăteau în spatele tejghelei și discutau aproape în șoaptă. De unde se aflau, putură auzi cum Iversen îi povestea Clarei despre încercarea sa de a-i convinge pe emițători să vină. Aceasta păru deodată foarte obosită și ridică resemnată din umeri.

Iversen se îndreptă spre ușă și aruncă o privire afară, pe geam, înainte să încuie.

— Nu cred că or să mai vină și alții, zise dintr-odată, întorcându-se către cei prezenți. Știți cu toții de ce ne-am adunat aici, începu el. Pe scurt, suntem convinși de existența unei Organizații Secrete de Lectori, care se află la originea atacurilor din ultima vreme îndreptate împotriva membrilor noștri. Multe indicii sugerează că aceeași organizație s-a aflat și în spatele evenimentelor asemănătoare petrecute cu douăzeci de ani în urmă, care au dus la scindarea Societății Bibliofililor în emițători și receptori. Avem motive să credem că un anumit Otto Remer joacă un rol de frunte în Organizația Umbrelor și avem dovezi că acesta s-a aflat în contact cu Kortmann. Un val de murmure izbucni în încăpere, ceea ce-l făcu pe Iversen să ridice mâinile pentru a le calma. Nu e clar cât de serioasă este relația dintre ei. Kortmann nu are cunoștință de intențiile lui Remer și nici măcar nu e sigur că Remer s-ar fi folosit de el.

— În cel mai rău caz, Kortmann face parte din Organizația Umbrelor, îl întrerupse Clara. Dar până când vom afla mai multe, va trebui să-l privim ca pe o victimă.

Katherina se foi neliniștită pe scaun. Îi venea greu să și-l imagineze pe Kortmann pe post de victimă inocentă. Atitudinea lui față de ea și față de ceilalți receptori fusese mereu plină de suspiciune și aroganță. Profitase de orice ocazie pentru a spori și mai mult distanța dintre cele două grupuri, fără a se arăta dornic de reconciliere. Atitudinea lui Kortmann îl mâhnise pe Luca, dar acesta nu ar fi putut vorbi pe nimeni de rău.

— Kortmann nu crede în existența Organizației Umbrelor, continuă Iversen. Tocmai de aceea nu se află printre noi în seara aceasta. La fel ca în urmă cu douăzeci de ani, dă vina pe receptori pentru toate cele întâmplate. Arată cu capul înspre grupul receptorilor, care-și exprimă nemulțumirea printr-un murmur. Poate că o face din încăpățănare sau doar din vanitate. Reputația i-ar fi știrbită dacă ar recunoaște că s-a înșelat atât atunci, cât și acum. Iar din câte îl cunoaștem pe Kortmann, știm că ar fi în stare să sacrifice tot ce are mai scump ca să evite asta.

Henning ridică mâna, iar Iversen îi dădu cuvântul.

— Indiferent dacă presupunem că spionul este Kortmann ori că este nevinovat, fiind folosit de această Organizație a Umbrelor fără știința lui, asta nu înseamnă decât un singur lucru, spuse el făcând o pauză pentru suspans. Și anume că au reușit să se

apropie de Kortmann, care este cel mai protejat și mai izolat dintre noi, cu șofer personal și tot tacâmul. Așa că nu văd ce i-ar putea opri pe alții să nu fie implicați în complot.

— Nimic, recunosc Iversen. Este foarte probabil ca unul sau mai mulți dintre cei care ne-am adunat în această încăpere să lucreze pentru Organizația Umbrelor fie activ, fie fără să știe.

Henning schiță o grimasă.

— Și atunci cum ne putem asigura că nu există spioni printre noi? întrebă el resemnat.

— Trebuie să recunoaștem că nu avem un răspuns la această întrebare, zise Clara. Un detector de minciuni ar putea fi o soluție, dar dacă persoana respectivă nu știe că transmite informații mai departe, ar fi inutil. Organizația Umbrelor nu are nevoie decât de un receptor în apropierea unuia din membrii noștri atunci când acesta citește.

— Dacă nu reușește să se concentreze, adăugă Iversen cu remușcare în glas.

— I se poate întâmpla oricui, spuse Clara. Ar putea fi unul din colegii voștri de serviciu, un vecin sau persoana iubită. Noi nu suntem obișnuiți să luăm asemenea precauții – ar putea părea de prisos. Din acest punct de vedere, am fost mereu vulnerabili.

Se stârni de aici o discuție aprinsă despre cum să-i demaște pe eventualii spioni. Unii mai că sugerau să se recurgă la tortură și la serul adevărului, în vreme ce alții propuneau ca fiecare să citească o bucată de text suficient de lungă sub supravegherea vigilentă a unui comitet de receptori, care teoretic ar fi putut recepționa eventualele gânduri și imagini incriminante. Dar abandonară această idee când Katherina le atrase atenția că Luca putea fi în stare să se concentreze atât de bine, încât niciunul din gândurile lui personale nu putea fi receptat. În plus, această metodă nu i-ar fi putut demasca pe cei care ar fi fost folosiți fără știința lor.

Deși în încăpere se instaurase o atmosferă de descurajare, Katherina putea simți că, în același timp, toți cei de față erau dispuși să coopereze. Facțiunile nu se mai învinuiau reciproc și toți își dădeau seama că se aflau în fața unei probleme comune, oferind sugestii pentru găsirea unei soluții. Cu toate acestea, niciuna din soluțiile propuse nu părea convingătoare și rămaseră în pană de idei.

Se lăsă un moment de tăcere, până când Iversen își dresă glasul.

— Singurul de care putem fi siguri că face parte din Organizația Umbrelor este Remer, constată el.

— Atunci să începem cu el, sugeră Clara. Aveți idee unde-l puteți găsi pe acest Remer?

— Se plimbă destul de mult, spuse Iversen. Avem trei adrese private și mai multe adrese de firme, adăugă el cu un oftat. Ar putea fi în cel puțin douăzeci de locuri, iar asta numai în Danemarca.

Clara privi în jur desfăcând brațele.

— Douăzeci de locuri? Noi suntem mai mulți de atât. Am putea supraveghea fiecare loc în parte.

— Avem chiar și o fotografie a lui, adăugă Katherina cu înflăcărare.

— Și ar trebui să putem obține un număr suficient de fotografii, interveni Clara. Nu avem nevoie decât de răbdare.

Henning își ridică mâna ca un elev politicos.

— Îmi pare rău s-o spun, începu el cu o mină de parcă discuția l-ar fi amuzat, dar niciunul din noi nu este detectiv. E posibil să mă înșel, însă cred că niciunul din cei prezenți aici nu a încercat până acum să urmărească o persoană sau o mașină. Iar dacă acest Remer este atât de ticălos pe cât susțineți, ar trebui să ne așteptăm ca el să se priceapă mult mai bine la asta decât o turmă de amatori. Sunt sigur că o să-și dea seama din prima și că o să dispară, iar noi n-o să putem face nimic în privința asta. Avem nevoie de o altă metodă pentru a-l scoate din vizuină.

Clara și Iversen se uitară unul la altul. Katherina putu să vadă resemnarea din privirile lor când își dădură seama că Henning avea dreptate.

— Poate că aș fi eu de ajutor, sugeră Jon.

Toate privirile se îndreptară către Jon, care până atunci nu scosese niciun cuvânt.

— Bineînțeles, răspunse Clara dând din cap încurajator în direcția lui. Dar cum? Jon ridică din umeri.

— Păi, aș putea să-i dau un telefon.

„Remer la telefon. Vă rog, lăsați un mesaj.”

Jon recunoscuse vocea fostului său client reprodusă de robotul telefonic și își dresese glasul înainte ca semnalul sonor să-i dea cuvântul.

— Jon Campelli la telefon, începu el și apoi făcu o scurtă pauză. Cred că ar trebui să ne întâlnim. Măine, la ora trei după-amiaza, la Paharul Curat. Vino neînsoțit și fără nimic de citit.

Închise telefonul și cercetă chipul Katherinei și pe cel al lui Iversen, care stăteau de cealaltă parte a tejghelei din Libri di Luca. Iversen dădu aprobator din cap. Cât despre Jon, acesta părea oarecum surprins că numărul era într-adevăr real. Cartea de vizită primită de la Remer cu prilejul primei lor întâlniri ar fi putut la fel de bine să fie falsă.

— La Paharul Curat? spuse Katherinea încruntând din sprâncene.

— Nu dai peste prea mulți cititori pe-acolo, răspunse Jon cu un zâmbet ironic.

— Eu cred în continuare că este prea riscant, zise Iversen. O să-și dea seama că e un aranjament.

— Posibil, răspunse Jon. Dar eu am încă un lucru care le trebuie, adăugă desfăcând larg brațele și începu să se plimbe prin încăpere.

Iversen reușise să schimbe covorul care fusese distrus în timpul incendiului, iar noul covor de culoarea vinului de Burgundia făcea notă discordantă cu mobilele vechi și uzate. Însă praful și urmele de pași aveau să-l facă să se integreze curând în peisaj și orice urmă a incendiului avea să dispară.

— În plus, ce avem de pierdut? întrebă Jon.

— Remer nu a ezitat să ucidă în trecut, remarcă Iversen.

Katherine părea îngrijorată pe când stătea la tejghea cu brațele încrucișate. Jon făcu un semn cu capul în direcția ei.

— Doar o să fiți și voi acolo, să aveți grijă de mine, spuse el.

— Da, afară, îi atrase atenția Iversen. Nu putem fi siguri că n-o să recurgă la vechea lui metodă – violența fizică. Ce l-ar putea opri să nu fie înarmat?

Jon se uită la bărbatul acela care de obicei era atât de prietenos și primitiv. Umerii îi atârnavă puțin, iar palmele îi erau întoarse spre Jon într-un gest de resemnare. Bineînțeles că Iversen avea dreptate, dar ținând cont de metodele întrebuițate până acum de Organizația Umbrelor, era greu de închipuit că vor recurge la arme convenționale. Jon își îndreptă privirea spre covorul cel nou. În realitate, habar nu aveau. Poate chiar *recurseseră* la violența fizică. Jon și ceilalți se concentraseră doar asupra situațiilor care implicaseră folosirea puterilor de Lector. Porniseră de la premisa că afacerile erau reglate ca între gentlemeni, Lector contra Lector, dar de ce să se fi oprit aici?

— Vor fi martori la fața locului, spuse Jon. Nu cred că Remer o să încerce ceva.

Iversen încuviință din cap, dar încă nu părea foarte convins.

•

În cârciuma La Paharul Curat se aflau patru persoane. Toate stăteau la bar și nici

măcar nu se sinchisiră să se întoarcă în momentul în care Jon împinse ușa, lăsând o adiere de aer curat să se strecoare înăuntru, printre norii de tutun. Ceru o bere la halbă și se așeză la una din mesele aflate cât mai departe de bar, cu fața spre ușă. În buzunarul interior avea un telefon mobil pe care îl împrumutase de la Henning. Microfonul dispozitivului *handsfree* era prins pe dosul gulerului de la geacă, astfel încât Katherina și Henning puteau să audă totul dacă îi suna.

Jon sorbi o gură de bere. Ajunsese devreme. Mai erau zece minute până când Remer ar fi trebuit să-și facă apariția, asta în cazul în care ascultase mesajul. Timp suficient pentru Jon ca să speculeze asupra felului în care avea să se desfășoare întâlnirea. Lucrul cel mai important era că, de îndată ce Remer avea să părăsească Paharul Curat, ceilalți puteau să-l urmărească. Jon nu se gândise prea mult la întâlnirea în sine, nici la ce avea să spună și nici dacă era în stare să-și controleze furia față de rolul pe care Remer îl jucase în concedierea lui și poate chiar în uciderea lui Luca.

Ușa se deschise și un bărbat într-un impermeabil de culoare deschisă păși înăuntru. Jon îl recunoscuse îndată pe Remer după părul lui scurt, grizonant. Acesta aruncă o privire prin încăpere, apoi ochii i se opriră pentru o clipă asupra lui Jon, după care se apropie de bar, comandă ceva și îi privi glacial pe cei patru clienți. Jon profită de ocazie și își vârî mâna în buzunar, pentru a apăsa butonul de apelare.

Barmanul așeză un pahar cu un lichid auriu în fața lui Remer. Acesta plăti, luă paharul și se îndreptă calm spre masa la care stătea Jon. Inima lui Jon începu să bată cu putere și simți cum furia creștea în el.

— Campelli! exclamă Remer dând din cap în direcția lui. Întoarse scaunul înainte de a se așeza, astfel încât să poată vedea parțial ușa.

— Remer, îl salută Jon la rândul lui.

Acesta îl privi în timp ce sorbea din pahar. Schiță o grimasă și se uită aproape jignit la lichidul care se învârtea în pahar cu mici mișcări circulare.

— Nu-i tocmai un whisky de calitate, ăsta pe care-l servesc aici, spuse el așezând paharul pe masă. Prefer *single malt*, nu genul ăsta de amestec.

— Atunci poate că ar trebui să încerci specialitatea casei, îl sfătui Jon ridicând halba de bere și bând din ea.

Remer zâmbi scurt.

— Înțeleg că totuși insiști să te faci librar, zise el pe un ton de parcă discuția începuse deja să-l plictisească.

— S-ar putea spune că am primit un șut în direcția asta, răspunse Jon sec. Totuși se pare că am fler. Talentul meu în domeniu s-a dovedit a fi destul de surprinzător.

Remer dădu din cap, cercetându-l atent pe Jon.

— Așa am auzit, spuse el. Poate că un om cu un asemenea talent nu ar trebui să se plafoneze într-un anticariat.

Jon încercă să-și ascundă cât mai bine surprinderea. Cum era posibil ca Remer să fie deja la curent cu activarea lui Jon și cu cele petrecute atunci? Era un bluff?

Un ușor zâmbet de superioritate încolți pe chipul lui Remer.

— Un asemenea talent ar fi mai eficient exploatat într-un context mai larg, adăugă Remer.

— Precum un lanț de firme? întrebă Jon.

— Spre exemplu, îi răspunse Remer luând o gură de whisky, pe care o înghiți apoi cu buzele strânse. Un om cu asemenea talente ar fi util în tot felul de situații.

— Pe post de consultant?

— De om cu soluții!

— O asemenea persoană ar costa mulți bani, spuse Jon.

— Asta e relativ, remarcă Remer. Dacă face banii, atunci nu costă mulți bani. Dar vor exista, desigur, și anumite obligații, pentru a demonstra ce poate în realitate.

— Un test?

— Sau o verificare, sugeră Remer. Și se întâmplă să am acces la facilități care pot măsura asemenea talente.

— Nu știam că asemenea talente pot fi măsurate și cântărite, spuse Jon.

Remer zâmbi misterios.

— O, sigur că da. Dacă ai ambiția și curiozitatea de-a obține cele mai bune rezultate, ești nevoit să procedezi științific. La fel ca sportivii care se respectă din ziua de azi. Sportivii de performanță nu sunt niște romantici cu fantezii despre alergări în natură, dietă sănătoasă și somn bun. Ceea ce contează este optimizarea și exploatarea la maximum a potențialului lor și încă ceva pe deasupra.

— Iar unii se nasc cu un potențial mai mare decât alții.

— Exact! zise Remer ferm, bătând cu degetul în masă. Iar acești puțini aleși sunt obligați să-și exploateze potențialul la maximum, în loc să-și bată joc de el cu prostii de amator și alte banalități.

— Ca de exemplu promovarea unei mai bune experiențe de lectură? întrebă Jon.

— Întocmai! aprobă Remer cu înfocare. Literatura a căpătat o aură tot mai romantică în ziua de azi. Cititul s-a transformat într-un fel de ocupație distinsă pentru intelectuali. În realitate însă, atunci când lectura se face cu voce tare, aceasta nu *este* decât un mijloc de transmitere a informațiilor și poate de divertisment. Dar în primul și în primul rând este un mijloc de a transmite cunoștințe, atitudini și opinii.

— Sună un pic prea cinic pentru mine, spuse Jon. Sunt mulți cei cărora le place să citească.

— Și cei care fac sport de plăcere sunt mulți, răspunse Remer. Dar niciodată nu vor fi mai mult decât niște amatori. Dacă vrei să fii profesionist, trebuie să adopți o atitudine profesională față de aptitudinile cu care ești înzestrat.

Amândoi duseră băuturile la gură.

— Deci, Jon? reluă Remer după o scurtă pauză. Ce vrei să fii, amator sau profesionist?

Jon privi cum bulele de aer din halbă se ridicau la suprafață. Cineva îi spusese odată că berea face bule mai ales dacă halba este murdară. Asta nu făcea o reclamă prea bună reputației localului, dar se gândi că nu i-ar fi impresionat prea mult pe clienții de la bar, pe clienții profesioniști. Conversația o luase într-o direcție neprevăzută. Se așteptase ca obiectul negocierii să fie Libri di Luca, nu *el*. Asta însemna, desigur, că el nu se afla în pericol, dar cu siguranță, situația s-ar fi putut schimba rapid dacă nu avea să li se alăture.

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns pe loc, spuse Remer. Gândește-te la asta când o să ai ocazia să fii singur. Privirea i se mută de la chipul lui Jon la buzunarul gecii în care ținea telefonul mobil. Dar să știi că avem un răspuns pentru multe din întrebările tale și că ne aflăm în posesia unor facilități care te-ar putea ajuta să-ți exploatezi potențialul la maximum. Alăturându-ni-te, vei avea nu numai știința, ci și posibilitatea de a-ți folosi capacitățile pentru un scop real.

Jon dădu din cap.

— Da, cred că am nevoie de un timp de gândire, zise el.

— Desigur, răspunse Remer. Numai nu te lungi prea mult! Nu ne pune răbdarea la încercare!

Remer înghiți restul de whisky din pahar și se ridică în picioare.

— Trei zile, să spunem?

Jon ridică din umeri.

— Bine, o să ai un răspuns peste trei zile.

— Splendid! exclamă Remer mulțumit. Rămâne să ne auzim, Jon!

Apoi se îndreaptă imediat spre ușă și părăsi cârciuma La Paharul Curat, fără a aștepta vreun răspuns și fără a se uita în urmă.

Jon se trase de gulerul gecii, aplecând capul într-o parte.

— Tocmai a ieșit, spuse el în microfon.

— Îl vedem, răsună în cască vocea Katherinei. Pe fundal se auzea zgomot de motor. Te sun când aflăm unde se duce.

Jon întrerupse legătura și puse telefonul pe masă. Chiar dacă nu era al lui, îl liniștea să se știe din nou un membru al societății comunicării, iar mica lor acțiune de urmărire ar fi fost imposibilă fără telefon. În acel moment Katherine și Henning se aflau pe urmele lui Remer și, mulțumită telefonului mobil, îl puteau contacta oricând la Paharul Curat sau puteau lua legătura cu celelalte mașini, pentru a prelua urmărirea. Spre dezamăgirea lui Henning, nu putuseră evita joaca de-a detectivii amatori, dar altă soluție mai bună nu le venise în minte la întâlnirea din seara anterioară. Cel puțin nu erau nevoiți să stea și să aștepte ca Remer să-și facă apariția într-unul din cele peste douăzeci de locuri din Danemarca.

Patru mașini luau parte la acțiune, fiecare cu un echipaj format din două persoane – un emițător și un receptor. O bună cale de a sparge gheața, după părerea lui Iversen, și oricum ar fi putut fi nevoie de ambele părți în momentul în care Remer avea să ajungă la destinație. Jon socotea că, deși se gândiseră la toate, rămâneau niște amatori și era sigur că Remer și oamenii lui aveau mult mai multă experiență în domeniu – diferența dintre amatori și profesioniști pe care acesta tocmai o pomenise. Avantajul lor era că Remer îi subestima.

Jon bău din bere. Cu o lună în urmă, probabil că ar fi luat în considerare o ofertă de genul celei avansate de Remer. Fiind un avocat promițător, cu o carieră în plin avânt, probabil că nu ar fi ezitat să-și schimbe serviciul, dacă asta l-ar fi avantajat. Nu dorea decât să învețe de la cei mai buni și să se folosească de orice oportunitate. Uneori asta putea însemna să faci uz de metode pe care alții le-ar fi găsit controversate din punct de vedere moral. Nu toți avocații erau în stare să profite de erorile de procedură ale

adversarului, chiar dacă lucrul ăsta le-ar fi adus câștig de cauză sau ar fi dus imediat la o negociere.

Jon schiță o grimasă. Simțea că nu mai era aceeași persoană și că, în momentul acela, îi era imposibil să își închipuie că s-ar fi putut întoarce la vechiul lui stil de viață.

Telefonul din fața lui sună. Câțiva dintre clienții de la bar îl priviră încruntați, iar el se grăbi să răspundă.

— Katherina la telefon, se auzi la celălalt capăt al firului. Suntem în Østerbro, undeva în apropiere de cartierul ambasadelor... – vocea ei fu acoperită un moment de zgomotul traficului – ... dar se pare că se apropie de destinație, oricare o fi aia.

— Bun, spuse Jon. Credeți că a sesizat ceva?

— Ne-am străduit cât am putut, răspunse Katherina. Ne-am ținut la distanță și am schimbat mașinile de mai multe ori.

— Perfect! zise Jon. Eu mă întorc la anticariat. Sună-mă când se oprește undeva.

— Apropo, spuse Katherina înainte ca Jon să apuce să închidă, poți să ghicești ce mașină conduce?

Jon răspunse că nu poate.

— Un Land Rover, zise ea.

.

Când ajunse la anticariat, îl găsi pe Pau așteptându-l în fața ușii. Își ținea mâinile afundate în buzunarele pantalonilor și umerii ridicați până la urechi. Când îl văzu pe Jon apropiindu-se, începu să topăie pe loc.

— Salut, șefu'! spuse el zâmbind stingherit.

— Salut, Pau! răspunse Jon pe un ton neutru, fără a da mâna cu el.

Indiferent de intențiile lui, nu avea de gând să-i ușureze situația.

— Ați început să închideți devreme? întrebă Pau râzând scurt. Care-i șmecheria? Ați inventat o nouă sărbătoare sau ceva de genul ăsta?

— Iversen are niște treburi, răspunse Jon scurt și arată cu capul spre afișul din spatele ușii, care anunța că anticariatul era închis.

— Și când se întoarce? întrebă Pau dezamăgit.

Era evident că nu se așteptase să-l întâlnească pe Jon. Iversen alerga după Remer undeva prin oraș și, nici să fi vrut, Jon nu i-ar fi putut răspunde la întrebare.

— Cu ce pot să te ajut? îl întrebă direct.

Pau clipi și aruncă o privire spre ușă.

— N-ar fi mai bine să intrăm?

Jon încuviință și deschise ușa anticariatului, făcându-i musafirului loc să intre. Apoi îl urmă și închise ușa, fără să întoarcă spre stradă plăcuța pe care scria „Deschis”.

— Kortmann știe că ești aici? îl întrebă Jon după aceea.

Pau clătină din cap.

— Kortmann e un psihopat, spuse el. Nu face decât să vorbească despre cum receptorii au stricat totul. Cum i-au ademenit pe toți de partea lor și altele de felul ăsta.

— Din câte am înțeles, îi împărtășești părerea, zise Jon încercând să-l privească în ochi.

— Tot nu cred povestea cu Organizația Umbrelor, sublinie Pau. Dar Kortmann bate

câmpii. Ne tratează de parcă am fi soldații lui personali, căroră le poate ordona orice.

— Și ceilalți?

— Par să fie de acord cu asta, dar cred că cei mai mulți rămân de partea lui Kortmann doar ca să nu-l supere. Nu neapărat pentru că l-ar crede.

— Deci cu ce te-aș putea ajuta? repetă Jon.

Pau își aținti privirea în jos, spre vârfurile picioarelor.

— Vreau să mă întorc, spuse el aproape șoptit. Prefer să fiu cu voi.

Jon îl privi insistent. Judecând după înfățișarea lui, părea sincer. Poate că fuseseră prea duri cu el. Atât de tare îi cuprinsese paranoia, încât vedeau spioni peste tot, nu numai din partea Organizației Umbrelor, ci și din partea lui Kortmann.

— Ce vrei să fac? întrebă Pau dând din mâini iritat. Să mă rog de tine?

În acel moment sună un telefon mobil. Se uitară cu reproș unul la altul, până când Jon își aminti brusc că melodia necunoscută venea din buzunarul lui interior, de la telefonul lui Henning.

— Un moment, zise Jon și se întoarse cu spatele, scoțând telefonul.

Era Katherina.

— Remer s-a oprit într-adevăr undeva în Østerbro, spuse ea. În fața unei clădiri din cartierul ambasadelor care aduce cu o școală privată.

Jon se întoarse cu fața ca să-l poată urmări pe Pau în timp ce vorbea la telefon.

— Cât timp s-a oprit acolo? întrebă el.

Tânărul din fața lui încerca din răspuțuri să arate că e indiferent și că nu trage cu urechea, dar scurtele priviri aruncate în direcția lui Jon îl trădau.

— De când am vorbit ultima oară. Să tot fie jumătate de oră, îi răspunse Katherina. Henning s-a dus să cerceteze împrejurimile. Vrea să afle dacă există vreo altă cale de acces în clădire, din altă stradă.

— Ai reușit să receptezi ceva?

— Prea puțin, spuse Katherina. E ca și cum... un moment, se apropie o mașină.

Jon îi ascultă respirația în telefon și, fără să vrea, își ținu răsuflarea.

— Un Polo alb, șopti ea. Din care coboară un bărbat. La vreo treizeci de ani, înalt, cu părul negru, în costum. Privește foarte atent în jur. Dintr-odată i se tăie respirația. L-am mai văzut undeva! exclamă.

— Unde? întrebă Jon nerăbdător.

— O, nu! Acum știu! răspunse ea îngrozită. E șoferul lui Kortmann.

Katherina se lăsă să alunece în scaun până ce abia mai putea să vadă peste bordul mașinii. La cincizeci de metri în fața ei se afla Polo-ul alb condus de șoferul lui Kortmann. Deși trecuseră deja cinci minute de când acesta dispăruse în spatele porților clădirii în care intrase Remer, Katherina rămăsese în aceeași poziție, iar inima îi bătea în continuare cu putere. Mai simțea încă cum privirea bărbatului cercetase împrejurimile, înregistrând ca o cameră de luat vederi orice activitate suspectă. Oare ochii lui zăboviseră și asupra mașinii în care se afla?

Brusc, portiera din dreptul scaunului șoferului se deschise, făcând-o să tresară și să scoată un țipăt de spaimă.

— Scuză-mă! spuse Henning trântindu-se pe locul de lângă ea. N-am vrut să te sperii. Katherina clătină din cap, incapabilă să spună ceva.

Henning trânti portiera și o privi cu o uimire crescândă.

— Dar ești înspăimântată de-a binelea, zise el uluit. S-a întâmplat ceva?

Katherina dădu din cap, ceea ce îl făcu pe Henning să-și îndrepte privirea spre parbriz, cercetând împrejurimile.

— A ieșit? A plecat? Nu, mașina e tot acolo.

— Tocmai a sosit șoferul lui Kortmann, spuse Katherina în cele din urmă, recăpătându-și suflul, în Polo-ul acela alb. A intrat în școală.

— Ești sigură? întrebă Henning, căscând ochii mari și privind-o atent. Asta înseamnă..., se opri în mijlocul propoziției, încruntând din sprâncene. Mda, ce dracu' înseamnă asta?

— Kortmann și-a trimis comisionarul la Remer cu un mesaj, zise Katherina îndreptându-se în scaun.

Îi era ciudă că reacționase în felul acela și își încrucișă brațele, încercând să ascundă faptul că mâinile încă îi mai tremurau ușor.

Henning încuviință.

— Cred că ai dreptate, spuse el strângând o clipă din ochi. Dacă într-adevăr era șoferul lui Kortmann, atunci nu mai încape îndoială că acesta este implicat. Apucă volanul cu amândouă mâinile și privi fix prin parbriz. Ești absolută sigură? repetă el.

— Îți spun că el era, sublinie Katherina iritată.

— A dracului treabă! exclamă Henning cu o violență neașteptată, iar ea băgă de seamă că mâinile i se încheștaseră atât de puternic pe volan, încât încheieturile i se albiseră.

— Jon e pe drum, spuse Katherina, dar era clar că pasagerul din stânga ei n-o mai asculta. Henning stătea cu privirea ațintită asupra Polo-ului alb, bombănind furios.

— În toți anii ăștia!

Katherina privi acea porțiune a clădirii care nu era ascunsă de gardul viu de doi metri care o înconjură. Era o clădire cu două etaje, din cărămidă roșie, cu acoperiș de ardezie. Mai devreme, când sosiseră, trecuseră încet pe lângă ea, iar Henning reușise să citească plăcuța de pe poarta de fier de la intrare. Școala Demetrius scria pe ea, dar niciunul din

ei nu știa ce înseamnă.

Un vânt violent se stârni ca din senin, iar cerul de deasupra lor deveni la fel de cenușiu precum acoperișul de ardezie al școlii, fiind aproape imposibil să distingi linia orizontului. De parcă acoperișul ar fi fost scos, ca la o căsuță de păpuși. Katherina își dorea să poată vedea încăperile dinăuntru și să afle ce secrete protejau acele ziduri.

Zgomotul unei mașini pornite o smulse din visare.

— Ce facem acum? întrebă ea întorcându-se spre Henning, care tocmai băga mașina în viteză și părăsea parcare.

— Trebuie să discut cu Kortmann, spuse el cu amărăciune în glas. Să fiu al dracului dacă am să-l las să creadă că ne poate duce de nas în felul ăsta.

— Crezi că-i o idee bună? încercă să se opună Katherina, dar protestele ei fură acoperite de înjurăturile lui Henning, care nu mai conteneau.

— E cea mai bună șansă pe care o avem, spuse Henning scrâșnind din dinți. Acum, că bodyguardul lui e aici, Kortmann a rămas probabil singur. Ce poate să facă? Să ne calce cu scaunul cu roțile?

— N-ar trebui să-l așteptăm pe Jon cel puțin? încercă să se opună din nou Katherina.

— El n-a fost fraierit de Kortmann timp de douăzeci de ani ca mine, veni răspunsul lui.

Katherina putea să vadă în privirea lui că nu avea nicio șansă să-l facă să se răzgândească. Henning conducea grăbit, schimbând brusc vitezele, de parcă mașina ar fi fost cea pe care voia s-o pedepsească.

— Lasă-mă cel puțin să-i spun unde suntem, zise ea și scoase telefonul mobil din torpedou.

Henning mormăi ceva în loc de răspuns.

•

Jon era la fel de uluit ca și ea, însă Katherina nu avea cum să discute cu el știind că Henning o auzea. Chiar înainte ca legătura să se întrerupă, Jon apucă să-i spună că o să se întâlnească cu ei în fața vilei lui Kortmann cât de repede posibil. Între timp trebuia să-l convingă pe Henning să aștepte.

— Ce vrei să faci, de fapt, când ajungem acolo? îl întrebă Katherina după câteva minute de tăcere.

— Vreau să-l fac să ne spună adevărul! răspunse Henning înfuriat.

— Și dacă refuză?

Henning aruncă o privire scurtă în direcția ei, iar Katherinei i se păru că zărea o urmă de îndoială în ochii lui.

— N-are cum! spuse el ferm. Apoi, vreau să-l văd. Îl cunosc aproape de-o viață.

— Iar el și-a bătut joc de tine în tot acest timp, remarcă ea. Ce crezi că o să-l împiedice să nu o facă în continuare?

Henning nu răspunse, dar privirea nu îi mai era la fel de dură ca înainte și reduse din viteză.

Când intrară pe strada unde se afla vila lui Kortmann începu să plouă. Mai întâi cu picături grele, ce izbeau parbrizul și acoperișul mașinii într-un ritm lent și sporadic. Apoi ploaia se înteti, iar picăturile cădeau extrem de repede, stârnind un vacarm neconținut.

Ștergătoarele aproape că nu mai pridideau, iar Henning se văzu nevoit să încetinească mult și să se aplece în față pentru a reuși să vadă prin ploaie. Temperatura din mașină scăzu brusc cu mai multe grade, iar Katherina începu să tremure.

— Poarta! exclamă Henning subit. E deschisă.

Katherina încercă să privească prin ecranul de apă care acoperea parbrizul. Henning avea dreptate. Porțile de fier uriașe ale vilei lui Kortmann erau întredeschise, suficient de mult pentru a lăsa să se strecoare o mașină. Se uitară unul la altul. Ochii lui căpătaseră o expresie îngrijorată și riduri adânci îi brăzdau fruntea.

— N-am mai văzut așa ceva, spuse el punând mașina în mișcare și intrând pe poartă. Locurile de parcare din fața casei erau goale, iar Henning trase mașina cât mai aproape de ușa de la intrare. După ce opri motorul, rămaseră nemișcați o vreme, ascultând ploaia.

— N-o să înceteze prea curând, zise Henning apucând mânerul portierei. Vii?

Katherina încuviință din cap. Ieșind fiecare pe portiera lui, o luară la goană spre ușa din lemn de stejar. Streașina de la intrare le oferi adăpost, dar după cei câțiva metri de alergat prin ploaie erau uzi learcă. Henning apăsă butonul soneriei și, din spatele ușii, putură auzi clinchetul ei înfundat. Așteptară jumătate de minut, apoi Henning sună din nou, de data aceasta mai insistent. Katherina spera că poate Kortmann nu era acasă, ca să evite această confruntare improvizată și apoi să dispară fără ca nimeni să afle că fuseseră acolo.

— Mai mult ca sigur e la etaj, spuse Henning ținând butonul apăsător timp de zece secunde. Să nu creadă că o să facem cale înapoi.

Din casă nu se auzi în continuare niciun răspuns, fapt pentru care Henning începu să bată violent cu pumnul în ușa de la intrare.

— Poate chiar nu este acasă, sugeră Katherina. Poate că șoferul l-a dus undeva înainte să o pornească spre Remer.

Henning clătină din cap.

— E singur înăuntru, spuse el. O simt! Apoi arată spre ploaie. Vino, o să luăm liftul.

Henning se porni să alerge prin ploaie, iar Katherina îl urmă fără tragere de inimă. Făcură înconjurul casei, îndreptându-se către turnul ascensorului. Chiar și de la distanță puteau auzi cum ploaia răpăia necruțătoare pe construcția de metal. Când ajunseră la ușa turnului erau uzi learcă. Henning o deschise cu o smucitură violentă și putură în sfârșit să se adăpostească de ploaie.

— Ce vreme oribilă! exclamă el, dând din cap ca un câine care se scutură de apă. Podeaua băltea deja din cauza apei ce șiroia de pe hainele lor.

Ploaia se auzea și mai tare înăuntru – un răpăit continuu în fuzelajul de metal, ce acoperea orice alt sunet. Katherina se aștepta să audă în orice moment vocea lui Kortmann în difuzorul de la intrare, dar nimic nu întrerupse tăcerea. Henning găsi butonul care activa ascensorul. Uriașele roți zimțate de pe margine se puseră în mișcare, iar platforma se apropie încet.

— Ce-i acolo? exclamă Henning subit.

Katherina îi urmări privirea, care era îndreptată spre podea. La început nu reuși să vadă nimic, dar apoi zări o umbră care nu putea fi a nici unuia dintre ei. Lumina venea

de la un luminator din tavan, aflat la șapte-opt metri deasupra lor, așa că amândoi ridicară ochii spre acesta.

O siluetă diformă, care se afla chiar în dreptul lor, era sursa umbrei de pe podea, dar încă nu puteau să vadă ce era. Liftul își continuă ascensiunea și se apropiară încet tot mai mult de aceasta. Ceva atârna de acoperișul turnului, iar Katherina se trase spre marginea platformei pentru a vedea mai bine.

— O, nu! exclamă ea când își dădu seama ce era.

Trupul lipsit de viață al lui Kortmann atârna din tavan ca o bucată de carne înfășurată într-un costum scump.

— Fir-ar al dracului! strigă Henning încercând să se ferească.

Dar corpul se apropia implacabil, chiar dacă Henning apăsa disperat pe toate butoanele pe care le nimerea. Picioarele subțiri ale lui Kortmann defilară prin fața lor, urmate de trunchiul contorsionat într-un unghi bizar. Fața îi era întoarsă spre Katherina, iar când ajunse la înălțimea ochilor ei, aceasta își feri privirea. Ochii lui Kortmann erau ieșiți din orbite, iar gura îi încremenise într-o expresie de spaimă.

Când picioarele îi atinseră platforma, corpul începu să se aplece spre Katherina. Aceasta îl îmbrânci violent, ferindu-se să nu cadă peste ea. Nu cântărea mult, dar era țeapăn și se întoarse în direcția opusă, în care se afla Henning. Acesta se feri cu un salt, acoperindu-și gura ca și cum cadavrul ar fi fost infectat. Apoi corpul atinse încet podeaua ascensorului și încremeni într-o poziție bizară, ce amintea de victimele Vezuviului. Pe măsură ce continuau să urce, frânghia cu care Kortmann fusese spânzurat se încolăci și ea peste corp, ca o spaghetă gigantică.

Liftul se opri cu o hurducătură.

Aproape în același timp ploaia încetă, la fel de brusc cum începuse, iar în turn se lăsă o liniște de mormânt. Katherina și Henning se uitară unul la altul. Pe chipul lui Henning nu se mai citea furie, ci spaimă, iar Katherina era convinsă că și pe fața ei era zugrăvită o expresie asemănătoare. Inima îi bătea puternic în piept și simțea o greutate care o făcea să se înăbușe.

— De data asta sunt sigur că putem exclude sinuciderea, spuse Henning încercând să pară calm, apoi arată spre tavan: Lui Kortmann i-ar fi fost imposibil să lege frânghia.

Katherina se uită la barele de fier de deasupra lor, de care fusese legată frânghia. Până la tavan erau mai bine de doi metri și jumătate. Privi de-a lungul frânghiei, până la cadavrul de pe podea, și se forță să se uite la el, deși îi venea să închidă ochii și s-o ia la goană. Corpul acela șubred avea un nod în jurul gâtului și, la o privire mai atentă, observă că mâinile îi fuseseră și ele legate.

Arată spre mâinile legate ale lui Kortmann. Henning se lăsă în genunchi lângă cadavru și începu să-i cerceteze mâinile, dând din cap ca pentru sine. Șovăind, întinse două degete spre gâtul lui Kortmann și îl atinse sub bărbie. Ca electrocutat, își trase degetele înapoi.

— E rece ca gheața, zise Henning și își șterse degetele de pantaloni, de parcă ar fi atins ceva contagios.

Se ridică în picioare, pași peste cadavru și împinse ușa ascensorului. De cealaltă parte a acesteia se afla unul din scaunele cu roțile ale lui Kortmann, răsturnat pe o parte. La

câțiva metri în spatele scaunului zăcea o pătură în carouri. Ușa din capătul pasajului de acces era larg deschisă și lumina din spatele acesteia aprinsă.

Se uitară din nou unul la altul.

— Nu crezi că ar fi cazul să plecăm de aici, sugerează Katherina.

— Hai să aruncăm o privire! spuse Henning intrând în pasajul de acces.

Katherina îl urmă. Avea impresia că pașii le răsunau mult prea puternic pe podeaua de metal și încercă să meargă în vârful picioarelor. Lui Henning nu părea să-i pese de zgomot și înaintă cu pași hotărâți spre ușa care dădea în vilă.

Intrară într-un hol cu tablouri pe pereți, în vreme ce podeaua era acoperită cu un covor gros, care spre marea ușurare a Katherinei le atenuă zgomotul pașilor. Henning se îndreptă spre o altă ușă deschisă, aflată în capătul holului. Aceasta dădea în biblioteca pe care Jon i-o descrisese deja, dar chiar și așa o surprinseră bunul-gust și atmosfera de calm ce domnea în încăpere. Îl cunoscuse pe Kortmann ca pe un bărbat suspicios, însetat de putere, și uitase cu totul că amândoi împărtășeau pasiunea pentru cărți.

Pereții erau acoperiți de rafturi cu cărți frumos legate în piele și păstrate cu grijă. Candelabrul din tavan răspândea o lumină difuză peste scaunele din mijlocul încăperii, iar lumina oblică ce răzbătea dinspre rafturi făcea tavanul să pară și mai înalt, dându-ți senzația că te găseai într-un muzeu.

Cadavrul lui Kortmann nu se afla la mai mult de douăzeci de metri în urma lor, dar de îndată ce pășiră în încăpere parcă pătrunseseră într-o lume cu totul diferită, unde domneau ordinea și rafinamentul. Neliniștea pe care Katherina o simțise încă dinainte să descopere corpul lui Kortmann se risipise, iar acum nu voia decât să mai rămână acolo. Se apropie de un raft de lângă ea, atingând cărțile cu palma. Erau calde la atingere.

— Impresionant, nu-i așa? spuse Henning cu un oftat. Ce-o să se întâmple acum cu ele? Din vocea lui răzbătea o mare tristețe, de parcă ar fi vorbit despre copii părăsiți. Se cufundă într-unul din fotoliile de piele și privi rafturile din jur. Pleoapele îi clipeau repede, ca și cum ar fi fotografiat febril un fenomen ce avea să dispară în curând.

Katherina se plimba pe lângă perete, atingând cu vârfurile degetelor cărțile de pe rafturi. Nu încăpea nicio îndoială, erau doar volume valoroase, iar unele erau atât de încărcate, încât de îndată ce le atingeau simțea furnicături în buricele degetelor. Henning avea dreptate, ar fi fost o mare pierdere să fie împrăștiate la întâmplare, dar ce puteau face?

— Aș vrea să le putem lua cu noi, spuse el ca și când i-ar fi citit gândurile.

Katherina dădu din cap. Se simțeau de parcă ar fi trebuit să lase în urmă comoara piraților pentru că în barca de salvare nu era loc decât pentru ei.

— Trebuie să plecăm de aici, zise ea smulgându-se de lângă cărți.

Henning se ridică fără prea mare tragere de inimă și privi pentru ultima oară în jur înainte de-a o porni înapoi spre turn.

În ascensor reveniră brusc la realitatea crudă care luase forma cadavrului lui Kortmann zăcând în mijlocul platformei.

— A fost un om de încredere, spuse Henning cu regret în glas.

— Așa se pare, răspunse Katherina. Îi era rușine că se lăsase dusă de val,

condamnându-l pe Kortmann fără să aibă dovezi. Dar se consola spunându-și că acesta nu fusese oricum prea dornic de cooperare.

— Nu putem să-l lăsăm așa, zise Henning cu hotărâre în glas.

— Dacă îl mutăm, toate bănuielile or să cadă asupra noastră, remarcă ea.

— Crima a fost deja comisă, obiectă Henning. Dacă poliția ajunge la noi, o să ne fie oricum greu să dăm explicații. Se ridică pe vârfuri și își întinse brațele spre tavan, abia reușind să atingă nodul.

După ce îl dezlegară pe Kortmann, Henning îl ridică în brațe și îl purtă până în casă. Katherina rămase pe loc. Simțea că era o greșală, dar în același timp înțelegea că Henning nu putea să accepte ca mentorul lui de atâția ani să fie lăsat să zacă în turnul înghețat al ascensorului. Acesta nu spuse nimic când se întoarse, dar avu grijă să șteargă cu mâneca clanta ușii și butoanele din lift.

Katherinei i se păru că drumul înapoi cu liftul dura o veșnicie. Nu voia decât să scape de acolo cât mai repede și avea senzația că erau urmăriți. De parcă totul n-ar fi fost decât o înscenare, în care ei aveau de îndeplinit niște roluri, ca doi actori. Ce putea să însemne faptul că tocmai ei, și nu poliția, fuseseră cei care îl găsiseră pe Kortmann? Să fi fost un avertisment din partea Organizației Umbrelor?

Deasupra lor cerul era în continuare cenușiu și picături răzlețe de ploaie cădeau pe pământ cu un plescăit. Deși după-amiaza nu se sfârșise, era aproape la fel de întuneric ca noaptea și abia puteau să vadă pe aleea din fața lor. Merseră cu pași grăbiți prin grădină, înapoi spre partea din față a vilei, unde se afla parcată mașina.

În clipa în care dădură să se urce în mașină, dinspre poartă se auzi un zgomot de motor. Amândoi încremeniră și întoarseră privirea în direcția zgomotului.

O clipă mai târziu, fură orbiți de luminile unor faruri.

— Ceva nu e în regulă, spuse Jon în momentul în care văzu expresia lui Henning și a Katherinei în lumina farurilor. Fețele le erau palide în lumina puternică și ochii larg deschiși – de uluire sau de altceva ce aducea a spaimă. În spatele lor, vila lui Kortmann era cufundată în întuneric, cu excepția unei ferestre de la etaj.

— Probabil că i-a dat afară din casă, sugeră Pau de pe bancheta din spate. Doar asta e stilul lui! Dictator bătrân!

Jon reușise în cele din urmă să se convingă de sinceritatea lui Pau, că acesta era de partea lor, așa că îi dăduse voie să vină cu el. Dar dacă avea să fie acceptat sau nu de noul grup, asta nu era doar decizia lui. Începea deja să regrete că-l luase cu el.

Jon continuă să înainteze. În sfârșit, Katherinea păru să-l recunoască și o expresie de ușurare i se ivi pe chip. Se apropie de mașina lui, iar în clipa când acesta se opri și Jon apucă să se dea jos, i se aruncă în brațe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Kortmann e mort, anunță Henning din cealaltă parte a mașinii.

— Mort? Cum așa?

— L-am găsit spânzurat în turn, îi explică Henning, făcând un semn cu capul în direcția vilei. Din câte se pare, a fost... ajutat de cineva.

Jon o îndepărtă puțin pe Katherinea și îi cercetă chipul. Ochii îi erau lipsiți de expresie și încă mai tremura ușor. Cu un semn din cap, confirmă cele spuse de Henning. Jon o strânse din nou la piept și o cuprinse cu brațele.

— E posibil să fi fost un jaf? întrebă el peste umărul Katherinei. Vreau să spun, poarta era deschisă, oricine ar fi putut intra.

Henning clătină din cap.

— Nu pare foarte probabil. Din câte mi-am putut da seama, nu lipsea nimic.

Jon o simți pe Katherinea tresărind când îl văzu pe Pau coborând din mașină pentru a li se alătura.

— Deci nu prea ține teoria voastră cum că ar fi fost membru al Organizației Umbrelor, nu-i așa?

Henning era la fel de surprins ca și Katherinea să dea ochii cu Pau și îi aruncă lui Jon o privire întrebătoare.

— Ce e cu el aici?

— Se pare că s-a răzgândit, răspunse Jon.

— Nu aveam chef să devin comisionarul lui Kortmann, explică Pau. Iar acum nu mai am oricum nicio șansă, adăugă el clătinând din cap. Bietul moș!

Henning îl cercetă insistent, apoi ridică resemnat din umeri.

— Nu putem rămâne aici, spuse el.

— Haideți să ne întoarcem la Libri di Luca, sugeră Jon. Iversen și ceilalți trebuie să ajungă în orice moment.

Henning încuviință, aruncându-i lui Pau o ultimă privire înainte de a se urca în mașină și a se urni din loc.

Când ajunseră la Libri di Luca, ferestrele erau luminate. Katherina își mai revenise, dar nu vorbise prea mult pe drum. Nici Pau nu spusese prea multe, doar mormăise în barbă ca pentru sine, exclamase de câteva ori „Bietul moș!” sau oftase adânc, privind pe fereastra mașinii.

Henning ajunsese deja și mai mult ca sigur îl pusese pe Iversen în temă, căci bătrânul anticar stătea vizibil șocat în fotoliul din spatele tejghelei, cu un pahar de coniac în mână. Ridică privirea îndurerată când Katherina și Jon intrară în anticariat, însă când Pau se ivi imediat în spatele lor, pe fața lui nu se putu citi nicio reacție. Clara era și ea acolo. Fusesse șoferul lui Iversen în timpul urmăririi lui Remer, iar acum stătea rezemată de unul din rafturi, cu brațele încrucișate și o expresie gravă pe fața rotundă.

— Cred că o să am și eu nevoie de unul, spuse Henning arătând cu capul spre coniacul lui Iversen. Mai dorește ceva?

Katherina dădu din cap, dar ceilalți refuzară. Henning băgă o mână undeva sub tejghea și scoase două pahare, pe care le umplu cu generozitate. Katherina luă paharul plin de recunoștință și îl ținu cu amândouă mâinile, ca și cum conținutul acestuia ar fi încălzit-o.

— Ești sigură că era șoferul lui Kortmann? o întrebă Clara, după că Henning le explică motivul pentru care ajunseseră la vila din Hellerup.

— Foarte sigură, răspunse Katherina cu o voce răgușită. Sorbi din coniac, strâmbându-se în timp ce înghițea lichidul.

Clara dădu grav din cap.

— Deci nu mai există nicio îndoială, spuse ea. Acest Remer este implicat, într-un fel sau altul, în cele întâmplare, iar la originea lor probabil că se află o organizație de proporții. O organizație care nu se dă înapoi de la crimă pentru a-și atinge scopul.

Toți, cu excepția lui Pau, aproară, în cuvinte sau dând din cap.

— O, v-ați ieșit din minți! exclamă Pau făcând un pas spre Iversen. Chiar nu vezi că asta face parte din planul lor? Că încearcă să ne distragă atenția? Cine este singura persoană care l-a văzut pe șoferul lui Kortmann? Arată spre Katherina, evitând însă s-o privească. Un receptor. Cine ar fi avut de câștigat omorându-l pe Kortmann? spuse el arătând cu cealaltă mână spre Clara. Receptorii. Chiar nu realizați că ne manipulează, așa cum au făcut-o tot timpul?

— Uiți totuși că Kortmann nu ar fi primit în casă un receptor, remarcă Jon.

Pau ridică brațele spre tavan.

— Nu cu voia lui, desigur! exclamă el. Probabil că l-au forțat, l-au surprins în timp ce citea și l-au făcut să le deschidă poarta.

— Chiar e posibil așa ceva? întrebă Jon sceptic.

— Nu! spuse ferm Clara. Nu putem controla oamenii de la distanță în felul acesta, cel mult le putem influența sentimentele și percepția textului pe care îl citesc.

Pau își lăsă brațele să cadă de-a lungul trupului.

— Nu avem decât cuvântul vostru că n-ar fi posibil, zise el. Niciunul din noi n-are cum să știe ce puteți voi în realitate.

— Prostii! exclamă Iversen. Ai început să bați câmpii, Pau. Cei care au mai multă

experiență dintre noi știu că așa este. Cum a spus și Clara, trebuie să acceptăm că Organizația Umbrelor este o realitate și, cu cât o vom face mai devreme, cu atât vom fi mai pregătiți pentru a-i putea înfrunta pe cei care fac parte din ea.

Acesta deschise gura să protesteze, dar Iversen îl întrerupse.

— Stai jos, Pau! Gândește-te o clipă la ce s-a întâmplat și o să ajungi și tu la aceeași concluzie.

Pau își lăsă umerii și privirea în jos, într-un gest de resemnare, apoi se îndreptă bombănind spre unul din rafturi și se așează pe podea.

— După cum începusem să spun, continuă Clara aruncând o privire scurtă în direcția lui Pau, de vreme ce reacționează atât de violent, probabil că ne-am apropiat destul de mult. Faptul că l-au ucis pe Kortmann tocmai acum, când Societatea Bibliofililor e pe cale să se reunească, nu este o coincidență. Rolul lui se încheiase, nu-l mai puteau folosi pentru mare lucru, adăugă ea oftând. Trebuie să acceptăm faptul că el a fost omul lor, în sensul că s-a aflat sub influența șoferului său, care probabil că este receptor. În felul ăsta au fost tot timpul la curent cu ce făceau emițătorii, ba chiar l-au putut influența pe Kortmann să ia decizii favorabile planului lor.

— Care avea în primul rând ca scop să mențină organizația noastră scindată, interveni Iversen. Dar acum, gândindu-mă mai bine, cred că Kortmann a avut acest șofer în ultimii șapte-opt ani. E o grămadă de timp, totuși nu explică de ce era atât de înverșunat în privința scindării cu douăzeci de ani în urmă.

Nimeni nu mai adăugă nimic o bucată de vreme. Jon remarcă atmosfera de descurajare. Chiar și el avea sentimente amestecate. Era șocat de uciderea lui Kortmann, deși nu se putea spune că se simpatizaseră prea mult. Încă de la înmormântare, când se întâlniseră pentru prima oară, Jon simțise o anumită prudență din partea lui Kortmann, de parcă l-ar fi considerat un concurent. Într-un fel, lui Jon i-ar fi venit mai ușor să accepte situația dacă Kortmann ar fi fost adversarul lor direct, dar acum, când se dovedise că acesta fusese nevinovat, lucrurile păreau mai complicate ca oricând. Încă și mai îngrijorător – dar niciunul din ei nu îndrăznea să o spună cu voce tare, deși probabil că toți se gândeau la asta – era faptul că, de vreme ce Organizația Umbrelor reușise să se apropie atât de mult de liderul emițătorilor, nu se putea ști cine mai era, direct sau indirect, implicat. Nu era oare o naivitate să-și închipuie că în rândurile receptorilor nu ar fi existat spioni?

— Deci ce ne rămâne de făcut? întrebă Iversen rupând tăcerea. Care este următorul pas?

Toți se uitară unul la altul.

— Școala, sugeră Jon. Urmărirea ne-a condus la Școala Demetrius. Trebuie să însemne ceva, de vreme ce Remer s-a întâlnit cu șoferul lui Kortmann tocmai acolo.

— Asta am uitat să vă povestesc! exclamă Katherina și toți își îndreptară atenția către ea. Pe când stăteam singură în mașină, în timp ce Henning ieșise să cerceteze împrejurimile, am încercat să văd dacă se petrecea ceva înăuntru – dacă se citea și, în acest caz, ce anume se citea, spuse ea sorbind din coniac. Am reușit să disting câteva ore de citire din manuale, dar mai era încă ceva – o serie de voci care sunau altfel, care ieșeau în evidență, întrucât lectura era mult mai concentrată și avea un efect mai

puternic...

— Vrei să spui..., începu Clara, dar nu-și termină propoziția.

— Sunt convinsă că era un grup de emițători, spuse Katherina ferm.

— Cât de mulți? întrebă Iversen.

Katherina ridică din umeri.

— Poate trei sau patru, răspunse ea.

— Deci Școala Demetrius este pepiniera de Lectori a Organizației Umbrelor? sugeră Clara. Ați mai auzit de ea până acum?

Jon clătină din cap. La fel și Henning, și Katherina.

— Demetrius? zise Iversen ca pentru sine, ridicând privirea spre tavan. E numele unui personaj dintr-o piesă de Shakespeare. *Visul unei nopți de vară*, din câte îmi aduc aminte. Demetrius bea un elixir al dragostei și se îndrăgostește de persoana greșită. Își coborî privirea. Nu prea se potrivește cu situația noastră.

— În orice caz, școala este cea mai bună pistă, zise Jon. Propun să fac o vizită la fața locului pentru a o cerceta mai îndeaproape. Dacă școala este un centru pentru activitățile Organizației Umbrelor, trebuie să existe dovezi în clădire.

— Adică să pătrunzi ilegal în incintă? întrebă Iversen.

— Dacă este nevoie, răspunse Jon aproape nepăsător.

— Vin cu tine, se grăbi Katherina să se ofere.

Jon dădu să protesteze, dar ea îl opri din priviri. Era clar că luase o hotărâre și, orice ar fi spus, nu ar fi putut s-o facă să se răzgândească. Iversen, în schimb, sprijinit și de Clara, încercă să-i convingă să renunțe. Însă Katherina susținu sus și tare că, pentru mai multă siguranță, este nevoie de un receptor.

După ce se hotărî totul, Pau se amestecă și el în discuție.

— Dacă trebuie să mergă un receptor, atunci vreau să vin și eu. Se ridică de la locul lui de pe podea și se propti în fața lor cu mâinile în șolduri. Aveți nevoie de un sceptic, care să vă țină cu picioarele pe pământ, să nu vi se urce la cap cine știe ce fantezii conspiraționiste de proporții.

Jon ridică din umeri.

— Dacă tu ești de acord, eu n-am nimic împotrivă, spuse el întorcându-și privirea spre Katherina.

Fermitatea ei parcă dispăruse. Clipi de câteva ori din ochi și, după o scurtă ezitare, își dădu acordul încuviințând din cap.

— Dar noi decidem cum o să procedăm, Pau, insistă ea.

— Da, da! spuse Pau înveselit. O să fiu cuminte.

•

Hotărâră să se întâlnească la ora trei noaptea.

Jon și Katherina plecară împreună pentru a-și lua de acasă toate cele trebuincioase. Apoi îl culeseră pe Pau de la Trianglen, după care se îndreptară spre cartierul ambasadelor, aflat în apropiere. Cât dură drumul cu mașina, niciunul din ei nu spuse nimic.

Jon parcă la vreo sută de metri de școală și coborâră cu toții din mașină. Cerul era senin, iar stelele se distingeau clar. Treningul pe care îl purta nu reușea să țină frigul la

distanță și Jon regretă că nu se îmbrăcase mai gros, dar în afară de costumele de birou, acestea erau singurele haine închise la culoare pe care le avea.

Mai era echipat cu o geantă sport în care îndesase tot felul de scule găsite în subsolul anticariatului. Neavând experiență la dat spargerii, adusese diferite tipuri de scule. Pau era îmbrăcat în haine de culoare închisă și înarmat cu o rangă pe care o ținea într-o pungă albă de plastic. Jon își dădu seama că tânărului nu-i era cu totul străin genul acesta de activități. Katherina purta o pereche de blugi, teniși și o geacă închisă la culoare. Părul ei roșcat era strâns la ceafă într-un coc, iar pe cap își îndesase un fes negru.

Merseră încet pe trotuar în direcția școlii. Clădirile din cartier erau cufundate în întuneric. Majoritatea erau vile mari și luxoase, care găzduiau ambasadele unor țări mai mici. La ora aceasta cartierul era complet pustiu, aproape fantomatic, iar puținele mașini parcate în zonă trebuie să fi fost de pe străzile învecinate, unde era imposibil să găsești locuri de parcare.

Felinarele erau rare, așa că străbătură drumul până la poarta principală în semiîntuneric.

Fără nicio ezitare, Jon apăsă pe clanța porții și o deschise. Se miră, dar în același timp se simți ușurat că poarta nu era încuiată. Deși nu se afla nimeni prin preajmă, n-ar fi fost prea plăcut să escaladeze un gard din fier forjat, de trei metri înălțime, la o oră atât de târzie din noapte. Intrară grăbiți și se adăpostiră sub gardul viu din stânga porții. Katherina, care era ultima, închise poarta la loc. Ajunși în curte, se opriră o clipă pentru a se putea orienta.

În dreapta porții se afla un zid cam de aceeași înălțime, al cărui capăt se pierdea în întuneric, dincolo de marginea clădirii. Gardul viu lângă care se aflau se continua de-a lungul trotuarului, pe întreaga lățime a curții, iar la capătul acestuia reușiră să distingă un zid de vreo trei metri înălțime, care separa clădirea vecină de partea din stânga a școlii. În fața lor se întindea curtea școlii, cu terenuri de sport asfaltate și șotroane.

Clădirea școlii se profila pe cerul nopții cu cele două etaje ale sale din cărămidă roșie, cu ferestrele vopsite în alb și acoperișul de ardezie. În mijlocul ei, o scară largă de beton ducea către o ușă masivă. Aceasta avea mai multe ferestruici, toate protejate de gratii care la prima vedere păreau solide.

Nicio lumină nu era aprinsă.

— O simțiți? întrebă Pau în șoaptă. Simțiți energia?

Jon își ținu o clipă răsuflarea, încercând să perceapă energia care, după spusele lui Pau, s-ar fi manifestat în acel loc.

— Nu, nu simt nimic, șopti el câteva secunde mai târziu, gândindu-se că acesta își râde de ei.

— Nici eu, murmură Katherina.

— Hmm, mormăi Pau nemulțumit. Pe aici, șopti el, arătând spre cel mai apropiat colț al clădirii, unde se afla un gang ce ducea către zidul exterior din spate.

Merseră de-a lungul zidului, spre gangul care îi conduse în cealaltă parte a școlii. O fâșie de iarbă, de vreo cincimetri lățime, alcătuia o mică grădină, cu tufișuri și câțiva pomi fructiferi aliniați de-a lungul zidului exterior. Partea din spate a clădirii avea două

uși: una dintre ele dădea spre bucătărie; cealaltă era o ușă care ducea la subsol, aflată în capătul unei scări de vreo patru metri adâncime.

Jon le făcu semn celorlalți să încerce ușa de la subsol, iar Pau începu să coboare treptele fără nicio ezitare, în timp ce Jon și Katherina se opriră în capul scării. De aici îl putură vedea pe Pau privind mai întâi prin fereastra ușii și apoi apăsând pe clanță. Când ușa se deschise, tresări surprins și le aruncă o privire. Un rânjet i se lăți pe față, luminând sinistru de alb în întuneric.

Jon și Katherina coborâră treptele, ajungându-l din urmă pe Pau, care îi aștepta triumfător.

— Haideți, intrați! șopti el vesel, ținându-le ușa deschisă.

Pășiră în întuneric, iar Pau închise ușa în urma lor. Jon băgă o mână în geanta sport și scoase o lanternă, îndreptând-o spre podea înaintea sa o aprindă. Se pomeniră într-un coridor cu pereții văruiți, în care se mai aflau încă trei uși în afară de cea pe care intraseră. Ferestrele acesteia erau acoperite din interior cu placaj, astfel încât prin ele nu se putea vedea nimic, nici înăuntru și nici afară. Ușa din stânga și cea din dreapta erau întredeschise și, după simboluri, păreau a fi toalete, una pentru băieți și alta pentru fete. Ultima ușă, aflată în capătul coridorului, era închisă.

— Sunt oare singura căreia i se pare ciudat că ușa nu era încuiată? șopti Katherina.

Jon îi dădu dreptate.

În clipa aceea becurile se aprinseră, iar lumina puternică ce se reflectă în albul zidurilor îi făcu să mijească ochii. Jon se întoarse brusc. În spatele lui stătea Pau, cu degetul pe întrerupătorul de lângă ușă.

— Nu-i mai bine așa? întrebă el fără să coboare vocea, făcând pereții goi să răsună.

Jon stinse lanterna și se îndreptă spre ușa aflată în capătul coridorului. Era făcută din furnir și avea o clanță de alamă. Nici ușa aceasta nu era încuiată, așa că Jon o deschise cu grijă și-și vârî capul în următoarea încăpere. Se dovedi a fi un alt culoar, care se întindea probabil de-a lungul fațadei principale, pe toată lățimea clădirii. Chiar sub tavan, la intervale de câțiva metri, se aflau niște ferestre prin care răzbătea lumina stelelor, reflectându-se în pereții palizi. Umbra aruncată de plasa de metal cu ochiuri mari de la ferestre pe podea și pe pereți închipuia o uriașă pânză de păianjen.

Fără să deschidă ușa mai mult decât era nevoie, Jon se furișă pe culoar, făcându-le celorlalți semn cu mâna să se apropie. Pau, care rămăsese ultimul, închise ușa la loc. Înaintau lipiți de un perete de-a lungul căruia se înșiruiau mai multe uși, iar la capătul cel mai îndepărtat al culoarului se zărea o scară ce urca în clădire.

— Tot nu simțiți nimic? întrebă Pau ușor iritat.

Jon și Katherina răspunseră amândoi că nu percepeau nimic.

— Se simte mai puternic în partea asta, spuse el arătând spre scara care ducea la etaj.

Jon aprinse lanterna și lumină în direcția indicată de Pau. La capătul coridorului, o altă scară ducea la un etaj inferior. Se furișară până la ea în frunte cu Jon, care continua să țină lanterna îndreptată spre podea. Chiar în fața treptelor se afla un grilaj negru și solid, care era la rândul lui deschis.

— Nu prea îmi place treaba asta, mormăi Katherina, punând mâna pe grilaj. Barele

acesteia erau din fier forjat împletit, de vreo doi centimetri grosime. E prea ușor, nu credeți?

— Probabil că nu au nimic de ascuns, sugerează Pau sarcastic. Ce fel de secrete poate ascunde o școală?

— N-ai zis tu că simți ceva ciudat? Îi atrase atenția Katherina enervată.

Jon le ceru să facă liniște și ascultă cu urechea ciulită în dreptul scării.

— Ești sigur că asta e drumul? Întrebă el îndreptând lanterna spre fața lui Pau.

— Da, da, răspunse acesta acoperindu-și fața cu mâna. Chiar nu simțiți? De acolo vine energia. Aveți încredere în mine.

— Ce sensibil ai devenit dintr-odată! mormăi Katherina.

Jon îndreptă din nou lanterna spre trepte și se grăbi să urce. După câțiva metri, scara cotea brusc. Imediat ce trecu de colțul acesteia, Jon începu să simtă în ceafă aceleași vibrații pe care le simțise când intrase pentru prima oară în biblioteca din Libri di Luca.

— OK, admise el. Cred că suntem pe calea cea bună. Acum o simt și eu.

Katherina confirmă că și ea simțise energia.

— Ce v-am spus, mormăi Pau.

Jon se furișă cu grijă mai departe. Cu fiecare treaptă pe care o urca, simțea cum energia devenea tot mai puternică, în timp ce aerul se făcea tot mai umed și mai închis. La capătul scării se afla un culoar de câțiva metri, care apoi cotea brusc. Din câte reușiră să-și dea seama, acesta se continua de-a lungul zidului din spate.

Pereții aveau un aspect mai rustic în această parte a clădirii, cu neregularități mai mari și bolovani nevăruiți. După colț dădură peste încă două uși. Una dintre acestea, o ușă de metal aflată în dreapta, avea un fel de vizetă de genul celor pe care te-ai aștepta să le găsești pe ușa unei celule de închisoare. Cealaltă ușă, aflată în capătul culoarului, era o ușă masivă din stejar, cu clanța și balamalele din fier.

Jon privi înăuntru, prin vizeta ușii de metal, dar era prea întuneric pentru a putea vedea ceva. Își lipi urechea de ușă și ascultă cu atenție. Nu auzi nimic, așa că apăsă pe clanță și o deschise.

În spatele acesteia se afla o încăpere micuță, de vreo doi metri lățime și vreo cinci metri lungime, cu pereții acoperiți cu lambriuri dintr-un lemn de culoare deschisă. În mijlocul podelei se aflau două scaune mari de piele, așezate față în față. Ambele aveau brațe, iar pe spătarul unuia dintre ele atârna o cască de metal din care ieșea un mănunchi de sârme. Jon urmări cu lanterna unde anume duceau acestea și văzu că se uneau într-un cablu care ieșea prin perete undeva în stânga scaunelor. Peretele era dominat de o fereastră uriașă, prin care se zăreau niște scaune aflate într-o încăpere alăturată.

Jon dădu peste un întrerupător și apăsă pe el. Lumina de neon inundă încăperea și toți trei pășiră înăuntru. De îndată ce trecu pragul ușii, Jon simți cum energia dispare, de parcă cineva ar fi apăsă pe un buton. Judecând după reacția celorlalți, și ei simțiseră același lucru.

— Probabil că este blocată cumva, deduse Pau.

— Ce fel de loc mai e și asta? Întrebă Katherina.

— Scaunul electric, sugerează Pau. Probabil că oricărui profesor îi vine să folosească

unul pe elevii săi din când în când.

Jon se așează pe vine în fața ecranului de sticlă, cercetând încăperea alăturată. Zări un șir de diode roșii și verzi, iar în lumina neonului din celulă reuși să vadă o masă aflată chiar lângă fereastră, iar de-a lungul unui perete – un șir de computere. Pe masa de lângă fereastră se afla un monitor înconjurat de hârtii și cești de cafea pe jumătate goale.

— Remer zicea că dețin echipamentul necesar măsurării puterilor, spuse Jon. Probabil că aici se produc măsurătorile.

Katherina apucă o cască pentru a o putea studia.

— Probabil, zise ea uitându-se la casca din mâinile sale cu o expresie de dezgust. Blocajul probabil că împiedică perturbarea măsurătorilor de către energia din jur, oricare ar fi sursa acesteia.

— Bun, domnule și doamnă Sherlock, n-ar fi cazul să aflăm de unde vine energia? întrebă Pau apropiindu-se de ușă. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Tot mai crezi că este vorba de o școală inocentă? întrebă Katherina, însă nu primi niciun răspuns.

Pe culoar simțiră din nou vibrațiile familiare, care deveneau tot mai puternice pe măsură ce se îndreptau spre ușa de stejar din capăt. Nici aceasta nu era încuiată, permițându-le accesul liber în încăperea pe care o văzuseră mai devreme prin ecranul de sticlă. În afara șirului de computere și imprimante și a mesei cu hârtii, aici se mai afla încă o ușă care dădea spre școală.

Jon așează geanta sport pe podea și se apropie de masă pentru a studia hârțile.

Erau pline de diagrame, desene înfățișând părți ale creierului și numere, dintre care unele erau subliniate sau încercuite cu creionul. În susul paginii erau trecute numele și vârsta persoanei testate. Judecând după aceste documente, ultimii subiecți testați aveau vârste cuprinse între zece și doisprezece ani. În cazul unora, cifrele reprezentau puterea actuală, pe când în cazul altora, acestea reprezentau o estimare a potențialului lor.

— Asta le permite să prevadă chiar și puterea celor neactivați, constată Jon.

— Ar putea fi criteriul de admitere în școală? sugeră Katherina, care se apropiase de masă și privea peste umărul lui.

Pau rămase lângă ușă, aruncând priviri neliniștite spre culoar.

— Posibil, dar e greu de imaginat cum pot efectua măsurătorile fără să trezească suspiciunile părinților, spuse Jon.

Katherina ridică din umeri.

— Nu există limite când vine vorba de testele și încercările la care părinții și-ar supune iubitele odrasle, dacă asta le-ar acorda vreun avantaj.

— Dumnezeu știe dacă părinții află vreodată adevărul, gândi Jon cu voce tare. Nu e sigur că și aceștia sunt Lectori. Oare copiilor când li se spune? Sunt părinții părtași la asta sau copiii sunt forțați să-i mintă? Clătină din cap. Ce efecte ar avea asta asupra unui copil?

— Nu sună deloc prea sănătos, interveni Katherina. Probabil că au mai multe teste decât ăsta pentru a reuși să depisteze candidații corespunzători. Una e să aibă puterile, active sau latente, și alta să fie suficient de maturi pentru a deveni membri ai

Organizației Umbrelor.

Katherina se uită sub masă și găsi ceea ce căuta. Se aplecă și ridică pe masă coșul de gunoi. Alese mai multe fișe de testare, le împături și le băgă în buzunarul de la spate al blugilor.

— De astea n-or să mai aibă nevoie, spuse ea punând coșul de gunoi la loc.

Ecranul de pe masă părea stins, dar un clic pe tastatură îl readuse la viață. O imagine se contură treptat, însă Jon constată dezamăgit că era doar o casetă de dialog care te îndemna să scrii numele utilizatorului și parola pentru a putea accesa computerul.

— Acum am fi avut nevoie de Muhammad, zise el resemnat.

Pau continua să stea în ușă, mutându-se nervos de pe un picior pe altul.

— N-ar trebui să mergem mai departe? întrebă el cu insistență.

Jon dădu din cap.

— Oricum aici nu mai e nimic de văzut.

I se alătură lui Pau, ridicându-și geanta de pe podea. Ajungând în dreptul ușii următoare, le făcu celorlalți un semn din cap înainte de-a apăsa pe clanță. Pau stinse lumina în încăperea pe care tocmai o părăsiseră înainte ca Jon să deschidă ușa. Era întuneric, dar când păși în încăpere, simți un covor moale sub picioare. După ce băjbâi puțin, reuși să aprindă lanterna și să găsească un întrerupător lângă ușă.

Jon stătea cu spatele la încăpere, Pau se afla în pragul ușii cu ranga în mână, iar Katherina făcuse deja câțiva pași înăuntru, pe covor. Privirea ei era îndreptată spre peretele opus al încăperii, exprimând în același timp uimire și spaimă.

— Campelli! se auzi dinspre peretele opus. Mă bucur că ți-ai făcut timp pentru o vizită.

Jon recunoscu îndată vocea.

Era Remer.

— Afară! strigă Jon, îndreptându-se spre ușă, dar Pau nu se clinti din pragul ei. Dimpotrivă, schiță un rânjel și, fără nicio ezitare, îl lovi cu ranga în cap.

Jon era atât de surprins, încât nu apucă să blocheze lovitura și un junghi dureros îi străpunse țeasta.

Katherina se aruncă asupra trupului inert al lui Jon. Imediat după lovitură, acesta se prăbușise ca un bolovan, de parcă toți mușchii din corpul lui ar fi cedat simultan, lăsând restul pe seama gravitației. O șuviță de sânge i se prelingea de pe frunte, unde fusese lovit cu ranga, în jos pe obraz, picurând pe covor. Un geamăt ușor se desprinsese de pe buzele lui.

Katherina întoarse o privire furioasă spre Pau. Acesta aștepta cu un zâmbet triumfător pe buze și cu brațul ridicat, gata să lovească din nou.

— Nu cred că o să fie nevoie, spuse Remer din celălalt capăt al încăperii.

Zâmbetul lui Pau se stinse și lăsă ranga jos.

— Sunt sigur că domnișoara Katherina, aici de față, și-a dat seama că meciul e pierdut.

Remer se apropie în timp ce vorbea, iar Katherina se întoarse să-l privească. Era îmbrăcat într-un costum de culoare neagră și o cămașă gri, fără cravată. Ochii lui lipsiți de orice expresie se opriră asupra sa.

— Ești *într-adevăr* Katherina, nu-i așa? o întrebă.

Ea nu-i răspunse, ci își îndreptă din nou atenția spre Jon. Îl mângâie pe frunte, fără să atingă sângele.

— Nu crezi că l-ai lovit prea tare? întrebă Remer din spatele ei. Avem nevoie de el.

— O să-și vină în fire, răspunse Pau. Cel mult e vorba de o comoție ușoară.

— Exact asta ne mai lipsea, zise Remer mânios. Ți-am spus că avem nevoie de el teafăr și nevătămat.

— N-am avut de ales, protestă Pau.

Remer oftă zgomotos.

— Crezi că te poți descurca să te ocupi de ea, în timp ce noi facem pregătirile?

Pau mormăi ceva în loc de răspuns, iar Katherina simți o mână pe umăr.

— Vino, prințeso! Ți-am rezervat un loc.

Cu mâna stângă o forță să se ridice în picioare, în timp ce cu dreapta ținea ranga ridicată, gata de atac. Katherina se zbătu, fără să se poată elibera. Doi bărbați intrară în încăpere și ingenuncheară pe podea, lângă Jon. Unul dintre aceștia era șoferul lui Kortmann, dar nu îi aruncă nici măcar o privire Katherinei. Îl apucară pe Jon de brațe și îl târâră afară, pe aceeași ușă pe care intraseră.

Pau o sili pe Katherina să-l urmeze într-un birou și o îmbrânci pe un scaun. Jon era târât mai departe pe coridor, iar ușa se închise în spatele lor.

— Unde îl duc? întrebă Katherina, ațintind asupra lui Pau o privire plină de ură.

— Nu foarte departe, răspunse el zâmbind.

Fără să-și ia privirea de la ea, băgă mâna într-un dulap și scoase o rolă de scotch.

Îi întoarse scaunul și Katherina îl auzi lăsând ranga jos, pe podeaua de beton.

Trebuia să profite de șansă.

Toți mușchii din corp i se încordară, dar chiar în acel moment Remer intră în încăpere. Ținea în mână un pistol. Nu unul foarte mare, ci un model mic, cu un mâner

din lemn de culoare închisă. Cu toate acestea, pistolul schimba complet situația. Deși știa că Organizația Umbrelor nu s-ar fi dat înapoi de la crimă, până acum recuseseră la mijloace mai puțin ferme. Se folosiseră de puteri – o armă ce se potrivea mai bine cu contextul decât un revolver rece, care nu ar fi trebuit să-și găsească locul în lumea Lectorilor.

Pau îi apucă brațele și i le legă strâns unul de altul și de spătarul scaunului. Remer se așază la masa din fața ecranului de sticlă și puse pistolul peste un teanc de hârtii cu atâta nonșalanță, de parcă ar fi fost un presapier. Se aplecă peste masă, spre un microfon pe care îl activă cu ajutorul unui buton.

— Aveți grijă să-l legați strâns, spuse el aruncându-i lui Pau o privire scurtă. Nu-i nevoie să-l rănim și mai tare.

Acesta o întoarse din nou pe Katherina și îi legă picioarele de bara de jos a scaunului. Katherina se uita la el insistent, dar Pau îi evită privirea.

— Deci ai fost de partea lor de la bun început? zise ea cu tot disprețul de care era în stare.

Pau râse.

— Să nu crezi că mi-a și plăcut, răspunse strâmbându-se la ea. Toată trăncăneala voastră naivă despre experiența lecturii și „Povestirea Minunată”, îmi venea să-mi iau câmpii. Trase cu coada ochiului spre Remer. Dar acum s-a terminat. Mi-am făcut datoria.

— Cum rămâne cu anticariatul? întrebă Katherina. Cu Iversen? Cu Luca?

Pau se ridică în picioare sprijinindu-se de brațele scaunului. Își apropie fața de-a ei și o privi în ochi. Se citea atât de multă ură în privirea aceea. Era atât de aproape de ea, încât Katherina putu să-l audă scrâșnind din dinți.

— Dinspre partea mea, puteți să mă pupați cu toții în cur!

Katherina îl scupă în față și se smuci cu scaunul atât de brusc, încât Pau abia apucă să se dea la o parte. Se îndreptă de spate cu un rânjet, ștergându-și fața cu mâneca. Apoi rupse o bucată de scotch și i-o lipi violent peste buze. Se trase un pas înapoi, își încrucișă brațele și își privi opera zâmbind.

Katherina își feri privirea dezgustată.

Pau izbucni în râs, apoi se făcu nevăzut pe ușa dinspre culoar.

Katherina smuci din brațe, încercând să slăbească strânsoarea scotch-ului, dar fără de folos. Acesta îi intra în carne și ar fi urlat de durere dacă Pau nu i-ar fi lipit buzele atât de strâns. Disperată, se prăbuși în scaun și simți cum îi dădeau lacrimile. Cum de putuseră să fie atât de naivi? Întoarcerea lui Pau ar fi trebuit să le dea suficient de mult de gândit încât să nu-l implice și pe el. Dar fuseseră prea ocupați cu moartea lui Kortmann. Clătină din cap ca și cum ar fi vrut să-și scuture lacrimile. Trebuia să se oprească; era timpul să se concentreze ca să găsească o cale de ieșire. Se uită prin încăpere, căutând ceva care i-ar fi putut fi de ajutor.

Remer studia monitorul de pe masă, fără să fie atent la ce se petrecea în celălalt colț al încăperii. Katherina reuși să recepteze doar câteva frânturi din lucrurile citite de el, dar îi păreau cu totul lipsite de sens. Termeni tehnici, numere și expresii pe care nu le mai auzise până atunci se amestecau unele cu altele într-un talmeș-balmeș de litere. Din

când în când, Remer privea prin ecranul de sticlă, dând semnale cuiva din spatele acestuia.

De unde se afla, Katherina nu putea vedea direct prin ecranul de sticlă, dar reuși să-și dea seama că lumina era aprinsă și că cineva se mișca prin încăpere. Însă nu avea nicio îndoială în privința identității celui care era legat fedeleș acolo.

Proptindu-și picioarele de scaun, încercă să întindă scotch-ul din jurul gleznelor. Acesta cedă foarte puțin, dar era suficient pentru a-i reda curajul.

— Bun, spuse Remer în microfon. Acum părăsiți încăperea. Nu mai trebuie decât să așteptăm până când se trezește.

Pau și încă un bărbat reveniră în birou și se așezară fiecare de o parte și de alta a lui Remer. Șoferul lui Kortmann nu se întorsese.

Din câte reuși să-și dea seama, în următorul sfert de oră Remer făcu mai multe pregătiri și teste la computer. Pau se așezase pe scaun, urmărindu-l și aruncând din când în când câte o privire în direcția Katherinei. Cel de-al treilea bărbat se uita într-un teanc de hârtii, dând răspunsuri scurte, de rutină, când Remer îl întreba despre „coeficienți RL”, niveluri de tensiune și „blocade IR” – concepte pe care Katherina nu putea să le descifreze. În acest răstimp se concentrează asupra scotch-ului din jurul picioarelor.

— Și-a revenit! exclamă deodată Pau și toți cei trei bărbați își îndreptară atenția spre camera din spatele ecranului de sticlă.

— Bună dimineața, Campelli! spuse Remer în microfon. Printr-un difuzor îl putură auzi pe Jon mormăind ceva. Îmi pare rău de proasta primire, dar am crezut că voiai să ne părăsești înainte de-a ajunge să schimbăm o vorbă.

— Pau, se auzi în difuzor ca și cum ar fi fost răspunsul la o ghicitoare.

Remer râse.

— Pau, cum îi spui tu, s-a aflat tot timpul în serviciul meu. E un produs al acestui stabiliment, s-ar putea zice. A frecventat cu ceva vreme în urmă această școală, a stat pe același scaun pe care stai și tu acum, purtând aceeași cască.

— Unde e Katherina? Ce-ați făcut cu ea?

— Calmează-te, Campelli! zise Remer. Tânăra domnișoară se află chiar aici.

Îi făcu un semn cu capul lui Pau, care se apropie de Katherina și împinse scaunul în fața ferestrei.

De partea cealaltă a acesteia, îl putu zări pe Jon așezat pe unul din scaune și legat strâns de brațe și de glezne cu niște chingi de plastic. Sângele de pe frunte i se uscaseră și o vânătăie apăruse în locul unde fusese lovit. La vederea Katherinei, o expresie de ușurare trecu peste fața lui.

— După cum poți vedea, este teafără și nevătămată, continuă Remer. Deocamdată.

— Ce vrei de la mine? Întrebă Jon fără a-și lua ochii de la Katherina.

— Cooperare. Asta e tot, răspunse Remer. O mică demonstrație ca să ne arăți de ce ești în stare și o atitudine mai deschisă față de organizația mea. I-am putea oferi multe unui bărbat cu aptitudinile tale.

— Ce te face să crezi că voi accepta să fiu cobaiul tău? Chiar te aștepti să iau parte de bunăvoie la experimentele tale?

— Da, chiar mă aștept, răspunse Remer sigur pe el. N-ar fi prea înțelept să refuzi. O

bătu pe Katherina pe umăr, iar aceasta tresări la atingerea lui. După cum spuneam, deocamdată mai avem nevoie de ea.

Jon scrâșni din dinți.

— Și dacă accept să particip la experiment, o lăsați să plece?

— Desigur, răspunse Remer. Doar suntem oameni de afaceri.

— Nu ajută la nimic, spuse Jon strângând din ochi, suferind vizibil din cauza durerii.

Nu sunt în stare să citesc acum. Poți să-i mulțumești dulăului tău pentru asta.

Remer se aplecă înainte, studiindu-l atent pe Jon.

— Joacă teatru, exclamă Pau. Nu l-am lovit așa de tare.

Remer îi aruncă o privire enervată și se rezemă din nou de spătarul scaunului.

Jon deschise ochii și îl privi ținută pe Remer.

— Dacă îi dați drumul Katherinei, promit să rămân aici până când am să fiu în stare să iau parte la test, se oferi el.

— Sunt sigur că ai să-ți dai toată silința, zise Remer ridicând pistolul de pe masă și arătându-i-l.

Katherina clătină violent din cap, dar putu să vadă resemnarea de pe fața lui Jon. Obiectul acela meschin sublinia faptul că aceasta era o luare de ostatici și nu o negociere.

— Bine, oftă Jon. Ce am de făcut?

— Ce te pricepi tu mai bine, răspunse Remer. Să citești povești.

Îi făcu un semn cu capul lui Pau, iar acesta părăsi încăperea.

— Mai întâi las-o să plece, îi ceru Jon.

Remer râse.

— Campelli, ești chiar naiv! Fata rămâne aici până când obținem ce ne trebuie.

Ușa celei se deschise și Pau păși înăuntru cu o carte într-o mână și cu un cuțit în cealaltă.

— Nemernicule! se schimonosi Jon spre nou-venit.

Pau râse și, apropiindu-se mai mult, se asigură că Jon putea să vadă cuțitul, ridicându-l cu două degete în fața acestuia.

— Ai grijă, Jon! îl avertiză. Altfel o să ai și mai mult de suferit. Privirea îi era ațintită într-un punct, undeva deasupra sprâncenei drepte a lui Jon. Au! Urât mai arată. Te doare? îl întrebă el cu un rânj.

Jon își smuci brațele, dar acestea erau strâns legate de scaun. Se prăbuși la loc, privindu-l pe Pau cu ură.

— Ești aici ca să dai paginile?

— Nu, mersi! exclamă acesta defensiv. O să mă retrag cât mai departe.

Îi puse cartea în mâna dreaptă.

Jon se uită la titlu.

— *Frankenstein*?! exclamă el surprins.

De la locul ei de lângă masă, Katherina putu să vadă că era o ediție necartonată și atât de uzată, de parcă cineva o luase cu el în vacanță. De asemenea, observă că nu reuși să recepteze nimic când Jon citi titlul de pe copertă. Așa cum presupuseseră mai devreme, celula era izolată.

Pau apucă strâns cu o mână antebrațul stâng al lui Jon și îl presă de rezemătoarea scaunului, în timp ce cu cealaltă tăia chingile de plastic cu care acesta îi fusese imobilizat. După ce tăie chingile, se îndepărtă de el cu pași grăbiți.

Jon își scutură brațul eliberat. Apoi trase de chingile de plastic din jurul celuilalt braț, dar nu reuși să le slăbească.

Pau râse.

— Las-o baltă! N-ai nicio șansă, zise el.

Se întoarse și ieși din celulă urmărit de privirile lui Jon.

— Poți începe! spuse Remer.

Jon întoarse ochii spre ecranul de sticlă, iar Katherina îi făcu un semn scurt din cap. Pau reveni în birou și se așază la masă, în spatele celorlalți.

— Ai vreun pasaj preferat? întrebă Jon batjocoritor.

Remer clătină din cap.

— Nu contează de unde începi.

Apăsă apoi câteva taste, iar pe ecran se iviră niște curbe care se unduiau ușor de la dreapta la stânga, fără a înregistra vreo fluctuație considerabilă. Jon mută cartea în mâna cealaltă, apucând cotorul acesteia cu dreapta, care era legată, pentru a putea da paginile cu stânga. Deschise undeva la mijlocul cărții și se apucă să citească.

Pentru Katherina era o senzație ciudată să-l audă pe Jon citind. Până acum, de fiecare dată când fuseseră împreună, îl putuse auzi și recepta în același timp, dar acum îi putea auzi doar vocea, în timp ce cartea rămânea tăcută. Era ca și cum ar fi ascultat un roman audio; acestea erau lipsite de energia cu care cititorul sau cartea însăși putea încărca textul. Totuși Jon era un cititor talentat, iar dacă împrejurările ar fi fost diferite, ar fi putut chiar să savureze povestirea. Încercă din nou, concentrându-și toate forțele, să întindă scotch-ul din jurul gleznelor. Simți un zvâcnet, semn că acesta cedase și se uită înspăimântată la ceilalți. Erau absorbiți de monitorul de pe masă și nu remarcaseră nimic.

Curbele de pe ecran prinseră să se miște. O linie verde începu să oscileze sinusoidal în partea de sus a ecranului, iar Katherina se gândi că aceasta reda probabil pulsul generat de puterile unui emițător. În partea de jos a ecranului se zărea o curbă roșie care creștea tot mai mult pe măsură ce Jon înainta în text.

— Cinci virgulă unu într-un interval de trei minute, spuse Remer impresionat.

Pau chicoti înfundat.

Curba roșie se aplatiză, stabilizându-se la un nivel aflat în jumătatea de sus a ecranului.

— Șapte, constată Remer ducându-și gânditor arătătorul la bărbie și privindu-l în același timp pe Jon. Opune rezistență?

— Păi, nu văd niciun foc de artificii, spuse Pau.

Remer se aplecă spre microfon, însă tocmai când dădea să spună ceva, curba verde sinusoidală își modifică pulsațiile. Frecvența acestora crescuse ca un metronom reglat la viteză superioară. În același timp, curba roșie zvâcni aproape perpendicular, apropiindu-se de marginea de sus a ecranului.

— Zece! exclamă Remer șocat.

De partea cealaltă a ecranului de sticlă, Jon părea în continuare complet neafectat. Doar broboanele de sudoare care începuseră să i se prelingă pe frunte trădau efortul pe care îl făcea.

Neoanele de deasupra lui pâlpâiră neregulat de câteva ori, până când unul din ele se arse, iar celelalte două luminară mai puternic. Deși încăperea era scăldată în lumină, luminozitatea părea să scadă în preajma lui Jon. Treptat, în jurul lui se formă un fel de sferă ceva mai întunecată decât restul încăperii, iar scânteii și fulgere în miniatură începură să joace pe suprafața acesteia. Curând nu-l mai putură vedea deloc din cauza întunecimii și a descărcărilor electrice.

— La naiba! exclamă Pau. A depășit limita de sus a scalei.

Katherina aruncă o privire spre monitor. Curba sinusoidală continua să oscileze regulat, dar cu o frecvență mai mare decât înainte. Curba roșie dispăruse cu totul. Își eliberă picioarele din banda de scotch și le așază pe podea.

Sfera se înnegrise cu totul acum și părea să înghită toată lumina din spatele ecranului de sticlă, asemeni unei găuri negre. Fulgere și scânteii alunecau pe suprafața acesteia într-un ritm violent, unele aterizând în încăpere, atingând obiectele și cablurile din jurul lui Jon. Scânteile jucară în aer până când toată lumina păru să fie absorbită de sferă, ca și cum aceasta ar fi aspirat-o subit.

Katherina își propti picioarele în podea, împingându-se cu scaunul până în celălalt colț al încăperii, departe de ecranul de sticlă. În timp ce se mișca, avu grijă să se întoarcă cu scaunul și să se aplece în față. Auzi în spatele ei strigăte și agitație.

Apoi veni explozia.

Forța acesteia o proiectă în zidul alăturat și simți că tot aerul din plămâni îi era expulzat. Urmă apoi o căldură dogoritoare care îi pârloli plămânii și căscă gura, căutând aer. După detunătură se auziră un zgomot de sticlă spartă căzând la podea și sfârșitul scânteilor care zburau peste tot. Prinse un geamăt ce venea din celălalt colț al camerei, însă toate becurile se arseseră, cu excepția unuia care era în flăcări. Limbile de foc cuprinseseră hârtiile de pe masă și podeaua.

Katherina simți o durere în brațe, acolo unde acestea fuseseră expuse valului de căldură. Scotch-ul din jurul mâinilor se umezise și reuși să scape de el fără nicio dificultate. Își smulse banda care îi acoperea gura, apoi ajunse bâjbâind până la ușă și o smuci violent. Înainte de a părăsi încăperea, aruncă o ultimă privire în direcția mesei, unde stătuseră Remer și Pau. Reuși să distingă niște corpuri pe podea, dar nu putu să-și dea seama dacă mai erau sau nu în viață.

Pe coridor mai era aprins un singur neon, care pâlpâia ca un stroboscop, transformând decorul într-unul de coșmar. Ușa de metal a celulei fusese îndoită în afară, vizeta fusese smulsă și din gaura ei ieșea fum ca dintr-un horn. În fața ușii, pe podea, zăcea șoferul lui Kortmann. În locul unuia din ochi se căsca un crater adânc, iar sângele din rană i se prelingea pe față, scurgându-se pe podea, unde formase o baltă care se mărea întruna.

Katherina se văzu nevoită să împingă corpul la o parte pentru a putea deschide ușa celulei. O întâmpină un nor de fum. Se năpusti în încăpere tușind și ținând mâinile înainte. Unul dintre cele două scaune se chircise și arăta acum ca o sculptură abstractă

din metal, iar tapițeria fie fusese smulsă, fie fusese mistuită de flăcări. Pe celălalt scaun stătea Jon.

Capul îi căzuse în piept, însă altminteri nu părea deloc afectat de forțele care se dezlănțuiseră în încăpere. Încă mai ținea cartea în mână. Katherina se apropie cu grijă de scaun și îi puse o mână pe umăr. Jon ridică încet capul, zâmbind forțat.

— Cum a mers?

Katherina își lipi trupul de al lui și începu să suspine.

— Mă simt atât de obosit, spuse el făcând eforturi să-și țină capul ridicat.

Katherina îi dădu drumul și îi mângâie fruntea cu palma.

— Trebuie să fugim de aici, zise ea. Crezi că ești în stare?

— Mă simt atât de obosit, repetă Jon.

Katherina încercă să-l facă să se ridice în picioare, dar era încă legat de scaun. Explozia crușase scaunul pe care stătea Jon, inclusiv chingile de plastic care îl țineau prizonier.

— Campelli! tună brusc vocea lui Remer. Prin gaura vizierei se putea zări o siluetă în haine zdrențuite, cu fața plină de sânge. Bine ai venit! Ești al meu de-acum.

— Fugi! îi șopti Jon Katherinei.

Ea încercă să-i rupă chingile, dar acestea nu cedau.

Cu ultimele forțe Jon se îndreptă în scaun.

— Trebuie să fugi, șuieră el doborât de istoveală. Nu-i lăsa să pună mâna pe tine.

O detunătură puternică aproape că îi acoperi cuvintele. Katherina tresări. Deși nu mai auzise până atunci o împușcătură – cel puțin nu în realitate –, nu avu nicio îndoială, iar poziția corpului lui Remer era destul de grăitoare.

Acesta ținea în mână un pistol pe care îl îndreptase către ea.

Jon întoarse cu greu capul spre Remer. Putu să vadă pistolul din mâna acestuia și rânjetul lui mânjit de sânge. Apoi își îndreptă atenția către Katherina și zări spaima din privirea ei.

Încă mai avea cartea în mână și, făcând o ultimă efort, se concentrează asupra literelor din fața lui și citi cât putu de tare. Deși nu avea suficientă putere pentru a încărca textul, Remer reacționează imediat. Se trase un pas înapoi, apărându-se cu un braț.

— Acum! îi strigă el Katherinei, iar aceasta o luă la goană spre ușă, unde Remer nu mai putea să o vadă. Ajungând acolo, ezită o clipă și se întoarse către Jon, însă acesta dădea din cap cu insistență. Katherina nu se clinti din loc.

— Fugi! urlă el cu toată furia de care era în stare.

Katherina era înspăimântată, dar reuși să-și recapete prezența de spirit și să o ia la goană, dispărând din fața ochilor lui.

Ușurat, Jon dădu drumul cărții, care căzu cu zgomot pe podea. Apoi se prăbuși în scaun, cu un zâmbet pe buze, și închise ochii. Auzea zarvă în jurul lui. Oameni care alergau și vorbeau cu voci agitate. Unul din ei se văita, părea a fi Pau, iar Jon speră că era el.

Mirosul din încăperea îi aducea aminte de activarea de la Libri di Luca. În aer pluteau aceeași senzație de electricitate, același iz de lemn și plastic ars, iar în gură simțea un gust ca de metal. Oboseala pe care o încerca semăna și ea cu cea de-atunci – o epuizare totală, care îl împiedica să facă până și cea mai mică mișcare fără un efort considerabil de concentrare.

Singurul lucru diferit era felul în care decursese lectura. În timpul activării fusese cu totul desprins de realitate, de parcă își pierduse cunoștința. Nu putuse să perceapă nimic din ce se petrecea în jurul lui.

Testul din celulă fusese cu totul diferit.

La început nu simțise nimic deosebit. Fiind nevoit să țină cartea la o lungime de braț, distanța față de text fusese ceva mai mare decât ar fi preferat și trebuise să-și îngusteze tot timpul ochii pentru a reuși să citească. Durerea de cap pricinuită de lovitură nu ușurase cu nimic situația, iar primele pagini le parcurse împleticindu-se tot timpul. După o vreme însă, lectura deveni mai ușoară, mai fluentă și mai coerentă, până când începu să simtă familiara senzație de control.

Jon citise patru-cinci pagini din *Frankenstein* fără mari abateri, concentrându-se să își intre în ritm, ceea ce îi permise apoi să se orienteze în spațiu și în text și să-și dozeze energia. Ca un sportiv înainte de turul decisiv, își păstră puterile pentru final, încordându-le ca pe niște mușchi, pregătindu-se să-și ia avânt.

Când începu pasajul despre revolta țăranilor din sat și disperarea monstrului, Jon trecu asemenea unui vârtej prin text, iar imaginile începură să îi răsară în față în culori clare, intense, precis conturate. Imaginile nu mai dispăreau subit, ca și cum cineva ar fi apăsător pe un buton, dimpotrivă, tranzițiile erau mult mai line, ca într-un fond cinematografic. Obiectele din jurul lui deveniră recuzită pentru acțiunea din carte – în

felul acesta, scaunul din fața lui se transformă în patul de scânduri pe care doctorul Frankenstein își construise monstrul, iar siluetele care îl priveau prin ecranul de sticlă deveniră copaci care se legănau sub ferestrele castelului.

Jon accentuă și mai mult efectele, imaginile căpătară o lumină clară, insistentă, de parcă fuseseră supraexpuse, sentimentele din povestire erau atât de puternice, încât păreau să se fi materializat, devenind personaje ale acțiunii. Accentuă atmosfera de groază a scenelor, disperarea monstrului și setea inumană de sânge a maselor. Imaginile păreau aproape desprinse de contextul spațio-temporal, doar sentimentele de pe chipuri răzbăteau caleidoscopic prin lumină, într-o fluctuație crescândă de viziuni. Jon spori și mai mult viteza, imaginile apăreau acum ca un vârtej în care chipurile și scenele erau deformate, alungite în acel iureș amețitor. Culoarele își inversară polaritatea, iar figurile apăreau ca pe un negativ. Dinții personajelor, care păreau acum negri, clănțăneau în grimase sinistre, mușcau și făceau găuri în imagini. Pupilele albe sclipeau suficient de puternic pentru a se imprima pe retină înainte de-a dispărea în acest maelstrom. Jon făcu o ultimă efort și se aruncă în acest taifun de imagini.

Spre surprinderea sa, acolo era complet întuneric și o liniște absolută.

— Felicitări, Campelli!

Vocea lui Remer îl trezi din nou la realitatea celulei. Deschise încet ochii și îl privi pe Remer, care stătea la câțiva metri de el, cu mâinile în șolduri. Sângele i se prelingea din mai multe răni pe față, iar unul dintre obraji îi era înnegrit de funingine.

— Ai bătut recordul, continuă el uitându-se prin încăpere. Testul s-a soldat cu unele pierderi, s-ar putea spune, dar ai fost foarte convingător.

— Katherina? Întrebă Jon cu un glas răgușit.

— Liniștește-te, n-o să ajungă prea departe, zise Remer.

Jon zâmbi. Asta însemna că reușise cel puțin să scape din clădire. Dintr-odată situația în care se afla nu mai conta atât de mult și avu sentimentul că era invincibil.

— Și care e punctajul meu?

Remer izbucni în râs.

— Nu cunoaștem cifra exactă. Ai depășit scala. Nimeni nu a mai făcut asta.

— Mă bucur că am putut contribui la distracție, spuse Jon sarcastic. Pot să plec acum?

Remer râse din nou.

— Dar abia ai sosit! Zâmbetul îi dispăru, iar ochii lui cenușii se opriră asupra lui Jon, fixându-l cu un amestec de vigilență și anticipație. Aveam nevoie de unul ca tine, Campelli. Tu ești cel care o să ne conducă mai departe, la următorul nivel.

Jon clătină din cap.

— Ești nebun! N-am să vă ajut niciodată.

— Nu fi așa de sigur, zise Remer. Sunt convins că ai să privești lucrurile cu alți ochi când vei auzi ce avem de oferit.

Jon pufni pe nas.

— Dacă nu, există și alte metode, continuă Remer. Metode care nu o implică pe amica ta, în caz că reușește să scape, adăugă el cu un oftat. Dar nu ne forța să recurgem la ele. Cea mai bună soluție ar fi să ni te alături de bunăvoie.

Era ceva alarmant în felul în care Remer își exprima amenințările: nu era violent sau agresiv, ci mai degrabă dădea impresia că era mâhnit.

Jon își împreună mâinile. Oricare ar fi fost atuul lui Remer, n-ar fi putut să se vândă celui care fusese responsabil de moartea părinților săi.

— Risc să te dezamăgesc, dar asta n-are să se întâmple vreodată, spuse Jon scrâșnind din dinți.

Remer se întoarse și strigă pe cineva de pe coridor, apoi făcu un pas înainte, apropiindu-se de Jon.

— Ești obosit, Campelli, zise el pe un ton îngăduitor. După câteva ore de somn ai să privești lucrurile cu alți ochi. Așteaptă numai și ai să vezi!

În ușa își făcu apariția un bărbat înalt, cu părul de culoare închisă și cu un maxilar enorm. Îi întinse lui Remer un obiect, iar acesta făcu un semn cu capul, arătând spre brațul liber al lui Jon. Bărbatul se apropie de scaun, apucă brațul lui Jon înainte ca acesta să aibă timp să și-l retragă, și-l apăsă puternic pe rezemătoarea scaunului, ca un clește de oțel. Obiectul din mâna lui Remer era o seringă. Acesta se apropie încet de Jon și îi înfipse siringa în celălalt braț, care era încă imobilizat de chingile de plastic.

— Nu ai nevoie decât de un pic de odihnă, repetă el zâmbind.

Jon încercă să opună rezistență, dar în starea de epuizare în care se afla, nu reuși să rămână treaz.

.

Nu o mai visase pe mama lui, pe Marianne, de când era mic. Pe atunci visa mereu că o pierde. Marianne se afla fie într-un tren pe care el nu apuca să-l prindă, fie se prăbușea într-o prăpastie adâncă fără ca el să o poată opri. Jon era mereu singur cu ea în visele sale, care se sfârșeau invariabil cu Marianne părăsindu-l într-un fel sau altul, adesea definitiv. Avusese uneori asemenea vise și înainte de moartea ei, ca un fel de premoniție, și mult timp crezuse că visele sale îi provocaseră moartea. Chiar dacă de fiecare dată se trezea profund disperat, mai târziu se gândise că visele îl ajutau să înfrunte mai ușor pierderea, ca și cum ar fi tocit ascuțimea durerii. În cele din urmă coșmarurile dispăruseră complet și de atunci nu o mai visase niciodată pe mama sa.

Dar acum era din nou acolo, împreună cu Luca. Părea să fie ziua de naștere a lui Jon. Masa era decorată ca pentru o adevărată petrecere de copii, cu o față de masă din hârtie, stegulețe și baloane, dar în tort fuseseră înfipse o mulțime de lumânări, mai multe decât putea să numere sau să stingă. După ce se chinui o bună bucată de vreme să le stingă, părinții lui, care păreau foarte fericiți, se îndurară de el și îi întinseră un cadou uriaș. Acesta era împachetat în hârtie albastră și legat cu o panglică argintie, însă Jon nu ezită nicio clipă să sfâșie ambalajul. Sub primul strat de ambalaj se afla un altul roșu, iar sub cel roșu, unul galben. O ținu așa multă vreme, iar Jon devenea tot mai nerăbdător și sfâșia cu tot mai multă violență hârtia, pe când Marianne și Luca rămâneau la fel de entuziasmați, de parcă s-ar fi apropiat de țintă. Tocmai când era pe punctul de-a renunța, ajunse la ultimul strat. Deja era înconjurat de un morman de hârtie sfâșiată, iar părinții lui dispăruseră în marea aceea de hârtie. Dacă asculta cu atenție, încă le mai putea auzi strigătele de încurajare, dar vocile lor sunau de parcă ar fi fost acoperiți de o plapumă. Cadoul se micșorase considerabil, iar când îndepărtă

ultimul strat de hârtie, se trezi cu o carte în mâini.

Era *Don Quijote*.

Avu și alte vise, dar acestea erau incoerente și vagi. De mai multe ori se văzu pe un pat de spital, unde era vegheat de diferite persoane. Uneori era Katherina, alteori Iversen, Remer sau oameni pe care nu-i cunoștea. Într-un alt vis încerca să facă scufundări fără echipament și, cu cât se cufunda mai adânc, cu atât presiunea apei amenința să-i sfărâme țeasta, până când își pierdu cu totul cunoștința și se duse ca un bolovan la fund.

Când se trezi, își dădu seama imediat că nu visa. Se afla într-adevăr pe un pat de spital, exact ca în vis, iar durerea din gât îl convinse că era treaz. Îl chinuia o sete cumplită, iar limba îi era aspră și i se umflase. Întoarse capul și dădu cu ochii de o măsuță de spital pe care se afla un pahar cu apă, dar când vru să întindă mâna spre el, chingile cu care era legat îi blocau mișcarea. Încheieturile ambelor mâini îi erau strâns legate de cadrul din metal al patului cu curele de piele.

Jon cercetă cu o privire disperată legăturile, de parcă ar fi încercat să le desfacă cu puterea minții, dar acestea erau foarte strânse și, oricât ar fi tras de ele, nu cedau. Își cercetă brațul și privirea i se opri la scobitura cotului drept, unde se puteau vedea cinci împunsături. Când își inspectă brațul stâng, descoperi încă șapte.

Cât dormise?

Se simțea în același timp obosit și odihnit, iar când lăsă capul în jos, sprijinindu-și bărbia de piept, simți că era proaspăt ras.

Încăperea în care se afla nu-i oferea nici ea prea multe indicii. În afara patului de spital și a măsuței, nu mai existau alte mobile. Deși în acel spațiu ar fi încăput cu ușurință încă trei paturi, încăperea era goală, fapt accentuat de pereții albi și de podeaua din marmură roșiatică. La o fereastră, în capătul celălalt al camerei, fâlfâia o perdea albă care cădea din tavan și până în podea, iar lumina puternică a soarelui încerca să răzbată prin țesătură. Deși fereastra era deschisă și fusese acoperit doar cu un cearșaf subțire, îi era surprinzător de cald.

Singura ușă din încăpere se afla pe peretele de la picioarele patului. O vizetă îl privea ca un ochi acuzator din mijlocul ei și nu se zărea nicio clanță pe partea din interior. Judecând după nituri, era din metal.

Pentru un moment îi trecu prin minte că fusese internat într-un ospiciu și că evenimentele din ultimele săptămâni nu fuseseră altceva decât halucinații. Din multe puncte de vedere, ipoteza aceasta ar fi fost mai credibilă decât întâmplările prin care trecuse, dar iluzia se spulberă brusc când ușa se deschise și Remer intră în încăpere.

— Campelli! exclamă el zâmbind. Mă bucur să văd că ți-ai venit în fire până la urmă.

Jon dădu să răspundă, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt cu buzele sale uscate. Remer îi sesiză efortul și, apropiindu-se de noptieră, apucă paharul cu apă și îi dădu lui Jon să bea. Deși apa era caldă, Jon o primi recunoscător și goli paharul dintr-o înghițitură. Își lăsă capul să cadă la loc pe pernă și începu să-l cerceteze pe Remer. Ceva se schimbă. Rănile de pe față îi dispăruseră, iar pielea lui avea o altă nuanță decât cea pe care și-o aducea aminte de la ultima lor întâlnire. Costumul pe care îl purta era deschis la culoare și lejer, ca dintr-o colecție de vară.

— Cât timp am zăcut așa? întrebă Jon într-un sfârșit.

Remer ridică din umeri.

— Trei-patru zile, răspunse el.

Jon clătină din cap. Ceva nu era în regulă. Lumina soarelui, căldura, hainele lui Remer. Cele douăsprezece împunsături din brațe nu-i spuneau nici ele mare lucru. Habar nu avea ce injectaseră în el sau cât dura efectul unei doze.

Remer zâmbi, amuzat de starea de confuzie a lui Jon, și se apropie de ușa deschisă, strigând pe cineva din spatele ușii într-o limbă care lui Jon i se păru a fi turcă sau arabă.

— Te simți bine? îl întrebă Remer revenind lângă patul lui. Te doare ceva? Capul?

Jon clătină din cap. Spatele îi amortise și se simțea amețit, dar asta era de așteptat după atâtea zile petrecute în pat și nu avea de gând să arate vreun semn de slăbiciune de față cu Remer.

— Chiar era nevoie de toate injecțiile astea? întrebă el, făcând un semn cu capul spre împunsăturile din brațul stâng.

— Din păcate, răspunse Remer. Am hotărât că era cea mai sigură metodă să te mutăm.

Fu întrerupt de o femeie cu pielea măslinie, îmbrăcată într-un halat alb, care intră în încăperea cu pași siguri, aducând un pahar cu apă. Fără să se uite la Jon, așeză paharul pe noptieră, se răsuci pe călcâie și părăsi din nou încăperea. Când trecu pe lângă el, Remer îi spuse ceva ce Jon nu reuși să înțeleagă.

— Cum spuneam, continuă acesta desfăcând brațele, era mai bine să te transportăm în stare de inconștiență. Nu ne puteam permite să te lăsăm să faci vreo scenă pe drum, nu crezi? râse el. Dar privește partea pozitivă a lucrurilor. Ai scăpat de cozi, așteptări și probleme cu bagajul.

Jon îl privi cu atenție. Chiar dacă Remer era evident amuzat, nimic nu sugera că n-ar fi spus adevărul.

— Și unde mă aflu acum, mai precis? întrebă el.

Katherina nu ştia sigur cum reuşise să scape din clădirea şcolii. Era întuneric, iar privirea îi era înceţoşată de lacrimi, dar cu toate acestea izbutise să iasă din subsol în aerul rece al nopţii. Aici se oprise un moment, pentru a se orienta. Când auzi strigăte şi paşi grăbiţi din interiorul clădirii, o luă la fugă spre partea din faţă, străbătu curtea şcolii şi ieşi afară pe poartă. Neavând cheile de la maşină, excluse această modalitate de scăpare, aşa că alergă mai departe, cotind-o pe prima străduţă lăturalnică. Aici se opri cu spatele lipit de un tufiş şi ascultă cu urechile ciulite, trăgând aer în piept.

Câteva momente mai târziu auzi poarta şcolii deschizându-se, apoi strigăte şi zgomot de paşi. Judecând după voci, erau cel puţin trei persoane. Când auzi paşii apropiindu-se, o luă din nou la fugă. În spatele ei cineva începu să strige, aşa că alergă şi mai tare. Cartierul era slab luminat şi presărat cu străduţe lăturalnice, aşa că profită de ele, reuşind să se facă nevăzută. După câteva minute încetini şi privi în urmă. Se opri în întuneric, între două felinare, şi zări o siluetă făcându-şi apariţia la capătul străzii. Aceasta se opri şi privi în cele trei direcţii ale intersecţiei.

Deodată un câine începu să latre chiar în spatele ei, făcând-o să tresară de spaimă. Un câine de culoare închisă se aruncă furios spre gardul de care se rezemase, fornăind insistent şi zgomotos, de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Silueta din capătul străzii se întoarse în direcţia ei, aşa că o luă din nou la goană. Inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul şi trebui să se forţeze ca să nu reducă din viteză. Paşii din spatele ei se apropiau tot mai mult şi acum putea auzi gâfâitul urmăritului. Coti la următorul colţ, alergă cincisprezece-douăzeci de metri pe mijlocul străzii, apoi se strecură printr-o blocadă pentru biciclete. În spatele ei silueta înjură tare. Era un bărbat. După zgomot, părea să fi căzut, însă Katherina nu zăbovi nicio clipă ca să se uite în urmă.

După ce trecu de blocadă, strada se lăţi din nou, iar clădirile din jur nu mai erau vile, ci blocuri. Katherina nu mai era în stare să alerge, abia se mai putea ţine pe picioare şi fu cât pe ce să se prăbuşească la pământ.

Deodată o siluetă ieşi pe uşa unei clădiri şi se aşeză în drum cu braţele deschise. Katherina nu apucă să se oprească şi se izbi direct în ea, fiind cât pe ce să o răstoarne în viteză. Pentru o clipă se trezi îngropată în hainele străinului şi un miros de fum, bere şi sudoare îi umplu nările.

— Hai, vino înăuntru! îi spuse o voce de bărbat şi începu să o târască spre o uşă.

Katherina se lăsă târâtă, nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că nu mai avea forţa să reacţioneze altfel. Auzi uşa închizându-se în urma lor.

— Ce dracu', Ole! strigă o voce răguşită de femeie. Nu ţi-am zis să te cari acasă? Am închis.

Bărbatul care o ţinea pe Katherina de braţ o conduse spre un scaun şi o făcu să se aşeze.

— Gerly, nu vezi că am nevoie de ajutor? spuse el cu o voce care suna ca după câteva zile de beţie. Apoi... apoi o cunosc pe domnişoara.

Katherina era atât de istovită, încât cu greu mai reușea să se concentreze, așa că nu putu să confirme spusele bărbatului, ci se prăbuși pe masă cu capul îngropat între brațe.

— Fie, Ole! spuse femeia. Dar nu-ți mai dau nimic de băut.

O ușă se deschise, făcând-o pe Katherina să tresară.

— Afară! strigă femeia din spatele ei. Am închis.

Un bărbat cu o voce găfâită încercă să protesteze din pragul ușii, însă ea îl întrerupse imediat.

— Ți-am zis doar că am închis. Vino mâine după douășpe.

Femeia închise ușa la loc și o încuie cu zgomot.

Katherina nu-și mai putu stăpâni lacrimile și începu să hohotească atât de tare, încât tot trupul i se zguduia. Nu se gândise nicio clipă că situația ar fi putut deveni atât de periculoasă. Faptul că trebuise să-l părăsească pe Jon pentru a scăpa cu viață i se părea cu totul ireal și imposibil de conceput acum, când se gândea cât de invincibilă se simțise alături de el. Dintr-odată simți mâna lui Ole pe umăr. Bărbatul o bătu ușor pe spate ca să o liniștească, dar asta nu făcu decât să înrăutățească lucrurile.

— Ei bine, o ceașcă de cafea n-are cum să strice, spuse femeia din spatele lor, iar zăngănitul ceștilor și sfârâitul expresorului îi dădură Katherinei senzația că fusese cuprinsă de un braț protector.

Hohotele de plâns se preschimbară în suspine și în cele din urmă Katherina ridică încet capul de pe masă și privi în jur.

Se aflau într-o cârciumă afumată, cu mese grele de lemn și scaune tapițate cu piele roșie. Un bar masiv acoperea în întregime unul din pereți, iar în spatele acestuia stătea femeia care fusese numită Gerly – o femeie micuță și solidă, cu o față rumenă și o pereche de ochi care erau în stare să-i îmblânzească până și pe cei mai chercheliți clienți. Femeia se apropie de masă cu două cești de cafea neagră, pe care le așeză cu grijă în fața lor.

Lângă Katherina stătea salvatorul ei – un bărbat slab, cu obrajii trași, îmbrăcat într-un costum șifonat și o cămașă care fusese cândva albă, dar care acum era îngălbenită de nicotină.

Katherina își dădu seama că îl cunoștea.

Salvatorul ei, Ole, era receptor. Același receptor pe care Jon îl întâlnise la Paharul Curat după înmormântarea lui Luca. Nu îl văzuse de foarte multe ori, căci Ole prefera să-și înfrunte demonii în locuri ca acesta, dar era convinsă că nu putea fi decât el.

Probabil că Ole îi observase reacția, căci îi făcu complice cu ochiul, dezvăluind într-un zâmbet larg un șirag de dinți galbeni.

— Cafeaua asta nu-i rea deloc, Gerly, spuse Ole cu voce tare și sorbi încă o gură din ceașcă.

— Păi, ar trebui să bei cafea ceva mai des. Atunci poate ai să devii o companie într-adevăr plăcută. Gerly își îndreptă atenția către Katherina. Te simți mai bine, draga mea?

Katherina dădu afirmativ din cap și apucă ceașca de cafea cu amândouă mâinile. Căldura acesteia o liniști și începu să bea încet din ea, cu ochii închiși.

— Bărbații sunt niște porci, continuă Gerly. Niște violatori cu toții. După părerea

mea, ar trebui castrați până la unul.

— Atunci tu nu te-ai fi născut! exclamă Ole râzând zgomotos.

— Nu începe s-o faci pe deșteptul. Mai bine ai conduce-o pe fată la poliție, în loc să te ții de glume.

Katherina clătină din cap.

— Nu e nevoie, spuse ea repede. Mă descurc.

Gerly o privi cu insistență.

— Ești sigură? N-ar trebui să-i lași să scape așa ușor, nemernicii dracului.

— Sunt bine, zise Katherina trăgându-și nasul. N-am pățit nimic.

Gerly mormăi ceva neinteligibil și se duse în spatele barului, unde începu să facă curat.

— Te însoțesc bucuros până la poliție, spuse Ole, însă în ochii lui se citea clar că nu avea niciun chef să meargă acolo.

— Nu pot să mă duc la poliție, șopti Katherina. Dar trebuie să iau legătura cu Clara cât mai repede posibil.

Ole dădu din cap hotărât și se îndreptă de spate.

— O să fac rost de un taxi.

Se ridică de pe scaun și se apropie împleticindu-se de bar, unde începu să discute cu Gerly.

Katherina nu știa ce să facă. Poate că poliția era singura soluție, dar îi venea greu să stea să explice întreaga situație acum, când Jon se afla atât de aproape și avea nevoie de ajutorul ei. Clara știa mai bine ce trebuiau să facă pentru a-l elibera.

Discuția de la bar se încheiase cu un succes, așa că Gerly cedă și sună după un taxi. Ole se întoarse lângă Katherina și dădu pe gât ce mai rămăsese din cafea.

— O să ieșim prin spate, spuse el aruncând o privire spre ferestre. Vino!

— Ai grijă de tine, fata mea! spuse Gerly salutând-o pe Katherina din cap.

Aceasta se ridică și îl urmă pe Ole până la o ușă aflată în fundul barului. O pancartă aproape ștearsă arăta că acesta era drumul spre toaletă, iar când Ole împinse ușa, Katherina nu mai avu nicio îndoială. Mirosul greu o făcu să-și țină respirația. Ole o conduse mai departe spre o ușă îngustă, cu care trebui să se lupte o vreme, până când aceasta cedă și se deschise cu un scârțâit zgomotos.

Curtea din spatele barului era destul de mare, reuși Katherina să remarce în ciuda întunericii. Pe când se lăsa condusă prin curte, avu timp să cerceteze ferestrele luminate ale apartamentelor din jur, întrebându-se cum de lumea putea să se trezească și să se ducă la serviciu de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu-și dădeau seama ce se petrecea chiar în vecinătatea lor? Și ce era în joc?

Ole înaintă împleticindu-se până când ajunseră la o poartă închisă la culoare, care dădea în stradă. Salvatorul Katherinei înjură, nereușind să dea de clanță. Mișcările lui erau mult prea încete pentru Katherina, așa că îl împinse ușor la o parte și deschise imediat poarta.

Spre deosebire de curte, strada era complet luminată, așa că se lipi de zid de îndată ce ieși din întuneric. Ole aproape că se împiedică de ea și se opri o clipă în mijlocul trotuarului, clătinându-se amenințător.

— Unde e taxiul? șopti Katherina, neîndrăznind să vorbească mai tare.

— Ar trebui să fie aici, răspunse Ole învârtindu-se pe loc până când se văzu nevoit să se oprească pentru a nu cădea. Nordre Frihavnsgeade. Aici e.

O mașină neagră trecu pe lângă ei în viteză și Katherina se trase instinctiv spre zid.

— Aici! strigă Ole făcând un pas spre bordură și fluturându-și brațele deasupra capului. Aici suntem!

Un taxi se apropie și se opri lângă ei.

Katherina se desprinsese grăbită de poartă și îl prinse pe Ole chiar în momentul când era gata să cadă. Șoferul coborî geamul și scoase capul afară.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el într-o daneză cu accent.

— Ai putea să-mi deschizi portiera? îl rugă Katherina târându-l pe salvatorul ei spre partea din spate.

Șoferul coborî din mașină și deschise portiera dintr-o mișcare. Katherina reuși să-l împingă pe Ole înăuntru prin deschizătura portierei, iar acesta se prăbuși pe bancheta din spate cu un mormăit plin de recunoștință. Înconjură grăbită mașina și se așează în față, pe scaunul pasagerului.

— Noroc că ești cu el! spuse șoferul pornind mașina. La ora asta nu luăm pasageri de genul lui.

În alte împrejurări Katherina ar fi insistat să coboare din mașină, dar acum nu mai era în stare să protesteze și nu-i răspunse decât pentru a-i da adresa Clarei din Valby.

•

Când Katherina se trezi, soarele era deja sus pe cer. Lumina pătrundea în felii subțiri printre lamelele albe ale jaluzelelor. Îmbrăcată încă în blugi și în tricou, Katherina stătea întinsă sub o pătură de culoare crem, pe o canapea cu perne mari, înflorate.

Clara își petrecea timpul pe verandă cinci luni pe an și folosea restul casei doar pentru a păstra produsele alimentare și pentru a dormi. De gătit, obișnuia să gătească afară, la foc sau la grătar. Pereții verandei erau acoperiți cu scânduri vopsite în alb. De fiecare grindă atârnavă ghivece cu flori, iar pervazurile ferestrelor erau la rândul lor pline de plante.

Katherina fusese de multe ori la Clara, dar nu rămăsese niciodată peste noapte. De fapt, nu-și putea aduce aminte cum adormise.

Când coborâse din taxi, era încă noapte, iar casa Clarei era cufundată în întuneric. Ole se trezise între timp și insista să plece singur mai departe. Katherina nu avea suficientă forță nici pentru a protesta, nici pentru a-i mulțumi, așa că mașina o porni mai departe după ce o lăsă pe trotuar.

În timp ce străbătea poteca din grădină, se rugă de mai multe ori în gând să o găsească pe Clara acasă. Nu știa ce ar fi făcut dacă n-ar fi fost nimeni acasă. După ce sună de mai multe ori la ușă, Clara îi deschise într-un final, iar Katherina se aruncă plângând în hohote în brațele femeii, care o privi șocată.

După câteva minute, în care nu se putu opri din plâns, Clara o conduse spre canapeaua de pe verandă, iar Katherina se agăță de ea fără să-i mai dea drumul. Când își mai reveni puțin și reușisă vorbească, ceru un pahar cu apă, pe care Clara i-l aduse imediat. După ce bău aproape toată apa din pahar, începu să-i povestească întâmplările

din noaptea aceea.

Clara o ascultă cu atenție. Orice semn de oboseală îi dispăruse de pe față și o bătu ușor pe umăr pe Katherina, făcându-i semn să continue. Când trădarea lui Pau ieși la iveală, Clara începu să înjure cu voce tare și, ridicându-se în picioare, porni să se plimbe în sus și-n jos pe verandă pentru a-și putea controla furia.

— Nemernicul ăla..., şuieră ea printre dinții încleștați. Tot timpul părea să fie ceva necurat cu el. Se calmă când privirea Katherinei îi dădu de înțeles că mai avea și alte vești proaste și se așeză la loc pe canapea. Scuză-mă, continuă!

Katherinei îi veni greu să-i povestească despre test și izbucni din nou în plâns când începu să-i spună cum fusese nevoită să îl părăsească pe Jon.

Clara îi aduse alt pahar cu apă și încercă să o liniștească.

— Nu ai fi putut face nimic, spuse ea cuprinzând-o cu brațul. Dacă ai fi rămas, s-ar fi folosit de tine împotriva lui. Acum nu mai au cu ce să-l șantajeze.

Katherina suspină.

— Dar dacă or să-l omoare?

— N-o vor face, răspunse Clara cu hotărâre. Vor să-l folosească la ceva, simt asta. Au nevoie de el ca să-i ajute cu ceva de care doar el e în stare.

Nu era clar dacă vorbele liniștitoare ale Clarei sau epuizarea pricinuită de evenimentele din noaptea aceea o făcuseră pe Katherina să adoarmă, dar nu-și mai amintea nimic din ce se petrecuse după aceea.

•

Din casă se auzeau niște voci. Una era a Clarei.

— Chiar era nevoie de sedative? spuse cealaltă voce și Katherina îl recunoscu imediat pe Iversen.

— Era la capătul puterilor, răspunse Clara. Trebuia s-o fi văzut. Avea nevoie de odihnă, dar era prea tulburată ca să poată adormi. Uneori trupul trebuie să se odihnească pentru ca mintea să-și găsească liniștea.

— Dacă spui tu, zise Iversen fără a părea însă prea convins.

Katherina auzi pași apropiindu-se.

— Cât durează efectul? întrebă Iversen.

— M-am trezit, spuse Katherina și se întoarse spre ușă.

Clara se strecură pe lângă Iversen și se apropie grăbită de canapea.

— Te simți bine?

Katherina dădu din cap.

— Cât e ceasul?

Iversen se așeză lângă ea, într-un fotoliu acoperit cu o pătură croșetată multicoloră.

— E zece dimineața, spuse el aruncându-i Clarei o privire. Ai dormit treizeci de ore.

— Treizeci de ore! exclamă Katherina sărind din pat. Cum ați putut... Se opri simțind că vede negru în fața ochilor și trebui să se așeze la loc pe canapea.

— A fost spre binele tău, o asigură Clara și îi luă mâinile într-ale sale. Aveai nevoie de odihnă.

Katherina își retrase mâinile.

— Dar Jon..., spuse ea. Trebuie să-l găsim pe Jon.

— Ne ocupăm de asta, spuse Iversen liniștitor. Toate adresele lui Remer sunt puse sub observație. De îndată ce o să-și facă apariția...

— Remer a dispărut? îl întrerupse Katherina.

Iversen încuviință din cap și își privi mâinile, pe care le împreunase în față.

— Dar școala? zise Katherina. Trebuie să ne ducem înapoi la școală.

— Școala a ars, spuse Clara și se grăbi să adauge: Dar nu a existat nicio victimă. Clădirea a ars din temelii la doar câteva ore după ce ai reușit să scapi.

— Pompierii spun că a fost o defecțiune la instalația electrică, completă Iversen. Și-au dat seama rapid că nu mai putea fi salvată, așa că s-au concentrat să oprească focul să nu se răspândească.

— Încearcă să-și șteargă urmele, spuse Katherina uitându-se pe rând la Clara și la Iversen.

Aceștia încuviințară.

— A mai avut loc și un alt incendiu, zise Iversen. Vila lui Kortmann a ars în aceeași noapte. Cadavrul lui a fost descoperit printre rămășițele bibliotecii. Conform pompierilor, cauza incendiului ar fi fost o țigară lăsată aprinsă.

Katherina se gândi la ultima sa vizită la vila din Hellerup. Henning cărase corpul neînsuflețit al lui Kortmann în bibliotecă, unde fusese incinerat ca într-un ritual indian.

— Dar a murit spânzurat, protestă ea. Ar trebui să fie în stare să vadă asta. Urmele de pe gât, lipsa fumului din plămâni.

— Niciun detaliu privind împrejurările morții sale nu a transpirat, spuse Clara. N-ar fi exclus ca Remer să aibă relații la poliție, fiind astfel în stare să influențeze rezultatul anchetei.

— Și Remer nu a mai fost văzut de-atunci?

— Nu, răspunse Iversen. Parcă ar fi intrat în pământ. Am sunat la toate telefoanele din documentele pe care le avem, dar peste tot am primit același răspuns: „Remer nu este disponibil”, adăugă el dând din mâini. După cum am spus, toate adresele lui sunt ținute sub observație. De fapt, ar trebui să-l schimb pe Henning în curând. Dar stai liniștită, o să apară el, mai devreme sau mai târziu.

Katherina își frânse mâinile. Mai devreme sau mai târziu nu era suficient. Jon era ținut prizonier undeva, nu se știa unde, pentru că ea îl lăsase de izbeliște. Dacă nu accepta să coopereze, era doar o chestiune de timp până când Remer avea să renunțe și să scape de el definitiv. Simți cum furia creștea în ea. De ce o lăsaseră să doarmă atâta? De ce nu făcuseră mai mult pentru a-l găsi pe Jon?

— Am făcut tot ce-am putut, zise Iversen de parcă i-ar fi citit gândurile. Trebuie să ne crezi. Chiar ne-am gândit să ne ducem la poliție și să le povestim totul.

— Dar am renunțat rapid, spuse Clara. Jon nu ar fi avut nimic de câștigat din asta, iar contactele lui Remer probabil că ar fi împiedicat ancheta să progreseze.

Katherina își dădu seama că aveau dreptate. Cu informațiile de care dispuneau n-ar fi putut întreprinde nimic mai mult de-atât. Frustrarea luă locul furiei. Ce putea face? Trebuia să facă ceva. Era prea dureros să stea și să aștepte ca Remer să-și facă apariția. Dacă avea să-și mai facă vreodată apariția!

— Dar Pau? întrebă ea pe un ton febril.

Iversen clătină din cap.

— Camera de la căminul de nefamiliști unde locuia era goală. Nimeni nu l-a văzut în ultimele trei zile, spuse el oftând. Bineînțeles, Pau nu era numele lui adevărat, așa că pista asta este și ea înfundată.

Katherina se ridică încet în picioare. Nu știa exact ce avea să facă, dar știa că nu mai putea sta fără să facă nimic. Dacă era nevoie să scotocească fiecare colțișor din Copenhaga pentru a-l găsi pe Jon, avea s-o facă. Orice altceva decât să stea degeaba.

— Mă duc acasă, spuse ea.

Clara dădu să protesteze, dar Katherina o întrerupse.

— E în regulă, mă simt bine.

— Te pot duce cu mașina, zise Iversen ridicându-se în picioare.

— Ar fi grozav, mulțumesc, răspunse Katherina îmbrățișând-o pe Clara. Mulțumesc pentru tot.

— Dacă te pot ajuta cu ceva, nu trebuie decât să-mi spui.

Katherina dădu din cap și, însoțită de Iversen, se îndreptă spre ieșire. Iarba din fața casei fusese tunsă de curând și, chit că era mijlocul toamnei, îi aducea aminte de vară. Pe trotuarul din capătul aleii un sac menajer se răsturnase, iar gunoaiele se împrăștiaseră pe lespezile de piatră. Plicuri, zaț de cafea și cutii de lapte amestecate la un loc mânjeau trotuarul aceluși impecabil cartier rezidențial.

Gunoaiele pot spune multe despre proprietarul lor.

Katherina își dădu seama imediat cui ar fi putut să-i ceară o mână de ajutor.

•

Muhammad căscă ochii mari de uimire când o văzu pe Katherina în fața ușii de la terasă. Îl lăsase pe Iversen să o ducă până acasă, dar de îndată ce ajunse, coborî la subsol, scoase bicicleta și începu să pedaleze spre Nørrebro. Ceva o ținuse să-i spună lui Iversen despre planurile ei, poate pentru că simțea că trebuia să fie singura implicată.

— Măi să fie, e prietena lui Lawman! exclamă Muhammad deschizând ușa de la terasă și uitându-se apoi în jur. Te-ai descotorosit de Jon?

— Se poate spune și așa, răspunse Katherina silindu-se să zâmbească. Am nevoie de ajutorul tău.

Muhammad îi zâmbi prietenos, cercetând-o în același timp cu o privire curioasă.

— Desigur. Vino înăuntru!

Livingul continua să arate ca un depozit, cu maldăre de cutii în toate părțile, îngrămădite una peste alta într-un echilibru precar. Chiar în fața ușii se afla un set complet de golf, cu geantă, crose, până și o șapcă în carouri atârând de mânerul unei crose. Katherina scoase o crosă și o cântări în mâini.

— Joci golf? o întrebă Muhammad cu speranță în glas. Ți le dau ieftin.

— Nu, îmi pare rău, răspunse Katherina.

— Mă gândeam eu, spuse Muhammad. Dar nu de asta ai venit, nu?

Katherina puse deoparte crosa de golf și încuviință din cap.

— Am nevoie să dai de urma unor persoane.

— *No problem.*

Muhammad se așeză dinaintea monitoarelor, își împreună degetele și își întinse

brațele în față până când degetele îi trosniră scurt, ceea ce-l făcu să zâmbească.

— Am nevoie să știu unde se află acum următoarele persoane. Nu trebuie să pierzi vremea cu ce-au făcut în viață.

Muhammad dădu din cap.

— În primul rând, Otto Remer, spuse Katherina făcând o pauză pe când Muhammad îi tasta numele pe computer. Apoi un bărbat la vreo treizeci de ani, care a lucrat ca șofer pentru William Kortmann.

Degetele lui Muhammad zburau pe deasupra tastaturii în timp ce acesta repeta cuvintele Katherinei și încuviința din cap.

— Alții? întrebă uitându-se la ea.

— Ultimul este Jon Campelli, spuse Katherina ațintindu-și privirea asupra cavalerului concursurilor.

— Jon Campelli? repetă Muhammad după câteva clipe de tăcere. Vrei să dau de Jon Campelli?!

Katherina încuviință din cap și simți cum i se pune un nod în gât la auzul numelui său.

— Ei bine, am zis că nu vreau să știu ce faceți și în ce sunteți amestecați, spuse Muhammad pe un ton grav. Dar totuși ce se petrece aici? A fugit? Dacă el nu vrea să fie găsit, atunci nu te pot ajuta.

Katherina își dresе glasul.

— Jon este reținut împotriva voinței lui, îi răspunse ea. De ceilalți doi pe care i-am pomenit.

Muhammad încruntă din sprâncene, dar altminteri nu schiță nicio reacție.

— Otto Remer e șeful unei organizații criminale care nu se dă în lături de la nimic, continuă Katherina. Este extrem de important să dăm de Jon cât mai repede, altfel... Simți cum îi dau lacrimile. Altfel au să-i facă rău.

Muhammad oftă adânc.

— În ce dracu' v-ați băgat? spuse el. Mai întâi aflu că Jon a fost concediat și acum asta, clătină el din cap. De ce nu vă duceți la poliție?

— E o poveste lungă, răspunse Katherina. Iar timpul nu stă în loc.

Muhammad încuviință din cap, apoi își îndreptă privirea spre monitorul din fața sa.

— OK, se învoi el. Hai să-l găsim pe amicul nostru.

•

Așteptarea o omora. Katherina nu putea contribui cu nimic altceva în afară de-a răspunde la întrebările pe care Muhammad i le punea din când în când. Altminteri, în încăpere nu se auzea decât țăcănitul tastaturii. Muhammad își închisese telefonul mobil prima oară când sunase, iar Katherina nu voia să-i distragă atenția. Era singura ei șansă.

În timp ce el lucra de zor, Katherina se plimba prin încăpere fără a reuși să se liniștească. Cercetă mulțimea de produse de prin cutii și se întrebă din nou cum putea cineva să trăiască din concursuri. Jon îi povestise despre o emisiune japoneză de televiziune în care participanții erau închiși într-un apartament și trebuiau să trăiască doar din ceea ce câștigau la diferite concursuri – fie pe internet, fie cupoane. Cei mai

mulți se dăduseră bătuți din cauza lipsei de mâncare.

Din când în când se strecura în spatele lui Muhammad ca să arunce o privire la monitoare și, chiar dacă nu putea să citească, era convinsă că oricum n-ar fi fost în stare să înțeleagă mare lucru. Cifre și simboluri se succedau pe cele trei ecrane cu o asemenea viteză, încât era imposibil să le prinzi înțelesul, iar degetele lui Muhammad dansau pe tastatură.

— OK! exclamă el după aproape jumătate de oră de căutări. Am aflat unde e Jon, dar n-ai să te bucuri prea tare.

Katherina se strecură în spatele mesei și privi monitoarele. Pe unul din ele era afișată o hartă a lumii înțesată de linii.

— Am verificat aeroporturile, începu Muhammad. Nici urmă de Otto Remer, dar Jon a zburat..., spuse el punând degetul pe Danemarca, de unde porneau linii spre diferite destinații din întreaga lume..., de la Kastrup și până la... Muhammad își mută degetul spre sud, de-a lungul uneia din linii.

Katherina făcu ochii mari.

— Nu poate fi adevărat! spuse ea.

— Egipt? exclamă Jon sceptic.

Remer zâmbi desfăcând brațele.

— Regatul faraonilor, leagănul civilizației.

Jon își plimbă privirea de la bărbatul îmbrăcat în costumul de culoare deschisă la fereastra din spatele lui și la perdelele albe care fluturau ușor în bătaia brizei. Deși simțul lui de orientare părea să fi rămas în Danemarca, se văzu nevoit să admită că piesele puzzle-ului se potriveau. Căldura, costumul lui Remer, mirosurile străine. Nu avea niciun motiv să aibă încredere în Remer, dar totul părea să indice că acesta spunea adevărul.

— Am zburat imediat, chiar în dimineața de după... întâlnirea noastră, îl lămurii Remer. Nu a fost ușor să găsim atât de repede un loc în avion pentru un bolnav, dar până la urmă am găsit un loc într-un charter, spuse el cu un scurt mormăit de nemulțumire. Încă o experiență de care trebuie să fii fericit că ai fost scutit.

— Dar de ce? întrebă Jon.

Remer zâmbi din nou și ridică mâna, făcându-i semn să se liniștească.

— Ajungem și acolo, n-avea grijă.

Fiind legat de un pat de spital, după ce fusese răpit împotriva voinței lui, lui Jon îi venea greu să fie liniștit. Pentru el nu trecuseră mai mult de câteva minute de când se afla în subsolul Școlii Demetrius și o urmărea pe Katherina ieșind în goană pe ușă, așa cum o implorase să facă. Deși în momentul acela nu îi pășase prea mult de ce avea să se întâmple cu el, fusese totuși un afront și simțea cum revolta creștea înlăuntrul lui. Trecuseră mai multe zile de când fusese transportat într-o altă țară și habar nu avea unde se afla Katherina sau dacă reușise să scape de oamenii lui Remer.

— Îți dai seama că n-am să te ajut niciodată, mârâi Jon de la locul lui.

— Ca om de afaceri, am învățat să nu folosesc cuvântul „niciodată”, spuse Remer nepăsător. Deși înseamnă „o infinitate”, acest cuvânt limitează fantezia și potențialul de care dispunem. Ca om de afaceri trebuie să fii deschis la propuneri până în ultimul moment. Chiar și atunci tot trebuie să mai păstrezi o porțiță de scăpare. Remer își împreună mâinile la spate, luându-și fără să vrea o poză de profesor. Oamenii care spun „niciodată” sfârșesc prin a o regreta. Te-ai fi gândit vreodată că o să-ți părăsești slujba pentru a te face negustor de cărți? Că tatăl tău era omul din spatele unei turme credule de hipioți intelectuali, înzestrați cu puteri magice? Nu, așa-i? „Niciodată”, ai fi spus.

— E o comparație grotescă, protestă Jon furios.

— Oare? întrebă Remer. Trebuie să recunoști totuși că așa s-a întâmplat și că nu ai avut decât de câștigat. Ai devenit proprietarul bunurilor tatălui tău, ai căpătat puteri despre care nici nu aveai habar că ar exista, ba chiar ai aflat ce înseamnă iubirea.

Aluzia la Katherina îl făcu să sară ca ars. Îl privi insistent pe Remer. Făcuse oare un mic semn cu capul spre ușă sau imaginația îi juca feste? Inima începu să-i bată cu putere. Dacă ea era aici, totul fusese în zadar.

Probabil că Remer îi remarcase reacția, căci pe față i se ivi un zâmbet diabolic.

— Vezi? Știi că ai avut de câștigat din asta. Ba chiar atât de mult, încât acum ți-e frică să nu pierzi. Își lovi palma cu pumnul. Imaginează-ți ce te așteaptă!

Jon își privi trupul.

— Pentru moment sunt legat de pat, constată el sec.

— Da, da, recunosc Remer iritat. Dar asta e doar ca să te protejăm.

— De ce? exclamă Jon batjocoritor.

Remer îi făcu cu ochiul.

— De „niciodată”.

Se întoarse și se îndreptă hotărât spre ușă, iar aceasta se închise în spatele lui cu un păcănit metalic.

Jon se uită la ușa închisă, dar nu reuși să afle nimic nou. Apoi își lăsă privirea să alunece prin încăperea goală și, cu toate că acum știa unde anume în lume se afla, asta nu-i putea folosi la nimic.

Egipt. Ce făcea el în Egipt? Se așteptase să existe Lectori și dincolo de granițele Danemarcei, dar nu putea să priceapă care era legătura cu Egiptul. Pentru el Egiptul însemna piramide, nisip și *O mie și una de nopți*, nu ascunzătoarea unei organizații de răufăcători.

•

Jon nu știa sigur dacă era un efect al sedativului sau dacă lumina dispăruse într-adevăr atât de repede. Parcă clipise din ochi și dintr-odată afară se lăsase noaptea. Singura lampă din încăpere era cea de pe noptieră, dar aceasta nu era suficient de puternică pentru a bate până la peretele cel mai îndepărtat al camerei. Temperatura devenise mai suportabilă, dar era încă suficient de ridicată ca să-i fie cald, totuși fără să transpire.

Ușa se deschise din nou și femeia cu halat își făcu apariția ducând o tavă. În spatele ei intră Remer, apoi trei bărbați cu o înfățișare mediteraneeană.

— A venit vremea să îngurgitezi și ceva mâncare solidă, Campelli, spuse Remer oprindu-se la picioarele patului. Le făcu un semn cu capul celor trei bărbați, iar doi dintre ei se așezară de câte o latură a patului, în timp ce al treilea rămase lângă ușă. După încă un semn din partea lui Remer, desfăcură curelele din jurul brațelor lui Jon, iar femeia îi așeză tava în poală.

Jon descoperi că îi era foame, dar ezită să se apuce de mâncat. Se uită la paznicii de lângă pat, care se opriseră la un pas distanță și priveau drept înainte.

— Nu vorbesc daneza, zise Remer. Și chiar dacă ar face-o, sunt loiali Ordinului. Făcu apoi un semn cu capul către castronul cu orez și carne de pe tavă. Apucă-te de mâncat și am să-ți spun o poveste de noapte bună.

Pe tavă nu se aflau tacâmuri, așa că Jon începu să mănânce cu degetele. Mai întâi grijuliu, fiind atent la fiecare înghițitură, însă gustul mielului cu mirodenii și al orezului era surprinzător de bun și curând începu să bage mâncarea în gură cât putea de repede.

— Puterile pe care le posezi nu cunosc granițe geografice, începu Remer făcându-i femeii un semn din cap, iar aceasta părăsi imediat încăperea. Probabil că ți-ai dat deja seama de asta. Bineînțeles că mai există și alții ca tine și ca mine în lume, dar un text este oarecum limitat de limbă. Nu există nicio îndoială că ai putea face o treabă destul

de bună cu un text în engleză, poate chiar și în italiană, dar efectul este și rămâne cel mai puternic în limba maternă. Pentru a putea încărca un text trebuie să folosim limba și, cu cât o cunoaștem mai bine, cu atât o putem folosi mai bine ca instrument în atingerea scopurilor noastre.

Femeia se întoarse cu scaun înalt, pe care îl lăsă în spatele lui Remer, apoi dispăru din nou. Acesta se așează și își îndreaptă haina înainte de-a continua.

— Pentru receptori e puțin diferit. Ei își pot folosi puterile mai mult decât noi, chiar dacă nu reușesc să înțeleagă limba în care este citit textul. Sentimentele și imaginile pe care le evocă textul sunt universale, nu depind de limbă, dar cele mai fine detalii ale efectului necesită totuși cunoașterea limbii.

— Deci m-ai adus până în Egipt ca să mă neutralizezi? întrebă Jon cu gura plină de mâncare.

Remer râse.

— Nicidecum, răspunse el. În primul rând, descărcările de energie electrică pe care le produci nu pot fi limitate de cunoașterea limbii, zise el mângâindu-și bărbia. Ceea ce este foarte interesant și fără precedent. De fapt, credem că fenomenul are legătură cu lectura din simplul motiv că furnizează catalizatorul necesar. Dar o să aflăm dacă este așa în următoarele zile, încheie el clătinând din cap.

Jon pufni pe nas.

— În al doilea rând, continuă Remer fără să acorde atenție faptului că Jon îl întrerupsese, Alexandria a fost dintotdeauna un oraș important pentru organizația noastră.

— Alexandria? exclamă Jon. Încercă să lege numele de ceva cunoscut, dar nu reuși să-și amintească decât că era numele unui oraș de pe coasta de nord a Africii.

Remer încuviință.

— Aici, în Alexandria, a luat naștere organizația noastră, îi explică el. Conform tradiției, aici au fost descoperite pentru prima oară puterile pe care le posedăm, tu și cu mine.

Jon termină de mâncat și împinse farfuria deoparte. Unul din paznici o ridică și îi întinse aproape în același timp un pahar cu apă. Jon îl luă și-l bău până la fund.

Remer așteptă răbdător ca Jon să termine de băut, apoi le făcu un semn paznicilor. Aceștia îi legară din nou brațele de cadrul patului și părăsiră încăperea fără a scoate un cuvânt. După ce se îndepărtară, Remer bătu din palme și își frecă mâinile cu o expresie plină de nerăbdare.

— Așadar, Campelli! exclamă el. Ești gata pentru ora de istorie?

Jon nu răspunse. Oricum nu avea de ales.

— Alexandria a fost întemeiată de Alexandru cel Mare în jurul anului 330 înainte de Cristos, începu Remer. Orașul avea să devină nici mai mult, nici mai puțin decât cel mai important centru al științei și învățăturii din întreaga lume. De aceea a fost construită biblioteca cea mai faimoasă din lume: *Bibliotheca Alexandrina*. Pe lângă bibliotecă, aceasta era o Mecca pentru studii științifice și aprofundare intelectuală. Mulți dintre cei cărora în ziua de astăzi le atribuiam punerea bazelor științelor au studiat aici. Printre alții Euclid, Heron sau Arhimede. Remer își dresе glasul, apoi continuă. Colecția de

pergamente și codexuri a crescut constant, căci fiecare corabie care sosea în port avea obligația, prin lege, să lase o copie a tuturor materialelor scrise aflate la bord, ca un fel de vamă. Conform surselor, biblioteca avea cam șapte sute cincizeci de mii de volume, până când diferite războaie, jafuri și incendii au distrus această uriașă comoară de cărți. Dar vreme de peste șapte sute de ani Biblioteca din Alexandria a continuat să fie centrul lumii pentru literatură și învățătură.

— Dar n-a ars? întrebă Jon.

— Ba da, în repetate rânduri, răspunse Remer privind în jos. Moartea bibliotecii s-a întins pe parcursul a mai multor secole, începând cu Bătălia din Alexandria, din anul 48 înainte de Cristos, în care a fost implicat însuși Cezar. Era ceva legat de Cleopatra. Incendiul a distrus mari secțiuni ale bibliotecii și multe codexuri și pergamente au fost pierdute. Au urmat apoi dominația romană și jafurile din secolele următoare, care au golit complet biblioteca.

— Și puterile au apărut în bibliotecă?

Remer ridică degetul arătător.

— Au fost descoperite, nu au apărut, sublinie el. Puterile probabil că au existat dintotdeauna, dar abia în vremea lui Demetrius au început să fie studiate.

Jon încruntă din sprâncene. Mai auzise undeva, de curând, numele Demetrius.

— După el am numit școala noastră, unde te-ai strecurat pe furiș, spuse Remer observându-i probabil nedumerirea. Demetrius a fost cel care a avut ideea întemeierii bibliotecii, el fiind nu numai filosof, om de stat și strateg, ci și primul bibliotecar-șef.

Jon își aduse aminte că la întâlnirea cu emițătorii de la biblioteca din Østerbro bibliotecara menționase, nu fără oarecare invidie, influența pe care bibliotecarii obișnuiau să o aibă în Antichitate.

— Din fericire, Demetrius era și un om precaut, continuă Remer. Și-a dat seama îndată despre ce era vorba și a ținut știința existenței puterilor în cel mai mare secret. În felul acesta a luat naștere organizația noastră, pe vremea aceea fiind o societate secretă pentru cei inițiați, adică pentru cei ce posedau puterile și dețineau poziții influente. La acea vreme și multe secole mai târziu, în Alexandria existau o mulțime de secte, mai mult sau mai puțin religioase sau filosofice. Majoritatea discipolilor erau membri ai uneia sau mai multor societăți – probabil că asta era la modă pe vremea aceea – și cu siguranță că lui Demetrius nu i-a fost greu să recruteze persoanele potrivite.

— Asta numești tu recrutare? întrebă Jon trăgând de curelele care îl țineau imobilizat.

Remer ridică din umeri.

— A fost necesar pentru a-ți putea atrage atenția, constată el sec. Mai mult ca sigur că Demetrius nu a fost nevoit să recurgă la metode atât de drastice. Era un bărbat respectat și sunt sigur că toți cei care au primit invitația lui s-au simțit onorați și i-au fost loiali. În privirea lui Remer se ivi o umbră de dezamăgire. Așa ar trebui să te simți și tu, Campelli. Nu sunt mulți aceia pe care îi considerăm demni de-a face parte din organizația noastră.

Jon dădu să protesteze, dar Remer ridică vocea, întrerupându-l.

— Sunt convins că ai să vezi totul cu aceiași ochi ca și noi. Așteaptă numai puțin.

Jon nu avea nicio îndoială că aceasta era o amenințare și nu o promisiune, iar gândurile îi zburară din nou la Katherina. Oare era și ea în Alexandria? Cum putea Remer să fie atât de sigur de lucrurile pe care le susținea?

— Odată cu distrugerea finală a bibliotecii, Alexandria și-a pierdut și statutul de centru al științei. Cum era necesar ca organizația să se mute acolo unde se afla și progresul, aceasta s-a scindat, iar membrii ei au colindat prin lume pentru a întemeia filiale locale. Remer ridică dintr-o sprânceană și arată cu capul către Jon. Unii au pornit-o spre Italia.

Jon se așteptase ca mai devreme sau mai târziu să i se lămurească ce legătură aveau toate astea cu el. Iată un argument de care Remer avea să se folosească pentru a-l câștiga de partea sa.

— Vrei să spui că familia mea a făcut parte din secta lui Demetrius?

— Sunt foarte mari șanse, confirmă Remer. Nu a supraviețuit nicio genealogie sau o listă a membrilor, dar multe indicii sugerează că toate grupurile organizate de Lectori care se află astăzi în lume se trag din ordinul inițial, întemeiat aici, în Alexandria, cu aproape două mii patru sute de ani în urmă.

— Și ce nu a mers cum trebuie? întrebă Jon. Cum de nu ați ajuns să conduceți lumea? Remer schiță o grimasă.

— Din mai multe motive, răspunse el. Descentralizarea despre care vorbeam a slăbit organizația. Au apărut facțiuni care aveau alte planuri și au irosit ceva energie luptându-se unele cu altele. În plus, a existat o vreme când era periculos să fii învățat. Oamenii învățați erau priviți imediat ca vrăjitoare sau magicieni și arși pe rug. De aceea a fost important să fim discreți, lucru care nu a încurajat găsirea și recrutarea de noi membri. Remer se ridică pentru a-și dezmoți picioarele. Abia în timpul Renașterii a început organizația să se repună pe picioare, însă a fost nevoie de mulți ani pentru a putea recupera știința care fusese pierdută.

Deși se afla în compania dușmanului său, Jon se simțea captivat de această istorisire. Dar ceea ce îl mira cel mai mult era faptul că membrii Societății Bibliofililor de acasă nu îi povestiseră nimic despre rădăcinile sale. Poate că nu știau cum începuse totul sau poate că voiseră să țină secret acest lucru până în momentul în care avea să fie pregătit să afle adevărul.

— Renașterea a trecut de multă vreme, zise Jon. De ce nu ați reușit să cuceriți lumea până acum?

— Cine spune că n-am reușit? întrebă Remer cu un zâmbet răutăcios. Nu, ai dreptate. Abia în ultimele decenii am izbutit să creăm niște instrumente adecvate, adăugă el și tăcu.

Jon ridică din sprâncene.

— Vrei să ghicesc continuarea?

Remer râse.

— Democrația. Asta am așteptat.

— Democrația? repetă Jon uimit.

— Democrația este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat Ordinului, spuse Remer desfăcând brațele. Desigur, monarhia a oferit și ea unele posibilități, dar era mult prea

vulnerabilă. Era greu să plasezi oameni la putere, nu în ultimul rând fiindcă devenea periculos pentru aceștia când se schimba cel aflat la putere. Capetele lor cădeau adesea alături de capul regelui. Nu, democrația este perfectă. Remer ridică degetul arătător. Este relativ ușor să ajungi la cei ce dețin puterea și este cu atât mai ușor să-i influențezi, cu cât fiecare crede că nimeni altcineva nu îi influențează deciziile. Cel puțin așa sper că i-am făcut să creadă. Una peste alta, cei mai mulți din oamenii noștri își pot continua treaba chiar dacă guvernul se schimbă.

— Funcționari publici? întrebă Jon.

Remer încuviință.

— Printre altele. Amintește-ți că nu trebuie decât să ne aflăm în apropierea celor pe care vrem să-i influențăm în momentul când citesc. Aceștia sunt înconjurați de secretari, asistenți și juriști. Pot fi folosiți de asemenea curierii, femeile de serviciu sau personalul de la cantină.

— Asta explică de ce nu există nicio diferență între diferitele guvernări, comentă Jon sec.

— Noi nu facem politică, spuse Remer. Să nu mă înțelegi greșit. Noi încercăm doar să creăm condiții optime pentru organizația noastră în cât mai multe locuri din lume posibil.

— Tot nu mi-ai răspuns de ce ne aflăm în Alexandria, îi atrase Jon atenția. Dacă organizația este răspândită pe întregul mapamond și nu mai există un centru anume, de ce aici?

— Este adevărat că vechea Bibliotecă din Alexandria nu mai există, spuse Remer. Dar noi am construit una nouă.

— Noi? întrebă Jon surprins.

Remer zâmbi misterios.

— Guvernul egiptean în colaborare cu UNESCO a ridicat o nouă și somptuoasă bibliotecă pe același loc unde s-a aflat vechea bibliotecă sau foarte aproape de acesta. Biblioteca a fost inaugurată în 2002, după doisprezece sau treisprezece ani de eforturi, și a costat în jur de patru sute de milioane de dolari. Un proiect colosal, care a repus Alexandria pe harta științelor informării. Scopul declarat al reconstruirii bibliotecii este acela de a reda regiunii gloria ei de odinioară de centru al științei și învățaturii.

— Și ce rol ați jucat voi în îndeplinirea acestui obiectiv?

— Hai să spunem că am îmboldit ușor procesul, răspunse Remer zâmbind. Ne-am asigurat că toate autorizațiile au fost aprobate, că am insuflat inspirație cui avea nevoie și că oamenii noștri s-au numărat printre angajați. Genul ăsta de lucruri mărunte care ne permit oricând dorim accesul la bibliotecă.

Jon se întrebă câte alte asemenea proiecte nu fuseseră susținute de Organizația Umbrelor. Diamantul Negru din Copenhaga? Biblioteca Centrală din New York? Își imaginează monumente înălțate în întreaga lume, ca niște turnuri radio ce transmiteau mesajul organizației. Și mai rău era că știa că principalul scop al Organizației Umbrelor nu era acela de a construi clădiri în întreaga lume. Asta era doar o manevră administrativă menită să stabilească filiale locale.

— Guvernul egiptean zici? UNESCO?

Remer ridică din umeri.

— O nimica toată.

— Și pentru ce ai nevoie de mine? îl întrebă Jon ridicând brațele, atât cât îi permiteau curelele cu care fusese legat.

— După cum știi, puterile cu care ești înzestrat sunt extraordinare, începu Remer. Chiar și lăsând la o parte fenomenele fizice, puterile tale sunt cu mult mai mari decât ale oricărui alt Lector pe care l-am testat. Și credem că o combinație între puterile tale și energia acestui loc ne va conduce pe toți la nivelul următor.

— Și care este nivelul următor?

— Pentru început, nivelul tău, răspunse Remer. Apoi... cine știe?

Jon nu voia să-și trădeze ignoranța, dar nu putea urmări întrutotul raționamentul acestuia. Iversen îi spusese că toți Lectorii aveau o limită anume, un potențial pe care nu îl puteau depăși, oricât de mult s-ar fi antrenat. Însă Remer părea a fi de altă părere.

— Acesta este momentul, continuă el. Tot mai multe țări aleg modelul democratic și niciodată până acum nu am avut o poziție atât de bună. UNESCO și guvernul egiptean sunt bagatele. UE, NATO, G8, ONU îți spun ceva? Ca să nu mai vorbim de FBI, CIA, NSA și majoritatea serviciilor secrete din întreaga lume. Înainte de sfârșitul anului următor vor fi alegeri prezidențiale în SUA, cinci alegeri parlamentare în Europa, precum și o mulțime de referendumuri și întâlniri UE, conferințe de guvern și întâlniri la nivel înalt.

— Iar oamenii voștri se vor afla la masa negocierilor?

— La masă sau în spatele celor care vor sta la masă, spuse Remer și arată spre Jon. Ar trebui să te simți onorat. Toți au venit aici, în Alexandria, pentru a te întâlni. Tu ești cel care urmează să îi ridice la nivelul următor pentru a putea îndeplini misiunea noastră cu maximă eficiență.

Jon simți cum cuvintele lui Remer îl amețesc. I se făcu rău și închise ochii.

— Deci ce zici, Campelli? întrebă acesta ridicând glasul. Vrei să ni te alături și să-ți împlinești până și cele mai nebunești ambiții sau vrei să rămâi toată viața un sclav și să fii conștient de asta?

Jon privi la curelele care îi legau brațele. Nu știa ce îl așteaptă dacă refuza, dar îi era imposibil să i se alăture lui Remer. Nu exista nicio șansă să-l ajute pe cel care probabil că îi omorâse părinții și o ținea prizonieră pe Katherina. Strânse pumnii și își îndreptă privirea spre Remer.

— N-am să vă ajut în vecii vecilor, răspunse apăsând puternic pe cuvintele „în vecii vecilor”.

Remer își lăsă dezamăgit ochii în podea.

— Îmi pare sincer rău să aud asta, Campelli, zise el. Dar nici nu mă așteptam la vreun alt răspuns. Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre ușă și o deschise. Intră, spuse el.

Inima lui Jon începu să bată cu putere. Ar fi dat orice să o revadă pe Katherina, însă nu acum. Dacă ea ar fi fost cea care intra pe ușă, totul ar fi fost în van. Știa că Remer l-ar face să accepte orice dacă o folosea pe Katherina pentru a-l șantaja.

Afară se auziră niște pași, iar Jon își ținu răsuflarea.

Pe ușă intră un bărbat scund și slab, încălțat cu sandale, care purta un trening de

culoare deschisă și o pereche de ochelari de vedere clasici. Era chel și ars de soare, ceea ce îl făcu să se gândească la o versiune sport a lui Gandhi. Într-una din mâini ducea o mică servietă din aluminiu.

— Jon Campelli! exclamă bărbatul cu o voce surprinzător de profundă în comparație cu constituția fizică. Mă bucur să vă întâlnesc în cele din urmă.

Din spatele ochelarilor, doi ochi albaștri ațintiră asupra lui o privire pătrunzătoare.

— Mă scuzați că nu pot da mâna cu dumneavoastră, spuse Jon și făcu un semn cu capul spre mâinile legate. Un sentiment de neliniște îl cuprinse la vederea acestui bărbat pirpiriu, dar bucuria că nu fusese Katherina era atât de mare încât își recăpătă încrederea în sine.

— Nicio problemă, răspunse bărbatul și așeză servieta la picioarele patului. O deschise și scoase din ea un obiect pe care i-l dădu lui Remer. Cred că putem începe.

Remer se apropie de capul patului și îi arătă lui Jon o rolă de scotch gri. Rupse o bucată și i-o lipi pe buze. Jon îi aruncă o privire plină de ură, dar Remer nu reacționează.

— Poți să ne lași acum, îi spuse bărbatul lui Remer, care se supuse și ieși pe ușă, iar aceasta se închise în urma lui.

Din poziția în care stătea întins în pat Jon nu putea să vadă ce se afla în servietă, dar era pregătit pentru cele mai oribile instrumente de tortură care îi puteau trece prin cap. În mod ciudat, se simțea ușurat. Durerea pe care ar fi încercat-o dacă ar fi văzut-o pe Katherina supusă unui asemenea tratament i se părea cu mult mai groaznică decât durerea pe care acesta i-ar fi pricinuit-o lui.

Dar când își dădu seama ce obiect se afla în servietă, se simți cuprins de panică.

Bărbatul pirpiriu cu ochelari rotunzi băgă cu mișcări domoale mâinile în servietă, de unde scoase cu cea mai mare grijă un obiect.

O carte.

Când auzi de călătoria lui Jon, Katherina încercă mai întâi o senzație de ușurare. Asta însemna că era în viață. Însă apoi se simți imediat cuprinsă de descurajare. Distanța dintre ea și Jon era redată pe monitorul lui Muhammad de un arc lung și curbat, care lega Danemarca de Egipt și care părea de nesurmontat. Nu avea nici cea mai vagă idee cum urma să ajungă acolo sau să dea de el într-o țară atât de mare. Disperată, izbucni în plâns lângă Muhammad.

Acesta o luă ușurel. Mai întâi o conduse cu grijă către canapea și îi cuprinse umerii cu brațul. Nu îi puse nicio întrebare privind motivul plecării lui Jon și nici nu o iscodi de ce reacționase așa. O lăsă pur și simplu să plângă.

Când în sfârșit își mai reveni, Katherina îi mulțumi de mai multe ori și îi promise că are să-i povestească totul la un moment dat. Muhammad îi răspunse oferindu-și ajutorul, indiferent de ce-ar fi avut nevoie. Katherina era sigură că în curând avea să fie nevoită să-i accepte oferta.

Probabil că erau multe întrebări pe care ar fi trebuit să i le pună lui Muhammad, dar nu mai rezista să stea cu mâinile în sân. Pierduse deja două zile dormind. Îi venea să se ducă direct la aeroport și să se urce în primul avion spre Egipt. Dar după ce îl părăsi pe Muhammad și se urcă din nou pe bicicletă, se răzgândi și pedală în schimb cu toată viteza spre Libri di Luca.

.

La tejghea se afla Henning, lucru care o surprinse, însă apoi își aduse aminte că Iversen îi spusese că urma să-l schimbe pe acesta la supravegherea uneia dintre adresele lui Remer.

— Puteți să vă opriți din căutat, zise Katherina de îndată ce intră în anticariat. Am aflat unde este.

Henning o privi uluit.

— Katherina... N-ar trebui să... Arată spre fereastră. Te simți bine?

— Da, sunt bine, minți Katherina. Nu mai avea răbdare să răspundă la întrebări despre sănătatea ei – fizică sau mintală. Poți să-i anunți pe toți să se retragă. Jon nu se află în Danemarca. E în Egipt.

Chipul lui Henning căpătă o expresie de îngrijorare, fapt care o irită la culme, iar când acesta dădu să deschidă gura, Katherina i-o luă înainte.

— Nu știu de ce. Singurul lucru pe care îl știu este că a părăsit țara în urmă cu douăzeci și patru de ore.

Henning aprobă din cap și își ținu gura, apoi își dădu seama că era cazul să pună mâna pe telefon și să-l sune pe Iversen. După câteva telefoane, mesajul de retragere ajunsese la toți cei implicați.

Între timp Katherina găsi un atlas geografic uriaș, pe care îl așeză pe tejghea, răsfoind paginile despre Africa de Nord. Privirea ei înregistra rapid pe hărțile detaliate – râurile, orașele și marile întinderi deșertice. Când era mică, răsfoia adesea atlasul geografic și uneori își închipuia că era un zeu ce-și privea de la înălțime capodopera.

Când închidea ochii, putea să vadă oamenii mișunând acolo jos. Acum își dorea să poată atinge cu mâna nisipurile Egiptului și să-l ridice pe Jon cu vârfurile degetelor pentru a-l aduce acasă.

Iversen sosi primul. Katherina îi povesti cum reușise să obțină informația despre plecarea lui Jon. Acesta dădu gânditor din cap, cercetând harta de pe tejghea. Nume de țări și orașe o asaltară pe Katherina ca un șuvoi în timp ce Iversen citea și încercă să se agațe de șuvoiul acesta de nume, doar-doar o găsi unul pe care să-l poată lega de ceva, care să aibă o semnificație relevantă. Se concentrează asupra lui Iversen, încercând să-l facă să citească harta mai repede, dar în zelul ei îl presă prea tare. Iversen își așează încet mâna peste a ei, rugând-o să înceteze. Katherina încuviință, își ceru scuze și se opri imediat.

— Oare ce au de gând? se întrebă Iversen retoric, vârându-și două degete sub ochelarii pătrățoși și masându-și pleoapele. De ce Egipt?

— Ar putea fi o diversiune, sugeră Henning fără prea multă convingere. Dacă voiau într-adevăr să păstreze secret locul unde l-au dus pe Jon, nu i-ar fi folosit pașaportul, nu-i așa?

— Poate că nu au avut timp pentru altceva, spuse Iversen.

Katherina stătea cu brațele încrucișate și îi era greusă-și găsească liniștea.

— Când plecăm? întrebă ea nerăbdătoare. Deja suntem în urmă cu o zi.

— Egiptul e o țară mare, răspunse Iversen. Trebuie să ne facem cât de cât o idee despre locul în care se află Jon. Este foarte posibil să fi plecat de acolo mai departe.

— Nu cu același pașaport, spuse Katherina. A verificat Muhammad.

Iversen dădu din cap.

Mai mulți Lectori își făcură apariția, printre care și Clara, care evită rușinată să o privească pe Katherina în ochi. Aceasta o ignoră. Încă nu putea s-o ierte pentru că o lăsase să doarmă. Iversen îi puse pe cei de față în temă, în timp ce Katherina se retrăsese mai în spate. Curând în jurul tejghelei se încinse o discuție aprinsă, iar teoriile propuse erau una mai fantezistă decât alta. Katherina nu pricepea de ce pierdeau timpul cu speculații. Bineînțeles că Iversen avea dreptate. Egiptul era o țară mare și nu putea fi ușor să dai de o persoană, dar s-ar fi simțit mult mai bine dacă ar fi fost acolo decât să stea aici și să dezbată ce să facă în momentul când vor ajunge acolo.

Katherina se așează la fereastră și se uită pe geam mângâindu-și bărbia. Aproape că se întunecase, iar norii negri se îngrămădiseră deasupra orașului, amenințând cu ploaia. Vântul se întetise și oamenii se încovoiau în bătaia sa, încercând să-și țină hainele și paltoanele cu mâinile. O siluetă se apropie de anticariat și se opri lângă fereastră, chiar în fața Katherinei. Era un bărbat cu o barbă uriașă și cu un păr ciufulit, pe care vântul îl zbârlise în toate părțile. În loc să cerceteze cărțile expuse în vitrină, își îndreptă ochii albaștri și limpezi spre ea.

Katherina era cât pe ce să țipe de uimire când îl recunoscă pe Tom Nørreskov. Nu se ostenise să-și schimbe hainele de când îl vizitaseră la ferma din Vordingborg. Pe buzele mari și roșii îi încolți un zâmbet larg.

Katherina alergă la ușă și aproape că o smulse din țâțâni, făcând clopoțee din tavan să zdrăngănească. Ceilalți se întoarseră, privind cu gurile căscate de uimire cum

Katherina îl trage pe vizitator înăuntru.

Clara făcu un pas înainte.

— Tom? întrebă ea șovăind.

Tom Nørreskov încuviință din cap și îi privi ușor jenat pe cei prezenți.

— Faceți cunoștință cu Tom Nørreskov, spuse Katherina.

Iversen ieși în față, prinzând mâna lui Tom într-ale sale.

— Bine ai venit! Mă bucur să te revăd.

Tom Nørreskov dădu din cap și se uită în jurul său, de parcă ar fi intrat pentru prima oară în Libri di Luca. Privirea îi alunecă peste rafturile de la balcon, peste nenumăratele volume și teancuri de cărți care se aflau dedesubt. Un zâmbet larg se întinse încet pe buzele lui pline.

— A trecut multă vreme, Iversen, spuse el dezvelindu-și dinții într-un hohot de râs. Dar, din fericire, nimic nu s-a schimbat.

Ceilalți uitară complet de harta Africii de Nord și îl salutară fiecare în parte pe Tom Nørreskov, de parcă ar fi fost un vechi coleg de clasă. Ochii lui se plimbară în grabă peste chipurile Lectorilor, printre care probabil se aflau mulți pe care nu-i mai întâlnise până atunci, dar îi cercetă atent pe fiecare în parte, ca și cum ar fi căutat pe cineva anume.

— Unde-i flăcăul lui Campelli? întrebă el în cele din urmă, vârând o mână în buzunarul de la piept. Am o vedere de la tatăl lui.

Nimeni nu zise nimic și o atmosferă apăsătoare se lăsă în încăpere.

— I-a trebuit multă vreme să ajungă, continuă el. Mai mult de o lună. Dar totuși din Egipt e drum lung.

Katherina tresări și înșfăcă vederea din mâna lui Tom.

— Egipt?! exclamă ea uitându-se la vedere.

Aceasta înfățișa o clădire uriașă, circulară, din gresie. Acoperișul ușor înclinat era făcut din sticlă și strălucea în lumina soarelui de parcă ar fi fost din metal. Semăna mai degrabă cu o farfurie zburătoare aterizată în deșert. Katherina întoarse vederea cu mâini tremurânde.

Niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de frustrată din cauză că nu putea citi ca acum, când privi simbolurile fără sens de pe spatele vederii, apoi i-o întinse fără tragere de inimă lui Iversen. Acesta o luă și citi cu voce tare.

— Ei sunt aici – Luca.

•

Pentru a doua oară în ziua aceea Katherina simți o mare ușurare. Vederea indica cel puțin orașul sau poate chiar clădirea în care se afla Jon. Conform textului tipărit pe verso, aceasta era *Bibliotheca Alexandrina*, din orașul-port Alexandria.

Iversen își prinse imediat capul în mâini și exclamă:

— Bineînțeles! Apoi izbucni într-un hohot scurt de râs și răsuflă ușurat. Cum de nu mi-am dat seama?

Tom Nørreskov se uita perplex la ceilalți, surprins de efectul pe care îl avusese vederea.

— Deci unde este Jon? întrebă el din nou.

Toți tăcură, aruncându-și unul altuia priviri furișe.

— Aici, zise Iversen în cele din urmă, ținând vederea în fața lui. Tu ai venit cu răspunsul.

În timp ce Iversen îl pune pe Tom la curent cu evenimentele din ultima săptămână, vederea circulă din mână în mână, făcând înconjurul celor prezenți. Fiecare o cercetă în amănunt, de parcă ar fi conținut o imagine ascunsă ce ar fi putut dezvălui și alte secrete.

Când avu ocazia să cerceteze din nou vederea, Katherina o privi stăruitor, pentru a-și întipări în minte toate detaliile clădirii rotunde și ale împrejurimilor. În fața bibliotecii se afla un bazin în formă de semilună ce constituia o completare firească a uriașelor suprafețe de sticlă din care era construit acoperișul în pantă. Rolul luminatoarelor cu aspect metalic era de-a filtra lumina, lăsând-o să pătrundă doar indirect în sălile de dedesubt. Însă în același timp acestea confereau fațadei un aer futurist, făcând-o să semene cu un disc de silicon într-un circuit electronic. O curte interioară întrerupea construcția circulară, alcătuind o piațetă rectangulară unde se afla o altă clădire, de forma unei mingi de rugby, pe jumătate îngropată în paviment. Intrarea principală se afla în această piațetă.

Acolo trebuia să ajungă.

— Biblioteca din Alexandria, spuse Iversen în spatele ei. Cea mai faimoasă bibliotecă din Antichitate, de curând reconstruită în același spirit, pentru a aduna la un loc știința și a o face accesibilă tuturor, adăugă el oftând. Să sperăm că nu va avea aceeași soartă cu originalul. Texte neprețuite s-au pierdut în timpul războaielor, jafurilor și incendiilor care au afectat-o. Se spune că schițele pentru construcția piramidei lui Kheops se aflau în bibliotecă. Imaginați-vă numai! Cine știe câte opere valoroase au fost mistuite de flăcările lacome și pierdute din cauza prostiei omenești. Opere care ne-ar putea schimba concepția asupra istoriei, culturii și științei.

Iversen păstră un moment de tăcere, în semn de respect pentru cărțile arse.

— Dar de ce s-au dus acolo? întrebă Katherina.

— Nu putem decât să ne dăm cu presupusul, răspunse Iversen. Poate că este un ritual. Biblioteca poate fi centrul principal al Organizației Umbrelor.

— Eu cred că e din cauza energiei, spuse Tom Nørreskov.

Toți cei prezenți se întoarseră către el, ceea ce îl făcu să-și plece privirea în podea.

— Luca avea o teorie, începu el aproape în șoaptă și toți se strânsă în jurul său, ascultând cu atenție. După părerea lui, nu doar forța cărții folosite la o activare este importantă. El credea că și energia cu care sunt încărcate cărțile din jur poate facilita activarea prin simpla lor prezență. O activare în prezența colecției Campelli, care – după cum știm cu toții – este puternic încărcată, ar fi astfel mult mai eficientă decât o activare efectuată pe un câmp.

Iversen încuviință din cap.

— Asta se știe, spuse el, dar fără prea multă convingere.

— Așadar, colecția din Alexandria ar optimiza activarea? întrebă Clara.

— Totuși există o problemă, le atrase atenția Iversen. Din câte știu, biblioteca se află încă în faza de achiziții de lucrări, iar din momentul planificării proiectului și până

acum dezvoltarea mediilor electronice a luat un asemenea avânt, încât multe opere nu mai apar în ediții tipărite, ci pe CD-ROM sau DVD, continuă el desfăcând brațele. Și știm că aceste medii nu se încarcă la fel ca edițiile scoase pe hârtie.

— Adevărat, recunosc Tom. Dar eu și Luca suspectam că s-ar produce un fel de contagiare a mediului înconjurător, o acumulare de energie transferată de la cărți sau prin simpla folosire a puterilor.

— Lucrul ăsta nu a fost niciodată demonstrat, interveni Iversen sceptic.

— Dar imaginează-ți ce ar putea să însemne asta în cazul Bibliotecii din Alexandria, insistă Tom. M-am gândit la asta încă de când a sosit vederea. Sute de mii de volume de o calitate nemaivăzută au fost depozitate în același loc timp de peste șapte sute de ani. Presupunând că existau Lectori și în Antichitate și ținând cont că Alexandria era o fortăreață a științei, în mod sigur au existat Lectori în acest loc, care au avut grijă de colecție și au încărcat-o cu energie.

Nimeni nu spuse nimic. Toți păreau că încearcă să digere teoria lui Tom.

— Sunt sigur că acolo se află o sursă de energie uriașă, continuă el. Și că noua bibliotecă a fost creată pentru a putea canaliza această energie, ca un fel de far.

— Organizația Umbrelor vrea să folosească energia pentru a activa noi Lectori? întrebă Katherina.

Tom Nørreskov dădu afirmativ din cap.

— Dar ce nevoie au atunci de Jon? întrebă ea resemnată.

Tom lăasă privirea în jos și ridică din umeri.

— La asta nu știu să răspund.

— Eu cred în continuare că este vorba de un ritual, spuse Iversen. În orice caz, din câte se pare, urmează să aibă loc o întâlnire acolo. Dacă se adună să bea ceai sau să efectueze activări, nici măcar nu mai contează. Jon se află acolo, așa că ar trebui să fim și noi prezenți.

Katherina dădu din cap cu înflăcărare. Nimic nu o putea ține la distanță.

— Dar trebuie să aflăm ce anume sau câte persoane avem de înfruntat, continuă Iversen. Presupun că la fața locului se află mai multe persoane, nu numai Remer și Jon. Probabil că vor veni și câțiva oameni de la Școala Demetrius. Iversen se întoarse spre Katherina. Crezi că amicul tău cu computerele ar putea afla dacă există elevi ai Școlii Demetrius în drum spre Alexandria.

— Sunt sigură, răspunse ea.

Muhammad îi scrisese numărul lui de telefon pe o bucată de hârtie și îi spusese că îl putea suna la orice oră din zi și din noapte. Nu se așteptase să-l sune doar câteva ore mai târziu, însă păru foarte binevoitor când o auzi la telefon.

— Școala Demetrius spui? se auzi vocea lui Muhammad la celălalt capăt al firului. Katherina putea să audă deja țăcănitul tastaturii pe fundal. Ups, a fost incendiată! exclamă el câteva secunde mai târziu.

— Asta știm, spuse Katherina. Poți afla dacă vreunii dintre elevii școli au călătorit de curând în Egipt?

— Da, dacă serverul nu a fost și el distrus în incendiu, răspunse Muhammad fredonând ușor pe când tastele țăcăneau. Nu, l-am găsit, exclamă el brusc. *Alive and*

kick^{ing}.^[5] Se apucă să fredoneze din nou, întrerupându-se doar pentru a înjura sau a mormăi nemulțumit. Auzi, Katherina, o să mai dureze ceva. Pot să te sun eu mai târziu?

Katherina răspunse afirmativ și închise.

— Ei? întrebă Iversen nerăbdător.

— O să sune mai târziu, răspunse ea dezamăgită. Ar fi preferat să se afle lângă Muhammad sau măcar să-l audă în receptor, să simtă că se întâmplă ceva. Bătu din palme. Deci de câte bilete de avion avem nevoie?

Iversen îi aruncă o privire îngrijorată, dar se abținu să protesteze. O cunoștea suficient de bine pentru a-și da seama că nimic nu ar fi putut s-o împiedice să plece.

— Eu nu vin, spuse el uitându-se în pământ. Sunt prea bătrân, iar căldura... nu aș vrea să vă încurc.

— Nu e nicio problemă, Iversen, zise Katherina. Avem nevoie de tine aici.

Bătrânul dădu din cap fără să ridice ochii din pământ.

— O să aveți nevoie de un emițător, spuse Henning ridicând mâna ca și cum ar fi depus jurământ. Puteți conta pe mine.

Ceilalți își aruncară priviri reciproce.

Tom clătină din cap.

— Eu sunt deja prea departe de ferma mea, zise el cu o mină abătută. Îmi pare rău.

— Poate că ar fi mai bine să trimitem un grup mic, sugeră Clara.

Toți se arătară de acord, unii chiar cu vădită ușurare. Katherinei îi era indiferent. Atâta vreme cât urma să ajungă acolo, nu mai conta dacă era însoțită doar de o persoană sau de o sută. Mai întâi să-l găsească pe Jon, apoi avea să descopere cu siguranță o modalitate de a-l elibera.

.

Trecuse deja o oră și Muhammad nu sunase încă, iar cei mai mulți părăsiseră anticariatul. Iversen rămase, făcându-și de lucru cu cărțile, dar nu îndrăznea să se apropie de Katherina, care își petrecea timpul stând jos sau plimbându-se înainte și înapoi de la fereastră la tejghea. Își dădea seama că bătrânul continua să se simtă jenat pentru că nu putea să-i însoțească. Îi evita privirea și se mișca grijuliu printre rafturi, de parcă ar fi încercat să n-o deranjeze.

După ce mai trecu încă o oră, Iversen cedă insistențelor ei și se duse la culcare. Katherina îl sună de câteva ori pe Muhammad, dar nu-i răspunse nimeni. După o vreme, plimbările ei începură să devină tot mai agitate. Simțea nevoia să se miște pentru a-și putea ține gândurile sub control. După vreo două ore în care nu făcu altceva decât să se învârtă prin anticariat, se așeză pe podea, cu spatele rezemat de un raft. Picioarele o dureau, iar asta reușea să o distragă de la frământări. Își cuprinse picioarele cu brațele, odihnindu-și bărbia pe genunchi. Strânse puternic pleoapele și pete de culoare începură să-i danseze prin fața ochilor ca niște muște în soarele după-amiezii. Își imaginează apoi cum soarele îi încălzește spatele. Soarele Egiptului.

Telefonul sună.

Katherina tresări violent și se trezi, privind speriată în jur. Se afla pe podea, culcată în poziție fetală. Afară se luminase.

Cu greu reuși să se ridice. Picioarele îi amortiseră și se clătină când făcu primii pași

spre teighea.

— Libri di Luca, reuși să îngaime când ajunse în sfârșit la telefon.

— Eu sunt, se auzi în receptor.

Katherina recunoscuse vocea lui Muhammad și se dezmetici dintr-odată.

— Vino la biblioteca centrală în jumătate de oră.

— Ce? reuși să bâiguie, dar Muhammad închisese deja.

•

Katherina încălcă toate regulile de circulație pedalând grăbită spre biblioteca centrală. Se urcă pe trotuar, o luă pe sens invers sau pe banda de autobuz, fără să-i pese de culoarea semaforului sau de mașinile care claxonau. Mușchii de la picioare, care o dureau deja cu o seară înainte, începură parcă s-o ardă și era cât pe ce să cadă de pe bicicletă când ajunse în cele din urmă la biblioteca centrală de pe Krystalgade.

Își lăasă bicicleta afară, fără s-o mai lege, și se năpusti pe ușa rotativă a intrării principale.

Foaierul alb se înălța până la tavan, unde ferestre din sticlă translucidă lăsau lumina soarelui să pătrundă în interior. Katherina se opri în mijlocul lui și se uită în jur. Biblioteca se deschisese abia de o oră și încă nu se umpluse de vizitatori. Reuși să recepteze mult mai puține persoane citind decât se temuse, așa că se putu concentra asupra celor prezenți.

La recepție, în partea dreaptă, se afla o singură bibliotecară care în acel moment nu era ocupată cu nimic, în timp ce altele împingeau cărucioare pline cu cărți și le așezau metodic pe rafturi. La parter, unde se găsea un șir de computere, o femeie privea absorbită într-un monitor.

Muhammad nu se zărea nicăieri.

Katherina înaintă spre scara rulantă care ducea la etajele superioare. Se opri la secțiunea de beletristică, aflată la primul etaj, și se așeză lângă balustradă de unde putea vedea în întregime foaierul. Inima încă îi mai bătea cu putere după turul de forță cu bicicleta și simți cum începe să transpire. Cercetă cu atenție un grup de vizitatori care tocmai intraseră, dar se dovedi că era un pâlț de studenți, care se așezară în secțiunea cu benzi desenate.

— Pe aici, auzi vocea lui Muhammad în spatele ei.

Se întoarse și îl văzu pe scara rulantă, urcând la etajul următor. Era îmbrăcat într-un hanorac gri. Observă că șchiopăta, iar când întoarse capul pentru a se asigura că îl urmează, văzu că purta ochelari de soare, care însă nu reușeau să-i acopere în întregime vânătaia din jurul unui ochi.

Ajungând la etajul doi, se apropie de un computer așezat ceva mai la o parte, ascuns de rafturi.

— Ce-ai pățit? îl întrebă Katherina când îl prinse din urmă.

Muhammad luă loc pe scaun cu o grimasă.

— E mai simplu dacă vezi cu ochii tăi, răspunse el și apăsă câteva taste.

Pe ecran apăru imaginea unei încăperi. Era neclară și întunecată, dar reuși să recunoască fără nicio umbră de îndoială apartamentul lui Muhammad. Deși în livingul lui nu era niciodată ordine, se vedea totuși clar că ceva nu era în regulă. Toate cutiile și

mobilele zăceau aruncate una peste alta, iar conținutul acestora era împrăștiat pe podea. Masa fusese răsturnată, iar monitoarele care se aflau pe ea nu se mai zăreau nicăieri.

— Așa arată acum, mormăi Muhammad. Dar dacă dăm puțin înapoi, ai să vezi de ce.

Sub imagine apăru un șir de butoane care semănau cu cele ale unui aparat video. Muhammad apăsă pe butonul de derulare înapoi. Un cronometru aflat în colțul din dreapta începu să contorizeze în ordine descrescătoare. Imaginea era aceeași, dar Katherina putu să remarce că lumina care venea din exterior se schimbase. Cifrele se succedau cu o viteză tot mai mare și la un moment dat pe ecran apăru o mare agitație.

— Aici, spuse Muhammad și apăsă pe *Play*.

Pe ecran putea vedea livingul acestuia, așa cum îl știa, și pe Muhammad în spatele monitorilor.

— Puțin mai încolo.

Imaginile îl înfățișau pe Muhammad lucrând la tastatură. Stătea jos și dădea din cap în ritmul unei melodii care nu se putea auzi. Deodată sări de pe scaun cu brațele ridicate și dansă victorios.

Muhammad își dresе glasul.

— Mda, în fine. Aici reușisem să trec de sistemul de securitate al școlii. Mai bine că e fără sonor.

Apăsă câteva clipe pe butonul de derulare înainte și apoi din nou pe *Play*.

Pe ecran se vedea din nou Muhammad, revenit la computer. Deodată acesta se ridică și privi în direcția holului. Prin deschizătura ușii se puteau vedea niște cutii zburând pe podea. Muhammad se apropie de ușă, dar o siluetă își făcu brusc apariția pe ecran, chiar în spatele lui, și îl lovi în spinare cu un fel de bătă. Muhammad se clătină câțiva pași, însă reuși să se întoarcă la timp pentru a evita o a doua lovitură. Izbuti să o pareze cu brațul, apoi se aruncă asupra siluetei, care zbură în spate, prăbușindu-se peste un morman de cutii. Muhammad câștigă suficient timp pentru a apuca o crosă de golf din grămada de premii și a-i aplica o lovitură în piept, între timp alte două persoane își făcură apariția dinspre hol. Și acestea erau înarmate cu bâte, așa că trebui să se apere din toate părțile. Se trezi lovit de mai multe ori, o dată în fluierul piciorului și de câteva ori în față, dar reuși să le țină la distanță și să se retragă spre ușa de la terasă.

Muhammad se foi neliniștit pe scaunul din bibliotecă, uitându-se în jur.

Pe ecran unul din intruși azvârli bâta și scoase un pistol pe care îl îndreptă spre Muhammad. Acesta ridică mâinile, dar avu norocul să dea peste un morman de cutii aflate lângă ușă, răsturnându-le. Două fulgere scurte țâșniră din țeava pistolului, însă el o zbughise deja pe ușă. Doi dintre atacatori se luptau cu obstacolele din cale, în timp ce bărbatul cu pistolul trăgea încă un glonț prin fereastră.

— În mare, asta a fost, spuse Muhammad cu mâhnire.

Pe ecran intrușii renunțară să-l mai urmărească și, înainte de-a părăsi apartamentul, își revărsară frustrările asupra obiectelor din jur.

— Cum te simți? îl întrebă Katherina punându-i o mână pe umăr.

— Ei, o să-mi treacă! răspunse el. Dar nu zgârieturile astea mă supără. Arată spre apartamentul vandalizat de pe ecran. Nemernicii!

— Ai reușit să afli ceva despre școală?

— Firește, spuse Muhammad zâmbind pentru prima oară de când se întâlniseră. Tocmai descărcăm ultimele informații. Se uită din nou atent în jur. Hai să ne mutăm la alt computer.

Se ridicară și se îndreptară spre scara rulantă.

— Computerele astea nu pot fi folosite la cine știe ce, zise el. Dar de aici, prin serverul bibliotecii, pot intra mai departe în... cam orice.

— Dacă zici tu, spuse Katherina.

Urcară cu scara rulantă la etajul al treilea.

— Serverele școlii n-au fost chiar atât de ușor de accesat, asta ținând cont de ce te-ai aștepta de la o școală, șopti Muhammad. Dar asta nu e o școală normală, nu-i așa? În orice caz, eu nu cunosc nicio școală care să aibă genul ăsta de monitorizare și care să reacționeze atât de rapid. De fapt, nu cunosc pe *nimeni* care să poată da de urma unui hacker într-un timp atât de scurt, ba chiar să-i trimită și o gașcă de asasini pe cap pe când mai lucrează încă.

La etajul al treilea găsiră un computer liber, iar Muhammad se așeză pe scaun și se apucă să tasteze. Ecranul se făcu negru, apoi începu să se umple treptat cu simboluri.

— Ce-ai reușit să afli? îl întreabă Katherina nerăbdătoare.

— Am reușit în cele din urmă să trec de sistemul lor de securitate și am găsit cataloagele fiecărei clase, începu el. După cum spuneam, e o școală bizară. Din câte se pare, au un sistem propriu de notare. Fiecare elev are un coeficient RL, orice o fi însemnând asta. Apoi am căutat numele elevilor în bazele de date ale companiilor aeriene și am găsit două nume în același avion cu care a plecat Jon.

— Doar două! exclamă Katherina surprinsă. Ești sigur?

— Sută la sută, răspunse Muhammad. Apoi am adăugat și companiile private. Chiar dacă acestea nu operează zboruri regulate, sunt nevoite totuși să aibă lista pasagerilor.

— Și?

— Au fost doar două zboruri în cursul acestei săptămâni. Și în fiecare avion s-au aflat câte douăzeci și cinci de persoane care frecventează sau au frecventat Școala Demetrius. De toate vârstele.

Katherina oftă.

— Cincizeci, spuse ea cu o voce descurajată.

— Și alte câteva, adăugă Muhammad. Mai erau câțiva pasageri care nu figurau pe listele școlii. Încă zece.

— Ai putea printa listele astea?

— Desigur, răspunse Muhammad. Pot să-ți dau nume, adrese, chiar și o fotografie dacă vrei. Pentru elevii școlii cel puțin. Se ridică de pe scaun. Va trebui să ne mutăm din nou la alt computer.

Găsiră un alt monitor liber în celălalt capăt al etajului. Ceva mai târziu, liste cu nume și fotografii se derulau pe ecranul computerului.

— Dar cred că a venit vremea să-mi dai și *mie* ceva, spuse Muhammad. Ai putea începe prin a-mi povesti ce dracu' se petrece de fapt.

Își scoase ochelarii de soare și o privi pe Katherina în ochi.

— Nu-mi pasă ce faceți voi sau în ce v-ați băgat nasul, dar când asta afectează integritatea mea și a afacerilor mele, cred că sunt îndreptățit să primesc o explicație.

Katherina încuviință din cap.

— Ai să primești o explicație, răspunse ea, dar nu aici.

Muhammad îi aruncă o privire bănuitoare.

Katherina întoarse ochii spre listele de elevi.

— Oprește-te! spuse ea deodată, arătând către ecran.

Muhammad opri șuvoiul de pe monitor apăsând pe o tastă.

— Puțin mai înapoi, zise Katherina.

Pe ecran apăru fotografia unui băiat cu părul negru. Era o poză veche, însă recunoscui imediat zâmbetul acela ironic și arogant.

Era Pau.

Jon se trezi cu o durere de cap cumplită.

Amețit de somn, întinse mâna spre paharul cu apă de pe noptieră și îl bău pe nerăsuflăte. Încă mai avea urme roșii în jurul încheieturilor mâinilor. Le ridică în fața ochilor și le cercetă întorcându-le pe o parte și pe alta. Apoi un zâmbet larg îi încolți pe buze.

Era părtaș la ceva nemaipomenit.

Toată viața fusese ținut în frâu și destinul îi fusese răpit, dar acum venise vremea să-l recupereze. Nu ajuta la nimic să-și facă sânge rău din cauza timpului pierdut și a minciunilor care îi fuseseră servite. Scopul merita toată osteneala.

Se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Afară se luminase, probabil că era dimineața devreme. Trase perdelele la o parte și privi peisajul. La mai puțin de o sută de metri depărtare curgea un râu, iar suprafața mișcătoare a acestuia scânteia în lumina soarelui. De la râu și până la clădirea în care se afla, se aliniau ordonat loturi de pământ cu plante de culoare verde închis, ce contrastau cu pământul roșiatic. De cealaltă parte a râului peisajul era același: terenuri cultivate și câteva case împrăștiate printre acestea. Pe unele loturi de pământ se zăreau oameni muncind, plivind sau cărând recolta.

Cu o seară înainte nu putuse cerceta împrejurimile. Clădirile pe care le privea acum erau foarte slab luminate. Dar chiar dacă ar fi avut suficientă lumină, fusese prea obosit și copleșit de cunoștințele nou-dobândite pentru a putea remarca detaliile peisajului.

Poul Holt, bărbatul pe care Jon îl privea acum ca pe un mentor, îi citise timp de trei ore, așezat la căpătâiul patului. Lui Jon îi era rușine numai când se gândea la asta. Se comportase ca un nătărău ignorant, prea mândru pentru a putea vedea adevărul și prea slab pentru a o rupe cu trecutul și a-și accepta destinul. Dar totul se schimbaseră în cursul acelor trei ore. În acest răstimp își dăduse seama că trebuia să le mulțumească lui Remer și lui Poul Holt pentru că avea în sfârșit posibilitatea să-și folosească potențialul la maximum.

La început se opusese. Cartea era un inamic și, când Poul Holt se apucase să citească, Jon încercase să-și distragă atenția în fel și chip ca să nu se concentreze asupra lucrurilor auzite. Lectura continuase și după o vreme nu avu încotro și începu să asculte. Era istoria înființării Ordinului și a realizărilor acestuia de-a lungul vremii. Cartea îmbrăcată în piele era o cronică a ceea ce mai înainte numise Organizația Umbrelor, dar despre care acum știa că se numește Ordinul Iluminaților. Această antiteză îl făcu să zâmbească, gândindu-se la naivitatea lui. Acest Ordin nu arunca umbre.

Fără îndoială, Poul Holt era un emițător priceput și cu siguranță făcuse uz de puteri de la primul cuvânt pe care îl citise, dar Jon își putea da seama acum că fusese necesar. Era atât de încremenit în concepțiile lui, încât avusese nevoie de ajutor, chiar dacă asta însemna să se recurgă la influențarea lui cu ajutorul puterilor.

Poul Holt se oprise de trei ori în timpul lecturii. Prima oară îndepărtase banda de scotch care îi acoperea gura și îi dăduse să bea apă. De fiecare dată îl întrebase

îngrijorat cum se simțea. Dacă îl durea capulsau ceafa sau dacă vedea pete de culori în fața ochilor. Ultima oară Jon refuzase apa. Nu voia decât să i se citească mai departe, să poată afla cât mai multe despre istoria extraordinară a Ordinului. Nu mai era nevoie de banda de scotch și, când Poul Holt hotărî că venise vremea să se oprească din citit, curelele de la încheieturile mâinilor îi fuseseră și ele îndepărtate, iar Jon putu să se miște liber prin încăpere.

Ceva mai târziu Remer venise să se așeze lângă el și, din câte își putea aminti, nu-l părăsise decât după ce adormise. Se simțea în siguranță aici. Mai în siguranță decât se simțise în toți acești mulți ani, probabil de când... Jon alungă acest gând strâmbându-se contrariat. Acum îi era clar că cei pe care îi iubise și în care avusese încredere nu făcuseră decât să-l amăgească. Trebuia să lase trecutul în urmă și să se concentreze asupra viitorului.

În acel moment cineva bătu la ușă și Jon se întoarse.

— Intră! spuse el vesel.

Poul Holt intră cu o tavă pe care se afla pregătit un mic dejun cu sandviciuri și ceai. Tot pe tavă se mai găsea și o carte îmbrăcată în piele neagră.

— Poftă bună! zise Poul Holt zâmbind și lăsând tava pe noptieră.

Jon se așeză pe pat, își puse tava în poală și începuse să mănânce.

— Ce mai citim astăzi? întrebă el cu gura plină, arătând cu capul spre carte.

— Astăzi e rândul tău să citești, răspunse Poul Holt privindu-l nerăbdător.

Jon se opri din mestecat și se uită întrebător la mentorul său.

— Ești sigur? zise înghițind ultima bucată de sandvici. Ultima oară...

Remer îi povestise că șoferul lui Kortmann își pierduse viața în timpul demonstrației de la școală. Șoferul fusese un adevărat erou al Ordinului. Vreme de opt ani avusese grijă să-l supravegheze pe Kortmann, împiedicând astfel pericolul deconspirării Ordinului. Dat fiind stilul prea tolerant în care Kortmann și Clara conduseseră Societatea Bibliofililor, dezvăluirea publică a puterilor nu mai era decât o chestiune de timp. Erau slabi și, lucru chiar mai rău, își făceau o onoare din a folosi puterile la scară largă, dar cu efect scăzut și fără a aduce omenirii niciun folos, în timp ce Ordinul recurgea la intervenții precis controlate, care vizau un număr mic de persoane, puterile fiind utilizate la intensitate maximă și cu efecte maxime.

— De data asta nu trebuie să te forțezi, spuse Poul Holt calm. În plus, unul dintre receptorii noștri va fi gata să intervină.

Jon încuviință din cap și sorbi din ceai. În cursul demonstrației din subsolul școlii celula fusese izolată, așa că nu avuseseră posibilitatea să folosească un receptor pentru a-l opri, chiar dacă ar fi putut să reacționeze la timp.

— Ideea este să găsești un nivel potrivit, îi explică Poul Holt, care să fie suficient de puternic pentru ca fenomenele fizice să înceapă să se manifeste, dar nu într-atât de violent încât faci rău cuiva. O să îți aplicăm niște electrozi ca să-ți putem urmări progresul.

Ca la o comandă, femeia în halat alb intră pe ușă împingând o măsuță cu roțile. Pe ea se afla o cască, asemănătoare cu cea de la școală, iar cablurile acesteia erau conectate la un computer.

Jon termină de mâncat, apoi se pregăti. Îi zâmbi femeii în halat alb în timp ce aceasta îi pune casca pe cap și se asigura că era strâns legată. Se hotărî să dea tot ce putea: închise ochii și se concentrează. Nu voia să-i dezamăgească din nou. Acum avea ocazia să le arate că locul lui era în rândurile Ordinului.

— Când simți că ești gata, poți să începi, spuse Poul Holt, care se așezase pe un scaun, în fața computerului.

Jon deschise ochii și luă cartea. Aceasta vibra aproape imperceptibil în mâinile lui. O deschise și începu să citească. În zelul lui de a-și arăta puterile, se apucă să încarce textul încă de la primele propoziții.

La fel ca în timpul demonstrației de la școală, simți cum totul se transforma în jurul lui, mulându-se în funcție de cele citite. Pereții albi se alungiră, devenind peisajul înzăpezit pe care tocmai îl descria, iar patul pe care stătea se preschimbă într-o sanie trasă de cai. Copacii își făceau brusc apariția de-o parte și de alta a potecii pe care o urmau, iar fulgii de zăpadă se involburau tot mai deși în jurul saniei. Timpul păru să se oprească, zăbovind într-o captură panoramică, iar Jon simțea, cu fiecare propoziție citită, că putea să controleze cât de detaliate erau imaginile pe care le crea. Până și ultimul fulg de zăpadă se afla sub controlul lui.

Zugrăvi călătoria cu sania în culori atât de întunecate și posomorâte, încât frigul părea să apese asupra peisajului ca o greutate de plumb. Umbre neliniștitoare se întrezăreau în desișul pădurii, dar viteza saniei nu-ți permitea să distingi dacă erau animale, oameni sau fantasme.

Tot timpul putu să perceapă prezența receptorului, fără să se simtă controlat sau deranjat, ci mai degrabă sprijinit, ca și cum cineva îi pusese o mână pe umăr.

După călătoria aceasta care păru interminabilă, personajul principal ajunse la un mic han. O ușă dărăpănată din lemn dădea într-o tavernă și atmosfera se schimbă brusc, de la nuanțele alb-cenușii la tonurile calde, aurii, aruncate de strălucirea focului din vatră și a lămpilor cu petrol de pe mesele din lemn. Oamenii din tavernă îl priviră bănuitori pe nou-venit. Fețele unora erau ascunse în umbră, în vreme ce ale altora erau roșii-aurii din cauza luminii și radiau o aroganță neprimitoare. Jon accentuă atmosfera, transformând-o într-o priveliște claustrofobică de coșmar, în care chipurile celor prezenți se înghesuiau tot mai aproape, rânjind cu dinții lor galbeni, în vreme ce ridurile și cicatricile erau accentuate de umbre.

Jon simți cum mâna îl strânge de umăr și o strălucire scurtă, ca de bliț, luminează subit scena. Imaginile se clătină de parcă pelicula s-ar fi rupt.

Se opri din citit și lăsă cartea jos.

— Foarte frumos, spuse Poul Holt dând din cap. Privirea acestuia era plină de apreciere și admirație. Am fost nevoiți să te oprim până la urmă. Devenise prea violent.

Jon încuviință din cap. Știa că forțase nota, dar bucuria de-a fi făcut o treabă bună compensa energia pierdută. Își simți tot trupul străbătut de o senzație plăcută, asemănătoare furtăciunilor pe care i le dădeau cărțile, și descoperi că pielea de pe brațe i se făcuse ca de găină. Puse cartea deoparte și își frecă brațele.

— Cine m-a oprit? întrebă el.

În încăpere nu se aflau decât ei doi.

— Un receptor aflat în camera de alături, răspunse Poul Holt. Trebuie să înveți să recunoști semnalele receptorilor, să știi dacă poți spori intensitatea sau dacă este cazul să te oprești. De data aceasta ai recepționat perfect semnalul.

Se ridică și îl ajută pe Jon să-și scoată casca.

— Ei, cum au ieșit măsurătorile? Întrebă acesta arătând spre computer.

— Foarte bine, răspunse Poul Holt mulțumit. Te-ai menținut undeva sub douăzeci.

— Și e bine?

Poul Holt izbucni în râs.

— Așa s-ar zice. Eu ajung pe undeva pe la opt și sunt unul dintre cei mai puternici din Ordin. Așeză cu grijă casca pe masă. E greu de spus la ce intensitate poți să ajungi tu. Poate dublu, poate chiar mai mult. Oricum, ar fi nevoie de alt echipament.

— Vrei să spui că am terminat? Întrebă Jon ușor dezamăgit.

— Dimpotrivă, răspunse Poul Holt. Dar e important să nu o luăm prea repede, să ai timp să te odihnești după fiecare test.

— Mă simt bine, zise Jon.

— Asta e grozav, dar mai sunt și altfel de pregătiri de făcut.

În acel moment Remer intră pe ușă cu o carte la subsuoară. Spre marea lui bucurie, Jon recunoscuse cronică din care i se citise cu o noapte înainte.

— Campelli! exclamă Remer vesel. Să înțeleg că primul test a decurs bine?

— Evident, răspunse Jon încercând să-și ascundă mândria.

Remer îl cercetă în amănunt.

— Și te simți bine? Avem grijă de tine suficient?

— Da, mă simt perfect, răspunse Jon. Aș putea continua imediat. Cu cât mă antrenez mai mult, cu atât voi putea servi Ordinul mai repede.

Remer zâmbi.

— E important să te odihnești după fiecare sesiune, sublinie el. Vei avea destule ocazii să lucrezi pentru noi, spuse Remer ridicând cartea. Între timp mai ai multe de aflat despre istoria noastră.

Jon întinse mâna după carte, dar Remer râse.

— Când am spus că trebuie să te odihnești, am vrut să spun odihnă totală. Întinde-te, închide ochii, iar Poul o să continue de unde ați rămas ieri.

Jon îl ascultă și, câteva clipe mai târziu, zâmbi mulțumit să audă vocea calmă a lui Poul Holt începând să citească.

•

Își petrecu următoarele douăzeci și patru de ore antrenându-se, dormind și ascultând istoria Ordinului. Niciodată până atunci, în întreaga lui viață, nu mai trăise o asemenea senzație de mulțumire. Era apreciat pentru puterile lui și, cu fiecare sesiune, devenea tot mai priceput, descoperind întruna noi fațete ale Ordinului, care îi confirmau că se afla în locul potrivit. Ambițiile lui hibernaseră mult timp, nu mai fusese atât de hotărât de pe vremea când începuse facultatea de drept. Acum știa că, susținut de Ordin, posibilitățile lui nu cunoșteau limite. Cei din Ordin puteau și voiau să îl sprijine pentru a-și atinge scopurile. Succesul lui era succesul Ordinului.

Jon nu reușise încă să afle ce anume voia să facă, însă Remer îi sugerase să înființeze

și să controleze o firmă de avocatură cu filiale în întreaga lume. Treptat, celelalte companii ale Ordinului i-ar fi devenit clienți, dar în același timp ar fi putut căuta să câștige și acele așa-numite anchete imparțiale, lucru care i-ar fi încântat. Majoritatea angajaților ar fi fost Lectori și, cu experiența și puterile lui Jon, Remer era de părere că nu aveau să piardă nici măcar un caz. Remer insistase însă asupra faptului că aceasta nu era decât o sugestie. Jon trebuia să decidă singur în privința viitorului său.

— Azi ai liber, zise Remer când își făcu din nou apariția. O să mergem în excursie!

Jon ar fi vrut să rămână acolo, dar deodată realizează că nu ieșise până atunci din casă, deși se afla într-o țară străină.

Femeia în halat alb intră în cameră cu un rând de haine și Jon le îmbracă îndată. Îi veneau perfect. Remer îl conduse până la poartă, unde îl așteptau Poul Holt și un bărbat roșcat, la vreo treizeci de ani. Acesta i se prezintă ca fiind Patrick Vedel, receptorul care lua parte la sesiunile de antrenament. Lui Jon i se păruse puțin ciudat că receptorul stătea într-o altă cameră în timpul sesiunilor, dar Poul Holt îi răspunsese că așa prefera el.

Bărbatul roșcat dădu mâna cu Jon, aruncându-i o privire ciudată, de parcă s-ar fi așteptat să-l recunoască. Jon alungă acest gând și se urcă cu toții în Land Rover-ul închiriat de Remer și o porniră spre Alexandria.

Merseră de-a lungul falezei Al-Corniche, care se întinde pe toată lungimea Alexandriei, adică douăzeci de kilometri cu totul. În acea zonă a portului estic, sute de tarabe erau aliniate de-a lungul promenadei. O mulțime de turiști și localnici se plimbau pe trotuarul lat de la marginea plajei. Un zid scund de piatră funcționa simultan ca bancă și ca parapet. De cealaltă parte a sa erau îngrămădiți bolovani uriași, ca să oprească valurile Mediteranei.

Făcură o primă oprire la Fortăreața Qaitbey, care se înălța pe brațul estic al istmului ce încadra bazinul mării. Aceasta semăna cu o miniatură din cuburi de Lego de diferite dimensiuni și culori, dar se afla în același loc pe care fusese Farul din Alexandria, una din cele șapte minuni ale lumii. Se spunea că blocurile uriașe din granit roșiatic proveneau chiar de la farul din Antichitate care, conform estimărilor, probabil că se ridicase la peste 150 de metri înălțime, făcând din Alexandria un centru al luminii, literal vorbind, așa cum biblioteca o făcuse din punct de vedere științific.

Următorul popas îl făcură într-un bazar uriaș, cu o mulțime de tarabe. Unele erau chiar mașini pe care proprietarii le acoperiseră cu bunuri scoase la vânzare, de exemplu îmbrăcăminte. Altele constau din covoare întinse direct pe pământ, pe care era expusă o mare varietate de bijuterii, pantofi sau electronice. Cei mai profesioniști dintre negustori aveau tarabe propriu-zise din lemn, acoperite cu pânză, pe care își întinseseră marfa.

Pe lângă haine, electronice și antichități, oferta mai includea produse alimentare din abundență. Mirodenii din toată lumea erau vândute direct din saci, iar pe mese tronau grămezi de fructe ce amenințau să se răstoarne în orice clipă sub greutatea atâtor kilograme. Carnea și peștele zăceau la soare și erau vândute la bucată, împachetate în hârtie de ziar și apoi într-o pungă de plastic. Mirosul diferitelor tipuri de alimente devenea din ce în ce mai intens. La fiecare pas apăreau noi arome, care se amestecau cu

cele existente într-un talmeș-balmeș tot mai exotic.

Jon continuă să înainteze, cercetând mărfurile. Era tot timpul nevoit să spună nu și să facă gesturi de refuz când comercianții încercau să-i bage câte ceva pe gât. Se îndepărtase de ceilalți și începuse să se simtă în largul lui. Fusesse o decizie bună să ia o pauză de la antrenament.

Deodată încremeni.

La vreo cinci metri în fața lui se afla Katherina. Era absorbită de antichități și încă nu-l văzuse, dar chiar în momentul în care Jon dădu să se miște, aceasta ridică fruntea și-l privi direct în ochi.

Katherina păru la fel de surprinsă ca și el, căci căscă ochii mari și deschise gura, dar fără să scoată niciun sunet. Apoi un zâmbet larg și cald i se așternu pe chip și întinse amândouă brațele spre el, ca într-o îmbrățișare.

Jon se trase un pas înapoi. Zâmbetul de pe chipul ei dispăru și observă că era contrariată. Șovăind, Katherina făcu un pas înainte, cu o expresie de disperare și în același timp de uimire. Jon continua să se tragă înapoi, fără a-și lua privirea de la ea. Reușise să afle adevărul despre ea. Ordinul îi deschisese ochii, dezvăluindu-i minciunile Katherinei.

— Te simți bine? se auzi vocea lui Remer în spatele lui.

Jon ridică brațul și arată în direcția ei.

— E Katherina, spuse el. Receptorul de la Libri di Luca.

Katherina nu mai pricepea nimic.

Trei zile la rând îl căutase pe Jon prin portul egiptean și, dintr-odată, iată-l la mai puțin de zece metri în fața ei. Dar în loc să-i iasă în întâmpinare, așa cum își închipuise de atâtea ori în mintea sa, acesta o arătase cu degetul celor care îl răpiseră.

Se opri șocată, cu ochii ațintiți către el, fără a se putea urni din loc. Privirea lui era plină de ură. Ura îndreptată împotriva ei. Abia când mulțimea îl împinse pe Jon mai departe și îl pierdu din ochi, reuși să-și vină în fire și să realizeze că doi bărbați se grăbeau spre ea. Chipurile lor nu păreau deloc prietenoase. Katherina se răsuci pe călcâie, încercând să-și facă loc prin marea de oameni și să se îndepărteze cât mai mult de ei și de Jon.

Capurile se întorceau mirate după ea în timp ce se înghesuia cât putea de repede prin mulțime. Cumpărătorii parcă deveneau tot mai mulți și mai puțin dornici să se dea din drum pentru a-i face loc să treacă. Aruncă o privire în urmă, fapt care îi confirmă că bărbații continuau s-o urmărească. Unul era înalt și roșcat, celălalt scund, chel și cu ochelari de vedere. Inima începu să-i bată cu putere în piept. Ce se întâmplase cu Jon?

Pe una din străduțele laterale se aflau atât de mulți oameni, încât nimeni nu se mișca și era imposibil să faci vreun pas, înainte sau înapoi. Disperată, încercă să-și facă loc mai departe, dar nu avea pe unde. Taraba lângă care se găsea vindea pește, iar proprietarul tejghelei improvizate se răstrea la trecători, străduindu-se în același timp să se asigure că taraba nu îi este răsturnată de valul de oameni.

Capul bărbatului roșcat se ițea deasupra celorlalte, iar când o zări pe Katherina prinsă în mulțime, un zâmbet neliniștitor se lăți pe fața lui. Katherina se uită febril în jur, căutând o cale de scăpare. Vânzătorul de pește striga acum la ea, gesticulând și încercând s-o facă să se tragă înapoi.

După ce aruncă o ultimă privire spre urmăritorii săi, Katherina se aplecă și o porni de-a bușilea pe sub masa cu pește. De cealaltă parte a mesei vânzătorul o întâmpină cu lovituri de ziar și înjurături în arabă. Se ridică în picioare, dar vânzătorul de pește puse imediat mâna pe ea și începu s-o zgâlțâie puternic. Masa se clătina amenințător, distrăgându-i atenția pentru un moment, iar Katherina profită de asta și îl îmbrânci, reușind să se elibereze din mâinile lui. Se băgă repede sub masa de alături, târându-se de-a bușilea până la următoarea străduță a bazarului. Aici putu să se ridice în picioare și începu să alerge în zigzag printre turiști și vânzători. În spatele ei auzi masa cu pește răsturnându-se.

Se opri la marginea bazarului pentru a-și trage răsuflarea și pentru a privi în urmă. Cei doi bărbați nu se vedeau nicăieri.

Își dorea să fie și ceilalți acolo cu ea.

Henning zăcea în pat, la hotel, cu o durere cumplită de stomac, iar Muhammad se plimba singur prin oraș, întocmai ca și ea. După ce fusese pus în temă cu secretele Societății, se oferise să-i însoțească în Egipt. Acasă oricum nu se putea întoarce prea curând. În plus, avea de reglat niște conturi. Katherina îi acceptase recunoscătoare

oferta. Simțea că Muhammad era singura persoană în care putea să aibă încredere. Nu o dezamăgise niciodată.

Se dovedi că Muhammad nu avea de gând să stea cu mâinile în sân, după cum nici Katherina nu reușea să stea liniștită la hotel. Indiferent de oră, ieșise mereu în oraș, căutându-l pe Jon. Se întorcea la hotelul Acropole, unde se cazaseră, doar dacă simțea nevoia să doarmă sau dacă își dădeau întâlnire.

Un strigăt din josul străzii îi atrase atenția. Un bărbat cu părul scurt, îmbrăcat într-un costum deschis la culoare, arăta spre ea. Îl recunoscuse pe Remer, iar în spatele lui stătea Jon. Acesta nu reacționează în niciun fel, ci privi doar în direcția ei, de parcă n-ar fi avut nimic de-a face cu toate astea. Remer îi făcu semn cu mâna cuiva din bazar, folosindu-și cealaltă mână pentru a arăta în direcția ei. Katherina îi urmări privirea și îl zări în mulțime pe bărbatul roșcat. În aceeași clipă, acesta o descoperi pe ea.

O luă la goană, cotind-o pe prima străduță laterală. O Lada veche era cât pe ce să dea peste ea pe străduța aceea îngustă și se văzu nevoită să facă un salt, lipindu-se strâns de zid, pentru a o putea evita. De fiecare parte a străzii se înșiruiau mici prăvălii ascunse într-un soi de nișe, iar cele mai multe vindeau aparate electronice și erau pline ochi, de la podea până la tavan, cu ceasuri, aparate foto, telefoane, computere, televizoare și jocuri video. În plimbările ei din ultimele zile, Katherina întâlnise asemenea locuri cu sutele.

Pe stradă, motoarele curgeau într-un flux constant, la o viteză ce-ți tăia răsuflarea, iar Katherina trebui să alerge când pe trotuar, când pe stradă, pentru a le evita. La prima intersecție se opri și privi în urmă. Tocmai când crezuse că scăpase de urmăritori, auzi un strigăt în urma ei.

— A luat-o la dreapta! țipă cineva într-o daneză impecabilă.

Katherina se văzu nevoită să o ia din nou la goană, încercând să găsească o cale de scăpare. Strada aceasta era ceva mai largă și mai lungă decât cea pe care tocmai o părăsise, așa că, în momentul în care aveau să dea colțul, urmăritorii ei puteau s-o zărească din prima.

După vreo zece metri nu se mai simți în stare să alerge și intră într-un magazin. Acesta vindea articole de nuntă. Puteai găsi aici toate lucrurile care aveau de-a face cu o ceremonie nupțială, de la invitații la tortul miresei. În Alexandria existau cam tot atât de multe magazine cu articole de nuntă cât și de electronice. Un perete întreg era acoperit cu rochii de mireasă, pe două niveluri. Katherina se apropie hotărâtă de perete și apucă prima rochie care îi ieși în cale.

În afară de ea și de proprietară, nu se mai aflau alți clienți în prăvălie. Proprietara – o femeie puternică, între două vârste – se ridică imediat de pe scaun și se apropie zâmbind de ea. Înainte ca aceasta să apuce să-i ureze bun venit, Katherina își trăsese deja rochia peste cap, întinzând o mână la spate, după fermoar.

— *You want dress?*^[6] întrebă femeia cu un amestec de amabilitate și uimire.

Katherina se îndreptă spre oglinda care se afla în fundul prăvăliei. De aici putea să vadă ce se petrecea în stradă, în spatele ei.

— *Too big*^[7], spuse femeiarâzând. *Too big.*

Proprietara începu să tragă de fermoar, dar Katherina o opri.

— *Baby*^{8}, spuse ea arătând spre burtă.

În același moment îl zări pe bărbatul chel din bazar. Acesta privi atent prin fereastra prăvăliei.

— Aaa! exclamă proprietara făcându-i complice cu ochiul. *Baby*, repetă ea și începu apoi să sporovăiască veselă în arabă, dând din cap și zâmbind.

Bărbatul se opri un moment. Pentru o clipă Katherina îi întâlni privirea cercetătoare în oglindă, dar acesta nu o recunoscuse și o porni mai departe.

— *But too long*^{9}, spuse proprietara râzând și mai tare.

Katherina se uită în jos la poalele rochiei. Aceasta era aproape cu douăzeci de centimetri prea lungă. Desfăcu brațele.

— *Too long*, recunoscuse ea.

Proprietara o ajută să-și dea jos rochia și începu să care altele, pentru a i le da Katherinei să le încerce. Aceasta clătină din cap și arată spre ușă.

— *Must go*, spuse ea. *Do not feel well*^{10}, și arată din nou spre burtă.

— Aaa! exclamă proprietara, de data aceasta cu regret. *You feel better. You come back*. O mângâie pe Katherina pe obraz. *You get good price. Baby price*^{11}.

Katherina îi mulțumi și ieși din prăvălie, apoi o luă înapoi în direcția din care venise, fără să privească în urmă. Abia după ce parcurse vreo zece metri, se opri în dreptul unei vitrine și începu să-i cerceteze conținutul. În vitrină erau expuse tot felul de arme, de la cuțite la pistoale și la altele de dimensiuni mai mari. Privi pe furiș spre stradă, dar cei doi urmăritori nu erau de văzut, așa că își continuă drumul cât de repede putu, dar fără să alerge.

După ce o cota pe mai multe străduțe, străbătând alei mici și înguste, care în cursul plimbărilor sale începuseră să-i devină familiare, se încredință că reușise să scape de urmăritori. Se așeză pe un prag de piatră și își îngropă fața în mâini. Simți cum îi dau lacrimile.

Îl găsisese pe Jon, dar îl pierduse din nou. Stătuse la mai puțin de cinci metri de el, apoi fusese nevoită să alerge în cealaltă direcție. Își blestemă lașitatea. Dacă s-ar fi apropiat de el! Era clar că Jon se schimbaseră sau că, în orice caz, nu își mai amintea de ceea ce aveau împreună. Ce făcuseră cu el?

— Ai reușit să găsești ceva? se auzi o voce.

Katherina ridică privirea. Dinaintea ei stătea un bărbat într-un burnuz alb. Pe cap avea un turban care îi acoperea și o parte din față.

— Muhammad! exclamă ea râsuflând ușurată, apoi se ridică și îl îmbrățișă.

El o strânse în brațe și o bătă ușor pe spate.

— Deci ai găsit ceva!

Nu mai așteptă niciun răspuns și nici nu-i mai puse alte întrebări, ci o conduse la hotel, prin labirintul de străduțe.

.

— Sper să mă descurc să-l fac la loc, continuă Muhammad punând pe fotoliul din camera Katherinei bucata de material care alcătuisese turbanul lui.

Era o cameră mobilată sumar, în care se găseau doar un pat, o masă și un fotoliu cu tapițerie înflorată. Jaluzelele erau trase, iar camera era cufundată în semiîntuneric.

Katherina se așează pe marginea patului, cu picioarele strânse și cu coatele pe genunchi.

Muhammad bătu în peretele dinspre camera alăturată.

— Henning, poți să vii puțin? spuse el cu voce tare. Pereții erau atât de subțiri încât puteau auzi ce se petrecea aproape în fiecare cameră de la etajul lor, dar din câte știau, erau singurii scandinavi din hotel, așa că puteau vorbi liniștiți.

O clipă mai târziu, Henning își făcu apariția, cu o față lividă și broboane de sudoare prelingându-i-se din păr.

— Ce se întâmplă? întrebă el luând loc pe unul din fotoliile cu tapițerie înflorată.

— L-am văzut pe Jon, spuse Katherina.

Muhammad se așează lângă ea și așteaptă să continue.

— În bazar, îi explică ea. Deodată l-am văzut stând acolo și uitându-se ciudat la mine, de parcă aș fi fost o străină, adăugă trăgând adânc aer în piept. Apoi, fără niciun avertisment, și-a trimis bodyguardii după mine.

— Bodyguardii? întrebă Henning. Ești sigură că nu erau paznicii lui?

Katherina dădu din cap.

— I-a asmuțit asupra mea.

Muhammad își privi mâinile.

— Probabil că a avut un motiv întemeiat, spuse el. Poate că a vrut doar să te sperie, să te facă să fugi ca să nu te prindă.

— Trebuia să-i vedeți privirea! exclamă Katherina. Era atât de schimbată. Ca și cum m-ar fi urât din toată inima.

— Poate că încerca doar să te alunge ca să te protejeze, sugerează Henning.

Katherina clătină energic din cap.

— Nu, chiar o *simțea*, zise ea ferm.

— Asta nu poate să însemne decât un singur lucru, spuse Henning grav. L-au supus unei sesiuni de lectură.

Căutând un răspuns, Katherinei îi trecuse prin cap și posibilitatea spălării creierului, dar nu se gândise că cititul ar fi putut fi o metodă în acest sens. Deși participase la sesiuni de lectură, niciodată până acum nu făcuse legătura între citit și spălarea creierului sau tortură.

— Dar este oare posibil? întrebă ea. Doar eram... suntem îndrăgostiți unul de altul, cum se poate transforma iubirea în ură într-un timp atât de scurt?

— E nevoie de un emițător foarte puternic, recunosc Henning. Și de un pretext perfect.

— Pretext? întrebă Muhammad. M-ați pierdut pe drum.

— O sesiune de lectură nu poate înlocui pur și simplu o atitudine cu o alta. Nu poți să faci din alb negru, iar dacă încerci, vei eșua în mod sigur. Dar dacă persoanei îi este prezentată o explicație alternativă, aceasta va putea *alege* să-și schimbe părerea ca efect al influenței exercitate de Lector. Persoana în cauză va putea să-și aducă aminte fiecare detaliu, atitudinea inițială, sesiunea de lectură, dar va crede că decizia de a-și schimba atitudinea îi aparține.

— Frate, ce escrocherie perfidă! exclamă Muhammad rezemându-se de pat.

— Vrei să spui că Jon singur a decis să mă urască? întrebă Katherina.

Henning își schimbă încurcat poziția pe scaun.

— Vreau să spun că i-a fost prezentată o minciună care l-a convins că *trebuie* să te urască.

Katherina se ridică în picioare și se îndreaptă spre fereastră. Printre lamelele jaluzelelor putea să vadă ce se petrecea pe stradă, în fața hotelului. Aproape că nu era deloc trafic în acea parte a orașului, doar câte o motoretă trecea din când în când în mare viteză.

Oare tot drumul până în Alexandria fusese în zadar?

— Ce putem face atunci? întrebă ea fără să întoarcă fața de la fereastră. Simți cum lacrimile începuseră să i se prelingă pe obraji.

Henning oftă adânc.

— Greu de spus. Dacă discrepanța dintre cele două opțiuni este suficient de mare, atunci Jon are să recidiveze la un moment dat. Eu cred că șocul pe care l-a avut când te-a văzut va fi suficient pentru a-l face să reconsidere totul.

— Asta dacă nu i se vor servi și alte minciuni.

— Corect! răspunse Henning posomorât. Cu cât mai multe argumente îi vor da pentru a se ține departe de tine, cu atât mai bine.

— Pentru ei, vrei să spui, adăugă Katherina și strânse din dinți.

Muhammad se ridică în picioare, se apropie de ea și o bătu ușor pe umăr.

— Dacă te iubește, o să-i vină lui mintea la cap.

Katherina încuviință, abia reușind să se abțină să izbucnească în plâns.

— Cel puțin știm că *se află* aici, constată Muhammad. Și cred că azi am reușit să mai dau și de alții.

— Unde? întrebă Katherina.

Până acum nu izbutiseră să afle mai nimic despre persoanele pe care Organizația Umbrelor le trimisese în Alexandria. În fiecare zi se plimbaseră prin centru și cercetaseră fețele turiștilor atunci când aceștia citeau din ghiduri turistice sau meniuri de restaurant, încercând să stabilească dacă ar fi putut fi Lectori. Învățaseră pe de rost chipurile din fotografiile alb-negru pe care Muhammad le găsisese pe internet, dar cele mai multe erau prea vechi, așa că se așteptau să le fie destul de greu să îi poată recunoaște doar după înfățișare.

— La hotelul Seaview s-a cazat un grup mare de persoane. Una dintre acestea s-ar putea să fie chiar spionul vostru, spuse Muhammad.

— Pau?

— Sau Brian Hansen, pe numele lui adevărat, îi informă Muhammad.

Documentele de la școală dezvăluiau adevăratul nume al lui Pau, precum și coeficientul lui RL. Valoarea coeficientului era de 0,7 – un nivel extrem de scăzut în comparație cu ceilalți elevi, care aveau, în medie, de zece ori mai mult. Iar faptul că o persoană cu un coeficient atât de scăzut reușise să îi păcălească luni de-a rândul nu îi făcea deloc să se simtă mai bine.

— N-am putea să ne folosim de el? întrebă Katherina întorcându-se spre Henning.

— Ca ostatic? Henning clătină din cap. Nu cred. Rolul lui s-a încheiat. După

neutralizarea lui Luca și răpirea lui Jon, mă îndoiesc că Pau mai are vreo importanță pentru ei.

— Poate ca să-l facem să ne spună ce urmează să se întâmple? sugerează Katherina.

— Cu forța? întrebă Muhammad zâmbind ironic.

— N-ar însemna decât să ne folosim de aceleași mijloace, îi atrase ea atenția.

Henning i-ar putea citi ceva.

Katherina nu știa exact cât de puternic era Henning ca Lector. Până atunci nu le fusese de prea mare ajutor. Încă din prima zi se îmbolnăvisese și nu putuse lua parte la căutări. Poate că nici să citească nu era în stare.

— Sunt sigur că îl pot ruga pe Nessim să afle în ce cameră stă Pau, spuse Muhammad.

— Nessim?

— Recepționarul, răspunse Muhammad. Mi-a lăsat impresia că are o mulțime de relații în oraș. Când a auzit că l-am cunoscut pe Luca, a zis că e gata să facă orice pentru noi.

Înainte de plecare Muhammad încercase să afle cât mai multe despre călătoria lui Luca în Egipt, iar unul din lucrurile pe care le descoperise era că se cazase la același hotel ca și ei. Altminteri, Luca lăsase doar foarte puține urme. Cartea lui de credit fusese folosită în câteva locuri din oraș, printre altele la Biblioteca din Alexandria, dar cam asta era totul.

— Nessim ți-a putut spune ceva nou despre Luca? întrebă Katherina.

— Nu, răspunse Muhammad. Nu am aflat nimic nou, doar că au discutat despre căldură, bibliotecă și alte mărunțișuri. Mi l-a descris ca fiind un om bun, care dădea bacșișuri grase.

Muhammad se îndreptă spre ușă.

— Am să-l pun la treabă imediat.

După ce acesta ieși din cameră, Katherina se prăbuși pe pat. De când înnoptase la Clara acasă, nu mai reușise să doarmă decât pe apucate. Doar când oboseala o biruia și abia mai putea să se țină pe picioare, capitula și își permitea o oră sau două de odihnă. Chiar și atunci, somnul îi era neliniștit și de cele mai multe ori se trezea scaldată în sudoare, fără a reuși să se odihnească, dar în același timp fiindu-i imposibil să se mai poată culca la loc. Iar întâlnirea cu Jon nu îi îmbunătățise deloc starea. Simțea că, dacă nu reușeau să dea de el prea curând, avea să fie prea târziu.

Tresări când auzi telefonul sunând.

— În câteva ore Nessim o să afle în ce cameră e cazat Pau, spuse Muhammad de la celălalt capăt al firului. Încearcă să dormi puțin, la fel și Henning.

Katherina acceptă fără prea mare tragere de inimă sugestia lui și puse receptorul în furcă. Henning păru ușurat să se poată întoarce în camera sa.

Katherina se bucura nespus că Muhammad venise cu ea. Acesta se dovedise a fi ghidul perfect. Reușise să se împrietenească cu localnicii și să cunoască orașul într-un timp record. Probabil că îl ajutase și culoarea pielii, pentru că ceilalți nu puteau face aproape niciun pas fără a fi remarcați.

Henning și Katherina se duseseră să viziteze biblioteca în grima zi, înainte ca acesta să se îmbolnăvească. Însă Katherina era prea îngrijorată pentru a se putea bucura de

privești construcției impunătoare. Henning, în schimb, fusese copleșit și entuziasmat la vederea uriașului monument – mai ales când intrară în marea sală de lectură aflată sub acoperișul de sticlă. Schimbară câteva priviri scurte când ajunseră în pragul acesteia. Energia prezentă aici era atât de masivă, încât Katherina simți cum i se zbârlește părul pe ceafă. Trupul îi era străbătut de aceeași senzație de furnicăre pe care o încerca și în Libri di Luca, doar că aici aceasta era de zeci sau sute de ori mai puternică.

Dar asta nu-l făcuse pe Henning să ezite prea mult. Întrebările lui cu privire la istoria și funcționarea de zi cu zi a bibliotecii nu cunoșteau limite, iar ochii îi străluceau ca ai unui proaspăt îndrăgostit.

Katherina se trânti în pat și închise ochii. Pau era ultima lor șansă, însă în acel moment nu puteau face nimic altceva decât să aștepte.

Până la urmă reuși să doarmă câteva ore, căci în momentul în care telefonul sună și o trezi din somn, soarele aproape că apusese.

— Aici Muhammad. Te așteptăm în hol.

Ușor amețită, Katherina se ridică din pat și se duse în baie. Nu făcu decât să se spele pe față și să-și strângă părul într-un coc la ceafă. Apoi ieși din cameră.

În hol o așteptau Muhammad și Henning. Acesta era în continuare palid ca o față de masă, dar când o văzu pe Katherina, reuși să schițeze un zâmbet.

Muhammad, care își pusese din nou turbanul pe cap, le arătă calea, conducându-i pe străzile aproape pustii. Abia când se apropiară de centrul orașului și de port, unde magazinele pentru turiști încă mai erau deschise, străzile începură să se animeze.

Clădirile din jurul hotelului Seaview erau toate înalte, iar acesta părea să pălească în umbra lor. Fațada sa era neîngrijită, cu vopseaua scorjită, iar culoarea obloanelor de la ferestre era spălăcită. Probabil că odinioară turiștii hotelului Seaview puteau să vadă într-adevăr marea. Firma luminoasă a hotelului era singurul indiciu că acesta mai funcționa încă, iar niște uși duble, larg deschise, îi invitau înăuntru.

Holul de la intrare oferea o priveliște pestriță. Podelele erau din marmură, dar pereții erau îmbrăcați în diferite materiale, de la tapet și lambriuri la tapiseria grea de catifea ce atârna din tavan. Biroul de recepție era dintr-un lemn șlefuit, de culoare închisă, și strălucea ca o oglindă. Deasupra acestuia se afla un clopot de alamă, la fel de strălucitor. Pe peretele din spate atârnavă oglinzi cu rame aurii și un dulap cu casete pentru cheile de la camere.

La biroul de recepție nu era nimeni, așa că se strecurară în tăcere pe lângă acesta și începură să urce scara acoperită cu un covor roșu. Pe pereți erau îngrămădite tablouri cu rame aurii ostentative și subiecte care variau de la ilustrații din Kama-Sutra la picturi de amator înfățișând orașul sau hotelul.

Abia când ajunseră la etajul al doilea, îndrăzniră să deschidă gura.

— 205, spuse Muhammad și făcu un semn spre coridorul care, la acest etaj, avea pereții albi și podeaua din marmură trandafirie.

— Sunteți siguri că e în cameră? întrebă Katherina sceptică.

— Nessim mi-a zis că Pau se află în camera lui acum și că o să rămână acolo încă o

oră, răspunse Muhammad în șoaptă.

— Cum poate să fie atât de sigur de asta?

— Îl cunoaște pe recepționarul de-aici. Se știu cu toții între ei. Pe deasupra, a mai reușit să afle că zece din oaspeții hotelului vor fi luați de un microbuz peste o oră.

Katherina nu era prea încântată de acest plan. Nu i se părea o idee cu mari sortii de izbândă să te plimbi pe culoarele unui hotel dolda de Lectori și să supui pe cineva unui interogatoriu fără să fii descoperit.

— Și cum v-ați gândit să-l împiedicați să fugă? șopti Katherina. Muhammad vârî o mână sub burnuz și scoase un pistol.

— E de jucărie, o asigură el văzând expresia înspăimântată de pe chipul ei. Nu trebuie decât să-l speriem puțin. Dar chiar seamănă cu un McCoy adevărat, nu-i așa? spuse Muhammad zâmbind.

Când ajunseră în fața camerei 205, Katherina și Henning se postară de câte o parte a ușii, iar Muhammad ciocăni hotărât. Avea pistolul în mână, dar mâna o ținea la spate.

— Cine e? strigă cineva din cameră.

Era vocea lui Pau, nu mai aveau nicio îndoială.

— Ești gata? spuse Muhammad cu vocea ușor schimbată.

În spatele ușii se auziră niște pași.

— Gata? Ce tot spui acolo?

Cheia se răsuci în broască și ușa se deschise.

În prag se ivi Pau, îmbrăcat într-o togă lungă, de culoare crem, care era tivită la mâneci și pe poale cu o broderie neagră cu șerpi. Primul lucru pe care îl văzu fu Muhammad în burnuzul lui arăbesc. Uimit, Pau îl măsură cu privirea din cap până-n picioare.

— Cine dracu' mai ești și tu? întrebă el mânios, dar în aceeași clipă Muhammad scoase pistolul și îl îndreptă spre fruntea lui Pau. Înspăimântat, acesta începu să se tragă înapoi, împins de Muhammad. În urma lui intrară Henning și Katherina.

— Voi! exclamă Pau când îi văzu. Fir-ar...

Ceva din privirea Katherinei continua să-l nedumerească pe Jon. Ochii ei verzi îl priveau cu ușurare, dar și cu nespus de multă căldură. Cum de putea să creadă că trucul ăsta încă mai funcționa? Oare chiar era un truc? Dacă n-ar fi știut adevărul, ar fi putut spune că privirea ei fusese plină de iubire. Iubire pentru el. Dădu din cap ca pentru a alunga acea nesiguranță care i se strecurase în minte.

— Te simți bine? îl întreabă Remer de pe scaunul șoferului.

După ce îi trimisese pe Poul Holt și pe bărbatul roșcat să o urmărească pe Katherine, Remer îl condusesese pe Jon înapoi la mașină. Pe drum o văzuseră din nou pe Katherine, alergând și încercând să scape din bazar. Și ea îi văzuse. Jon fusese uimit de șovăiala ei în momentul când îi zărise. O clipă se oprise ca încremenită în zăpușeala după-amiezii și, pentru ultima oară înainte de-a se face nevăzută, îl privise drept în ochi.

— Mă simt bine, spuse Jon fără prea mare tragere de inimă.

Putea simți privirea lui Remer în oglinda retrovizoare. Jon stătea pe bancheta din spate, uitându-se pe geam la orașul care se derula în viteza mașinii. Pe străzi forfoteau foarte mulți oameni. Cum de era posibil să o întâlnească pe Katherine tocmai aici și tocmai în acest moment? Oare îi urmărise? Plănuise să-l ia prin surprindere apărând așa, în mijlocul bazarului? Era puțin probabil, iar reacția ei păruse sinceră.

Remer nu mai așteptase să se întoarcă ceilalți. Îl urcase imediat în mașină și o pornise din loc fără Poul Holt și bărbatul roșcat, de parcă Jon ar fi fost într-un mare pericol. După părerea lui, exagerau. Ce-ar fi putut să-i facă? Pe de altă parte însă, era bucuros că Ordinul îl susținea și îi oferea protecție. Asta îl făcea să se simtă important, dar și puțin neajutorat, de parcă n-ar fi fost în stare să se descurce și singur.

Nu reușea să-și scoată din cap expresia de pe fața Katherinei. Ceva înlăuntrul lui se trezise la viață în momentul în care privirile li se întâlniseră. Ca un pumn care îl izbise drept în piept, îi tăiasse răsuflarea și nu mai putea să respire. Poate că totuși era periculoasă.

— Cum crezi că a reușit să dea de noi? întreabă el, fără să-și dezlipească privirea de la fereastră.

— Cu puțin noroc, răspunse Remer. Sau poate că au spioni în Egipt, cine știe.

Jon încruntă din sprâncene. Ceva nu era în regulă. Remer susținuse tot timpul că grupul de la Libri di Luca era o adunătură dezorganizată de fanatici care îi puseseră pe toți Lectorii în pericol jucându-se prea liber cu puterile. Iar acum spunea că ar fi putut să aibă o rețea intercontinentală de spioni.

— Nu te îngrijora, zise Remer. O să ajungem imediat înapoi.

De ce să se îngrijoreze? Cercetă chipul lui Remer în oglinda retrovizoare. Acesta părea să fie mult mai îngrijorat decât el. Îi arunca tot timpul priviri iscoditoare și începuse să conducă aproape neglijent.

Ieșiseră deja din oraș, iar Jon își dădu seama că nu mai era mult până la casa de țară în care locuiau.

— Ne grăbim undeva? întreabă el urmărind în oglindă reacția lui Remer.

— Nu, nu neapărat, răspunse acesta aruncând din nou o privire nesigură în direcția lui Jon. Dar e mai bine să prinzi câteva ore de odihnă până diseară, adăugă cu un zâmbet larg. Diseară mergem la bibliotecă, zise el mândru. Este important să fii pregătit.

Jon încuviință. Simțise că era ceva special cu ziua respectivă. Pe de o parte, din cauza excursiei în oraș, dar și a atmosferei de așteptare care dominase întreaga zi. Asta până când își făcuse Katherina apariția, stricând totul. Jon așteptase cu nerăbdare ziua aceasta, în care avea să-și aducă în sfârșit contribuția față de Ordin, dar acum parcă nu mai era la fel de înflăcărat. Își amintea clar că urma să participe la un fel de ritual de inițiere, însă nu mai era atât de sigur în ce anume urma să fie inițiat.

Când ajunseră la casa de țară și mașina intra pe poartă, mai multe persoane le ieșiră în întâmpinare. Remer se dădu jos și le spuse ceva în arabă, în timp ce Jon își dezmoțea trupul după drumul cu mașina.

— Vino, hai să intrăm! îl îndemnă Remer împingându-l ușor pe Jon înaintea sa.

Urcară imediat treptele spre camera lui. Jon se așeză pe pat. Se simțea obosit și abia aștepta să rămână singur. Încă nu terminase de procesat toate gândurile despre Katherina și prefera să o facă fără companie.

Unul din paznici intră în cameră și îi întinse cronica lui Remer.

— Deci, continuăm? spuse Remer așezându-se pe scaunul de lângă pat.

Paznicul încă nu părăsise încăperea, ci rămăsese în picioare lângă ușă. Remer îl privi pe Jon nerăbdător, de parcă el era cel căruia urma să i se spună o poveste de noapte bună.

— Mai degrabă nu. Aș vrea să mai aștept puțin, zise Jon. Aș vrea să fiu lăsat singur.

Zâmbetul lui Remer încremeni.

— E important să fii pregătit pentru diseară, Campelli, insistă el. Nu doar pentru tine.

Jon era uluit. Vocea lui Remer avea un ton ușor amenințător, care nu-i plăcea deloc.

— Nu îți cer decât jumătate de oră ca să-mi pot aduna gândurile, spuse Jon.

— Îmi pare rău, răspunse Remer grăbit, dar mai avem prea mult de recuperat. Întoarse apoi privirea spre bărbatul de lângă ușă, făcându-i un semn scurt din cap.

Jon se ridică din pat.

— Nu cred că ai auzit ce am spus, începu el, dar paznicul se apropie și îl apucă de braț, împingându-l la loc pe pat.

Jon își privi indignat brațul de care paznicul îl ținea strâns.

— Chiar nu este necesar, spuse el. Nu îmi trebuie...

— Ba *este* necesar, îl întrerupse Remer. Ai să vezi.

Un alt paznic intră în cameră, postându-se de cealaltă parte a patului. Calm, dar hotărât, cei doi bărbați îl întinseră pe Jon pe spate. Acesta încercă să se zbată, dar erau prea puternici și, nu după mult timp, se trezi din nou legat de cadrul patului cu curelele din piele, fără a se mai putea mișca.

— Ce se petrece aici? ceru Jon să afle. Nu ai niciun motiv să faci asta. Așa că explică-mi de ce!

— O să-ți explic, spuse Remer făcând din nou un semn cu capul către paznici.

— Nu! apucă Jon să strige înainte ca unul din ei să-i lipească o bucată de scotch pe gură.

.

Fusese necesar.

Jon putea acum să-și dea seama. Ar fi trebuit să aibă încredere în Remer și să nu subestimeze puterea Katherinei. Lectorii de la Libri di Luca erau pricepuți, niște maeștri în a stârni zădărnici și suspiciuni între membrii Ordinului, dacă ceva nu le convenea. Dacă Remer nu ar fi acționat la timp și cu vigilență, probabil că ar fi reușit să-l tulbure atât de mult pe Jon, încât ar fi riscat să-i compromită viitorul în rândurile Ordinului. Ar fi putut chiar să-l întoarcă împotriva acestuia.

După o oră de citit, îi scosese scotch-ul de pe gură și îi dezlegaseră curelele de la mâini. Jon fusese foarte calm, aproape istovit, așa că îl lăsaseră să doarmă până când Remer reveni în cameră și îl trezi din somn. Afară se întunecase, iar Poul Holt se întorsese de la bazar. Îl examinează pe Jon cu mișcările de rutină ale unui medic, îi privi pupilele, i se uită în gât, îi verifică reflexele.

— Ești într-o condiție perfectă, spuse el într-un sfârșit, zâmbindu-i.

Remer, care stătuse ceva mai în spate, se apropie de pat.

— Trebuie să mă ierți că am fost nevoit să te leg, zise el cu o urmă de regret în glas. Din nefericire, a fost necesar. Sper să înțelegi.

Jon încuviință din cap.

— A fost într-adevăr necesar, recunosc el. Era cât pe ce să fiu doborât de puterile lor. N-o să se mai întâmple.

— Bineînțeles, spuse Remer dând din cap mulțumit. Nu-ți face griji! La noapte o să fii printre prieteni. Nimic n-o să ne mai stea în cale.

Jon se simțea liniștit. Norul acela de confuzie, care doar cu câteva ore în urmă îi închețosase gândirea, se risipise complet și acum nici nu își mai aducea aminte precis despre ce fusese vorba.

— Apropo, legat de diseară, zise Remer și îi arătă un fel de togă neagră care atârna la picioarele patului. Vrei să o probezi?

Jon sări din pat și ridică toga în fața ochilor. Era neagră ca smoala, cu șerpi albi pe poale și pe mâneci.

— Mergem la o *toga party*?

Remer izbucni în râs.

— Ceva de genul ăsta.

Jon îmbracă toga. Era făcută din mătase, iar la talie se strângea cu o curea tot din mătase. Chiar dacă avea celelalte haine pe dedesubt, toga era suficient de largă și, când își puse gluga, aceasta îi ascunde fața complet. Îi dădea o senzație plăcută, de siguranță. Se simțea ca un călugăr, iar acest gând îl făcu să zâmbească.

— Perfect! exclamă Remer dând din cap satisfăcut.

— Și voi, ceilalți? întrebă Jon ușor încurcat.

— Fii liniștit! spuse Remer. Toți o să purtăm câte o togă asemănătoare, doar că ale noastre vor fi albe.

— Iar eu am să fiu singurul în negru?

— Desigur, zise Poul Holt. Tu ești oaspetele de onoare.

— Nemernicilor! O să plătiți pentru asta! strigă Pau de la locul lui de pe scaun.

Henning și Muhammad îl legaseră cu o frânghie pe care o aduseseră cu ei, în timp ce Katherina luase în primire pistolul de jucărie și îl ținea îndreptat spre Pau. Acesta se uita la ei cu o privire plină de ură, vărsând un potop de înjurături.

— Te duci la carnaval? îl întreabă Muhammad, apucându-l de toga cu care era îmbrăcat.

— Tu vorbești? pufni Pau.

Muhammad îl ignoră.

— Și asta ce mai e? spuse el ridicând amuleta din aramă care atârna la gâtul lui Pau. Biletul tău de VIP?

Acesta nu răspunse, dar îl privi cu multă răutate.

— Să presupunem că da, hotărî Muhammad și îi întinse amuleta Katherinei. Deci, întrebarea care se pune este: bilet la ce?

Așteptă un răspuns de la Pau, care întorsese demonstrativ capul.

Katherina cercetă amuleta. Era rotundă, de mărimea unei monede de cinci coroane, cu o gaură în mijloc, prin care fusese trecută o curelușă de piele, pentru a o putea purta la gât. Mici caractere fuseseră gravate cu grijă de jur împrejurul acesteia.

— Nu pricep ce ai tu de câștigat din asta? întreabă Henning. Doar ești deja activat.

Pau zâmbi.

— Și încă ce activare, adăugă Henning batjocoritor. Ce coeficient RL aveai? 0,7? Nu-ți ajunge nici să aprinzi un led de bicicletă.

Zâmbetul de pe fața lui Pau dispăru, iar când acesta întoarse privirea spre Henning, Katherina îl văzu strângând din dinți de furie.

— Deci e bine că organizația are grijă de tine, continuă Henning. Lectorii slabi ca tine au nevoie de ajutor. Te pot folosi la ceva?

Ochii lui Pau scânteiau de turbare, iar obrajii i se înroșiseră.

— Mda, ai reușit să te infiltrezi în Libri di Luca, dar asta numai pentru că lui Luca i s-a făcut milă de tine. Putea să vadă de la o poștă cât de slab erai.

— Taci din gură! zbieră Pau și se zbatu în scaun atât cât îi permitea frânghia.

Henning se aplecă asupra lui, însă oprindu-se suficient de departe ca să nu îl poată atinge.

— Și acum? Ți-ai îndeplinit misiunea. La ce mai are nevoie Organizația Umbrelor de un nevolnic ca tine?

— Vino după reactivare și o să-ți arăt, spuse Pau, luându-l gura pe dinainte.

Henning și Katherina se uitară unul la altul.

— Reactivare? repetă Henning. Asta o să se întâmple la noapte?

Pau nu răspunse.

— Ați descoperit o modalitate de-a repeta activarea? întreabă Henning sceptic. De-a intensifica puterile?

Un zâmbet încolți pe buzele lui Pau.

Katherina își dădu seama că, într-adevăr, asta urma să se întâmple. Conform documentelor de la școală, aproape toții elevii care veniseră în Egipt erau deja activați. Organizarea unei întruniri în acest loc trebuia să aibă un scop mai important decât o ceremonie rituală fără semnificație practică. Își ținu respirația. Dacă o reactivare putea intensifica puterile unui Lector, atunci ce avea să se întâmple cu Jon? Puterile lui depășeau deja orice scală și, când nu le controla, deveneau extrem de periculoase. Își dădu seama că și ceilalți se gândeau la același lucru. Muhammad și Henning se uitau îngrijorați unul la celălalt.

— Și cât de puternici o să deveniți? îl întrebă Henning în cele din urmă.

— Suficient de puternici ca să aprindem un led de bicicletă, răspunse Pau maimuțărindu-l și apoi zâmbi misterios.

— Păcat că n-ai să trăiești experiența asta, interveni Katherina făcând un semn cu capul spre frânghia zdravănă. E greu să ajungi la reactivare când ești legat fedeleș.

Pau se uită la ea și în privire i se strecură o umbră de nesiguranță.

— Or să vină să mă ia din cameră, spuse el. Ar putea să sosească în orice moment.

Muhammad se uită la ceas.

— Cel mai devreme peste jumătate de oră, zise el. Avem suficient timp ca să te scoatem de-aici.

Pau râse nervos.

— Avem prieteni în oraș, continuă Muhammad. Altfel cum crezi că am fi dat de tine? Cu ajutorul unor persoane care se pricep să găsească lucruri, dar și să le facă să dispară.

Pau își mută privirea de la unul la celălalt, dar nimeni nu părea dornic să-l ajute. În cele din urmă începu să o implore pe Katherina.

— Trebuie să mă eliberați, Kat, se rugă el disperat. Am nevoie de asta. E recompensa mea.

— Pentru ce? întrebă ea.

— Pentru Libri di Luca, răspunse el iritat.

— *Tu l-ai omorât pe Luca?*

— Nu, nu, spuse Pau clătinând din cap. E recompensa mea pentru că am reușit să mă infiltriez în grupul vostru. În ochi i se putea citi suferința. Hai, Kat, n-am să spun la nimeni că sunteți aici. Doar dați-mi drumul să mă pot reactiva.

— Când se face reactivarea? întrebă Katherina.

Pau întoarse capul, pentru a evita să-i privească în ochi. Rămase tăcut o bună bucată de timp înainte de-a răspunde.

— Diseară, după cum ați spus.

— Cum?

— Ca o activare normală, răspunse Pau. Dar Jon urmează să fie un fel de mediu. Nu știu precis cum funcționează chestia asta. Întoarse capul. Însă are de-a face cu energia din bibliotecă și cu puterile lui Jon. Când acestea se combină... zbang! O să ne crească la toți coeficientul.

— Și Jon?

— Nu se știe. Poate că n-o să i se întâmple nimic, poate că o să-i crească și lui coeficientul sau poate că o să crape.

Katherina se abținu cu greu să sară la el și să-l zgâlțâie bine, până când avea să-i iasă pe nas indiferența. Își pierdeau vremea cu Pau în timp ce Organizația Umbrelor era gata să-l sacrifice pe Jon.

— Și cum o să intrați? întrebă Muhammad.

Pau făcu un semn cu capul spre togă.

— O să fim îmbrăcați așa și o să purtăm amuleta.

— Cât de mulți or să fie de față?

— Mulți, spuse Pau și pufni zgomotos. Or să vină oameni din toată lumea.

— Dar limba? întrebă Henning. Jon nu poate să reactiveze în toate limbile.

— Asta nu știu, răspunse Pau arțăgos. Cred că e ceva legat de descărcările electrice. Se pare că-și fac efectul indiferent de limbă.

— Și apoi?

— Apoi nimeni n-o să ne mai stea în cale, spuse Pau zâmbind.

Muhammad le făcu un semn cu capul Katherinei și lui Henning și îi trase deoparte pentru a putea discuta fără ca Pau să-i poată auzi.

— Ce părere aveți? întrebă Muhammad în șoaptă.

— Eu îl cred, răspunse Henning oftând.

Katherina aruncă o privire spre Pau, care acum aștepta cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Și eu, șopti ea. Din nefericire. Situația e mai rea decât mi-am închipuit. Trebuie să împiedicăm reactivarea.

— Dar cum? exclamă Henning cu disperare în glas. Noi suntem trei, iar ei nu știu câte sute.

— Dar nu există decât un singur Jon, remarcă Muhammad.

— Ce vrei să spui? întrebă Katherina.

— Trebuie să ne asigurăm că Jon n-o să ia parte la eveniment, răspunse el. Fără Jon n-o să se întâmple nimic.

Katherina nu voia să se gândească cât de departe aveau să fie nevoiți să meargă pentru a-l opri pe Jon, dar știa că Muhammad avea dreptate. Jon era cheia reactivării și, atâta vreme cât se afla de partea Organizației Umbrelor, era periculos.

— Și cum o să-l putem împiedica să participe? întrebă Henning.

— Trebuie să fim prezenți la ceremonie, zise Muhammad. Făcu din nou un semn spre Pau. Unul din noi are biletul asigurat.

— Asta am să fiu eu, spuse imediat Katherina.

Ceilalți doi se uitară unul la altul.

— Eu îl cunosc cel mai bine, continuă ea cu îndârjire. Ne-am antrenat împreună, așa că știu de ce este în stare.

Muhammad încuviință.

— Bun. Tu iei amuleta. Henning și cu mine o să găsim o altă cale.

Acesta încuviință și el din cap.

— Hei! strigă Pau în spatele lor. Cred că a venit vremea să mă dezlegați.

Cei trei își zâmbiră complice, apoi se întoarseră cu fața la prizonierul lor.

În câteva ore avea să se împlinească.

Lui Jon îi era greu să conceapă. Mare parte din viața lui fusese ținut în loc și nu își putuse împlini destinul. Chiar și până în ultima clipă încercaseră să-l amăgească, dar acum avea în sfârșit posibilitatea să obțină ceea ce i se cuvenea. Piedicile care i se iviseră în cale fuseseră nenumărate și întârziaseră nespus împlinirea menirii sale. Își dorea în sinea lui să fi avut mai mult timp la dispoziție pentru a se fi putut pregăti mai bine. La urma urmelor, abia acum câteva zile fusese inițiat în adevăratul spirit al Ordinului și îl necăjea faptul că nu se simțea pregătit, chiar dacă Remer îl asigurase de asta. Desigur, își dădea seama că era important pentru Ordin ca reactivarea să se efectueze. Cu cât așteptau mai mult, cu atât creșteau șansele să își piardă influența și, cu toate astea, se simțea nesigur. Nu trecuseră multe ore de când vederea Katherinei îl tulburase profund, iar dacă Remer nu ar fi acționat atât de ferm, totul ar fi putut fi compromis.

Așa ceva nu trebuia să se mai întâmple.

Jon stătea concentrat și tăcut pe bancheta din spate a Land Rover-ului, împreună cu Patrick Vedel, bărbatul cel roșcat, în timp ce se îndreptau spre Biblioteca din Alexandria. În mâini ținea o carte din care urma să citească. Aceasta nu avea nici titlu și nici autor, iar pe pielea neagră în care era legată nu se zărea niciun indiciu care i-ar fi putut dezvălui conținutul. Era cartea pe care o foloseau la fiecare activare și inițiere în Ordin și fusese scrisă special în acest scop și încărcată cu atât de multă energie, încât Jon era cât pe ce să o scape din mână când o atinsese pentru prima oară. Pulsația cărții îi făcea degetele să vibreze într-un fel plăcut, liniștitor, care nu îi tulbura câtuși de puțin concentrarea, dimpotrivă, îl ajuta să și-o mențină. Conținutul ei era la fel de surprinzător. Când avusese ocazia să citească din ea, descoperise că descrierile și imaginile pe care acestea le evocau erau extrem de convingătoare. Cartea nu avea o acțiune propriu-zisă, ci fusese scrisă cu scopul de a stimula folosirea puterilor și era plină de scene prin care, interpretându-le și încărcându-le, emițătorul putea obține un efect colosal. Remer îi explicase că exemplarul pe care Jon îl ținea în mână făcea parte dintr-o serie de cărți identice, care urmau să fie folosite cu prilejul reactivării. Toate acestea fuseseră încărcate de-a lungul a nenumărate ritualuri.

Pe la jumătatea drumului spre oraș vremea începuse să dea semne de schimbare. Vântul se întetise și nori negri se iviseră pe cerul serii. Când ajunseră în dreptul falezei Al-Corniche, puteau să vadă valurile izbindu-se de parapet, iar spuma lor învolburată împrăștiindu-se pe șosea în șuvițe mari și albe.

Deși trecuseră pe lângă bibliotecă doar cu câteva ore mai devreme, impresia pe care construcția o crea acum, pe fundalul întunecat al cerului, era cu mult mai spectaculoasă. Clădirea rotundă a bibliotecii era luminată de spoturi montate pe zidurile exterioare, iar discul de sticlă al acoperișului împrăștia o strălucire de un alb ireal. Anexa în formă de minge de rugby, în care se afla un planetariu, domina piațeta din fața bibliotecii, fiind înconjurată pe tot diametrul ei de ghirlande albastre, luminoase. În spatele bibliotecii se

afla școala – o clădire în formă de piramidă care, în lumina puternică a reflectoarelor, strălucea în nuanțe verzui. Clădirile astfel luminate ofereau o priveliște incredibilă, iar privite dinspre mare, se putea spune că înlocuiau cu demnitate Farul din Antichitate.

În afară de Jon și Patrick Vedel, care stăteau pe bancheta din spate, în mașină se mai aflau Poul Holt, care conducea, iar pe scaunul pasagerului, Remer. Toți patru erau îmbrăcați cu același tip de togă. Dacă la început lui Jon i se păruse comic să se costumeze, acum ajunsese să fie de acord cu ei că trebuiau să arate respect față de ritual, iar convingerea aceasta îi fusese întărită la vederea decorului istoric care se înălța în fața lui. Toga avea în același timp pentru el un efect liniștitor și îi dădea un puternic sentiment de apartenență. Încă se mai simțea puțin neliniștit, dar altminteri totul era perfect și abia aștepta să își facă datoria cât mai bine. Încercă din nou bine cunoscuta senzație pe care o avea întotdeauna înaintea unei pledoarii, dar de data aceasta nu mai era în joc doar soarta clientului sau propria lui mândrie.

Poul Holt opri mașina în fața bibliotecii și ceilalți trei se dădură jos. Vântul le flutura togile. Cei trei se grăbiră spre intrare, în timp ce Poul Holt ducea mașina în parcare. Zona de la intrare era construită din sticlă. O carpetă roșie le conducea pașii mai departe, în interiorul bibliotecii. În spatele ușilor de sticlă, doi bărbați cu înfățișare orientală, îmbrăcați în togi asemănătoare, îi întâmpinau pe oaspeți. La vederea togii negre a lui Jon, cei doi făcură o plecăciune adâncă și îngânară câteva cuvinte în arabă. Apoi le controlară amuletele înainte de-a le permite să treacă mai departe, dincolo de alt rând de uși de sticlă.

Holul în care intraseră avea vreo zece metri înălțime. Stâlpi masivi din gresie de culoare deschisă se ridicau, precum trunchiurile unor copaci, până la grinzile de metal ale acoperișului. Jon simți îndată energia pătrunzătoare din încăpere. Era foarte diferită de cea din Libri di Luca. Nu era la fel de pregnantă, ci se manifesta mai degrabă ca o prezență naturală, ca un fel de radiație de fundal care îi învăluia de peste tot.

În foaier se aflau peste două sute de persoane, toate îmbrăcate în togi albe, unele cu glugile trase, altele cu capetele descoperite. Cei prezenți purtau discuții aprinse, adunați în mici grupuri, și de pretutindeni se auzea un zumzet de voci. Lui Jon îi trecură pe la urechi cuvinte în mai multe limbi, însă discuțiile încetau imediat când el și Remer își făceau loc printre grupuri, pentru a fi reluate de îndată ce treceau mai departe. Un murmur crescând îi însoțea la fiecare pas.

Remer îi conduse spre un grup de vreo zece persoane, care îi salutară în daneză și apoi li se alăturară.

Remer îl prezentă pe Jon acestui grup care, după cum avea să-i explice, constituia nucleul de bază al diviziei daneze a Ordinului.

Toți membrii grupului țineau în mâini câte o carte identică cu cea a lui Jon. Fiecare făcu un pas în față și se prezentă, adăugând un cuvânt sau o urare de bun venit. Jon îi salută politicos, dar nu recunoscă pe niciunul dintre ei. Judecând după expresia de pe fețele lor și după atitudinea lor prietenoasă, aceștia păreau să-l cunoască deja.

— Ceremonia se va desfășura în sala de lectură, spuse Remer întorcându-se spre Jon.

— E absolut fantastică! exclamă unul din membrii grupului, fiind imediat susținut de încuviințările înflăcărate ale celorlalți.

— Cum se poate ține secret un asemenea lucru? Întrebă Jon arătând cu mâna spre toți cei prezenți. Nu e deloc o întrunire discretă.

Remer izbucni în râs.

— Așa s-ar zice, recunosc el. Dar adesea cea mai bună ascunzătoare este chiar în văzul lumii, adăugă el făcându-i cu ochiul lui Jon. Desigur, nu am anunțat în gura mare ce anume se întâmplă aici. Oficial, este vorba de un eveniment în scopuri caritabile și o sumă frumușică o să intre în bugetul bibliotecii. Nu e vorba de generozitate pură, personalul bibliotecii este format din oamenii noștri, inclusiv cei care lucrează aici în timpul zilei.

Între timp continuau să sosească întruna grupuri de Lectori, iar Jon estimează că numărul acestora crescuse la peste trei sute de persoane. Tot mai mulți își puneau glugile pe cap, semn că erau pregătiți pentru ceremonie, și îi aruncau lui Jon priviri pline de nerăbdare. Jon își îndreaptă privirea spre tavanul aflat la zece metri deasupra lui și deodată avu senzația că acesta se sprijinea, nu pe stâlpii masivi din gresie, ci pe umerii lui.

•

Katherina tremura de teamă. Stătea ceva mai departe de intrarea bibliotecii, observând cum soseau ceilalți participanți. Spre ușurarea ei, unii își puseseră deja glugile pe cap, așa că făcu și ea același lucru. Iar asta se dovedi de mare ajutor.

Henning și Muhammad o lăsaseră suficient de departe de bibliotecă pentru a nu da de bănuț. Ei nu aveau nici togi, nici amulete, așa că trebuiau să găsească o altă cale. În orice caz, intrarea principală era exclusă, putuse Katherina să constate la vederea celor doi paznici care stăteau la ușă. Deși aceștia erau îmbrăcați în togi, ca toți ceilalți participanți, Katherina putea să distingă clar trupurile lor robuste și, judecând după umflătura din dreptul soldului, sigur erau înarmați – cu arme adevărate, nu cu pistoale de jucărie precum cel cu care îl speriaseră pe Pau.

Pe acesta îl lăsaseră, legat fedeleș și cu un căluș în gură, în toaleta camerei de hotel. Katherina considerase că este o soartă demnă de el. În plus, ar fi fost prea riscant să încerce să-l scoată din hotel, iar șansele să-l găsească cineva înainte ca ea să fi intrat în bibliotecă erau mici. Pau se zbătuse violent când, în cele din urmă, își dăduse seama că nu aveau să-i dea drumul la timp pentru a lua parte la reactivare, în ochi i se putea citi disperarea și încerca să se elibereze în accese nebunești de furie, ceea ce o făcu pe Katherina să realizeze că evenimentul din seara respectivă era cu mult mai important decât o pașnică adunare de bibliofili. Era mult mai mult de-atât în joc, poate chiar vieți omenești, printre care și viața lui Jon.

Katherina respiră adânc și împinse ușa din sticlă. O întâmpină un paznic zâmbitor, care îi ură bun venit în engleză. Acesta o privea de parcă ar fi așteptat ceva de la ea. Inima începu să-i bată și mai tare. Fusesse deja deconspirată? Exista vreo parolă pe care trebuia s-o spună la intrare? Se vedea că toga era un pic prea lungă pentru ea?

Paznicul se bătu ușor peste piept și arată apoi spre gâtul ei.

Amuleta.

Katherina se uită în jos și văzu că amuleta se strecurase printre cutele togii. Răsuflând ușurată, o scoase la vedere și îngână o scuză. Paznicul îi zâmbi și mai

primitor și o invită să treacă spre următorul rând de uși.

Katherina o porni mai departe cu pași repezi și deschise ușile care dădeau în foaier. Ultima oară când fusese aici, turiști îmbrăcați în culori țipătoare și cu aparate de fotografiat în mâini umpluseră sala de culoare, zgomot și de fulgerele blițurilor. În foaier se aflau acum mai multe sute de oameni, toți îmbrăcați la fel, care discutau ca la orice altă recepție. Cum avea să-l găsească pe Jon în marea aceea de oameni?

Două șiruri de lumânări în sfeșnice din fier forjat te invitau spre sala de lectură. Katherina se îndreptă într-acolo și se opri suficient de aproape de un grup de participanți pentru a părea că era împreună cu ei, dar suficient de departe pentru a nu le atrage atenția. Judecând după limba pe care o vorbeau, probabil că erau francezi.

Peste jumătate din cei prezenți își puseseră glugile pe cap, dar după chipurile celor care încă nu o făcuseră, îți puteai da seama că erau oameni aparținând multor nații. Îi atrase atenția cartea neagră pe care unii dintre aceștia o aveau în mână și, pentru o clipă, se simți din nou cuprinsă de panică, întrebându-se dacă nu cumva era și aceasta vreun semn de recunoaștere. Dar se liniști repede, constatând că majoritatea participanților nu aveau nicio carte. De altfel, receptorii nu foloseau cărți cu prilejul activărilor.

Ceva mai departe se afla un grup mai mare de oameni, care atrăgea atenția tuturor, iar după ce îi urmări o vreme descoperi și de ce. Unul dintre ei nu purta o togă albă, ci una neagră. Persoana aceasta era înconjurată de ceilalți și Katherina nu putea zări mai mult de un umăr, un braț sau spatele ei când cei din grup își schimbau poziția. Gluga îi stânjenea și ea vederea, așa că hotărî să se mute într-un loc de unde putea vedea mai bine.

Probabil că era liderul. Poate chiar Remer?

Își ținu respirația și se apropie încă un pas. Știa că era riscant, căci fiind singură printre grupurile din preajmă, ar fi putut să bată la ochi.

Persoana îmbrăcată în negru întoarse capul și Katherina avu impresia că privirea acesteia era ațintită asupra ei.

Era Jon.

Ochii lui păreau s-o fixeze, în mijlocul tuturor, dar apoi continuă să-și lase privirea să alunece pe deasupra mulțimii, până când atenția i se îndreptă din nou spre grupul în care stătea. Cineva spusese probabil ceva hazliu, căci Jon zâmbi, dând din cap spre unul din ei.

Katherina nu-și putea lua privirea de la el. Era ca paralizată și îl urmărea cum conversa și asculta atent, de parcă s-ar fi aflat printre prieteni. Îi era greu să-și țină în frâu sentimentele. Îi venea să se năpustească la el, să-l îmbrățișeze și să-l țină strâns în brațe până când adevăratul Jon avea să se materializeze. Era atât de ciudat să îl vadă simțindu-se bine în compania celor care îl răpiseră împotriva voinței lui și îi omorâseră familia.

•

Jon nu se putea obișnui să fie în centrul atenției. Avea senzația că toată lumea îi pândeă până și cea mai mică mișcare și simțea nevoia să aprobe tot ce spuneau cei din jur, pentru a nu lăsa să se vadă cât de afectat era de situație. Unul dintre participanți,

în special, îl privise extrem de insistent și de ostentativ. Încercase să-l ignore, dar chiar dacă stătea cu spatele la el, simțea cum privirea acestuia îl studia amănunțit. Se uită peste umăr și își dădu seama că avea dreptate. Persoana se afla la vreo douăzeci de metri distanță de el, o femeie judecând după forma trupului. Stătea singură și îl observa din umbra glugii.

Jon o salută din cap, ceea ce o făcu să tresară și să dispară din câmpul lui vizual. Jon încruntă din sprâncene. Zărise oare o buclă de păr roșcat când aceasta se întorsese cu spatele? Nu, ar fi fost imposibil. Nu putea să fie adevărat. Katherina nu ar fi avut cum să intre aici. Cum ar fi putut? Apoi, mai erau și alți Lectori cu părul roșcat. Și era normal ca toți să îl privească, îi era greu să se strecoare nebăgat în seamă de vreme ce era singurul îmbrăcat în togă neagră.

— Te simți bine? îl întreabă Remer.

Jon întoarse capul și își îndreptă atenția către Remer.

— Da, da, răspunse el zâmbind. Sunt doar încordat.

— Cu toții suntem, spuse cineva din grup râzând. Și nu ne liniștește prea mult să aflăm că și călăuza noastră este emoționată.

— Calmați-vă! îi domoli Remer. Campelli este pregătit. Nimic nu ne mai poate opri acum.

Jon încuviință.

— Când începem?

— În curând, zise Remer. Trebuie doar să verific cu paznicii.

Remer se îndepărtă de grup și se îndreptă spre intrare. Jon îl urmări cu privirea și îl văzu schimbând câteva vorbe cu paznicii, care se uitată la ceas, apoi confirmară.

— E adevărat că ai distrus laboratorul de testare de la Școala Demetrius? îl întreabă un bărbat mai în vârstă, aflat la dreapta lui Jon.

— Da, nu a rămas cine știe ce din el, răspunse Jon, iar în ochii bărbatului se ivi o umbră de îngrijorare. Dar a fost un test necontrolat, îl asigură el. De atunci m-am antrenat pentru a putea ajunge treptat la nivelul necesar.

— Dar avem cu toții niveluri diferite, obiectă bărbatul neliniștit. Cum poți să fii sigur că nivelul la care o să te oprești nu va avea consecințe grave pentru unii dintre noi?

— Vom începe ușor, îi răspunse Jon încercând să-l liniștească. Nivelul va fi suficient de scăzut pentru ca toți să poată participa. Apoi, dacă totul o să meargă conform planurilor, cei cu un coeficient scăzut vor fi primii care se vor reactiva, iar după aceea vom putea crește intensitatea pentru a-i reactiva și pe ceilalți.

Bărbatul dădu din cap și păru să fie mulțumit de răspuns. Jon însă nu era prea sigur cum avea să se petreacă totul în realitate. Reactivarea era doar o teorie a lui Remer și nu exista nicio garanție că avea să funcționeze sau că procesul putea fi ținut sub control.

— În plus, vor fi de față nenumărați receptori, iar aceștia pot atenua efectul dacă va exista vreo problemă, adăugă Jon cu o mină ce se voia a fi convingătoare.

— N-o să existe nicio problemă, spuse Remer, care se întorsese lângă ei. Nu mai e mult. Nu mai lipsesc decât câțiva, după care putem începe. Își puse gluga pe cap și arătă spre sala de lectură. Să mergem.

Cei din grup își puseră și ei glugile pe cap și porniră după Remer, care pășea deja

solemn pe culoarul străjuit de lumânări. Jon le urmă exemplul, iar toți cei prezenți începură și ei să se pună în mișcare. În scurt timp toate capetele erau acoperite de glugi și orice discuție încetă. Nu se mai auzeau decât pașii atingând podeau de marmură și foșnetul robelor.

Procesiunea părăsi foaierul și trecu printr-un pasaj care ducea în inima bibliotecii – sala de lectură, în momentul în care ieși din pasajul îngust și păși în imensa sală de lectură, Jon simți cum i se taie respirația. Unii dintre participanții de lângă el scoaseră mici strigăte de uimire la vederea enormei încăperi, care se ridica la o înălțime de peste șapte etaje. Intrarea se făcea pe undeva pe la nivelul al treilea, iar de aici puteau vedea dedesubt etajele inferioare, care arătau ca niște culturi terasate pe panta abruptă a unui munte. Stâlpi puternici sprijineau fiecare nivel, înălțându-se apoi până la acoperișul plat, pe care Jon nu îl văzuse până acum decât din afară.

Mobilierul de la acest etaj fusese scos, dar la nivelurile inferioare puteai vedea șiruri de mese și scaune dintr-un lemn de culoare deschisă, care constituiau spații de lectură pentru vizitatorii de toate zilele ai bibliotecii.

Dar una era spațiul impresionant al sălii de lectură și alta era concentrarea de energie pe care Jon o simțea pe măsură ce înaintau. Era ca și cum s-ar fi aflat sub o lupă, unde puterile erau condensate și intensificate într-o asemenea măsură, încât aerul părea a fi saturat de electricitate statică, făcând să li se ridice părul de pe brațe. Jon simțea atât de puternic bine cunoscutele furnicături, încât nu se putea abține să zâmbească.

În locul scaunelor și al meselor, în mijlocul etajului se afla un cerc format din lumânări. În centrul cercului se afla un podium din lemn de culoare închisă. Jon putea să ghicească deja cui îi fusese rezervat acel loc.

Încet și fără zgomot, oamenii se scurseră înăuntru și începură să se împrăstie în jurul podiumului. Remer îl trase pe Jon după el, spre centrul cercului de lumânări. Se opri lângă podium, privindu-i în tăcere pe cei prezenți. Era imposibil să le distingi fețele pe sub glugi, iar Jon se simți aproape dezbrăcat în toga lui neagră. Era singurul care nu se putea ascunde.

Participanții strângeau tot mai mult rândurile pe măsură ce lumea intra în sală. De mai multe ori Jon avu impresia că o zărește pe femeia din foaier, pe care o confundase cu Katherina, dar până la urmă ceva din mersul sau din postura persoanei îl convinsese că nu putea fi ea, că se înșelase.

Deși erau atât de mulți oameni laolaltă, nu se auzea nici măcar o vorbă. În mijlocul acestei tăceri putură auzi cum unul din cei doi paznici închidea ușile sălii de lectură. Apoi acesta se așază în fața ușii, cu mâinile la spate.

Ca la o comandă, Remer se urcă pe podiumul care se afla cam la un metru înălțime deasupra podelei și toate privirile se îndreptară deodată către el.

Își dresă de câteva ori glasul, apoi începu să vorbească. În latină, putu Jon să recunoască limba dintr-unul din fragmentele despre istoria Ordinului pe care i le citise Poul Holt. Acesta îi explicase că era jurământul de credință al Ordinului, în original, și îi îndemna pe membrii acestuia să-și cultive neconținut puterile și să nu le dezvăluie neinițiaților. Dar în același timp era și un elogiu al puterilor și al rolului membrilor în

lume, acela de-a lumina calea turmei de ignoranți – adică a celor care nu erau înzestrați cu asemenea puteri.

Jon nu înțelegea cuvintele pe care le citea Remer, așa că își folosi timpul pentru a-i studia pe cei din jur. Aceștia păreau să cunoască textul pe de rost. Toți întorseseră privirile spre Remer, iar din această poziție Jon putea să vadă cum buzele celor mai mulți dintre ei articulau cuvintele rostite de acesta. Doar unul din ei nu îl urmărea pe Remer, ci se uita în schimb la el. Persoana se afla la câteva rânduri distanță, însă nu-i putea vedea fața din cauza glugii. Totuși nu avea nicio îndoială că privirea îi era îndreptată către el.

Inima lui Jon începu să bată mai repede. Nu avea cum să fie ea. Persoana ridică încet fruntea și, la fel ca toți ceilalți, o îndreptă spre Remer. Partea de jos a feței ieși din umbră și, odată cu ea, două buze subțiri ce zâmbeau ușor.

Jon zări o mică cicatrice în bărbie. Cicatricea Katherinei.

Katherina era sigură că Jon o văzuse. Prima oară, când se aflau în foaier, o salutase din cap. Ce putea să însemne asta? Că era gata și o aștepta? Sau era doar un simplu salut adresat unui alt membru al Ordinului. Îi urmase pe ceilalți în sala de lectură, cu inima bătându-i puternic în piept. Dacă o recunoscuse în foaier, prezența ei ar fi putut să fie deconspirată în orice clipă. Dar când pătrunse în sala de lectură, ceva îi distrase atenția de la lucrurile care o nelinișteau. Energia era mult mai concentrată decât ultima dată când fusese acolo. Poate că era din cauza atmosferei, cu lumânările aprinse, togile și mulțimea de oameni, dar îi atrase atenția prezența aproape fizică a tensiunii din aer.

A doua oară când Jon o privise era chiar după ce Remer se urcase pe podium și începuse să citească textul în latină. Katherina nu pricepea nimic din cele citite, așa că îl urmărea pe Jon. Acesta stătea lângă podium, lăsându-și privirea să alunece peste mulțime, de parcă ar fi căutat pe cineva. Gluga nu-i era trasă complet, așa că cea mai mare parte a feței lui era vizibilă și putu să-și dea seama imediat când privirea i se opri asupra ei. Simți cum bătaile inimii i se întetesc. Erau aceiași ochi care, nu cu multă vreme în urmă, o priviseră atât de plini de iubire. Acum radiau îndoială și confuzie.

Poate că încă mai exista speranță. Îndoiala era infinit mai bună decât ura pe care o simțise când se uitase la ea în bazar, cu câteva ore în urmă. Poate că, așa cum spusese Henning, recidivase din cauza întâlnirii cu ea. Nu se putu abține să zâmbească în clipa când își îndreptă atenția spre Remer, care continua să vorbească de pe podium.

Nu încăpea nicio îndoială că încărcă textul pe care îl citea, dar cum nu putea înțelege limba, nu avea niciun efect asupra ei. Cu totul altfel stăteau lucrurile cu persoana de lângă ea, un bărbat solid a cărui togă abia reușea să-i acopere corpul și care în scurt timp începuse să se legene ușor dintr-o parte în alta. Capul ascuns de glugă încuviința cu înfocare la anumite pasaje ale textului. Katherina aruncă o privire în jurul ei și constată că mai mulți se comportau la fel. Majoritatea însă stăteau neclintiți, la fel ca și ea, ascultând textul.

Katherina se concentră asupra puterilor lui Remer. Acesta era un emițător talentat, poate chiar mai priceput decât fusese Luca. Accentua stabil și fără efort, de parcă ar fi fost capabil să stârnească un vânt puternic dintr-o singură suflare ușoară. După ce se concentră ceva mai tare, descoperi și motivul. Receptorii care se aflau de față își concentraseră puterile și îl sprijineau la unison în interpretarea textului. Când erau atât de multe persoane implicate, era nevoie de multă experiență și de consens asupra mesajului pe care textul trebuia să-l comunice. Cea mai mică ezitare sau o eroare ar fi putut distruge iluzia. Katherina știa din perioada propriilor antrenamente cu grupul de receptori cât de dificil putea fi, dar aici cu toții erau concentrați, iar execuția nu trăda nici cea mai mică nesiguranță.

Ultima propoziție pe care o citise Remer era repetată cu glas tare de toți cei prezenți. Remer întoarse capul spre adunare, salută scurt, apoi coborî de pe podium. Katherina îl văzu schimbând câteva cuvinte cu Jon, care îi luă apoi locul pe podium. Cei din jur începură să se miște neliniștiți. Nu știa ce anume li se spusese, dar cu toții păreau plini

de așteptări și puțin îngrijorați.

Katherina profită de ocazie pentru a se retrage ceva mai în spate. Trebuia să fie precaută, în caz că Jon îi arătase lui Remer locul în care se afla. Dar Remer rămase lângă Jon și nu părea să fie alarmat sau îngrijorat.

Din primul rând al cercului de participanți se desprinsese un grup de vreo zece persoane, care se apropie de podium. În mâini țineau cu toții cartea aceea neagră, pe care o deschiseră, apoi ridicară privirile către Jon. Katherina văzu că și ceilalți din jurul ei care aveau cu ei cartea făcuseră același lucru.

După ce își dresese glasul, Jon începu să citească.

•

În momentul când se apucă să citească, Jon simți o senzație vibrantă, de căldură, ca și cum s-ar fi cufundat într-o cadă cu apă caldă. Era înconjurat de receptori, de puterile lor, iar aceștia lucrau cu toții pentru el, pentru a-l sprijini și a-l purta oriunde voia el. Energia febrilă a cărții părea să se contopească cu energia masivă a sălii și totul era apoi concentrat și intensificat de cei opt receptori. Recunoscuse sprijinul lui Patrick Vedel, ca o mână grea pe umăr, ceva mai insistentă decât în timpul orelor de antrenament, dar probabil că era doar din cauza emoției.

Jon începu într-un ritm lent și stabil, pentru ca celorlalți Lectori să le fie ușor să i se alăture, iar când emițătorii adunați în jurul podiumului își reglară ritmul după al lui, simți o nouă intensificare a energiei. Împreună cu Remer și Poul Holt, repetase cum avea să decurgă sesiunea și care erau fazele acesteia, pentru a putea asigura un efect maxim. Era important să nu forțeze prea tare la început, ci să zăbovească suficient pentru a găsi ritmul textului și pentru a-și canaliza gândurile. Ușor de zis, greu de făcut. Vederea acelei persoane din mulțime, despre care crezuse că putea fi Katherina, îi spulberase concentrarea. Să fi fost într-adevăr ea? Sau pur și simplu imaginația îi juca feste? În orice caz, era atât de tulburat, încât nu îi spuse nimic lui Remer în clipa în care făcuseră schimb de locuri.

Când urcă pe podium, Jon nu o mai văzu pe Katherina. Locul ei era gol. Nu putea să-și dea seama dacă asta îl liniștea sau dimpotrivă.

Scena pe care o citea se petrecea într-un cimitir. Textul era extrem de bine lucrat și ușor de citit cu voce tare, oferind multe posibilități de-a nuanța situația după plac. Recunoscuse îndată cadrul dintr-o lectură anterioară și știu imediat ce atmosferă voia să comunice. Era o zi însorită, iar protagonistul vizita mormântul soției și al fiicei sale, care fuseseră ucise într-un accident de mașină.

Jon se concentrează asupra scenei și, dinaintea ochilor lui, sala de lectură din Alexandria se evaporă încetul cu încetul, preschimbându-se în aleile tăcute ale cimitirului. Pilaștrii deveniră mesteceni ce străjuiau zidurile cimitirului, iar membrii Ordinului se transformară în pietre de mormânt. Adia un vânticel plăcut, cu miros de primăvară. Razele soarelui erau despicate de pietrele șlefuite și de crengile copacilor, aruncând umbre bine conturate pe pământ. Jon își dădu seama că atinsese acel punct în care timpul abia se târa, părând să se oprească, iar asta îi dădea posibilitatea să încarce priveliștea după plac, oricât de detaliat dorea.

Protagonistul așează un buchet de flori la mormântul celor dragi și îngenunche în fața

pietrei. Iarba era umedă și îi îmbiba ușor marginile pantalonilor cu rouă, dar acesta nu părea să simtă nimic. Vântul păru să se întetească, iar frunzele copacilor foșniră pe crengile îndoite.

Bărbatul se ridică și puse o mână pe piatra de mormânt.

Scena se schimbă fulgerător, iar Jon îi spori la maximum viteza și precizia. Protagonistul, soția și fiica se aflau acum într-un automobil, înaintând prin întunericul nopții, în drum spre casă. Cei doi soți se certau, iar copilul plângea. Două faruri orbitoare apărură de nicăieri în fața parbrizului, iar zgomotul metalului încovoiat și al sticlei sparte abia acoperea strigătele ce veneau de pe bancheta din spate. Lumina și imaginile se succedară rapid, în timp ce mașina se răsturna, iar pasagerii și obiectele dinăuntru se izbeau haotic unii de alții.

Înapoi la cimitir.

Jon se întrebă dacă nu cumva forțase prea tare nota. Chiar dacă se menținea la nivelul convenit, trecerea ar fi putut să fie prea violentă pentru unii. Cimitirul era pașnic și foarte, foarte tăcut în contrast cu scena retrospectivă din mașină. Senzația de claustrofobie din interiorul acesteia fusese înlocuită acum de spațiul deschis al cimitirului. Jon începu să dea drumul unor nori negri la orizont. Vântul se înteti și mai tare, iar frunzele se ridicau în vârtejuri, măturând pământul.

Simți o tresărire scurtă în mijlocul scenei, ca și cum o imagine fusese decupată din pelicula unui alt film. Era un semnal de la un receptor, își dădu seama imediat, dar nu de la orice receptor. Putea să vină doar de la Katherina – știa sigur asta.

•

În momentul în care Jon citea scena retrospectivă, o scânteie albastră țâșni din toga lui neagră și șerpui până la cea mai apropiată instalație electrică, aflată la mulți metri deasupra lor. Cei din preajmă se dădură speriați cu un pas înapoi și un murmur de îngrijorare se desprinsese din mulțime. Remer ridică brațele într-un gest de liniștire.

— *It is OK*, spuse el cu voce tare. *This is what we have been waiting for*^[12].

Murmurul se stinse, iar emițătorii care se opriseră din citit reluară lectura cu oarecare ezitare. Katherina observă că mulți din cei prezenți schimbau priviri pline de îngrijorare, iar unii dintre ei se traseră un pas înapoi, îndepărtându-se, pentru mai multă siguranță, de podium.

Jon își continuă netulburat lectura, fără a băga de seamă ce se întâmpla în jurul lui. Vocea îi era calmă, stăpânită, fermecătoare pe când prezenta întâmplarea. Păru să-i mai liniștească pe cei de față, chiar dacă mici scântei licăriră pentru câteva momente pe toga lui.

Katherina privi febril în jurul ei. Unde erau oare ceilalți? Dacă Muhammad și Henning nu aveau să apară curând, reactivarea avea să devină o realitate. Putea să o simtă. Atmosfera din jurul ei mustea de energie, lumânările începuseră să pâlpâie, chiar dacă în sală nu bătea niciun fel de vânt, și dintr-odată se făcuse frig. Katherina nu mai avea nicio îndoială că urma să se întâmple ceva. Întrebarea era: ce anume?

Cei din public care nu citeau priveau paralizați fenomenul care se manifesta dinaintea lor. Cu atâția receptori de față, care se concentrau în aceeași direcție, Katherina nu putea face nimic. Simțea că interpretarea lui Jon era purtată ca de un val,

pe de o parte de puterile seculare ale bibliotecii, pe de alta de sprijinul acordat de receptori și emițători. Să te împotrivești acestui curent ar fi fost ca și cum ai fi încercat să oprești un *tsunami* cu o pungă din hârtie.

Katherina închise ochii. Singurul lucru pe care îl putea face era să se lase purtată de val, concentrându-se asupra interpretării lui Jon. Era o senzație pe care și-o amintea din timpul antrenamentelor lor, dar de atunci părea că trecuse o veșnicie. Jon avea un anumit stil de a accentua, dădea un puls anume energiei, pe care Katherina l-ar fi putut recunoaște oriunde l-ar fi întâlnit. Simți că majoritatea receptorilor se acordaseră deja la acel puls și îi sprijineau fiecare zvâcnire.

Poate că nu ar trebui să încerce să-l oprească.

Deschise ochii și privi spre podium. Trupul lui Jon era la fel de neclintit ca al unei statui și doar sunetul vocii sale și mișcarea buzelor vădeau că era conștient. Toga i se transformase într-un fel de paravan pe care scânteii scurte închipuiau figuri complicate, iar Katherina începu să remarce o legătură între frecvența figurilor și pulsul energiei lui Jon. Concentrându-și atât vederea, cât și puterile, Katherina putea ghici ritmul și putea prezice imediat când aveau să se producă următoarele descărcări electrice. Respiră adânc și așteaptă.

Cu un mare efort mental, reuși să intensifice și mai mult următorul puls al lui Jon. Putu apoi să remarce un decalaj enorm în energie, urmat de o descărcare electrică violentă, care țâșni din corpul lui Jon spre una din lămpile ce atârnavă deasupra lor. Impactul produse o jerbă de scânteii, care săriră și se împrăștiară pe deasupra mulțimii ca niște fulgi de nea incandescenti.

Persoanele din jurul Katherinei se dădură instinctiv un pas înapoi, unele o luară la fugă, dar majoritatea nu se mișcară, ținute în loc de fascinația fenomenului care se desfășura în fața lor și de forța irezistibilă a povestirii. Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi avut cum să părăsească încăperea, și nici nu realizau ce se întâmpla în jurul lor.

În șuvoiul de imagini pe care Katherina îl putea recepta de la Jon, se văzu subit pe sine.

O imagine scurtă, ca un cadru pierdut într-un noian de alte cadre, aproape prea rapid pentru a-l putea percepe, dar fără îndoială era ea. Jon simțise că se afla acolo, iar asta îi spulberase concentrarea. Katherina își încordă imediat toate forțele pentru a încărca acele imagini, iar ele începură să-și facă apariția în număr tot mai mare. Erau imagini înfățișându-i pe ei doi la Libri di Luca, în grădina lui Kortmann, împreună în pat, și un cadru rapid cu ea din profil pe fundalul unui geam de mașină. Katherina nu ezită să-i intensifice sentimente precum dorul, iubirea, siguranța în crâmpiele care apăreau.

Nu dură mult și începu să simtă un răspuns. Imaginile se închegau acum încet, cu o căldură și o strălucire care veneau din partea lui Jon și nu de la ea. Simți cum lacrimile i se prelingeau pe obraji. Reușise oare să dea de adevăratul Jon?

Poate că era numai o dorință, dar i se păru că vede o schimbare în postura lui Jon. Ca și cum acesta ar fi încercat să întoarcă măcar puțin capul, însă era ținut în loc.

Katherina făcu un pas înainte, dar se opri brusc.

Remer își schimbase poziția. Trupul i se îndreptase, părând aproape încremenit, iar privirea îi era ațintită asupra textului, fără să clipească. Părea să nu mai realizeze unde

se afla sau ce se întâmpla în jurul lui. Dar ceea ce o sperie cel mai mult pe Katherina erau micile scânteii care licăreau pe toga lui albă.

Din momentul în care își dădu seama că ea se afla în sală și că încerca să comunice cu el, Jon se trezi năpădit de amintiri. Imagini în care era împreună cu Katherina și pe care îi era imposibil să le ignore îi răsăreau neconținut în minte. Își aminti că erau nespuse de fericiți, că se simțea mai fericit ca niciodată și, încet-încet, crescuseră în el dorința de-a reveni la starea aceea. Lectura continuă, dar Jon folosea tot mai puțin timp pentru a încărca textul, cheltuindu-și resursele pentru a călători înapoi în trecut. Ce anume îi despărțise?

Revăzu cu ochii minții testul de la școală, când o implorase să fugă pentru a se salva. Apoi încercă din nou acea senzație de neajutorare pe care o simțise când Poul Holt îi citise pentru prima oară și când, în cele din urmă, se dăduse bătut.

Era ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar.

Și ce făcea el acolo, mai precis?

Jon încercă să oprească lectura, dar nu reuși. Cineva îl forța să continue, așa cum îl forțase Katherina când îi făcuse pentru prima oară o demonstrație a puterilor ei la Libri di Luca. Una din aceste persoane era Patrick Vedel, putea să simtă lucrul ăsta, dar nu era singurul. Jon nu avu încotro și continuă lectura, însă deveni din ce în ce mai atent la felul în care accentua textul.

Protagonistul se afla tot în cimitir. Tocmai își începuse monologul în fața pietrei de mormânt. Jon trimise nori cenușii asupra văii în care se afla cimitirul, iar pietrele de mormânt din jur căpătară o înfățișare încă și mai neșlefuită, și mai mizeră. Puteai simți greutatea pământului pe care călca personajul principal, întunecat și umed, plin de viermi care mișunau pe sub iarbă.

Atenția îi fu atrasă de o ceață cenușie aflată la dreapta sa, fenomen pe care începu să-l privească insistent. Până acum avusese controlul deplin asupra scenei, știa forma fiecărei pietre de mormânt, știa unde se afla până și cel mai mic fir de iarbă și cum se mișca. Dar ceața aceea cenușie nu putea să o controleze. Era într-o continuă schimbare, se îndesea în unele locuri, se risipea în altele și, nu după mult timp, putu să deslușească silueta unei persoane. Încercă să o dizolve, asmuțind vântul asupra ei, dar aceasta nu se clintea, dimpotrivă, devenea din ce în ce mai solidă. O fantomă? Decorul s-ar fi potrivit, dar în text nu erau niciun fel de fantome și nici el nu adăugase vreuna.

Moleculele siluetei aceleia apoase începură să-și găsească locul și aceasta deveni dintr-odată solidă ca o statuie. Detaliile feței fură ultimele care se materializară, dar Jon nu mai avea acum nicio îndoială.

Niciodată nu se gândise că el, ca Lector, ar fi putut fi o parte a peisajului pe care îl controla. Până atunci își concepuese propriul rol ca pe acela al unui dirijor din afară, ce putea influența interpretarea textului asemeni unui editor de film.

La vederea siluetei aceleia, care îl reprezenta pe Remer, realizează că și el, într-un fel sau altul, se putea materializa în universul pe care îl prilejuia textul. Nu reușea să se uite în jos, la propria persoană, pentru a putea confirma asta, dar acum îi era clar că, în momentul în care depășea pragul când începeau să se producă descărcările electrice,

putea să pătrundă în spațiul povestirii. Asta explica senzația de ușurare, de parcă s-ar fi eliberat de propriul corp fizic, pe care o simțea când atingea acest prag.

Materializarea lui Remer însemna că reactivarea reușise și că, prin urmare, acesta avea acum puteri la fel de mari ca ale lui Jon.

Silueta lui Remer privi în jurul său. Ochii nu i se mișcau, dar capul i se întorcea într-o parte și în alta, scrutând universul din text. Când privirea îi căzu asupra lui Jon sau a locului unde se afla imaginea lui Jon, mișcările capului încetară. Buzele încă lipsite de culoare schițară un zâmbet.

Jon simți cum îl copleșește un amestec de spaimă și furie. Trebuia să-l oprească pe Remer cu orice preț, să nu apuce să devină și mai puternic. Își strânse mental pumnii și încărcă efectele la maximum. Culorile deveniră atât de saturate, încât scena părea o reconstituire generată de computer, cu margini tăioase și o claritate dincolo de capacitățile celui mai bun monitor. Concentrându-se puternic asupra lui Remer, Jon încercă să-l facă să dispară, intensificând totul în jurul lui.

Chipul lui Remer se deformă, iar detaliile siluetei începură să se încețoșeze, năruindu-se asemeni unei statui de nisip în bătaia unui vânt puternic. Suprafața lui părea să se atomizeze și să se întindă ca o coadă de cometă, zâmbetul îi rămăsese atârnat de ceafă, pentru a se transforma apoi într-o linie, iar legăturile dintre trunchi și membre se estompară treptat. Un vaiер cumplit se auzi din norul de ceață, un sunet ce nu ar fi putut ieși din gâtleejul nici unei creaturi din regnul animal.

Jon se forță și mai mult, dar simți că nu mai putea menține multă vreme aceeași intensitate. Silueta fusese redusă la jumătate, iar moleculele acesteia se dezintegrau într-un un vârtej în spatele ei, dar simțea că nu putea ajunge la nucleul său pentru a o face să dispară cu totul.

Jon simți cum concentrarea îi slăbește treptat. Culorile și claritatea liniilor păliră. Sunetul scos de silueta de ceață se schimbă, devenind un mârâit furios, iar corpul lui Remer începu să se materializeze din nou, ca și cum cineva ar fi derulat filmul înapoi. Nu după mult timp, silueta își recăpătase înfățișarea omenească, având trăsături încă și mai clare decât înainte.

— Campelli! se auzi vocea găfâită a lui Remer de îndată ce corpul îi fu reclădit. Impresionant truc, dar nu tocmai potrivit pentru un bun venit.

•

Speriată, Katherina făcu un pas înapoi.

O scânteie țâșni violent dinspre Jon spre Remer și rămase suspendată între ei, ca un șarpe bizar, continuând să crească în volum și intensitate. Trupul lui Remer tremură scurt, apoi se chirci, dar acesta nu își ridică privirea din carte nici măcar o clipă.

Panica se împrăștiase în rândurile participanților. Unii încercau să scape alergând spre ușă, dar în confuzia creată se împiedicau și cădeau, iar cei din spatele lor se prăbușeau peste ei. Asta îi făcu pe alții să încerce să scape sărind peste balustradă la etajul de dedesubt. Alții se târau pe podea sau se străduiau să se adăpostească pe sub stâlpi sau pe lângă perete.

Fața lui Remer se schimonosise ca de durere, dar acesta continua să citească și aproape că sechircise de tot deasupra cărții, de parcă ar fi vrut să o protejeze cu tot

corpul.

În jurul podiumului se mai aflau încă vreo sută de persoane care luau parte la ritual fie citind, fie sprijinindu-i pe cei care citeau. Mulți dintre ei aruncau priviri neliniștite spre Remer și spre Jon, dar apoi își reluau lectura.

Mirosea a ars și aerul era supraîncărcat de electricitate. Katherinei i se electrizase părul de pe brațe.

Scânteia dintre Jon și Remer păru să pălească și să se miște într-un ritm din ce în ce mai lent, până când scăzu în luminozitate și intensitate. În același timp, Remer își îndreptă spatele și expresia de suferință îi dispăru de pe față.

Noi scântei săreau în jurul celor doi Lectori. Unii dintre cei care stăteau prea aproape de ei o luară la fugă, scoțând țipete de durere, alții leșinară pe loc. Cei din spatele lor fie se dădură la o parte, fie o luară și ei la goană. Era un vacarm îngrozitor, venind dinspre cei care citeau sau dinspre alții care discutau aprins sau urlau, încercând să scape, totul acompaniat de sfârâitul dușmănos al scânteilor.

Katherina se îndepărtă cu grijă de podium, încercând să-l susțină pe Jon și privind în același timp în jurul ei. În curând ar fi trebuit să apară și ceilalți. Era prea târziu pentru a opri reactivarea, dar trebuiau să facă tot ce le stătea în puteri pentru a o stăvili. Ajunse la unul din stâlpi și se lipi de el. Mai mulți Lectori trecură în goană pe lângă ea, îndreptându-se spre ieșire. Frica li se putea citi în ochi. Katherina încercă să blocheze orice alte gânduri, concentrându-se asupra lui Jon.

Unul dintre Lectori, care tocmai fusese reactivat, se prăbuși cu un țipăt. Fără niciun avertisment. Nu dăduse vreun semn de slăbiciune sau de durere, iar Katherina realizează că același lucru i s-ar fi putut întâmpla oricui dintre cei de față.

•

De fiecare parte a siluetei lui Remer își mai făcură apariția doi nori de ceață. Aceștia căpătaseră deja o formă omenească, dar nu erau complet plămădiți.

Remer zâmbi.

Jon observă o nouă tresărire în succesiunea imaginilor – un semnal din partea Katherinei, pe care îl interpretează ca pe un avertisment. Simți cum sprijinul ei se intensifică și își adună toate puterile. Norii de pe cer se făcură negri ca tăciunele, iar vântul se învârteji prin cimitir. Pietrele de mormânt se răsturnară împrăștiind țărâna, care plutea prin văzduh în mici vârtejuri.

Poate că acum nu-l mai putea păcăli pe Remer, dar pe cei doi nou-veniți îi aștepta o surpriză. Când încă nu apucaseră să se materializeze complet, Jon intensifică toate efectele din jurul siluetelor. Se strădui să-i facă să dispară, să-i elimine din universul textului, să-i șteargă ca pe niște greșeli de tipar ce se aflau. Cele două siluete începură să se dezintegreze. Una dispăru aproape imediat, contopindu-se cu vârtejurile din văzduh, absorbită precum fumul într-o hotă. Cealaltă opuse rezistență.

Remer nu mai zâmbea. Privea pe rând, când la acolitul său, când la Jon.

Dintr-odată, piatra de mormânt de lângă Jon își schimbă forma, ceea ce îi tulbură concentrarea. Granitul se lichefie dinaintea ochilor lui, iar piatra se preschimbă dintr-un dreptunghi într-o cruce.

Jon privi derutat în jur și descoperi și alte schimbări: gratii apăreau din senin,

vegetația creștea în unele locuri și dispărea în altele. Cerul începu să se lumineze și vântul să se potolească.

— E chiar fantastic! strigă Remer extaziat, ridicându-și brațele în aer.

Silueta de lângă el era acum complet materializată, iar Jon îl recunoscuse pe unul din Lectorii pe care îi salutase în foaier. Nou-venitul privi uimit în jur. În spatele lui apărură încă trei siluete de ceață.

Remer râse.

— N-ai nicio șansă, Campelli! strigă el. Dă-te bătut!

— De ce? răspunse Jon. Deja ai reușit să obții ce ți-ai dorit.

— Adevărat, admise Remer. Dar încă mai e loc pentru un om ca tine în Ordin. Doar vezi ce putem realiza împreună! adăugă el desfăcând brațele.

— M-ai mințit, mârâi Jon. M-ai forțat să-i trădez pe ai mei.

— Trădarea zăcea deja în tine, Campelli. Eu te-am ajutat numai să o scoți la lumină.

Cele trei siluete din spatele lui se închegau tot mai mult.

— Și orice altceva a fost înghițit de beznă, continuă Jon. Katherina, anticariatul, familia mea. M-ai făcut să uit de familia mea, Remer!

— Nu folosește la nimic să te pierzi în trecut, îi răspunse Remer iritat. Până și tatăl tău ar fi realizat asta. Cred că ar fi fost fericit să poată intra în istorie și să o poată influența așa cum o facem noi.

— Dar nu i-ai dat nicio șansă, remarcă Jon. L-ai omorât.

Remer ridică din umeri.

— A fost necesar, spuse el. Pe Luca nu l-am fi putut converti.

Jon simți cum i se urcă sângele la cap de furie. Norii de deasupra lor redeveniră pe loc negri ca tăciunele și fulgere lungi brăzdară cerul, însoțite de tunete năprasnice.

Remer privi neliniștit spre nori.

— Cine l-a omorât? întrebă Jon scrâșnind din dinți.

— Are vreo importanță?

— Cine? strigă Jon acompaniat de un tunet, care se sparse chiar deasupra lor.

— Patrick Vedel, receptorul, răspunse Remer nepăsător. Dar a fost necesar.

— Patrick Vedel, repetă Jon. Nu trecuse mai mult de o oră de când stătuseră în mașină, unul lângă altul, pe bancheta din spate. Mânia îi crescuse și mai tare și știa sigur că și Patrick Vedel o simțise, căci strânsoarea mâinii de pe umărul lui păru să slăbească pentru o clipă, dar apoi îl apucă și mai strâns. Patrick Vedel era cel care îl forțase pe Jon să continue lectura și o făcuse cu pricepere.

— Luca descoperise activitățile noastre de-aici, continuă Remer. Cred că își dădea seama că se băgase prea mult unde nu-i fierbea oala.

— Tatăl meu a fost aici? întrebă Jon.

Ideea că Luca ar fi putut să călătorească la o așa distanță de anticariat i se părea neverosimilă.

— Ar fi putut fi un bun detectiv, recunoscuse Remer. La fel ca și tine, dar oricum cred că a fost surprins, spuse el clătinând din cap. Un om panicat e în stare de orice. A fost nevoie să-l oprim.

— Așa că l-ați omorât.

— Dacă s-ar fi dus la poliție? exclamă Remer. Consecințele ar fi fost la fel de groaznice pentru amica ta și colegii ei de lectură. Niciun Lector nu ar fi avut de câștigat din asta.

Cele trei siluete din spatele lui Remer se materializaseră complet și acum priveau uluite în jur. Una dintre ele era Poul Holt.

Remer zâmbi.

— Deci cum rămâne, Campelli?

.

Katherina deschise gura după aer. Aerul din sala de lectură devenea cu fiecare secundă tot mai greu, iar fumul îi sfâșia plămânii. Scânteii uriașe continuau să țâșnească spre tavan, atingând grinzile, stâlpii sau alte obiecte. Câțiva Lectori fuseseră surprinși de acestea și trântiți la podea în timp ce încercau să se ferească. Unii rămăseseră întinși, alții încercau să se târască repede cât mai departe.

Energia din încăperea părea mult mai intensă ca înainte. Dacă la început o simțise ca pe o plapumă care acoperea sala, acum devenise un fluviu dezlănțuit, spumegând, irezistibil.

Katherina stătea lângă un stâlp de unde îi putea vedea și pe Remer, și pe Jon. În șuvoiul de imagini receptate de la Jon reuși să deslușească chipul unui bărbat roșcat. Îl recunoscuse pe cel care o urmărise în bazar și, judecând după sentimentele care însoțeau imaginile, acesta nu era tocmai un prieten de-al lui Jon. Furia pe care o stârnise era uriașă, iar când secvențe înfățișându-l pe Luca se amestecară în șuvoiul de imagini, înțelese de ce.

Roșcatul era receptorul care îl omorâse pe Luca.

Concentrarea lui Jon slăbea tot mai mult din cauza furiei, iar Katherina se văzu nevoită să-și înăbușe propria mânie pentru a-l putea ajuta. Deși o dureau să facă asta, estompă sentimentele din imaginile cu Luca și sprijini din toate puterile textul. Treptat, Jon reuși să se concentreze din nou asupra acestuia. Katherina nu putea să-și dea seama exact ce anume se petrecea în universul creat de text, dar mai mult ca sigur că asta depășea cuvintele și frazele textului, ca și cum fiecare literă ar fi fost în sine un întreg episod.

Se apropie de podium și de Jon. Deși distanța nu avea atât de mare importanță, se simțea mai bine știindu-se mai aproape de el. Pe fața lui nu se putea citi nimic, niciun sentiment sau vreo expresie care să poată însemna ceva.

Deodată, simți cum cineva din spate îi dă jos gluga și o mână o apucă de umăr. Se întoarse încet.

În fața ei se afla bărbatul roșcat din bazar, cel pe care Jon tocmai îl recunoscuse ca fiind ucigașul lui Luca.

— Cred că te-ai rătăcit, îi spuse el zâmbind triumfător.

Inima Katherinei bătea mai-mai să-i spargă pieptul și avea senzația că se sufocă. Fără protecția glugii, se simțea complet neajutorată. Brusc se trezise singură împotriva a o sută de oameni și nu avea unde să fugă. Încercarea ei eșuase.

— Ai face bine să vii cu mine, spuse bărbatul roșcat prinzându-o de umeri.

Imaginile pe care le receptase de la Jon și în care apărea acest bărbat îi răsăriră din

nou în minte, de data asta colorate de propria ei furie.

Katherina trase adânc aer în piept.

Cu un brânci puternic, îl împinse cât colo pe bărbatul roșcat, care făcu câțiva pași clătinându-se și căzu pe spate cu un țipăt. Mai mulți participanți se întoarseră către ea, scoțând strigăte de uimire. Katherina se apucă să țipe cât putea de tare, împingând pe oricine îi ieșea în cale. Cei din apropiere se traseră înapoi înspăimântați, în timp ce ea continua să alerge spre ei, îmbrâncindu-i violent. Când reușea să ajungă la ei, încerca să le zboare cărțile din mâini, fugind apoi cât de departe o țineau picioarele. Se împingea, se îmbrâncea și lovea în jur, țipând și strigând cât putea de tare. Nu avea nicio șansă să-i sară cineva în ajutor, dar cel puțin reușea să le întrerupă concentrarea, poate suficient de mult pentru ca Jon să se poată opri din citit.

Cei din jur începură să-și dea seama ce se petrecea și tot mai mulți încercară s-o prindă. Katherina izbuti să se elibereze de mai multe ori, dar aceștia începură să devină tot mai violenți și voci revoltate, în toate limbile lumii, o asaltau din toate părțile. În cele din urmă nu se mai putu mișca deloc. Cel puțin șase persoane o țineau strâns și o a șaptea încerca să-i acopere gura. Katherina se zbătu din răsuputeri, dar cineva îi apăsă o carte pe buze, oprindu-i țipetele.

O voce în arabă se amestecă în învâlmășeala de înjurături din jurul Katherinei. Era unul din paznici, care își croia drum prin mulțimea indignată, vorbind pe un ton liniștitor și autoritar. O apucă pe Katherina cu o smucitură brutală, iar ceilalți îi dădură drumul pe rând și se traseră la o parte. Katherina privi sfidătoare în jur, în timp ce paznicul o târa spre ușă. Lectorii se feriră din calea acestuia, aruncându-i Katherinei priviri fioroase. Cei mai mulți urmăreau agitația, dar Jon continua să citească, împreună cu cei câțiva Lectori care rămăseseră în jurul podiumului și care nu păreau a fi deloc afectați. Disperarea ei crescuse tot mai mult, aproape că nu mai avea putere să se țină pe picioare, dar paznicul o târa mai departe nemilos. Când ajunseră lângă ușă, Katherina încercă să se smucească din strânsoarea lui, dar paznicul nu făcu decât să o strângă și mai tare.

— Potolește-te, ce dracu'! șopti el într-o daneză impecabilă. Sunt eu, Muhammad.

Jon simți deodată că sprijinul Katherinei dispăruse.

Culorile din decor își pierdură brusc din intensitate, iar detaliile se estompară. Se văzu nevoit să facă și mai multe eforturi pentru a menține decorul intact. Liniile cimitirului păliră, iar atmosfera nu mai era la fel de grea ca până atunci.

În același timp o perturbare violentă se produse în câmpul de energie. Suportul omogen de la început, ce sporise până acum intensitatea scenei, începuse să fluctueze, așa cum oscilează semnalul unui tranzistor atunci când cineva schimbă frecvența.

Remer observase și el fluctuațiile, dar în loc să se arate neliniștit, zâmbea.

— Nu-i băga în seamă, zise el sigur pe sine. Nu mai avem nevoie de ei. Își întinse apoi brațele, ridicând fața spre cer.

Culorile se schimbă, de parcă cineva ar fi turnat vopsea de sus, iar aceasta se revărsa peste peisaj ca o cascadă. Din palide și pastelate, nuanțele deveniră tot mai vii și mai intense, încât aproape că te dureau ochii dacă te uitai la ele. Pietrele de mormânt se îndreptară și pe ele apărură tot felul de ornamente detaliate, printre care garguie și alte creaturi fantastice.

Jon nu mai putea ține pasul, pierduse controlul asupra scenei, mingea se afla acum în terenul adversarului.

— Nu-i rău de loc! recunosc el pe un ton batjocoritor, încercând să-și ascundă îngrijorarea. Ce se întâmplase cu Katherine? Simțea că nu mai putea rezista prea mult timp de unul singur. Poate că fugise. Dacă s-ar fi putut asigura că era în siguranță! Dacă ar fi putut să scoată capul din universul acela și să vadă că era în afara oricărei primejdii.

Alți trei oameni de-ai lui Remer își făcură apariția.

Înfrângerea părea inevitabilă. Fără sprijinul Katherinei și în condițiile în care tot mai mulți dintre oamenii lui Remer erau reactivați, nu mai putea rezista. Simțea că energia îi slăbește, dar tot nu se putea opri din citit. Influența lui Patrick Vedel dispăruse, dar alți receptori îl țineau blocat.

Protagonistul făcu o pauză în monologul lui, închise ochii și-și lăsă capul în piept. Se aplecă ușor înainte, până când fruntea îi atinse piatra.

Întuneric. Erau din nou în mașină. Aripile și acoperișul acesteia erau îndoite spre interior și nu se putea mișca. Din spatele mașinii răzbăteau țipete înăbușite, de parcă cineva ar fi țipat într-o pernă, dar insistente și era imposibil să nu le auzi. Un miros puternic de benzină îl făcu pe protagonist să tușească. Un fior îi străbătu trupul și o durere violentă în picioare îl făcu să urle.

Jon se simți luat prin surprindere de trecerea bruscă la o nouă scenă, dar își reveni repede. Întunericul limita posibilitățile de manipulare a detaliilor din decor, ceea ce îi dădu șansa să se mai destindă. Încercă să-și adune forțele, dar știa că nu avea să dureze prea mult până când scena urma să se schimbe din nou.

„Ești teafăr?”, întrebă o voce din afara mașinii.

Protagonistul nu era în stare decât să urle.

Apoi auzi alte zgomote. Sunetul metalului izbindu-se de metal, fețe apropiindu-se și dispărând din nou, caroseria zăngănind și scârțâind. Vaporii de benzină îi umplură plămânii, făcându-l să tușească din nou. Simți o mână apucându-l. Durerea era insuportabilă. Țipă. Ceva îi apăsa violent trupul. Deodată simți apă pe față. Ploua. Văzu conturul mașinii în timp ce era târât afară din ea. Văzu acoperișul zdrobit și capota boțită. Văzu o scânteie albastră în partea din spate.

Și simți căldura revărsându-se peste el.

•

După ce ieșiră în pasaj, unde nu mai puteau fi văzuți de nimeni, Muhammad și Katherina se îmbrățișară.

— Ce s-a întâmplat cu voi? întrebă Katherina.

— N-a fost tocmai ușor să intrăm, răspunse Muhammad. Apoi a trebuit să-i convingem pe paznici să ne împrumute togile.

— Unde e Henning?

— E sus, spuse Muhammad arătând spre scara care ducea la etajul de deasupra. S-a apucat să citească din niște cărți peste care am dat pe-acolo.

Se grăbiră să urce treptele spre sala de lectură. La acest etaj mesele și scaunele nu fuseseră scoase, ci erau aliniată în șiruri lungi, simetrice, într-un contrast izbitor cu învălmășeala de la nivelul de dedesubt. În mijlocul etajului, la câțiva metri de balustradă, Henning stătea pe un scaun, cu o carte în mână. Când se apropiară, îl putură auzi citind cu voce clară.

— Ai grijă! zise Katherina ținându-l pe Muhammad în loc. O scânteie sări de pe paginile cărții. E reactivat.

— E de bine? întrebă acesta îngrijorat.

— Habar n-am, răspunse Katherina oftând. Se apropie de Henning și îi cercetă fața. Ochii îi erau ațintiți în carte, dar păreau să privească undeva, dincolo de litere și cuvinte. Picături de sudoare îi umezeau fruntea, iar obrajii aveau o strălucire trandafirie.

— E dus cu totul, constată Muhammad.

— Lasă-l în pace! spuse Katherina și se apropie de balustradă.

Se aflau chiar deasupra podiumului și aveau o vedere foarte bună spre etajul inferior. Jon continua să citească, neafectat de faptul că în jurul lui zăceau corpuri, lumânări și cărți împrăștiate la întâmplare. Din instalațiile electrice săreau scânteii și mici fulgere țâșneau între Jon și cei opt Lectori din jurul podiumului, care fuseseră reactivați, de parcă s-ar fi alimentat reciproc cu energie, uneori cu izbucniri bruște, alteori energia fiind transferată de la unul la altul ca o ștafetă.

— *Shit!* exclamă Muhammad de lângă ea. Ce naiba se întâmplă acolo?

Înainte să apuce să răspundă, auziră un zăngănit în spatele lor. Trupul lui Henning se ridicase și rămăsese încordat ca un arc deasupra scaunului pe care stătuse. Din colțurile gurii îi curgeau bale și un șuierat cumplit luase locul cititului. Katherina alergă spre el, dar nu îndrăzni să-i atingă corpul, care începuse să se zguduie violent. Ochii nu-i mai erau ațintiți în carte, ci spre tavan, și aveau o privire goală, înghețată. O dâră de sânge i se prelingea din nas spre colțurile gurii.

— Henning! îl strigă ea surescitată. Mă auzi?

În privirea lui nu se putea citi nicio reacție.

Katherina nu știa ce să facă. Ar fi vrut să-și poată pune brațele în jurul lui și să-l oprească, dar nu îndrăznea. Îi dădură lacrimile și făcu un pas înapoi, acoperindu-și obraji cu mâinile, fără a-și putea desprinde privirea de la Henning.

Deodată corpul se opri din zguduit și chipul își recăpătă expresia omenească. Apoi închise ochii și se prăbuși pe scaun.

Muhammad se apropie de el, îi cercetă fața în amănunt, apoi îi puse două degete pe gât. După câteva secunde își retrase mâna cu un oftat.

— E mort, constată el privind-și mâinile.

•

În cimitir ploua. După întinericul scenei retrospective, ploaia aducea o bine-venită adiere de aer proaspăt. Damful de benzină fusese înlocuit de mirosul florilor și al ierbii umede.

— Uau! exclamă Remer. Frumos intermezzo!

Încă o umbră cenușie își făcu apariția, începând să se materializeze.

Remer zâmbi.

— Dă-te bătut, Campelli! Suntem opt la unu acum.

Dar deodată zâmbetul îi încremeni pe față și sprâncenele i se încruntară.

Nou-venitul era Henning.

Acesta privea uluit în jur.

— Henning! strigă Jon ușurat.

Acesta se uită în jur și dădu cu ochii de Jon.

— Jon! exclamă el. Tu ești?

Remer scoase un strigăt de mânie, întinzându-și mâinile spre locul în care se afla Henning. Un vânt puternic începu să sufle în jurul lor.

— Ignoră-l, Henning! îi strigă Jon. Nu e real. Concentrează-te!

Henning își privi uluit picioarele. Vântul se înteți. Un vârtej se ridică în jurul lui ca un tub ce ieșea din pământ, până când îl acoperi cu totul, ridicând în aer țărână și frunze, care îl loveau neconținut.

— Katherina! strigă el. E... Vântul îi înghiți vorbele. Fulger... trebuie să mă întorc înapoi... afară... O expresie de panică i se ivi pe față.

Jon încercă să neutralizeze tornada, dar ajutoarele lui Remer avură grijă să o întetească și mai mult, până când începu să se învârtă tot mai repede și mai repede. Jon se strădui să-i schimbe cursul, dar nu izbuti. Silueta lui Henning pălea tot mai mult. Strigătele sale nu se mai puteau distinge de vuietul vântului, iar trupul lui abia se mai deslușea, în cele din urmă silueta sa nu se mai zări deloc în mijlocul furtunii.

Deodată vârtejul dispăru și toate pietrele, frunzele, bulgării de pământ picară din aer, ca și cum ar fi plouat. Henning dispăruse.

Remer părea să studieze cu atenție grămăjoara de țărână care rămăsese pe locul unde mai înainte se aflase Henning.

— Cred că ai dreptate, Campelli, spuse el. E o chestiune de credință. Apoi zâmbi. Și nu cred că am ajuns încă să vedem totul.

În jurul lor accentuarea detaliilor se schimbă din nou, fulgere brăzdau cerul, iar ploaia începu să cadă, mai întâi cu picături mari și grele, apoi în șuvoaie repezi. Iarba creștea văzând cu ochii, iar zidurile cimitirului păreau să se îndepărteze pentru a face loc unor noi rânduri de morminte, cu cruci albe sub norii cenușii.

Remer râdea, iar vocea îi căpătase o inflexiune maniacală.

— Nimic nu ne mai poate opri acum!

Bogăția detaliilor păru să explodeze. Jon putea să vadă textura scoarței copacilor, ciupercile microscopice de pe pietrele de mormânt, insectele târându-se pe sub pietre, umezeala adunată în cele mai mici scobituri ale acestora. Minteia lui aproape că nu mai putea face față tuturor acelor impresii care se înghesuiau din exterior, umplându-i capul, și crezu că avea să leșine.

Unul din oamenii lui Remer căzu în genunchi, apucându-se cu mâinile de cap. Începu să strige, iar conturul trupului începu să-i pălească. Strigătele lui se estompară în același ritm cu care moleculele din corpul Lectorului se dezintegrau, transformându-l într-un nor de particule care dispărură în vânt.

— Remer! spuse Poul Holt cu o voce încordată. Ia-o mai încet! Fața îi era schimonosită de durere.

Remer îl privi disprețuitor.

— S-o iau mai încet? urlă el. Doar n-am ajuns atât de departe ca să o luăm mai încet.

— Poul Holt are dreptate, spuse Jon. Ai mers prea departe.

Remer se întoarse mânios spre el.

— Prea departe?! replică el zâmbind.

Jon simți cum vântul se întetește în jurul lui. Țărâna amestecată cu picături de apă se învârteja pe lângă el și se trezi bombardat de impresii. Putea percepe forma fiecărei picături de apă, viteza și direcția acestora, dar nu avea niciun control asupra lor. Remer era cel care le dirija și le dădea viață, până la ultima moleculă.

În loc să opună rezistență și să încerce să preia controlul, Jon încercă să se concentreze asupra unui singur lucru. Un mic pas. Chiar dacă nu-și putea simți corpul fizic, încercă din răputeri să-și miște piciorul stâng în spate. Își imaginează cum îl târa pe podeaua podiumului, centimetru cu centimetru, în spate, tot mai în spate. Doar asta îi ocupa gândurile. O mișcare infimă.

Tot mai multe obiecte erau smulse și purtate de vânt: frunze, pietre, scânduri, crengi, pancarte treceau vâjâind pe lângă el, într-o viteză tot mai mare.

Un pas.

— Exagerez, Campelli? strigă Remer satisfăcut. Vocea lui abia se auzea de vuietul vântului.

Jon simți în ceafă o durere ascuțită ca un fulger. Zăcea întins pe spate la picioarele podiumului. Când căzuse de pe treptele acestuia, pierduse cartea care îl ținuse prizonier. Nu putea să vadă unde aterizase.

În jurul podiumului rămăseseră vreo opt Lectori. Jon îi privi atent. Acum reușea să înțeleagă de ce toți ceilalți fuseseră atât de speriați de puterile lui. Aerul era încărcat cu electricitate, iar mirosul îi amintea de damful metalic al lichidului din baterii.

Încercă să se ridice, dar simți un junghi ascuțit în piciorul stâng, care îl făcu să urle

de durere. Își privi piciorul. Acesta era contorsionat într-o poziție neobișnuită și numai gândul de a-l mișca îi provoca durere.

— Ce se întâmplă? se auzi o voce neliniștită din spatele lui.

Jon se întoarse și dădu cu ochii de Patrick Vedel, care se afla la numai doi metri de el.

— Trebuie s-o ștergem de aici, zise Muhammad.

Katherina încuviință, dar nu își putea desprinde privirea de trupul lipsit de viață al lui Henning.

— Ai auzit ce-am spus? întrebă Muhammad, așezându-se în fața ei pentru a o putea privi în ochi. Privirea lui era fermă și insistentă.

— Jon, zise Katherina. Trebuie să-l luăm și pe Jon.

Se apropiară de balustradă și se uitară spre etajul de dedesubt. Activitatea electrică se întetise. Nu se auzea decât pârâitul constant și sec al descărcărilor electrice, iar scânteile persistau mai mult decât înainte.

Pe când priveau acest spectacol, încă un Lector din cei rămași în jurul podiumului căzu la podea. Toga albă ar fi putut la fel de bine să fie goală, căci se prăbuși la pământ fără să scoată un sunet. Un lichid de culoare închisă izvora de sub corpul căzut la podea.

— Trebuie să ajungem jos, spuse Katherina cu hotărâre.

— Așteaptă! strigă Muhammad apucând-o de mână.

La etajul de dedesubt trupul lui Jon se clătină aproape imperceptibil, dar era sigur că se mișca.

— O, nu! exclamă Katherina ducându-și mâna la gură.

În același moment Jon se prăbuși de pe podium și ateriză pe spate, cu un sunet înfundat și sinistru. Zăcu așa o clipă, care Katherinei i se păru o eternitate, apoi se mișcă din nou. Ridică încet capul, reuși să se sprijine într-un cot și privi în jur.

Katherina scoase un suspin de ușurare. Sentimentele ei fuseseră ca un *montagne russe* în ultimele zile și știa că nu mai putea să reziste prea mult. Deși nu voia decât să alerge jos, la Jon, trupul nu o mai asculta. Tremura și abia mai era în stare să se țină pe picioare.

— Jon e teafăr, spuse Muhammad zâmbind. Îi puse mâinile pe umeri, strângând-o ușor. E teafăr, repetă el.

La etajul de dedesubt, Jon tocmai se întorsese brusc spre penumbra din spatele lui și o siluetă păși în lumină. Katherina îl recunoscuse pe bărbatul cu părul roșcat din bazar. Nu putură să audă schimbul de cuvinte care urmă, dar Jon părea extrem de surescitat și era clar că nu era în stare să se ridice în picioare. Bărbatul roșcat se așeză pe vine lângă el, iar Jon se trase înapoi, privind în jur.

— O carte, ghici Katherina. Are nevoie de o carte.

— Ce carte? întrebă Muhammad.

— Nu contează, răspunse ea. Caută o carte și eu am să încerc să-i atrag atenția. Muhammad se făcu nevăzut.

— Jon! strigă ea cât de tare o ținură plămânii. Aici!

Jon privi derutat în jur. Bărbatul roșcat ridică privirea spre etajul de deasupra.

— Aici, sus! strigă ea fluturându-și mâinile deasupra capului.

Jon ridică privirea și în sfârșit reuși s-o zărească. Deși era destul de departe și lumina nu era foarte puternică, putea să vadă că o recunoscuse. Un zâmbet larg îi lumină fața. Bărbatul roșcat se ridică în picioare și își puse mâinile în șolduri. Jon profită de neatenția acestuia și îl apucă de glezne, trântindu-l la pământ. Apoi se trase înapoi cât putu de repede. De ce nu se ridică în picioare?

Muhammad se întoarse cu o carte.

— Uite! spuse el. Prima care mi-a căzut în mâini.

Katherina o luă și îl strigă din nou pe Jon.

Acesta se întoarse la timp pentru a o vedea fluturând cartea. Dădu energic din cap, iar Katherina o aruncă spre el. Cartea ateriză la câțiva metri distanță și Jon se zbătu să ajungă la ea. Între timp bărbatul roșcat se ridicase din nou în picioare.

•

Doar furia îl mai ținea pe Jon treaz. Trupul îi era secătuit de energie și chiar și cea mai mică mișcare necesita eforturi uriașe. Durerea din picior nu făcea decât să înrăutățească situația, dar cel puțin îl ținea treaz.

Vederea lui Patrick Vedel, ucigașul lui Luca, îl făcu să strângă din dinți și abia se putu stăpâni să se arunce asupra lui. Poziția în care se afla, culcat la podea, cu glezna probabil fracturată, nu îi conferea niciun avantaj, așa că rămase calm.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Patrick Vedel din nou și se așeză pe vine lângă Jon.

— Șeful tău și-a ieșit din minți, răspunse Jon scrâșnind din dinți. Aproape că îl durea fizic să stea lângă Patrick Vedel. Se uită în jurul lui. Nu se afla nimic la îndemână cu care s-ar fi putut apăra.

Patrick Vedel clipi des din ochi.

— Remer știe ce face, spuse el. Procedează cum e mai bine pentru Ordin.

— Tocmai e pe punctul de a *anihila* Ordinul, mârâi Jon. Chiar nu-ți dai seama? A întrecut orice limită!

Bărbatul roșcat clătină din cap.

— Nu, Ordinul este viața lui, viața *noastră*, spuse el privind-și cu admirație liderul.

— Da, e în stare să și ucidă pentru el, zise Jon sarcastic.

Patrick Vedel îl privi întrebător.

— Ce înseamnă viața unui bătrân anticar în comparație cu asta? adăugă Jon cu amărăciune, fără a-și lua ochii de la el. Își dădu seama că aceasta încerca să ghicească dacă aflase sau nu adevărul.

Bărbatul roșcat plecă privirea în podea.

— A fost necesar, spuse el.

— Ați mers prea departe, zise Jon. Ca acum. La ce crezi că se gândește Remer în momentul ăsta, la sine sau la Ordin? Am fost acolo unde e el. Și știu răspunsul.

Patrick Vedel strânse din dinți.

— Remer niciodată nu ar...

— Jon!

Recunoscuse vocea Katherinei și privi în jurul său. Patrick Vedel se ridicase și făcea și el același lucru.

Katherina îl strigă din nou și de data asta vocea sună ca și cum ar fi venit de sus. Jon

o zări la etajul de deasupra. O mare ușurare îi străbătu tot trupul.

— Scârba aia! urlă Patrick Vedel mânios.

Jon simți că furia îi crește din nou, dându-i forțe proaspete. Se întinse spre Patrick Vedel și îl apucă de glezne. Cu o smucitură puternică, îl trase de picioare, iar Lectorul căzu greoi pe spate.

Jon se propti în podea și se târî cât putu de repede, îndepărtându-se de bărbatul roșcat. Nu reuși să se îndepărteze decât cinci-șase metri, când auzi din nou vocea Katherinei strigându-l. Aceasta flutura o carte. Cu coada ochiului, putu să vadă că Patrick Vedel se ridicase în picioare și se apropia de el.

Cartea ateriză la câțiva metri de Jon, iar acesta se luptă din răspuțeri să ajungă la ea, în timp ce Patrick Vedel se apropia tot mai mult. Era o carte mică, subțire, îmbrăcată în piele și Jon o deschise cu mâini tremurânde. Încă mai avea o șansă de scăpare.

Patrick Vedel se opri la vederea cărții din mâinile lui Jon.

— Ia-o ușor! spuse el ridicându-și palmele într-un gest defensiv. N-ai niciun motiv...

Curajul lui Jon se topi când citi primele cuvinte.

Cartea era în italiană.

Scrâșni din dinți. Nu era posibil. Nu acum, nu aici.

Expresia de pe fața lui Patrick Vedel se schimbă din neliniște în ușurare.

— Nu-i o carte pe gustul tău? întrebă el râzând.

Jon își îndreaptă atenția spre carte. Doar *știa* italiană. Trecuse multă vreme de când citise ultima dată în limba asta și nu era sigur că o cunoștea suficient pentru a se putea apăra, dar era dator să încerce.

Simți cum Patrick Vedel îl apucă de togă și începe să-l târască pe podea.

Jon se concentrează asupra cărții, bâlbâind primele cuvinte. Era scăldat în sudoare. Mâinile îi tremurau de emoție. Prima frază parcă nu avea niciun sens. Îi era greu să se concentreze, dar se forță să continue.

Patrick Vedel râse din nou, târându-l mai departe, spre marginea balustradei.

Cuvânt cu cuvânt, Jon reuși să îngâne următoarea frază și deodată realizează că știa textul. Recunoștea fraza pe care o citea și știa precis ce avea să urmeze.

Mai citise cartea cândva.

Jon nici nu-și mai aducea aminte de câte ori îi citise Luca *Pinocchio*.

Mama lui îi povestise că începuse să-i citească încă dinainte de-a se naște. Aproape în fiecare seară, Luca le citise cu voce tare ei și copilului care avea să se nască. Se distrau comparând pântecul ei, care creștea pe zi ce trece, cu balena din poveste și râdeau atât de mult, încât Luca trebuia să se oprească din citit. În primii ani de viață, fusese povestea preferată a lui Jon. Nu se mai sătura de ea și își tortura părinții în fiecare seară, cerându-le să îi citească măcar un capitol. Și de cele mai multe ori cedau rugăminților lui. Mai ales mama sa. Și ei îi plăcea povestea și o spunea jucând toate rolurile pe voci diferite, într-un fel pe care Jon nu îl uitase niciodată.

Era o carte magică, într-o limbă magică pe care doar el și părinții lui o vorbeau. Sau cel puțin așa i se părea lui. Îndrăgise atât de mult sunetul cuvintelor, încât învățase imediat pe de rost fragmente întregi. Luca îl testa adesea începând brusc o propoziție din carte și lăsându-l pe Jon să o continue, indiferent dacă se aflau în autobuz, la coadă la măcelărie sau la cină. Mama sa obișnuia să clatine din cap, dar nu le păsa. Era jocul lor și lui Jon îi plăcea la nebunie.

Și mai minunate decât cuvintele erau imaginile pe care acestea le prilejuiau. Jon cunoștea fiecare pietricică și fiecare fir de iarbă din poveste. Străbătuse peisajele acesteia de nenumărate ori și știa exact cum arătau casele și crengile copacilor, cunoștea trăsăturile și mimica personajelor. Nu avea nici cea mai mică îndoială în ceea ce privea mișcarea valurilor, mărimea bărcii sau culorile balenei.

Și le imaginase de atâtea ori, încât aproape că îl asaltară când începu să citească. Sala de lectură din jurul lui dispăru brusc, pentru a fi înlocuită de nuanțele pastelate din poveste și de formele domoale ale peisajului. Aproape că nu trebuia să depună niciun efort. Era ceva atât de diferit de restul sesiunilor de lectură, când trebuia să se forțeze pentru a face imaginile să curgă. Acum acestea curgeau de la sine, dându-i timp să le savureze. Durerea din picior îi dispăruse, iar Remer nu-l mai îngrijora deloc. Simțea o siguranță pe care nu o mai încercase de ani întregi și avea senzația că totul urma să se termine cu bine.

Jon se gândi că imaginile pe care le crea nu erau de fapt ale lui. Luca i le insuflase probabil de fiecare dată când îi citise povestea. Dacă Luca fusese cu adevărat un Lector pe atât de talentat pe cât se spunea, era de așteptat că încercase să-i insuflă copilului său cele mai minunate experiențe de lectură. Că în felul acesta urma să-i salveze viața fiului său, nu avea cum să prevadă, dar lui Jon nu îi venea să creadă că era o simplă coincidență. Cum de dăduse tocmai peste cartea asta, în locul cel mai neverosimil cu putință, în acea situație extraordinară, când avea nevoie de ea mai mult ca oricând? Șansele ca așa ceva să se întâmple erau minime.

Jon admiră din nou priveliștea din jur. Totul se afla la locul său și decurgea așa cum trebuia. Îl liniștea să știe că era opera lui Luca. Imaginile care îi însoțiseră aproape întreaga copilărie erau la fel de clare și de pure ca atunci când Luca îi citise povestea. Când învățasesă citească, Jon parcursese de multe ori *Pinocchio*, dar prefera mereu să-i

citească Luca. Chiar și atunci când începuseră să-l intereseze povestirile de acțiune, *Pinocchio* rămăsese povestea lui preferată dinainte de culcare. Îi plăcea să adoarmă pe sunetul vocii lui Luca.

Aproape că o putea auzi și acum.

.

După ce-i aruncă în grabă cartea, Katherina se pregăti să-l susțină pe Jon de îndată ce acesta s-ar fi apucat să citească. Era gata să înceapă în momentul în care Jon ajunsese la carte, dar după ce acesta aruncă o privire prin ea, Katherina se neliniști.

— Ce carte era?

Muhammad ridică din umeri.

— Nu știu. Prima care mi-a ieșit în cale.

Bărbatul roșcat îl apucase pe Jon de togă.

— Trebuie să mergem jos, spuse Katherina.

Muhammad începu să alerge, dar Katherina se opri brusc.

Jon începuse să citească.

— Vin și eu imediat, îi strigă ea și se concentrează asupra cititului. Canaliză ultimul strop de energie pe care Jon îl mai avea pentru a-l face să pătrundă în text, să blocheze orice alte impresii și să-și mențină atenția la poveste. Jon își intră încet în ritm.

După doar câteva fraze, bărbatul roșcat începu să țipe. Îl apucase pe Jon de togă și nu îi mai dădea drumul, chit că trupul începuse să i se zguduie violent. Deodată se auzi o pocnitură puternică și bărbatul roșcat zbură departe de Jon, cu o smucitură violentă. Apoi zbură înapoi, izbindu-se de un stâlp, după care corpul i se prăbuși la pământ, de unde nu se mai ridică deloc.

Katherina se lăsă pe podea, cu spatele rezemat de balustradă. Închise ochii și se concentrează asupra recepției. Imaginile create de Jon erau plăcute, liniștite – imagini pe care, descoperi ea, le cunoștea.

Energia din încăpere începu să se schimbe. De unde fusese ca un torent vijelios, intensitatea și viteza ei scăzură încetul cu încetul, până când se opri. În loc să curgă într-o direcție, prinse să pulseze regulat, ca respirația unei creaturi gigantice. Energia îi învăluia din toate părțile, ca o prezență ce insufla căldură și siguranță, atât de diferită de atmosfera intruzivă și agitată care domnise mai devreme. Toată energia acumulată de bibliotecă se orientă după acel puls ferm – un puls pe care Jon îl stabilea.

Katherina simți că nu era încă prudent să se ridice. Jon stătea în același loc, pe podea, citind liniștit din *Pinocchio*.

Lângă podium încă se mai aflau cinci Lectori care continuau să citească. Expresia feței lui Remer era schimonosită, venele de la tâmplă i se umflaseră, iar fruntea îi lucea, scaldată în sudoare. Katherina putea simți în timp ce recepta că aceștia se străduiau din răputeri să-și mențină concentrarea. Probabil că percepuseră schimbarea din energie și, cu ultimele forțe, încercau să i se împotrivească.

O luă la fugă spre pasaj și apoi pe trepte în jos. Trebuiau să profite de ocazie și să fugă cât timp Remer era absorbit de altceva. La etajul de dedesubt aproape că se ciocni de Muhammad, care se oprise paralizat, privind scena.

— Ce naiba facem? întrebă el. O să iasă urât.

Katherina aruncă o privire spre Remer. Expresia feței lui se schimbase într-una de suferință, iar corpul începu să-i tremure ușor.

— Jon este singurul care poate opri totul, răspunse Katherina și alergă spre locul unde se afla acesta. Jon nu părea a fi afectat, ci stătea aproape tolănit pe podea și cu ochii ațintiți în carte. Katherina se concentrează asupra lecturii, îi prinse ritmul și îi dădu semnalul de oprire. Energia pulsă încă o dată, apoi zvâcni neregulat de câteva ori și în cele din urmă se opri. Privirea lui Jon se întoarse spre Katherina. Zâmbea, dar deodată păru să-și aducă aminte unde se afla și zâmbetul îi încremeni pe buze, în timp ce ochii i se îndreptau spre podium.

Trupul lui Remer se zgâlțâia tot mai tare. Nu se mai putea concentra, energia îi scăpase de sub control și scânteile săreau în toate direcțiile. Katherina simți că Remer încerca încă să recâștige controlul. Era o luptă imposibilă, tot mai multe curenți de energie i se opuneau și niciun receptor nu îl mai putea ajuta, dar nu voia să se dea bătut. Câteva scântei îl învăluiră o clipă, șuvițe de sânge începură să îi curgă din urechi pe gât, iar toga prinse să se coloreze încet în roșu. Remer citea mai departe, strângând din dinți. Fața îi era lipsită de culoare, sinistru de albă în comparație cu sângele, și tot mai schimonosită de durere. Dăre de sânge i se prelingeau acum din nări, picurând pe toga albă.

Chiar și de la distanță, puteau percepe un șuierat care îi acompania lectura, apoi se auzi o pocnitură asurzitoare și un fulger scurt o orbi aproape pe Katherina. După aceea se lăsă tăcerea. Sfârșitul scânteilor încetă și nimeni nu mai citea. Corpurile celor cinci Lectori rămaseră în picioare câteva clipe, apoi gravitația învinse și se prăbușiră la podea.

•

Trupul îl durea prin toate părțile și Jon se simțea nespus de obosit. Când încercă să se miște, nu putu să nu scoată un geamăt din cauza durerii din picior. Katherina stătea lângă el și îl privea în ochi. Râdea și plângea în același timp. Fața îi era acoperită de praf, iar lacrimile care îi alunecau pe obraji lăsau dăre negre în urma lor.

— Te simți bine? o întreabă el cu mare efort.

Katherina dădu din cap și îl sărută pe frunte. Jon ridică o mână și îi șterse lacrimile de pe obraji. Ochii ei verzi se umplură din nou de lacrimi și își îngropă fața în gâtul lui Jon. Acesta o cuprinse cu brațul și o trase spre el.

Abia atunci îl descoperi Jon pe Muhammad, care se afla la câțiva metri de el. Stătea cu mâinile în șolduri și privea în jurul lui prin încăpere. Din când în când clătina din cap, mormăind ceva neinteligibil.

— Ce naiba-i cu tine aici? îl întreabă Jon. Ești în concediu?

Muhammad izbucni în râs și li se alătură.

— Cam așa ceva. M-am gândit că e locul ideal să împrumut o carte, ca s-o iau la plajă.

Katherina și Jon nu se putură abține să zâmbească.

Jon gemu de durere; îl durea tot trupul și numai ajutat de Katherina reuși să se ridice de jos.

— Cred că mi-am rupt piciorul, spuse el.

— Da. Nu arată bine deloc, șefu', spuse Muhammad. O să te cărăm până afară.
Katherina dădu din cap, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

— Ce s-a întâmplat cu Henning? întrebă Jon.

Muhammad clătină din cap.

— N-a supraviețuit.

Mânia îi dădu noi forțe lui Jon și reuși să se ridice cu ajutorul celorlalți.

— Haideți să plecăm de aici! zise el. Ne-am terminat treaba.

Muhammad și Katherina îl prinseră fiecare de câte un braț și părăsiră Biblioteca din Alexandria în tăcere.

Pentru Jon era o senzație ciudată să se întoarcă acasă, când nu-și amintea deloc cum ajunsese aici. În drum spre Egipt fusese sedat, așadar i se părea că simțul orientării îi rămăsese în Danemarca și nu reușea să și-l recapete.

Nu apucase încă să se obișnuiască cu gândul evenimentelor din bibliotecă și, pe măsură ce zilele treceau, i se păreau tot mai ireale. Își amintea tot ce se petrecuse, dar era ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva, ca și cum nu și-ar fi adus aminte ce trăise el însuși. Katherina îi povestise și alte întâmplări, la care nu fusese de față, și nici acestea nu erau mai prejos. Un profund sentiment de recunoștință îl cuprindea de fiecare dată când se gândea prin ce trecuseră pentru a-i veni în ajutor și reflecta întruna la faptul că totul ar fi putut lua o altă întorsătură și la cât noroc avuseseră. Nu același lucru se putea spune și despre Henning, iar Jon își dădea seama că îi datora viața. Durerea pricinuită de pierderea lui era cu atât mai mare cu cât știa că fuseseră nevoiți să îl lase în bibliotecă, dar încercaseră să se asigure unul pe celălalt că nu avuseseră de ales.

Conform știrilor din ziare, un trăsnet lovise biblioteca, provocând un incendiu minor, care nu se soldase cu pierderi materiale sau de vieți omenești. Era clar că Organizația Umbrelor mai avea încă membri în oraș, care puteau controla ce anume ajungea la urechile lumii. Nici măcar recepționarul, Nessim, care avea tot felul de relații, nu reușise să adulmece ceva neobișnuit.

Katherina, Muhammad și Jon încercaseră să fie discreți câteva zile, hotărând de comun acord că deja cursese prea mult sânge. Organizația Umbrelor primise o lovitură fatală. Doar cei mai puternici membri reușiseră să pătrundă în universul textului, fiind și singurii care își pierduseră viața. Nu puteau decât să spere că asta avea să-i mai înfrâneze.

Nu aveau nimic de câștigat rămânând în Alexandria, așa că Jon și Katherina își luară bilete la următorul zbor spre casă. Muhammad se simțise bine aici, așa că se hotărî să mai stea câteva săptămâni. Devenise bun prieten cu Nessim și, cum în munca lui nu avea nevoie decât de un computer și de acces la internet, o putea practica de oriunde s-ar fi aflat. Apoi, nu avea nicio grabă să se întoarcă acasă, în Nørrebro, la apartamentul devastat.

Piciorul lui Jon fusese examinat de un doctor pe care îl cunoștea Nessim. Se dovedise a fi doar luxat, dar oricum nu se putea sprijini în el, așa că fusese echipat cu o cârjă. Îi venise destul de greu să se urce la bordul avionului, dar în schimb li se oferiseră scaune cu spațiu suplimentar pentru picioare.

Jon îi cercetă pe ceilalți pasageri. În afara câtorva oameni de afaceri cu laptopuri, pe care abia așteptau să le pornească, cei mai mulți păreau a fi turiști care se întorceau acasă din concediu. Jon era destul de sigur că amintirile lor din concediu nu se puteau măsura nici pe departe cu ale lui.

Deși discutaseră despre evenimentele din bibliotecă, Jon și Katherina nu vorbiseră prea mult despre însemnătatea acestora. Era prea devreme, iar lui Jon îi venea greu să descrie în cuvinte lucrurile trăite. Senzația că Luca îl protejase era atât de copleșitoare,

încât simțea nevoia să digere mai întâi cele întâmplate. De un lucru însă era sigur: că nu avea să mai lucreze vreodată ca avocat.

Nu slujba îl făcea să tânjească după casă, ci mai degrabă un dor subit de-a auzi clopoței de deasupra ușii de la Libri di Luca, de-a trage în piept mirosul de pergament și piele și o nevoie aproape fizică de-a atinge volumele de pe rafturi. Simțea în același timp că era așteptat, că avea să fie întâmpinat cu un semn de încuviințare de către Luca, așezat în fotoliu cu o carte pe genunchi, că mama lui avea să-i ureze bun venit și să-i zâmbască de sus, de la balcon, stând cu coatele rezemate de balustradă, că avea să fie primit în tăcere de bunicul său, Arman, care aranja niște cărți pe raft cu spatele întors la el. Toată familia Campelli era acolo, în praful de pe rafturi, în umbrele dintre acestea și în aerul care abia se strecura înăuntru când ușa anticariatului se deschidea.

Dar mai mult ca niciodată, își dorea să o vadă pe Katherina în Libri di Luca. De fapt, nici nu putea să-și imagineze anticariatul fără ea – acolo o întâlnise prima oară, plutind printre cuvinte și litere pe care niciodată nu avea să le priceapă, dar atât de devotată spiritului lor.

Jon aruncă o privire spre Katherina, care stătea pe scaunul de lângă el, odihnindu-și capul pe umărul lui. Ținea ochii închiși și fața îi era în mare parte acoperită de părul roșcat, căruia îi dăduse drumul din coadă de îndată ce se așezaseră pe scaune. Jon întinse mâna spre broșura aflată în buzunarul din fața lui. Katherina nu schiță nicio reacție, iar în ochii celorlalți părea să doarmă, dar Jon simți clar că era trează de îndată ce începu să citească.

Era o senzație atât de plăcută.

Și nu mai era nevoit să se simtă singur.

Sfârșit

virtual-project.eu

- ⁽¹⁾ Varietate de bere neagră (n.r.).
- ⁽²⁾ Liber-profesionist (în engl., în orig.) (n.r.).
- ⁽³⁾ Tocilar (în engl., în orig.) (n.r.).
- ⁽⁴⁾ Programare orientată obiectual – paradigmă de programare ce utilizează „obiecte” (structuri de date constând în câmpuri de date, metode și interacțiunile dintre ele) pentru a proiecta aplicații și jocuri (n.r.).
- ⁽⁵⁾ Viu și nevătămat (în engl., în orig.) (n.r.).
- ⁽⁶⁾ Vrei rochie (în engl., în orig.) (n.r.).
- ⁽⁷⁾ Prea mare (în engl., în orig.) (n.r.).
- ⁽⁸⁾ Copil (în engl., în orig.) (n.r.).
- ⁽⁹⁾ Dar prea lungă (în engl., în orig.) (n.r.).
- ⁽¹⁰⁾ Trebuie să plec. Nu mă simt bine (în engl., în orig.) (n.r.).
- ⁽¹¹⁾ Tu simți mai bine. Vii înapoi. Obții preț bun. Preț copil (în engl., în orig.) (n.r.).
- ⁽¹²⁾ E în regulă. Asta așteptam (în engl., în orig.) (n.r.).